

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Kay Scarpetta THRILLER

Patricia Cornwell

The Number One Bestseller

FLESH AND BLOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Patricia
Cornwell
FLESH
AND
KAN

HarperCollinsPublishers

Kopyalama hakkı

HarperCollinsPublishers 77-85
Fulham Palace Road
Hammersmith, Londra W6 8JB

www.harpercollins.co.uk

HarperCollinsPublishers tarafından yayınlanmıştır
2014

Telif Hakkı © Cornwell Entertainment, Inc. 2014

Kapak düzeni tasarımı© *HarperCollinsPublishers*

2014

Kapak fotoğrafları© Jill Battaglia / Trevillion Images (ev); Getty Images
(araba);
James Rajotte / Gallery Stock (manzara); Shutterstock.com (gökyüzü)

Patricia Cornwell bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak
olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler
ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları
saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve
ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak
verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir
yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine
mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim
sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz,

HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik.

Kaynak ISBN: 9780007552429

E-Kitap Baskısı © KASIM 2014 ISBN: 9780007552443

Sürüm: 2014-10-09

Adanmışlık

Staci'ye

Bilgelik kötü niyetli bir zihne girmez ve vicdan olmadan bilim ruhun başka bir şey değildir.

-FRANÇOIS RABELAIS, 1532

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)

[Sönsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Patricia Cornwell](#)
[tarafından Yayıncı Hakkında](#)

Copperhead'den
Kay Scarpetta'ya
11 Mayıs Pazar
(Tam olarak 11:43)

Sadece senin için kaleme aldığım küçük bir şiir. Anneler günün kutlu olsun, Kay!!!!

(lütfen sayfayı çevirin...)

*Işık geliyor Ve
karanlık*

*sen sebep oldun
(ve gördüğünü
sanıyorsun) Gitti gitti
gitti!*

*Frag-
parçalanmış altın
parçaları
ve Cellat görünmez bir şekilde
ayrılır Şehvet kendi seviyesini arar Dr.
Ölüm*

*göze göz hırsızlığa
hırsızlık
Son nefesinde erotik bir rüya Düşüncelerin
için pennies
Üstü kalsın, saati
izle!*

*Tik Tak
Tik Tak Doktor!*

BÖLÜM 1

12 HAZİRAN 2014

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

BAKIR, evimizin arkasındaki eski tuğla duvarın üstünde aventurin cam parçaları gibi parıldıyor. Rio dei Vetrai kanalı boyunca uzanan kırmızı kiremit çatılı eski pastel sıva atölyelerini ve ustaların erimiş camı marpuçlar üzerinde şekillendirdiği ateşli fırınları ve üfleme borularını hayal ediyorum. Dökmemeye dikkat ederek, agave nektarıyla tatlandırılmış iki espresso taşıyorum.

Ağızdan üflenmiş kristal fincanların narin kıvrımlı kulplarını tutuyorum, sade ve kristal berraklığında, onları Venedik'in Murano adasında bulmanın anısı mutlu bir anı. Paravan kapı yumuşak bir gümbürtüyle kapanırken sarımsak ve közlenmiş biber kokuları beni dışarıya kadar takip ediyor. Çıplak ellerimle kopardığım taze fesleğen yapraklarının aromatik parlak kokusunu alıyorum. Sabahların en güzeli. Daha iyi olamazdı.

Özel salatam karıştırıldı, meyve suları, otlar ve baharatlar birbirine karıştı ve günler önce taş üzerinde pişirdiğim *mantovana* parçalarını doyurdu. Zeytinyağlı ekmek, pizza gibi bir zamanlar focaccia ve sebze artıklarını ustalık ve beceriklilikle *un'abbondanza*'ya dönüştüren yoksulların yemeği olan *panzanella*'da kullanıldığında en iyisi hafif bayattır. Yaratıcı tuzlu yemekler doğaçlamayı davet eder ve ödüllendirir; ben de bu sabah ince dilimlenmiş rezene göbeği, koşer tuzu ve iri çekilmiş karabiber ekledim. Kırmızı soğan yerine tatlı soğan kullandım ve yıllar önce Fransa'da bulduğum büyük pişmiş toprak zeytin kavanozlarında ot yetiştirdiğim güneşlikten bir miktar nane ekledim.

Verandada durup ızgarayı kontrol ediyorum. Yükselen ısı dalgalanıyor, çakmak gazı ve briket torbası temkinli bir mesafe uzakta. FBI'daki kocam Benton pek iyi bir aşçı değildir ama iyi ateş yakmayı bilir ve güvenlik konusunda titizdir. İçten içe yanan turuncu kömürlerden oluşan düzgün yığın beyaz külle kaplanmış. Kılıç balığı filetoları yakında gidebilir. Sonra hedonist düşüncelerim aniden kesintiye uğruyor ve dikkatim tekrar duvara yöneliyor.

Gördüklerimin bozuk para olduğunu fark ediyorum. Daha önce şafak sökmek üzereyken tazı köpeğimiz Sock'u dışarı çıkardığımda orada olup olmadıklarını hatırlamaya çalışıyorum. İnatçı ve yapışkandı ve benim de dikkatim alışılmadık derecede dağılıktı. Zihnim, Boston'da uçağa binmeden önce Toskana'da yapacağım brunch'ın coşkulu beklentisiyle farklı yönlere koşturuyor ve yataktan kalkıp tek önemli şeyin zevk olduğu bir uykudan sonra şehvetli bir sis dağılıyordu. Köpeğimizi dışarı çıkardığımı bile hatırlamıyorum. Loş ışıklı, nemli arka bahçede onunla birlikte olduğuma dair hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyorum.

Bu yüzden parlak bakır paraları ya da davetsiz bir ziyaretçinin mülkümüze geldiğini gösterebilecek başka bir şeyi fark etmemem tamamen mümkün. Düşüncelerimin kenarında bir ürperti hissediyorum, rahatsız edici karanlık bir gölge. Düşünmek istemediğim şeyi hatırladım.

Sen hala buradayken tatile gittin bile. Ve sen daha iyi biliyorsun.

Düşüncelerim mutfığa, ocağın yanındaki tezgahın üzerinde cep kılıfında duran mavi çelik Rohrbaugh 9 mm'ye dönüyor. Lazer kabızlı hafif tabanca, Benton evdeyken bile benim gittiğim her yere gidiyor. Ama bu sabah silahlar ya da güvenlikle ilgili tek bir şey düşünmedim. Zihnimi, gece boyunca karargâhıma gelen, siyah poşetlere gizlenmiş ve penceresiz beyaz kamyonlarımla taşınan, beş ölü hastanın sessizce bu dünyada onlara dokunacak son doktorlarla randevularını beklediği teslimatları mikro yönetmekten kurtardım.

Her zamanki tehlikeli, trajik, hastalıklı gerçeklerden kaçındım ve daha iyisini biliyorum.

Lanet olsun.

O zaman ben de tartışırım. Birileri bozuk paralarla oyun oynuyor. Hepsi bu.

BÖLÜM 2

ON DOKUZUNCU YÜZYIL CAMBRIDGE EVİMİZ Harvard kampüsünün kuzey sınırında, İlahiyat Fakültesi'nin köşesinde ve Sanat ve Bilim Akademisi'nin karşısındadır. Arazimizden kestirmeden geçen insanlardan payımıza düşeni alıyoruz. Etrafı çitle çevrili değil ve duvar bir bariyerden çok bir süs harabesi. Çocuklar üzerine tırmanmaya ve arkasına saklanmaya bayılırlar.

Muhtemelen okul bittiği için çok fazla boş vakti olan biridir.

"Duvarımızda ne olduğunu fark ettin mi?" Ben brunch hazırlarken Benton'ın gazete okuduğu manolya ağacının etrafını saran taş banka ulaşarak güneşten kavrulmuş çimenlerin üzerinde ilerliyorum.

"Neyi fark ettin?" diye soruyor.

Sock ayaklarının yanına uzanmış, suçlayıcı bir şekilde beni izliyor. Onu neyin beklediğini çok iyi biliyor. Dün gece geç saatlerde bavulunu çıkarıp tenis ekipmanlarını ve dalış malzemelerini saymaya başladığım anda, kendisi için kazdığı duygusal bir çukura, ama bu sefer daha derin bir çukura yerleşti. Ne yaparsam yapayım onu neşelendiremiyorum.

"Pennies." Benton'a bütün çekirdeklerden öğütülmüş bir espresso veriyorum, ikimizi de etten olan her şeye karşı çok acıktıran güçlü bir tatlandırılmış uyarıcı.

Dilinin ucuyla dikkatlice test ediyor.

"Birinin onları oraya koyduğunu gördün mü?" Ben sordum. "Peki ya ızgarayı yakarken? O zaman da bozuk paralar orada mıydı?"

Gözlerini duvarda bir uçtan bir uca dizilmiş parlak paralara dikeyyor.

"Fark etmedim ve kimseyi de görmedim. Ben buradayken oraya konulmadıkları kesin," diyor. "Kömürler ne kadar daha kalacak?"

Bu onun iyi bir iş çıkarıp çıkarmadığını sorma şekli. Herkes gibi o da övgüden hoşlanır.

"Mükemmeller. Teşekkür ederim. Onlara belki on beş dakika daha verelim," diye cevap verdiğimde, kredi kartı dolandırıcılığındaki dramatik artış hakkında okuduğu bir hikayeye geri döndü.

SABAHIN ORTASINDA ÇEKİK GÜNEŞ IŞIĞI saçlarını parlak gümüş renginde parlatıyor, her zamankinden biraz daha uzun, alnına düşüyor ve arkaya doğru kıvrılıyor.

Keskin yakışıklı yüzündeki ince çizgileri, gülümsemekten kaynaklanan hoş kırışıklıkları ve güçlü çenesindeki yarığı görebiliyorum. Konik elleri zarif ve güzel; gazete, kitap, kalem ya da silah tutarken hep müzisyenin ellerini tuttuğunu düşünürüm. Hikayeyi taramak için ona doğru eğildiğimde topraksı tıraş losyonunun hafif kokusunu alıyorum.

"İşler daha da kötüye giderse bu şirketlerin ne yapacağını bilmiyorum." Espressomu yudumlarken, yakın zamanda siber hırsızlarla yaşadığım tatsız olayları hatırlıyorum. "Dünya, yakalayamadığımız ya da göremediğimiz suçlular yüzünden iflas edecek."

"Keylogger kullanımının yaygınlaşması ve tespit edilmesinin zorlaşması şaşırtıcı değil." Bir sayfayı çevirirken hışırıyor. "Birisi kart numaranızı alıyor ve PayPal tipi hesaplar üzerinden alışveriş yapıyor, genellikle denizaşırı ülkelerde ve bu takip edilemez. Kötü amaçlı yazılımlardan bahsetmiyorum bile."

"Son zamanlarda eBay'den hiçbir şey sipariş etmedim. Craigslist ya da benzeri bir şey kullanmıyorum." Bu tartışmayı son zamanlarda defalarca yaptık.

"Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ama bu diğer dikkatli insanların da başına geliyor."

"Senin başına gelmedi." Parmaklarımı onu tanımadan önce, çok gençken platine dönüşen gür ve yumuşak saçlarında gezdiriyorum.

"Benden daha çok alışveriş yapıyorsun," diyor.

"Pek sayılmaz. Sen ve senin güzel takım elbiselerin, ipek kravatların ve pahalı ayakkabıların. Benim her gün ne giydiğimi görüyorsun. Kargo pantolon. Önlükler. Kauçuk cerrahi takunyalar. Çizmeler. Mahkemeye gittiğim zamanlar hariç."

"Seni mahkeme için giyinmiş olarak hayal ediyorum. Arkası yırtmaçlı, ince çizgili bir etek mi giyiyorsun?"

"Ve mantıklı ayakkabılar."

"*Mantıklı* kelimesi hayalini kurduğum şeyle bağdaşmıyor." Bana bakıyor ve boynundaki ince kaslara bayılıyorum.

İkinci servikal vertebrayı C7'ye kadar takip ediyorum, parmak uçlarımı yavaşça Longus colli kasına sokuyorum, rahatladığını hissediyorum, kaslarının

Fiziksel bir haz duygusu içinde yüzerken ruh hali durgunlaşıyor. Benim onun kriptoniti olduğumu söylüyor ve bu doğru. Bunu sesinde duyabiliyorum.

"istediğim?" diyor. "Tuş vuruşlarını kaydeden ve bu bilgileri bilgisayar korsanlarına ileten tüm kötü niyetli programlara yetişmek imkansız. Bu, bir e-postaya eklenmiş virüslü bir dosyayı açmak kadar basit olabilir. Düşünmemi zorlaştırıyorsunuz."

"Lucy'nin sunucu ve e-posta hesaplarımızı korumak için uyguladığı casus yazılım önleme programları, tek kullanımlık şifreler ve güvenlik duvarları varken? Bir keylogger nasıl indirilebilir? Ve düşünenizi zorlaştırmak niyetindeyim. Mümkün olduğunca zor."

Kafein ve agave nektarı etkisini gösteriyor. Duşta saçlarımı şampuanlarken, kafa derime ve boynuma masaj yaparken, dayanılmaz olana kadar bana dokunurken teninin verdiği hissi, kaslı zayıflığını hatırlıyorum. Ondan hiç bıkmadım. Bıkmam mümkün değil.

"Yazılım tanımadığı kötü amaçlı yazılımları tarayamaz,"

diyor. "Bunun bir açıklama olduğuna inanmıyorum."

Tekno-dahi yeğenim Lucy, merkezim olan Cambridge Adli Tıp Merkezi'nde (CFC) programladığı ve bakımını yaptığı bilgisayar sisteminin böyle bir şekilde ihlal edilmesine asla izin vermez. Kötü amaçlı yazılım ve bilgisayar korsanlığının kurbanı olmaktansa faili olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğu rahatsız edici bir gerçek.

"Dediğim gibi, muhtemelen bir restoranda ya da bir mağazada kartınız birinin eline geçti." Benton bir sayfa daha çeviriyor ve ben onun burnunun düz köprüsünü, kulağının kıvrımını izliyorum. "Lucy de böyle düşünüyor."

"Mart ayından beri dört kez mi?" Ama ben duşumuzu, parlak beyaz yer karolarını ve biz hareket ettikçe farklı yoğunluk ve ritimlerde yüksek sesle sıçrayan su seslerini düşünüyorum.

"Ayrıca Bryce'ın telefonda sizin için sipariş verirken kullanmasına da izin veriyorsunuz. Pervasızca bir şey yapacağından değil, en azından kasıtlı olarak değil. Ama keşke yapmasaydın. O gerçekliği bizim anladığımız gibi anlamıyor."

"Her gün akla gelebilecek en kötü şeyleri görüyor," diye cevap veriyorum.

"Bu anladığı anlamına gelmez. Bryce bizim olmadığımız kadar naif ve güven dolu."

Personel şefimden en son bir ay önce Anneler Günü için anneme gardenya gönderirken kredi kartımla alışveriş yapmasını istemiştim. En son dolandırıcılık raporu dün geldi. Bryce ya da annemle ilgili olduğundan şüpheliyim.

Annemin her zamanki şikâyetlerinin ve kendini tüketen bir narsist olmak suç olsaydı hapse girecek olan kız kardeşim Dorothy ile kıyaslamalarının ötesinde iyi davranışım cezalandırılırsa, işlevsiz aile dünyamın

Annemin bahçesinde gardenyalar olduğu için, gardenya süsü duyarsız bir küçümsemeydi. *Eskimolara buz göndermek gibi bir şey. Dorothy en güzel kırmızı gülleri bebek nefesiyle birlikte gönderdi*, aynen annemin sözleriyle. Onun en sevdiği çiçekli bitkiyi gönderme zahmetine katlandığımı ve kesme güllerin aksine budama gülünün canlı olduğunu boş verin.

Benton'a, "Bu sinir bozucu bir durum ve tabii ki yedek kartım biz Florida'dayken gelecek," diyorum. "Yani evden kartım olmadan ayrılıyorum ve bu da tatile başlamak için iyi bir yol değil."

"İhtiyacın yok. Ben ısmarlarım."

Genelde öyle yapar zaten. Ben iyi kazanıyorum ama Benton tek çocuk ve aileden kalma çok parası var. Babası Parker Wesley, kendisine miras kalan serveti, güzel sanatlar alım satımını da içeren emtialara kurnazca yatırdı. Miró, Whistler, Pissarro, Modigliani, Renoir ve diğerlerinin başyapıtları bir süre Wesley'lerin evinde asılı kalmış, ayrıca eski model arabalar ve nadir el yazmaları da alıp satmıştır. Her şey ne zaman bırakacağını bilmekle ilgiliydi. Benton da benzer bir bakış açısına ve mizaca sahip. New England'daki köklerinden aldığı şey, kurnaz bir mantık ve zor işlere ve rahatsızlıklara gözünü kırpmadan katlanabilen bir Yankee kararlılığıdır.

Bu onun iyi yaşamayı bilmediği ya da insanların ne düşündüğünü umursamadığı anlamına gelmiyor. Benton gösterişli ya da savurgan biri değil ama ne isterse yapıyor ve ben de güzel peyzajlı arazimizi ve yakın zamanda yeniden boyanmış, ahşap kaplaması dumanlı mavi, panjurları granit grisi olan antika çerçeve evimizin arka tarafını tarıyorum. Çatısı koyu renkli arduvaz kiremit, iki tane koyu kırmızı tuğlalı bacası var ve pencerelerin bazılarında orijinal dalgalı camlar bulunuyor. Mesleklerimiz olmasaydı mükemmel bir şekilde büyülenmiş ve ayrıcalıklı bir varoluş yaşayabilirdik ve dikkatim bizden çok uzakta olmayan, güneşte parlayan küçük bakır paralara geri dönüyor.

Sock çimlerin üzerinde kıpırdamadan duruyor, gözleri açık ve ben duvara yaklaşıp İngiliz güllerinin, kayısı ve pembe ile sarının sıcak tonlarının parfümünü koklarken her hareketimi izliyor. Sık gelişen çalılar eski tuğlaların yarısına kadar yükselmiş durumda ve çay güllerinin de bu bahar özellikle iyi durumda olması beni memnun ediyor.

Yedi Lincoln penisi başları yukarıda, hepsi 1981 yapımı ve bu tuhaf bir durum. Otuz yıldan daha eskiler ve yeni basılmış gibi görünüyorlar. Belki de sahtedirler. Tarihi düşünüyorum. Lucy'nin tarihi. Onun doğum yılı. Ve bugün benim doğum günüm.

Yaklaşık elli metre uzunluğunda ve beş metre yüksekliğindeki eski tuğla duvarı tarıyorum, şiirsel olarak zaman içinde bir kırıksıklık, bizi öteki boyutlara bağlayan bir solucan deliği, *biz* ve *onlar*, şimdiki hayatlarımız ve geçmiş arasında bir portal olarak düşündüğüm şeyi. Duvarımızdan geriye kalanlar, bize zarar vermek isteyebilecek herkesten kendimizi koruma çabalarımızın bir metaforu haline geldi. Birisi yeterince kararlıysa bu gerçekten mümkün değil ve zihnimin içinde bir his çırpınıyor, derin ve ulaşılmaz. Bir anı. Gömülü ya da zar zor oluşmuş bir anı.

"Biri neden yedi tane bozuk para bırakır ki? Hepsi de aynı tarihe ait." Ben soruyorum.

Güvenlik kameralarımızın kapsama alanı, hafifçe eğilen ve tamamen sarmaşıklarla kaplanmış kireçtaşı sütunlarla son bulan duvarın uzak köşelerini içermiyor.

1800'lerin başında evimiz zengin bir transandantalist tarafından inşa edildiğinde, mülk yılankavi bir duvarla çevrili bütün bir bloktu. Geriye yıkılmaya yüz tutmuş tuğla bir bölüm, kaldırım taşlarından oluşan dar bir araba yolu ve aslında bir araba evi olan müstakil bir garajın bulunduğu yarım dönümlük bir arazi kaldı. Kuruşları bırakan her kimse muhtemelen videoya yakalanmamıştır ve ben yine aynı huzursuzluğu hissediyorum, hatırlayamadığım bir şeyin kalıntısı.

"Cılalı görünüyorlar," diye ekliyorum. "Gerçek olmadıkları sürece öyle oldukları çok açık." "Mahalle çocukları," diyor Benton.

Kehribar rengi gözleri *Boston Globe*'un tepesinden beni izliyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Kot pantolon ve mokasen ayakkabı giymiş, üzerinde Red Sox rüzgârlığı var, espressosunu ve gazetesini bırakıp banktan kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Kollarını arkadan belime doluyor, kulağımı öpüyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor.

"Hayat hep bu kadar güzel olsaydı," diyor, "belki de emekli olurdu, artık polis ve soyguncu oynamanın canı cehenneme derdim."

"Yapmazdın. Ve keşke gerçekten oynadığın şey bu olsaydı. Birazdan yemeğimizi yiyip havaalanına gitmeye hazırlanmalıyız."

Telefonuna bakıyor ve bir şeye bir ya da iki kelimelik bir yanıt gibi görünen bir şeyi hızla yazıyor.

"Her şey yolunda mı?" Kollarını kendime doluyorum. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Her şey . Açlıktan ölüyorum. Benimle dalga geç."

"Izgara kılıç balığı biftekleri Salmoriglio, kızartılmış, zeytinyağı, limon suyu ve kekikle fırçalanmış." Ona doğru eğiliyorum ve sıcaklığını, havanın serinliğini ve güneşin sıcaklığını hissediyorum. "En sevdiğiniz *panzanella*. Yadigâr domatesler, fesleğen, tatlı soğan, salatalık..." Yaprakların kıpırdadığını duyuyorum ve manolya çiçeklerinin narin limon kokusunu alıyorum. "... Ve şu çok sevdiğin yıllanmış kırmızı şarap sirkesi."

"Tıpkı senin gibi dolgun ve lezzetli. Ağzım sulanıyor." "Bloody Marys. Yaban turpu, taze sıkılmış misket limonu ve habanero Miami için bizi havaya sok."

"Sonra duş alırız." Bu sefer beni dudaklarımdan öpüyor, kimin gördüğünü umursamıyor.

"Zaten yaptık."

"Ve tekrar yapmamız gerekiyor. Kendimi çok kirli hissediyorum. Belki senin için başka bir hediyem vardır. Eğer istersen."

"Asıl soru sen öyle misin?"

"Havaalanına gitmeden önce tam iki saatimiz var." Beni tekrar öpüyor, daha uzun ve daha derin öpüyor, ben uzaktan bir helikopterin hızlı teklemelerini duyuyorum, güçlü bir helikopterin. "Seni seviyorum Kay Scarpetta. Her dakika, her gün, her yıl daha çok. Üzerimdeki bu büyü de ne?"

"Yemek. Mutfakta iyiyimdir."

"Doğduğun gün ne mutlu bir gündü."

"Anneme sorarsan öyle değil."

Sanki bir şey görmüş gibi aniden, neredeyse belli belirsiz bir şekilde benden uzaklaşıyor. Güneşin altında gözlerini kısarak, bir blok kuzeyimizde yer alan, evlerimizden bir sıra ev ve bir cadde ile ayrılan Sanat ve Bilim Akademisi'ne doğru bakıyor.

"Ne?" Helikopterin sesi yükselirken onun baktığı yere bakıyorum.

Arka bahçemizden, yoğun ağaçlık arazinin üzerinde görünen bakır patinanın yeşil rengindeki oluklu metal çatıyı görebiliyoruz. İş dünyası, hükümet, akademi ve bilim dünyasının önde gelen liderleri rutin olarak Akademi'nin genel merkezinde, yani Aklın Evi'nde konuşuyor ve bir araya geliyor.

"Ne oldu?" Benton'ın yoğun bakışlarını takip ediyorum ve alçaktan uçan bir helikopterin gürültüsü yaklaşıyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Orada bir şeyin parladığını gördüğümü sandım, kamera flaşı gibi ama o kadar parlak değil."

Yaşlı ağaçların gölgeliklerini ve çokgen yeşil metal çatıyı tarıyorum. Olağandışı bir şey fark etmiyorum. Kimseyi görmüyorum.

"Belki bir arabanın camından yansıyan güneş ışığıdır," diye teklif ediyorum ve Benton yine telefonuna bir şeyler yazıyor, birine kısa bir şey söylüyor.

"Ağaçlardan geldi. Aynı şeyi daha önce fark etmiş, göz ucuyla görmüş olabilirim. Bir şey parlıyordu. Belki de bir ışık fiskesi. Emin değildim..." Tekrar bakıyor ve helikopterin sesi artık çok yüksek. "Umarım teleskopik lensi olan lanet bir muhabir değildir."

Parlak sarı şeritleri ve düz gümüş göbeğiyle şık, iniş takımları geri çekilmiş, koyu mavi Agusta görünürken ikimiz de aynı anda yukarı bakıyoruz. Titreşimi kemiklerimde hissedebiliyorum ve sonra Sock yanımdaki çimlerin üzerine sinmiş, bacaklarıma bastırıyor.

"Lucy," diyorum yüksek sesle ve şaşkınlıkla izliyorum. Bunu daha önce de yapmıştı ama hiç bu kadar alçak irtifada yapmamıştı. "Yüce Tanrım. Ne yapıyor bu?"

Yeğenim evimizin üzerinden beş yüz fitten daha az bir yükseklikte uçarken kompozit kanatlar yüksek sesle vınlıyor, rotorları ağaçların tepelerini çalkalıyor. Gök gürültüsünü andıran bir kükremeyele daireler çiziyor, sonra da burnunu sallayarak havada duraklıyor. Uçup gitmeden önce kaskını ve renkli vizörünü seçebiliyorum, Sanat ve Bilim Akademisi'nin üzerinde alçalıyor, arazide yavaşça daire çiziyor ve sonra kayboluyor.

Benton, "Sanırım Lucy az önce sana mutlu yıllar diledi," diyor.

"Dua etsin de komşuları onu gürültü azaltma yönetmeliklerini ihlal ettiği için FAA'ya şikayet etmesin." Yine de heyecanlanmadan ve duygulanmadan edemiyorum.

"Bir sorun çıkmayacak." Yine telefonuna bakıyor. "Suçu FBI'a atabilir. O bölgedeyken ona bir keşif yaptırdım. Bu yüzden bu kadar düşüktü."

"Evi basacağını biliyor muydun?" Tabii ki biliyordu ve tam olarak ne zaman geleceğini de biliyordu, bu yüzden arka bahçede oyalanıyor ve kadın geldiğinde evde olmadığımızdan emin olmaya çalışıyordu.

"Fotoğrafçı ya da kamerası veya dürbünü olan herhangi biri yok." Benton ağaçlık araziye, dirsekli yeşil çatıya doğru bakıyor.

"Az önce ona bakmasını söyledin."

"Yaptım ve onun deyimiyle, *hiçbir şey yok*." Bana iPhone'unda Lucy'nin ortağı Janet'in gönderdiği iki kelimelik mesajı gösteriyor, havacılık dilinde bir şey görmedikleri anlamına geliyor.

İkisi birlikte uçuyorlar ve acaba ayağa kalkmalarının tek nedeni bana çok yüksek sesle ve dramatik bir şekilde mutlu yıllar dilemek mi diye merak ediyorum. Sonra aklıma başka bir şey geliyor. Lucy'nin çift motorlu İtalyan helikopteri kolluk kuvvetlerine benziyor ve komşular muhtemelen bunun Başkan Obama'nın bugün geç saatlerde Cambridge'e gelişiyle ilgili olduğunu düşünüyorlar. Kennedy School of Government yakınlarındaki bir otelde kalacak, buradan sadece bir mil uzakta.

"Olağandışı bir şey yok," diyor Benton. "Yani ağaçta ya da başka bir yerde biri varsa, gitmiştir. Ne kadar aç olduğumu söylemiş miydim?"

"Zavallı köpeğimize tuvaletini yaptırır yaptırmaz," diye cevap veriyorum, dikkatim duvardaki bozuk paralara geri dönerken. "Sen de birkaç dakika daha rahatlayabilirsin. Bu sabah zaten inatçıydı ve şimdi daha da kötü olacak."

Çimlerin üzerine çömeliyorum ve Sock'u okşayarak onu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. "O gürültülü uçan makine gitti ve ben buradayım," diyorum tatlı tatlı onu. "Sadece Lucy etrafta uçuyordu ve korkulacak bir şey yoktu."

BÖLÜM 3

BUGÜN 12 HAZİRAN PERŞEMBE, benim doğum günüm ve ben yaşımla ya da zamanın her geçen yıl nasıl daha hızlı akıp gittiğiyle meşgul olmayı reddediyorum. Keyfimin yerinde olması ve minnettar olmam gereken çok şey var. Hayat hiç olmadığı kadar güzel.

Bir hafta boyunca okumak, istediğimiz her şeyi yiyip içmek, belki tenis oynamak, birkaç dalış yapmak ve sahilde uzun yürüyüşler yapmak için Miami'ye gidiyoruz. Sinemaya gidip bir kova patlamış mısırı paylaşmak ve canımız isteyene kadar sabah kalkmamak istiyorum. Dinlenmek, oynamak, her şeyin canı cehenneme demek istiyorum. Benton'ın bana hediyesi okyanus kıyısında kiraladığı bir daire.

Hayatta biraz dinlenmenin tadını çıkarmamız gereken bir noktaya geldik. Ama o bunu ben kendimi bildim bileli söylüyor. İkimiz de. Bu sabah itibariyle resmen izindeyiz, en azından teoride. Aslında öyle bir şey yok. Benton bir istihbarat analisti, insanlar ona hâlâ profilci diyor. FBI'ın tasmaını hiç ve ölümün asla tatil yapmadığı klişesi doğrudur. Ben de asla tasmamı bırakmam.

Bozuk paralar sabahın ışıltısında parlıyor, ateşli ve fazla mükemmeller ve ben onlara dokunmuyorum. Onları daha önce duvarda tam olarak aynı şekilde dizilmiş olarak gördüğümü hatırlamıyorum. Ama ilk kez dışarı çıktığımda arka bahçe çoğunlukla gölgeler içindeydi ve benim dikkatim de huysuz köpeğimin tuvaletini yapma konusundaki isteksizliği ve peyzaj kontrol listem yüzünden dağılmıştı. Güllerin gübrenmesi ve ilaçlanması gerekiyor. Çimlerin ayıklanması ve bu gece için tahmin edildiği gibi bir fırtına sıcak hava dalgasını başlatmadan önce biçilmesi .

Bryce için talimatlar yazdım. Sadece CFC'de değil, ev cephesinde de her şeyin halledildiğinden emin olacak. Lucy ve Janet biz yokken köpek bakıcılığı yapacaklar ve her zamanki gibi kusursuz olmayan ama Sock'u boş bir evde on dakika bile yalnız bırakmaktan daha iyi olan bir numaramız var.

Yeğenim gelecek ve ben de onu yanımda götürüyormuşum gibi kapıdan çıkaracağım. Sonra yeğenim ne kullanıyorsa ona bindireceğim, umarım arka koltuğu olmayan canavar makinelerinden biri değildir. Ondan özellikle SUV'unu kullanmasını istedim, o da normal bir araç değil. Eski emniyet mensubu bilgisayar dehası güç bağımlısı yeğenimin sahip olduğu hiçbir şey halk için değil - ne mat siyah gizli bombardıman uçağı zırhlı SUV'u, ne de uzay mekiğı gibi ses çıkaran agresif 599 GTO'su. Sock süper arabalardan nefret eder ve Lucy'nin helikopterini de sevmez. Kolayca ürküyor. Korkuyor.

"Haydi," diye cesaretlendiriyorum sessiz dört ayaklı dostumu çimlerde uyuklarken, gözlerini kocaman açmış, ben buna sıçancılık oynamak diyorum. "Tuvaletini yapmalısın." Kımıldamıyor, kahverengi bakışları bana sabitlenmiş. "Hadi ama. Nazikçe rica ediyorum. Lütfen, Sock. Kalk!"

Sabahtan beri keyifsizdi, etrafı kokluyor, ürkek davranıyor, sonra yatıyor, kuyruğunu altına kıvrıyor, uzun ve dar burnunu ön patilerinin altına sokuyor, tamamen kederli ve endişeli görünüyordu. Sock onu ne zaman terk edeceğimizi anlıyor ve depresyona giriyor ve ben de sanki berbat bir anneymişim gibi kendimi hep kötü hissediyorum. Eğilip kısa kıvıllı kürkünü okşuyorum, kaburgalarını hissediyorum, sonra yarış pistindeki eski istismarlardan dolayı şekilsiz ve yaralı olan kulaklarına nazikçe dokunuyorum. Ayağa kalkıyor, yan yatmış bir gemi gibi bacaklarına baskı yapıyor.

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum. "arazide koşturacak ve Jet Ranger ile oynayacaksın. Bunu ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"değil." Benton bankta oturuyor ve koyu yeşil yaprakların yayıldığı dalların altından, turta tepsisi büyüklüğünde mumlu beyaz çiçeklerle dolu kâğıdı alıyor. "Sizi dinlemeyen ve tamamen manipüle eden bir evcil hayvanınız olması çok uygun."

"Hadi gel." Onu, çam kokulu malçla kaplı kalın yataklarda gölgeli şimşir ve herdem yeşil ağaçlardan oluşan en sevdiği mahremiyet alanına götürüyorum. Hiç ilgilenmiyor. "Ciddi misin? Garip davranıyor."

Etrafıma bakıp bir şeylerin ters gittiğine işaret edebilecek başka bir şey arıyorum ve dikkatim tekrar bozuk paralara yöneliyor. Bir ürperti enseme dokunuyor. Kimseyi görmüyorum. Ağaçların arasından fısıldayan esinti ve gazla çalışan yaprak üfleyicinin uzaktan gelen sesinden başka bir şey duymuyorum. İlk başta fark edemediğim şey yavaş yavaş aklıma geliyor. Gördüm. Birkaç hafta önce aldığım linkli tweet. Ekinde bana yazılmış tuhaf bir not ve bir şiir olduğunu hatırlıyorum.

Twitter adı *Copperhead*'di ve şiirin ne dediğini sadece parçacıklar halinde hatırlıyorum. Işığın gelmesiyle ilgili bir şey ve vuran bir cellat

bana dengesiz bir bireyin saçmalıkları gibi geldi. Hayali mesajlar ve sesli mesajlar nadir değildir. Cambridge Adli Tıp Merkezi e-posta adresim ve telefon numaram kamuya açık bilgilerdir. Lucy her zaman istenmeyen elektronik iletişimleri izler ve endişelenmem gereken bir şey varsa bana bildirir. Tweet'in Morristown, New Jersey'deki bir otel iş merkezinden gönderildiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Bunu ona sormam gerek. Aslında bunu şimdi yapacağım. Kokpiti kablosuz, uçuş kaskı Bluetooth özellikli. Bu nedenle muhtemelen çoktan inmiştir ve telefonumu ceketimin cebinden çıkarıyorum. Ama ben fırsat bulamadan biri beni arıyor. Zil sesi eski bir telefonun sesine benziyor. Dedektif Pete Marino ve ekrandan cep telefonu numarasını tanıyorum, kişisel telefonu değil, iş için kullandığı telefon.

Doğum gününü kutlamak ya da iyi yolculuklar dilemek için arıyor olsaydı Cambridge polisinin BlackBerry'sini kullanmazdı. Departman ekipmanlarını, araçlarını, e-postalarını veya herhangi bir iletişim biçimini uzaktan kişisel herhangi bir şey için kullanma konusunda dikkatli. Söz konusu kendisi olduğunda bu, hayatın pek çok ironi ve çelişkisinden biri. Benim için çalıştığı yıllar boyunca kesinlikle böyle değildi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Bu düşündüğüm şey olmasa iyi ."

"Bunu sana yaptığım için üzgünüm Doktor," diyor Marino'nun iri sesi kulaklığımda. "Yetişmen gereken bir uçak olduğunu biliyorum. Ama neler olup bittiğinin farkında olmalısın. İlk arayacağım kişi sensin."

"Ne oldu?" Avluda yavaşça volta atmaya başladım.

"Farrar Caddesi'nde bir tane var" diyor. "Güpegündüz, etrafta bir sürü insan vardı ve kimse bir şey duymadı ya da görmedi. Tıpkı diğerleri gibi. Ve kurban seçimi beni çok rahatsız ediyor, özellikle de Obama'nın bugün buraya geldiği zamanlama."

"Diğerleri ne?"

"Şu anda neredesin?" diye soruyor.

"Benton ve ben arka bahçedeyiz."

Kocamın gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Belki de içeri girmeli ve açıkta kalmamalısınız. Bu işler böyle olur," diyor Marino. "İnsanlar açık alanda işlerine devam ediyor..."

"Diğerleri ne? Hangi insanlar?" Adımlarken etrafıma bakıyorum.

Sock oturuyor, kulakları arkaya kıvrılmış. Benton banktan kalkıp beni izliyor. Güzel ve huzurlu bir sabah olmaya devam ediyor ama

Serap. Her şey çirkinleşti.

"New Jersey Noel'den hemen sonra ve sonra Nisan'da tekrar. Aynı yöntem," diyor Marino ve ben yine sözünü kesiyorum.

". çekil. Tam olarak ne oldu? Ve bu iki olayı karşılaştırmayalım.

M.O.'yu gerçekleri öğrenmeden diğer vakalarla ilişkilendiremeyiz."

"Sizden beş dakika bile uzakta olmayan bir cinayet. Yaklaşık bir saat önce ihbar aldık..."

"Ve şimdi de ofisime mi haber veriyorsunuz? Ya da daha spesifik olarak, bana mı haber veriyorsunuz?"

Ceset ne kadar çabuk yerinde incelenir ve ofisime nakledilirse o kadar iyi olacağını çok iyi biliyor. Hemen bizi aramalıydı.

"Machado olay yerini güvence altına almak istedi."

Sil Machado Cambridge Polisi'nde dedektif. O ve Marino aynı zamanda iyi arkadaşlar.

"Hala orada birilerini öldürmek için bekleyen aktif bir tetikçi olmadığından emin olmak istedi. Söylediği buydu." Marino'nun ses tonu garip.

Düşmanlık seziyorum.

"Şu ana kadar edindiğimiz bilgilere göre kurban birilerinin peşinde olduğunu hissetmiş. Son zamanlarda tedirgindi ve bu durum Jersey'deki iki vakada da geçerli," diyor Marino. "Kurbanlar izlendiklerini ve kendileriyle dalga geçildiğini hissediyorlardı ve sonra birdenbire öldüler. Açıklanması gereken çok şey var ve şu anda zamanımız yok. Biz konuşurken bile tetikçi hâlâ bölgede olabilir. Ben gelene kadar içeride kalmalısınız. Belki on dakika sonra oradayım."

"Bana tam adresi verin, ben de oraya gideyim."

"Hayatta olmaz. Mümkün değil. Ve bir yelek giy."

Benton'ın gazeteyi katlamasını ve kahvesini almasını izliyorum, mutlu tavrı hissettiği şeyle gölgeleniyor. Hayat bizim için değişmek üzere. Bunu zaten biliyorum. Ona bakıyorum, volta atmayı bırakıp espressomu malçların üzerine dökerken yüzümde kasvetli bir ifade var. Bunu hiç düşünmeden yaptım. Bir refleks. Rahatlatıcı ve neşeli bir gün, bir uçağın sisle kaplanmış bir dağa çarpması gibi aniden sona erdi.

"Bunun Luke'un ya da diğer doktorlardan birinin halledebileceği bir vaka olduğunu düşünmüyor musun?" Marino'ya soruyorum ama cevabı zaten biliyorum.

Şef yardımcım Luke Zenner ile anlaşmak istemiyor. Marino diğer adli tabiplerimden hiçbirisiyle anlaşmayacak.

"Ya da yeterli olacaksa m fettişlerimizden birini gönderebiliriz. Jen Garate kesinlikle bu işi halledebilir ve Luke da hemen postaya verebilir." Yine de deniyorum. "Muhtemelen otopsi odasındadır. Bu sabah beş vakamız var."

"şimdi altı tane var. Jamal Nari," diyor Marino, sanki kimden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi.

Marino, "Dokuz kırk beş ile on arasında arabasından yiyecek bir şeyler alırken araba yolunda vurulmuş" diyor. "Bir komşusu onu kaldırımında fark etmiş ve tam bir saat sekiz dakika önce dokuz-bir-bir'i aramış."

"Henüz olay yerine gitmediysen vurulduğunu nereden biliyorsun?" Saatimi kontrol ettim. On biri sekiz dakika geçiyor.

"Boynunda güzel bir delik ve sol gözünün olduğu yerde bir delik daha var. Machado orada ve karısıyla telefonda konuşmuş bile. Karısı son bir aydır garip şeyler olduğunu ve Nari'nin arabasını bile değiştirecek kadar endişelendiğini söylemiş. En azından Machado'nun bana aktardığı bu." Yine o ses tonu.

Düşmanlık ve bunun hiçbir anlamı yok. İkiisi birlikte beyzbol ve hokey maçlarına gidiyorlar. Harley'lere biniyorlar ve Machado, Marino'yu adli tıp başm fettişliğinden istifa edip polisliğe geri dönmeye ikna etmekten büyük ölçüde sorumlu. Bu geçen seneydi. CFC'deki boş ofisine ve bana ne yapacağımı söyleme alışkanlığına hala alışmaya çalışıyorum. Ya da söyleyebileceğini düşünmesine. şu anda olduğu gibi. Sanki hiç söz hakkım yokmuş gibi bir ölüm mahallinde bulunmamı talep ediyor.

"şimdiden e-postayla gönderilmiş birkaç fotoğrafım var," diye açıklıyor Marino. "Dediğim gibi bu bana iki ay önce New Jersey'de öldürülen kadını hatırlattı, annesiyle aynı liseye gittiğim kadını. Edgewater Feribotu'nu beklerken vuruldu, her yerde insanlar vardı ve kimse bir şey duymadı ya da görmedi. Bir kez ensesinden, bir kez de ağzından."

Olayı duyduğumu ve bunun muhtemelen aile içi bir cinayet olduğuna dair ilk şüpheleri hatırlıyorum.

"Aralık ayında Morristown'daki restoranında arabasından inen adamdı," diye devam ediyor Marino, aklım yine o tuhaf şiire gidince.

Morristown'daki bir otelden tweet atılmış. *Copperhead*. Dikkatim duvardaki yedi peniye geri dönüyor.

"O olayda da oradaydım, tatildeydim, polis arkadaşlarımla takılıyordum ve olay yerine gittim. Bir kez ensesinden, bir kez de karnından vurulmuş. Katı bakır kurşunlar, çok az parçayla yüksek hızlar. Balistik eşleştirme yapamıyoruz. Ama iki olayda da kesin bir tutarlılık var. Aynı tüfeğin kullanıldığından oldukça eminiz, alışılmadık bir tüfek."

Biz. Marino bir noktada kendi yetki alanı dışında olan bir soruşturmaya dahil oldu. Seri cinayetler, muhtemelen keskin nişancı cinayetleri ya da en azından ima ettiği şey bu gibi görünüyor ve varsayımlarla başlatılan bir soruşturmadan daha kötü bir şey yoktur. Eğer cevabı zaten biliyorsanız, her şeyi teoriye uydurmak için sıkarsınız.

Benton'ın beni izlediğini ve telefonunu kontrol ettiğini izlerken ona, "Neyle karşı olduğumuzu tam olarak anlayana kadar yavaş gidelim," diyorum.

Haber akışlarını ve e-postaları gözden geçirerek neler olup bittiğini anlamaya çalıştığından şüpheleniyorum. Sanat ve Bilim Akademisi'ne doğru bakmaya devam ediyor ve orada kamera flaşı gibi ama daha sönük bir şey gördüğünü söylüyor. Bir parıltı, bir ışık fiskesi, dedi. Bir tüfek dürbününün merceği aklıma geliyor. Keskin nişancılar ve yarışma atıcıları tarafından kullanılan düşük dağılımlı cam veya öldürücü flaş cihazlarını düşünüyorum.

Benton'ın gözlerine bakıyorum ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yavaşça, sakince eve girmemiz gerektiğini söylüyorum. Verandada durup ızgarayı kontrol ediyorum. Kapağını kapatıyorum, telaşsız ve endişesiz davranıyorum. Eğer biri bizi izliyorsa ya da dürbününü bize doğrultmuşsa yapabileceğimiz bir şey yok.

Ani hareketler ya da panik izlenimi işleri daha da kötüleştirecektir. Lucy ve Janet havadan keşif yaptıklarında kimseyi fark etmediler ama ben buna pek inanmıyorum. Kişi kamufle olmuş olabilir. Belki de helikopterin yaklaştığını duyunca gözden kaybolmuştur. Belki de geri dönmüştür.

"Jack Kuster'ın kim olduğunu biliyor musun?" Marino soruyor.

Benton ve ben Sock'la birlikte arka merdivenleri tırmanırken ona bilmediğimi söylüyorum.

"Morristown," diyor Marino. "Baş araştırmacıları ve usta bir adli ateşli silah eğitmeni. Kendi tüfeklerini yapan keskin nişancılar ve keskin nişancılarda gördüğümüz gibi bir 5R'den bahsettiğimizden şüpheleniyor. Oradaki dostlarım beni bilgilendiriyor. Benim de kişisel bir ilgim var."

Marino, Bayonne, New Jersey'de büyüdü ve MetLife'daki konserlere ve spor etkinliklerine katılmayı seviyor. Geçtiğimiz Şubat ayında Super Bowl vardı. Morris County Şerif Departmanındaki polis arkadaşlarının bilet almayı başardığını iddia etti.

Marino, "Olay yerinde bakır parçaları var, kurşunun vücudundan çıktığı ve kaldırıma çarptığı yerde daha çok aynı parıltı var," diyor.

"Ceset taşındı mı?" Umarım ima ettiği şey bu değildir. "Görünüşe göre bazı parçalar, cesedin altından akan kanın içinde.

Kafa. Merak etmeyin. Kimse dokunmaması gereken bir şeye dokunmadı."

Benton önce paravan kapıyı arkamızdan kapatıyor, sonra da ağır ahşap iç kapıyı sürgüyle kilitliyor. O mutfığa doğru gözden kaybolurken ben koridorda telefonla konuşuyorum. Aramayı sonlandırıyorum çünkü başka biri beni arıyor ve kim olduğunu görmek için bakıyorum.

Bryce Clark.

O zaman kulaklığında o var.

"Hükümet tarafından zulme uğradığı için kıyameti koparan ve sonunda Obama ile bira içip barbekü yapan lise müzik öğretmenini hatırlıyor musun?" Bryce hemen söylüyor ve şimdi anlıyorum. "Sana karşı tam bir pislikti, hatırladın mı? Başkan'ın önünde seni aşağılamıştı? Kısaca sana ceset hırsızı ve en yüksek teklifi verene deri, kemik, göz, karaciğer, ciğer satan bir Nazi dedi?"

Jamal Nari. Ruh halim kötüleşiyor.

"Bok fırtınasından bahsetmiş miydin?" Bryce öyle diyor. "Zaten tüm haberlerde var. Kimliğini neden hemen açıkladıklarını sormayın bana. Ne beklediler? Bir saat mi? Belki bunu Marino'ya sorarsın?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Demek istediğim, Nari'nin nerede yaşadığı bir sır değil - ya da yaşadığı - CNN ve Reuters dahil olmak üzere haber ekipleri ve onu mutlu saatler sırasında Beyaz Saray'a indiren o feci PR gafı gerçekleştiğinde orada kamp kuran en sevdiğim GMA'dan beri açıkçası. Ama kesin o olduğunu söylüyorlar. Nasıl oldu da bunu tüm gezegene yaydılar?"

Bir cevabım yok.

"Olay yerine gidiyor musun yoksa Luke'a oraya gitmesini söyleyeyim mi? Cevap vermeden önce? Benim fikrim? Sen gitmelisin," diye ekliyor konuşkan personel şefim. "Şimdiden komplo teorileri tweetlemeye başladılar. Bir de şunu dinleyin. Cambridge'li bir adamın *Farrar Caddesi'nde öldürülmüş olabileceğine* dair bir tweet *mi?* Sabah dokuzdan beri bir milyon kez retweet edildi."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Marino'nun Nari'nin kırk beş ile on arasında öldürüldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bryce'a olay yerine en kısa sürede bir araç göndermesini ve bariyer getirip kurmalarını söylerim. İnsanların aval aval bakmasını ve telefonlarıyla fotoğraf çekmesini istemiyorum.

"Kimseye kesinlikle hiçbir şey açıklamıyoruz," diye talimat verdim. "Tek bir kelime bile. Temizlik servisini alarma geçirin ve olay yerini belgeledikten sonra kan ve diğer biyolojik materyallerin sanki hiç orada yokmuş gibi kaldırılmasını istiyorum."

"Hemen ilgileneceğim," diyor. "Oh evet! Ve mutlu yıllar, Doktor Scarpetta! Size şarkı söyleyecektim. Ama belki sonrası daha iyidir...?"

BÖLÜM 4

BU BİR BİLGİSAYAR HATASIYDI, korkunç bir gaf. Jamal Nari terörist bağlantıları olan biriyle karıştırıldı ve kendini bir anda Uçuşa Yasak Liste'de ve gözetim altında buldu.

Mal varlığı donduruldu. FBI arama emriyle evine geldi. Direndi, kelepçelendi ve ardından öğretmenlikten uzaklaştırıldı. Bu belki bir yıl önceydi. Tüm haberlerde yer aldı ve internette viral oldu. Halk öfkелendi ve Beyaz Saray'a davet edildi, bu da insanları daha da kızdırdı. Adını tamamen unutmuştum. Muhtemelen engellemiştim. Bana karşı kabaydı, kendini beğenmişin tekiydi.

Olay, Beyaz Saray'ın bodrum katında bulunan, ince keten ve porselen takımları, taze çiçekler ve denizcilikle ilgili tabloların asılı olduğu zengin ahşap panellerle şık bir şekilde dekore edilmiş, Mess adı verilen küçük odalarda gerçekleşti. Ulusal Standartlar ve Teknoloji Enstitüsü NIST'in direktörü ile adli tıp disiplinlerindeki tutarlılık eksikliğini, yetersiz kaynakları ve ulusal destek ihtiyacını tartışıyordum. Mutlu saatler yaşıanıyordu ve başkan bana hakaret etmekten çekinmeyen Jamal Nari'ye bira ısmarlamak için ortaya çıkmıştı.

Bir telefon daha ve Marino garajımın olduğunu haber veriyor. "Eşyalarımı toplamam için bana on beş dakika ver," dedim.

Londra ve Dublin manzaralarının Viktorya dönemi gravürleriyle asılı panelli koridoru, ardından ticari sınıf paslanmaz çelik aletler ve antika kaymaktaş avizelerle dolu mutfagımı takip ederken Sock bacaklarımın arkasını dürtüyor. Benton bir tezgâhın yanında duruyor ve etrafta duran MacBook'lardan birini kullanarak güvenlik kamerası görüntülerini inceliyor.

"Sizinkilerden haber var mı?" FBI'nın Boston Saha Bölümü'nün Jamal Nari hakkında onunla temasa geçip geçmediğini merak ediyorum.

"Cambridge bizi davet etmediği sürece bu aşamada bizim olmaz. Marino da davet etmeyecek ve şu anda buna gerek yok."

"FBI'nin silahlı saldırının Obama'nın bugün buraya gelmesiyle ilgili olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni olmadığını söylüyorsunuz."

"Şu anda bilmiyoruz ama güvenlik artırılacak. Zamanlama nedeniyle İslam karşıtı bir açıklama yapan biri olabilir. Başkan'ın yarın Boston'da basın toplantısı var," diye hatırlatıyor Benton. "Boston Maratonu bombalama davasının duruşması yaklaştıkça artan nefrete ve tehditlere değinmeyi planlıyor."

"Jamal Nari bir terörist değildi. Müslüman olduğunu da hatırlamıyorum."

"Algı," diyor Benton.

"Marino'nun algısının siyasi ya da dini hiçbir şeyle ilgisi yok. Bu davanın New Jersey'dekilerle bağlantılı olduğuna inanıyor. Eğer bu doğruysa," diye yineliyorum, "FBI kesinlikle geçici bir ilgiden daha fazlasına sahip."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz, Kay. Vurulma kendi kendine olmuş olabilir. Kazara da olabilir. Herhangi bir şey olabilir. Vurulma bile olmayabilir. Cesedi bizzat görene kadar kimsenin söylediklerine güvenmiyorum."

"Gelmek istemiyor musun?" *Panzanella*'nın üzerini streç filmle kapatıyorum. "Benim gelmem uygun olmaz."

Bunu söyleme şekli beni şüphelendiriyor. Benton bana doğru olanı değil de duymam gerekeni söylediğinde anlıyorum.

"Bir şey var mı?" Ona video kaydını sordum.

"Şimdiye kadar hayır, ki bu beni mutlu etmiyor. Birinin duvarımızda olduğu kesin. Eğer kameralarımız tarafından tamamen gözden kaçırıldıysa, o zaman bu kişi görünmeden ya da kaydedilmeden nasıl gelip gideceğini çok iyi biliyordu."

"Tabii bu gerçekten bir şey değilse ve bunu her kim yaptıysa bilmediği kameraları kaçırdıysa," diyorum.

"Tasadüf mü?" Buna o da inanmıyor, ben de inanmıyorum.

Toskana salatası, kılıç balığı ve baharatlı Bloody Mary karışımının olduğu sürahinin kalacağı buzdolabına gidiyor. Belki bu akşam brunch olması gereken güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz. Ama bundan şüpheliyim. Böyle günlerin nasıl geçtiğini bilirim. Uykusuz, acımasız, şanslıysak dışarıdan pizza.

"Ajanlarımız Nari'ye zor anlar yaşattı. Kimin başlattığı önemli değil." Benton buna geri döner.

"Şaşırmadım. Bana kesinlikle kolay ya da iyi biri gibi gelmedi."

"Davetsiz gelirsek iyi görünmeyecektir. Medya bundan bir şeyler çıkaracaktır. Yarın Boston ve Cambridge'de protestolar ve Boylston Caddesi'nde bir yürüyüş planlanıyor. FBI karşıtı ve

Hükümet karşıtı protestocular ve hatta bombalama olayını ele alış biçimimize kızan yerel polisler."

"Çünkü MİT Görevlisi Collier'in öldürülmesini engelleyebilecek bilgileri paylaşmadınız." Bu bir soru değil. Bu bir hatırlatma. Bu konuda yargılayıcıyım.

"Bizi Fort Lauderdale'e giden akşam 7 uçağına bindirmeye çalışabilirim."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Sock'un mamalarını, ilaçlarını ve onu elle beslediğim için bir kutu muayene eldivenini sakladığım lavabonun yanındaki dolabı açıyorum. Bir çift çıkarıp Benton'a veriyorum. Sonra ona bir dondurucu poşeti veriyorum. Çekmeceden bir Sharpie ve bir ölçüm bandı alıyorum.

"Kuruşlar," diye açıklıyorum. "Ölçekli fotoğraflarının çekilmesini ve toplanmasını istiyorum. Belki de gerçekten bir şey degillerdir ama ne olur ne olmaz diye düzgün bir şekilde korunmalarını istiyorum."

Çekmeceyi açıp 40 kalibrelik Glock'unu aldı.

"Eğer Jamal Nari öldürüldüyse, katili bu sabah buradan çok uzakta değildi, yarım mil bile uzakta değildi," diye açıklıyorum. "Ayrıca ağaçlardan parlayan bir şey fark etmiş olmanız da hoşuma gitmedi ve buna ek olarak geçen ay bozuk paralardan bahseden birinden garip bir mesaj aldım. İçinde para üstünü saklamakla ilgili bir şeyler vardı."

"Sana yönelik mi?"

"Evet."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Tuhaf iletişimler alıyorum. Bu yeni bir şey değil ve bu da diğerlerinden çok farklı görünmüyordu - o zamanlar öyle değildi. Ama dikkatli olmalıyız. Bahçeye geri dönmeden önce eyalet polis helikopterini çağırıp bir uçuş yaptırmak, ormanı ve Akademi'yi kontrol etmek, çatıda, ağaçta ya da etrafta kimsenin olmadığından emin olmak çok iyi bir fikir olacaktır."

"Lucy çoktan kontrol etti."

"Tekrar yapalım. Marino'dan oraya üniforma göndermesini de isteyebilirim."

"Ben hallederim."

"Uçuşumuzu yarın için ayarlamak isteyebilirsin," diye karar verdim. "Bugün bir yere gideceğimizi sanmıyorum."

Üst kata çıkıyorum. Sahanlığın üzerindeki Fransız vitrayından süzülen güneş ışığı, vahşi yaşam sahnelerini mücevher gibi aydınlatıyor. Canlı kırmızılar ve

Maviler şu anda mutluluk vermiyor. Bana acil durum ışıklarını hatırlatıyorlar.

İkinci kattaki ana sũitimizin içinde ceketimi çıkarıp henũz hazırlayamadığım yatağın üzerine bırakıyorum. Henũz bitirmediğimizi umuyordum.

Evin önũne bakan pencerelerden Marino'nun plakasız lacivert Ford Explorer'ına yaslandığını görebiliyorum. Tıraşlı kafası parlak güneş ışığında sanki büyük yuvarlak kubbesini parlatıyormuş gibi parlıyor ve dünya görüşũ kadar eski moda olan tel çerçeveli Ray-Ban'leri var. Garaj yolumuzun ortasında oyalanırken aktif bir tetikçi konusunda pek de endişeli görünmüyor.

Çağrıyla aldığında görevde olmadığını söyleyebilirim. Hacimli gri eşofman altı ve siyah deri yüksek topuklu ayakkabıları genellikle boks kulübünde ağır torba antrenmanı için giydiğı şeyler ve fermuarlı Harley-Davidson rüzgarlığının altında bir yelek olduğundan şüpheleniyorum. Marino'nun kendini hizmet köpeğı olduğuna inandırdığı kurtarılmış Alman kurdu Quincy'yi göremiyorum. Bugünlerde çoğı suç mahallinde ortaya çıkıyor, etrafı kokluyor ve genellikle iğrenç bir şeyin üzerine işiyor ya da içinde yuvarlanıyor.

Banyoya girip yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. İpli pantolonumu ve kazağımlı çıkarırken kapının arkasındaki boy aynasında kendimle yüzleşiyorum. Yakışıklıyım, gazetecilere göre güçlü bir şekilde çekiciyim ve bu tür yorumlar yaparken aslında kişiliğimi düşündüklerine inanıyorum. Kime sorduğunuza bağılı olarak küçük, heybetli, cömert yapılı, minyon, orta boylu, çok zayıf, sağlamım. Ancak gerçek şu ki, çoğı gazeteci gerçekte nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikre sahip değıl ve yaşımlı nadiren doğru biliyor ya da hakkımda hiçbir şey anlamıyor.

Hafifçe kazınmış gülme ve gülümseme çizgilerini, kaşlarımı çatmaktan oluşan çatıklıkları inceliyorum, ki bunu yapmamaya çalışıyorum çünkü hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor. Kısa sarı saçlarımı jöleyle karıştırmak ve bir ruj dokunuşu eklemek bir gelişme. Yüzũme ve ellerimin arkasına mineral bir güneş kremi sürüyorum.

Sonra bir tişört ve onun üzerine de yumuşak zırhlı taktik yelek giyiyorum, seviye IIIA, çakal ten rengi, file astarlı. Bir çekmecedeki kargo pantolon ve uzun kollu düğmeli gömlek buluyorum, CFC armalı lacivert, ölümlere veya ilgili olaylara müdahale ettiğimde kışlık üniformam. Henũz hafif haki renkle değıştirmeye zahmet etmedim. Florida'dan sonra yapacaktım.

Alt katta, ön kapının yanındaki dolaptan sağlam siyah plastik olay yeri çantamı alıyorum. En son giydikten sonra deterjanla arındırdığım bilek hizasındaki botlarımı giymek için halının üzerine oturuyorum. Bunun ne zaman olduğunu düşünüyorum, Nisan sonu, bir Pazar günü. Estabrook Ormanı'nda patikada yürüyen bir Tufts Tıp Fakültesi profesörü kaybolduğunda ve ertesi güne kadar bulunamadığında geceler hala düşük kırlara düşüyordu. Adını hatırlıyorum, Dr. Johnny Angiers. Benim sayemde dul eşi hayat sigortasından yararlanıyor. Ölümü geri alamam ama daha az adaletsiz olmasını sağlayabilirim.

Çantamı kaptığım gibi tuğla ön merdivenlerden aşağı iniyorum. Güneş ışığının içinde ve dışında, dallarının ucunda beyaz salkımlar olan çiçekli kızılçık ve servi üzümü ağaçlarının altından geçiyorum. Onların altında yabani zencefil ve tarçınlı eğrelti otları, sonra da Marino'nun cipi tarafından tamamen kapatılmış olan dar araba yolumuzun eski koyu kırmızı tuğla döşemeleri var.

"Quincy nerede?" Arka koltuktaki boş köpek kafesine bakıyorum.

"Telefon geldiğinde spor salonundaydım," diyor Marino. "Motosikletimle eve koştum ve arabamı aldım ama üstümü değiştirecek ya da onunla ilgilenecek zamanım olmadı."

"Eminim mutlu değildi." Kendi mutsuz köpeğimi düşünüyorum. Marino paketten bir sigara çıkardı.

"Antrenman sonrası gibisi yok," diyorum çakmağı çakarken, kızarmış tütün kokusunu duyunca.

Cipine yaslanarak büyük bir nefes çekiyor. "Sigara konusunda dırdır etmek yok. Bugün bana iyi davran."

"Şu anda bir tane yakabilirim." Cipun içine oturdum ve açık kapıdan onunla konuştum.

"Misafirim ol." Sigarayı emiyor ve ucu kızgın bir kömür gibi parlıyor.

Bir tanesini daha sallıyor, kahverengi filtre ortaya çıkıyor. Beni kayıp bir arkadaş gibi selamlıyor. Eski günlerdeki gibi. Baştan çıktım. Omuz kemerimi bağlıyorum ve Benton aniden garaj yolunda bize doğru kararlı adımlarla ilerliyor.

BÖLÜM 5

PARLAK BAKIR PARALAR Benton'ın taşıdığı dondurucu poşetinin içinden parlıyor. Parafladığı ve etiketlediği bantla mühürlemiş.

"Bu da ne?" Marino'nun sözleri bir duman bulutu halinde uçup gidiyor. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Ya icabına bakarsınız ya da Quantico'daki FBI laboratuvarlarına gider." Benton ona bir poşet ve bir Sharpie uzatır. "Ki bu hiç mantıklı olmaz. Kelime oyunu yapmak istemedim. Fotoğrafları size e-postayla gönderdim."

"Ne? Olay yeri teknisyeni olmak için seçmelere mi giriyorsun? Kristal küreni okumak artık yeterli değil mi? Kontrol edebilirim. Ama Cambridge'in eleman almadığına eminim."

Benton bana "Sahte değiller ve kesinlikle cilalanmışlar" diyor. "Mercek altında bakarsanız, her birinde aynı çok ince çukurlaşma var. Bir tambur kullanılmış olabilir. Kendi cephanelerini elle dolduran silah meraklıları genellikle fişek kovanlarını parlatmak için tambur kullanırlar. Kuruşların şimdi laboratuvara gitmesi gerekiyor."

Marino poşeti kaldırıyor. "Anlamıyorum."

"Duvarımızın üstüne bırakılmışlardı," diye açıklıyorum. Benton'a, "Etrafta kimsenin olmadığından emin olana kadar bekleyebilirdi," diyorum.

"Kimse değil. Böyle bir suçlu bu şekilde çalışmaz."

"Ne gibi bir suçlu?" Marino soruyor. "Filmin ilk yarısını kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Gitmem gerek." Benton bakışlarımı tutuyor. Paylaşmadığı planlar yaptığından hiç kuşku duymadığım eve dönmeden önce etrafına ve bana bakıyor.

Marino poşeti paraflıyor, saati ve tarihi karalıyor, duman yüzüne doğru süzülürken Ray-Ban'lerinin arkasından bir gözünü kapatıyor. Sigarasından bir nefes daha çeker ve eğilip bir tuğlaya siler, kazıyarak çıkarır ve izmariti cebine sokar. Çalışmaktan gelen eski bir alışkanlık

Kanıtla karıştırılabilecek kalıntılar eklemenin kötü bir davranış olduğu suç mahalleri. Nasıl yapıldığını biliyorum. Eskiden ben de yapardım. Pantolonum ya da ceketim çamaşır makinesine girmeden önce ceplerimi boşaltmayı unutmam hiç hoş olmazdı.

Marino cipe tırmanır ve sabırsızlıkla poşeti torpido gözüne sokar.

Kapılarımızı kapatırken ona "Kuruşlar önce parmak izlerine, sonra DNA'ya ve iz sürmeye gidiyor" dedim. "Onlara karşı nazik ol. Onları sağa sola vurduğun için metalllerinde çizikler oluşması gibi ek bir eserin ortaya çıkmasını istemiyorum."

"Yani onları ciddiye alıyorum, gerçekten kanıt gibi mi davranıyorum? Hangi suçta? Ne haltlar döndüğünü açıklayabilir misin?"

Ona geçen ay aldığım isimsiz e-posta hakkında hatırladıklarımı anlattım.

"Lucy kim olduğunu bulabildi mi?"

"Hayır."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bu mümkün değildi."

"Bunu yolunu bulamadı mı?" Marino garaj yolundan geri geri çıkar. "Lucy kayıyor olmalı."

"Görünüşe göre bu kişi bir otelin iş merkezinde herkesin erişimine açık bir bilgisayar kullanacak kadar zekiymiş," diye açıklıyorum. "olduğunu size söyleyebilir. Morristown'da olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Morristown," diye tekrarlıyor. "Vay anasını. İki Jersey kurbanının vurulduğu yerle aynı bölge."

Sokağa geri dönüyoruz ve ne kadar huzurlu olduğuna şaşıyorum, neredeyse Haziran ortası, öğlene yakın, birinin kötülük planladığını hayal etmenin zor olduğu türden bir gün. Üniversite öğrencilerinin çoğu yaz tatili için gitmiş, pek çok insan işte ve diğerleri de evde normal akademik yıl boyunca erteledikleri projelerle ilgileniyor.

Evimizin karşısındaki ekonomi profesörü çimlerini biçiyor. Bize bakıyor ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi el sallıyor. İki kapı ötede bir bankacının karısı çitleri buduyor ve bir bahçe ötede sokağın kenarına SONNY'S LAWN CARE adında bir peyzaj kamyonu park etmiş. Az ötede koyu renk gözlüklü, büyük boy kot pantolonlu, sweatshirtli ve beyzbol şapkalı sıska bir genç adam var. Elinde gaz motorlu bir yaprak üfleleyiciyle gürültülü bir şekilde kaldırımını temizliyor ve bize bakmıyor ya da kibarca

ve biz geçerken işine ara veriyor. im kırpıntıları ve kumlar keskin tıkırtılarla SUV'u patlatıyor.

"Pislik herif!" Marino acil durum ışıklarını yakar ve sirenini alar.

Genç adam aldırış etmiyor. Fark etmiş gibi bile görünmüyor.

Marino frene basıyor, cipi parka itiyor ve dışarı çıkıyor. Üfleyici bir hava botu kadar gürültülü. Sonra genç adam yaptığı işi bırakınca ani bir sessizlik olur. Koyu renk gözlükleri dik dik bakıyor, ağzı ifadesiz. Onu tanımaya çalışıyorum. Belki de onu daha önce bahçe işleriyle uğraşırken görmüştüm.

"Arabana bunu yapmam hoşuna gider mi?" Marino ona bağırır. "Benim arabam yok."

"Adın ne senin?"

"Sana söylememe gerek yok," diyor aynı kayıtsız tonda ve saçlarının uzun ve havuç kırmızısı olduğunu fark ediyorum.

"Öyle mi? Bunu göreceğiz."

Marino kamyonun etrafında dolanarak onu inceliyor. Bir not defteri çıkarır ve kamyonun plakasını büyük bir ustalıklarla yazar. Sonra BlackBerry'siyle fotoğrafını çekiyor.

"Bir şey bulursam seni belediye malına zarar vermekten içeri atarım," diye tehdit ediyor, boynundaki damarlar ortaya çıkıyor.

Omuz silkti. Korkmuyor. Umurunda değil. Hatta biraz gülümsüyor.

Marino tekrar arabaya biner ve sürmeye devam eder. "Lanet olası pislik." "Demek istediğini anladım," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

"Bugünlerde ocukların var böyle? Kimse onları doğru yetiştirmiyor. Eğer benim olsaydı, onun kışını tekmelerdim."

Ölen tek çocuğu Rocco'nun kariyer suçlusu olduğunu ona hatırlatmıyorum. Marino onun kışını tekmelerdi ve bu çok işe yaradı.

"Bugün çok tedirgin görünüyorsun," diye yorum yapıyorum.

"Neden biliyor musunuz? Çünkü şu anda arka bahçemizde bulunan lanet olası bir teröristle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum. İçimden bir ses öyle diyor ve keşke öyle olmasaydı diyor ve Machado ile bu konuda ciddi bir tartışma yaşıyoruz."

"Peki bunu tam olarak ne zaman düşünmeye başladınız?"

"Jersey'deki ikinci vakadan sonra. Jamal Nari'nin üçüncüsü olduğuna dair içimde kötü bir his var."

"Teröristler genellikle sorumluluğu üstlenir," diye hatırlatıyorum ona. "İsimsiz kalmazlar."

"Her zaman değil."

"Peki ya düşmanlar?"

Tatilimin ertelenmesinin ve muhtemelen mahvolmasının nedenine geri dönüyorum. Daha da önemlisi, Marino'nun New Jersey'deki davalarla, terörizmle ya da başka bir şeyle kurduğu bağlantılara değil, önümüzde duran şeye odaklanmasını istiyorum.

"Jamal Nari'nin kamuoyunda yarattığı fırtınadan sonra birkaç aleyhtar kazanmış olduğunu tahmin ediyorum," diye ekliyorum.

"Şu ana kadar bildiğimiz kadarıyla bunu açıklayacak bir şey yok." Marino, Irving Caddesi'ne döndü.

Hafif bir rüzgâr sert ağaçları kımıldatıyor ve gölgeleri güneşli kaldırımda hareket ediyor. Trafik kesik kesik, birkaç araba, bir moped ve Marino'nun yeterince hızlı gitmediği için arkasına takılıp korna çaldığı kutu gibi beyaz bir inşaat kamyonu. Kamyon geçmesine izin vermek için kenara çeker ve Marino motoru çalıştırır.

Keyfi yerinde değil ve bunun sadece Machado ile olan sözde kavgasıyla ilgili olduğundan şüpheliyim. Başka bir şeyler dönüyor. Marino korkmuş ve korkmamış gibi davranıyor olabilir.

"Peki FBI ile ilgili kamuoyuna yansıyan sorun geçen yıl bu zamanlar mıydı?" Ona soruyorum. "Neden şimdi saldırıyorsunuz? Pek çok insan bunu unuttu. Ben de dahil."

"Beyaz Saray'da size nasıl davrandığını nasıl unuttunuz bilmiyorum. Sizi ceset parçaları satmakla suçlaması, otopsilerin kâr amaçlı olduğunu söylemesi ve tüm bu saçmalıklar. Tam da senin peşine düştüğü şeyin şimdi onun başına gelecek olması bir tür ironi."

"Yalnız mı yaşıyordu?" Ben sordum.

"İkinci evlilik. Joanna Cather. Lisede onun öğrencilerinden biriydi ve şimdi orada psikolog olarak çalışıyor." Marino kızgınlıktan sakinliğe geçti. "Birkaç yıl önce boşandığında çıkmaya başladılar. Kızın çok daha genç olduğunu söylemeye gerek yok. Malum sebeplerden ötürü evlendiklerinde soyadını değiştirmede."

"Hangi bariz sebepler?" "Nari ismi. Müslüman ismi."

"Şart değil. İtalyan olabilir. Müslüman mıydı?"

"Sanırım Federaller öyle olduğunu düşündüler ve bu yüzden peşine düştüler." "Bir bilgisayar hatası yüzünden peşine düştüler, Marino."

"Önemli olan nasıl görüldüğü ve yaptıkları varsayımlardır. İnsanlar Müslüman olduğunu düşündüyse, belki de bunun neden Müslüman olduğuyla bir ilgisi vardır.

öldürüldü. Özellikle de Obama'nın buraya gelmesi ve Nari'nin geçen yıl Beyaz Saray'da onunla tanışmış olması. Maraton bombalamalarından bu yana cihatçılar ve ezik aşırılık yanlıları konusunda çok fazla hassasiyet var. Belki de ölmesi gerektiğini düşündüğü insanları öldüren bir kanunsuzla karşı karşıyayız."

"Jamal Nari bir Müslümandı ve şimdi birdenbire Irak ve Afganistan'daki savaşlardan rahatsız olan bir cihatçı ya da aşırı İslamcı mı oldu?"

Çenesini , çene kasları kasılıyor. "Sana neler oluyor, Marino?"

"Bu konuda objektif değilim, tamam mı?" diye tekrar patladı. "Nari olayı yanlış düğmelerime basıyor ve buna engel olamıyorum. Kim ve ne olduğu ve aldığı ödül yüzünden mi? Beyaz Saray'a bir gezi mi? *Rolling Stone*'a kapak mı olacak?"

"Bu onunla ilgili değil, bombalamalarla ilgili. Sizin görevde olduğunuz bir gece devriye arabasında oturmuş kendi işiyle ilgilenen bir MIT polisinin öldürülmesiyle ilgili. Sen de olabilirdin."

"Aşağılık teröristler, ve eğer Büro bize Cambridge bölgesinde olduklarını söyleme zahmetine ...? Yani böyle bir detaydan sonra hiçbir polis arabasında oturup kolay hedef olmaz. Polisliğe döneli altı ay bile olmadı ve böyle bir şey oldu. İnsanlar soğukkanlılıkla öldürülüyor ve bacakları havaya uçuruluyor. Artık böyle bir dünyada yaşıyoruz. Bunu nasıl atlatıyorsunuz anlamıyorum."

"Yok. Ama sizden şu anda bunu askıya almanızı istiyorum. Jamal Nari'nin nerede yaşadığını konuşalım."

"Tek yatak odalı bir daire." Marino'nun Ray-Ban'leri sertçe ileriye bakıyor. "Evlendikten sonra taşındılar."

"Cambridge'in bu kısmı pahalı," diye cevap veriyorum.

"Kira üç bin. Nedense onlar için sorun değil. Belki de öğretmenlikten uzaklaştırıldıktan sonra okula ayrımcılık davası açtığı içindir. Anlaşıldı, değil mi? Anlaşmayı bilmiyorum ama öğreneceğiz. Görünüşe göre şu ana kadar ortalama bir lise öğretmeninden biraz daha iyi iş çıkarmış."

"Bu Machado'dan mı?"

"Pek çok yerden bilgi alıyorum."

"Peki Joanna Cather bu sabah kocası öldüğünde neredeydi?" "New Hampshire, ona göre bir alışveriş merkezine gidiyor. Şu anda buraya geldi." Yine suratı asık, bana bakmayı reddediyor.

"Sabah dokuzda Farrar Caddesi'nde Cambridge'li bir adamın muhtemelen vurulduğunu internette yer aldığını farkında ? İddia edilen vurulma olayı henüz gerçekleşmeden önce bu haber retweet edilmişti."

"İnsanlar bir şey olduğunu düşündükleri zamanı hep berbat ediyorlar."

"İnsanlar işleri nasıl berbat ederlerse etsinler," diye cevap veriyorum, "dokuz-bir-bir aramasının tam olarak ne zaman yapıldığını bilmeniz gerekir."

"Tam olarak on buçukta," diyor. "Cesedi kaldırımda fark eden kadın, onu dokuz kırk beş civarında arabasını durdururken ve arabasından yiyecek almaya başlarken gördüğünü söyledi. On beş dakika sonra onu arabasının arkasında kaldırımda yatarken fark etmiş. Kalp krizi geçirdiğini düşünmüş."

"Polis aranmadan önce bu bilgiye nasıl ulaşıldı?" Israr ediyorum.

"Sana kim söyledi?"

"Bryce."

"Belki de kafası . Bu ilk olmazdı."

Dört yol ağzında yavaşlarken, "Ne yazık ki öğrenciler için endişelenmeniz gerekiyor," diyorum. "Eğer bir öğretmenseniz ya da bir okulda çalışıyorsanız, bir genç ya da daha genç biri tarafından hedef alınabilirsiniz. Bu tür olaylar arttıkça daha da artacaktır."

"Bu ondan farklı. Ben bunu zaten biliyorum" diyor.

Bir koşucu yaya geçidinden geçiyor ve Farrar Caddesi'ne dönmeye başlıyor ama görünüşe göre acil durum araçlarını, haber kamyonlarını fark ediyor. Yaklaşık bin fit yükseklikte havada asılı duran birkaç helikoptere bakar. Onun yerine Scott Caddesi'ne yöneliyor ve hızını artırırken endişeyle arkasına ve etrafına bakıyor.

"Açıkçası, öğrencilerini ve karısının temas kurduğu herkesi göz önünde bulundurmamız gerekiyor," diye ekliyorum. "Onunla kendiniz konuştunuz mu?"

"Henüz değil. Sadece Machado'nun ne söylediğini biliyorum. Ona göre kızın sesi şok olmuş ve üzgün geliyordu." Marino sonunda bana baktı. "Başka bir deyişle kendini kaybetmiş ve bu gerçekmiş gibi geldi. Yardım ettiği bir çocuktan bahsetti, onun kimseye zarar vereceğini düşünmek için bir nedeni olmadığını ama ona karşı bir şeyler hissettiğini söyledi. Ya da belki Nari bir soygun girişimi sırasında vurulmuştur. Diğer önerisi de buydu."

"Vurulduğunu mu söyledi?"

"Sanırım bunu Machado'dan öğrendi. Bunu zaten bildiği izlenimini edinmedim."

"Emin olmalıyız."

"İşimi yapmama yardım ettiğin için teşekkürler. Açıkçası siz olmadan noktaları birleştiremezdim."

"Bana mı kızgınsın yoksa genel olarak teröristlere mi? Machado ile neden anlaşılamıyorsunuz?"

Hiçbir şey söylemiyor. Şimdilik peşini bıraktım.

"Jamal Nari market alışverişine gitti." iPhone'umun kilidini açıyorum ve internette bir arama yapıyorum. "Bu yaz boyunca bir Perşembe sabahının tipik bir rutini miydi?"

"Joanna hayır diyor," diye yanıtlıyor Marino. "Stok yapıyordu çünkü sözde uzun bir hafta sonu için Stowe, Vermont'a gideceklerdi."

Jamal Nari Wikipedia'da. FBI ile karşılaşması ve Beyaz Saray'a yaptığı ziyaretle ilgili çok sayıda haber var. Elli üç yaşında, Massachusetts doğumlu, babasının ailesi aslen , annesi ise Chicago'lu. Yetenekli bir gitarist olarak Boston'daki prestijli Berklee College of Music'e devam etti ve yerleşip öğretmenlik yapmaya karar verene kadar müzikal tiyatro ve gruplarda sahne aldı. Lise korusu sürekli olarak New England'ın en iyi üç korosundan biri olmuştur.

Olay yerine vardığımızda, "Burası şimdiden karışmış," diye karar verdim.

Hemen tepemdeki iki helikopteri tanıyorum, Kanal 12 ve Kanal 5. İşaretli ve işaretsiz en az bir düzine araba, ayrıca muhabirlere ait olabilecek diğer araçlara ek olarak birkaç haber kamyonu olmalı. Medya hiç vakit kaybetmedi ve bu günlerde işler böyle yürüyor. Bilgi anlıktır. Gazetecilerin olay yerine benden önce varması alışılmadık bir durum değil.

Yolun kenarında gümbürdeyen CFC marka penceresiz beyaz bir minibüsün arkasına park ediyoruz. Kapılarındaki mavi renkli kadüs ve adalet terazisi zevkli ve ince ama hiçbir şey sahne araçlarımdan birinin uğursuz gelişini gizleyemez. Kimsenin görmek isteyeceği bir şey değil. Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Birdenbire yepyeni kırmızı bir Honda SUV aldı." Marino evin önüne park edilmiş olanı işaret ediyor. "Bu onu biraz geriye götürürdü."

"biri olduğunu düşündüğü için arabasını değiştirdiğini mi düşünüyorsunuz?" Bu bana mantıklı gelmiyor. "Eğer biri onu takip ediyorsa

Araba değiştirmenin bir fark yaratacağını sanmıyorum. Kişi bunu çok geçmeden anlayacaktır."

"Belki de benim ne dūřındūęım önemli deęildir. Belki de bu soruřturmadan Portekizli Savař Adamı sorumludur. En azından beř dakikalıęına."

"İkinizin iyi geçinmesi gerekiyor. İyi arkadař olduęunuzu sanıyordum." "Evet, bir daha dūřūn."

Nakliye ekibim Rusty ve Harold minibūsun arka kapısını açarken biz de dışarı ıkıyoruz. Bir sedye ve tek kullanımlık çarşaf yığınları çıkarmaya başladılar.

Harold bana "Bariyerleri kaldırdık," diyor. "Bunu görebiliyorum," diye cevap veriyorum. "İyi iş çıkardınız."

Dört būyūk siyah naylon panel, PVC çerçevelere cırt cırtlı kayışlarla tutturuluyor ve cesedi meraklı gözlerden korunurken içinde çalışabileceğim kadar geniş, uğursuz, kutu gibi bir barınak oluşturuyor. Ancak motorlu taşıt mlerinde yol kenarında lastik yakmayı önlemek için kullanılan benzer paravanlar gibi, geçici barınaklar da katliam sinyali veriyor ve helikopterlerin çekim yapmasını engellemiyor. Tūm çabalarımıza rağmen Cemal Nari'nin cesedini haberlerden uzak tutamayacağız.

Takım elbisesi ve kravatıyla uyuyabilen eski bir cenaze levazımatçısı Harold, "Birinin yanlışlıkla rayları devirmemesi için rayların üzerinde kum torbalarımız var" diyor.

"Ya da bir helikopter çok yaklaşırsa diye." Rusty her zamanki gibi bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş, uzun gri saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Burada bekleyelim," diyorum onlara.

Ben işaret verene kadar yerlerinde kalmaları gerekiyor. Daha fazla açıklama yapmama gerek yok. Rutini biliyorlar. alışmak ve dūřūnmek için zamana ihtiyaım var. Araçlarında oturan ve çevrede nöbet tutan altı üniformalı polis saydım. Olası katili ararken olay yerine izinsiz kimsenin girmediğinden emin oluyorlar. Ben işimi bitirene kadar pek bir řey yapamayacak olan iki Cambridge olay yeri teknisyenini tanıyorum ve Sil Machado'nun cipini buluyorum, Marino'nunkiyle aynı koyu mavi bir Ford Explorer, sadece cila ve Armor All ile kaplanmamış.

Machado - yakıřıklı, siyah saçlı Portekizli Savař Adamı - eřofman giymiř, esmer, iri yapılı geç bir kadınla konuřuyor. İkiyi, apartman dairesine dnūřtūrūlmūř üç katlı görkemli bir ev olan arduvaz kule atılı Viktorya döneminden kalma evin nūndeki bir akaaęacın gölgesinde yalnızlar. Marino bana Nari'nin dairesinin arka taraftaki birinci katta olduęunu söyledi.

Olay yeri çantamı kaldırıyorum ama Marino'nun cipinin arkasındaki pozisyonumu koruyorum. Hiç kıpırdamadan duruyorum. Arazinin durumunu anladım.

BÖLÜM 6

Büyük meşe ağaçlarının ve demir elektrik direklerinin etrafına **bant** sarılmış, parlak sarı renkte ve siyah renkte polis çizgisi geçilmiyor. Mülkü çevreliyor, parmaklıkların arasından geçiyor ve sivri bir çatıyla örtülü ön girişi engelliyor.

Kırmızı Honda'nın geçici etiketlerini, açık bagaj kapağını, süt ve meyve suyu kutularını, elmaları, üzümle, muzları ve kaldırıma saçılmış mısır gevreği, kraker ve patates cipsi kutularını ve poşetlerini fark ediyorum. Ton balığı kutuları kaldırıma yuvarlanmış, ayaklarımın dibinde duruyor ve bal kavunları çatlamış ve kokusunu alabildiğim tatlı suyunu sızdırıyor. Bir salsa kavanozu paramparça olmuş ve baharatlı domates kokusunu da alabiliyorum. Sinekler ilgilerini çekmiş, güneşte ısınan dökülmüş yiyeceklerin üzerine konuyorlar.

Bir zamanlar ön bahçe olan yer, şimdi birkaç araba için yer olan asfalt bir park alanı. Bir motorlu scooter elektrik direğine zincirlenmiş. İki bisiklet, cumbalı bir pencerenin ortadağı, etrafı saran bir ön verandadaki sütunları saran kilitli ağır kablolarla sabitlenmiş. Muhtemelen burada yaşayan öğrenciler ve Joanna adında ikinci bir eşle evli elli üç yaşında bir lise müzik öğretmeni olduğuna karar veriyorum; polis ona şok edici haberi verdiğinde New Hampshire'daki bir outlet alışveriş merkezinde alışveriş yapıyordu.

Bantın altından eğilerek içeri girerken bu gerçeği düşünmeye devam ediyorum. Nari ve karısı uzun bir hafta sonu için Vermont'a gidiyorlarsa, neden gidiş-dönüş iki saat uzaklıktaki bir outlet alışveriş merkezine gidiyordu? Yaklaşan seyahatleri nedeniyle bu sabah alışveriş yapması mı gerekiyordu? Yoksa sabah dokuz kırk beşte evde ya da Massachusetts'te olmamaya mı dikkat ediyordu? Mahremiyet perdelerine ulaştım. Kırmızı SUV'un arkasına en yakın paneli açtığımda cırt cırtlar yırtılma sesi çıkarıyor. Yavaşlayan arabaların, kaldırımlarda ve bahçelerinde toplanan seyircilerin kendilerini ilgilendirmeyen şeyleri görmemelerini sağlıyorum.

Marino'nun Joanna'nın Machado'ya söylediklerini düşünürken henüz kara kutulu barikata girmiyorum. Birinin onu neden öldürmüş olabileceğine dair hiçbir fikri yok.

Kocası. Ama yardım etmeye çalıştığı bir lise öğrencisinden bahsetti. Ayrıca rastgele bir soygunun olabildiğince yanlış gitme olasılığını da sundu ve bu öyle bir şey değil.

Olay yeri çantamı gizlilik perdelerinin hemen dışına koyuyorum, güneş artık neredeyse doğrudan tepede ve içeridekileri aydınlatıyor. Parçalanmış kanın demir keskinliğini kokluyorum. Karasinekler uçuşuyor, yumurtalarını bırakmak için yaraları ve delikleri inceliyor.

VÜCUDU YÜZÜSTÜ kaldırırmda, bacakları düz, sol bacağı çok hafif bükülmüş. Kolları gevşek bir şekilde yanlarında. Tökezlememiş. Düşerken kendini tutmaya ya da düştükten sonra hareket etmeye çalışmadı. Yapamadı.

Kan, pıhtılaşmanın çok erken aşamalarında, son iki saat içinde vurulmasıyla uyumlu olarak kenarlarda serumundan ayrılıyor. Ölüm sonrası değişiklikler başlamış ama artmamış olacak çünkü sıcaklık altmışların üstünde, hava serin bir esintiyle kuru ve tamamen giyinik. Vücut ısısının doksan dört derece civarında olduğunu ve sertleşmeye başladığını tahmin ediyorum. Sonra dikkatim tekrar kana yöneliyor.

Boynundaki yaradan akıyordu. Asfaltın hafif eğimini takip ederek beyaz gömleğinin üst kısmını ıslattı ve vücudundan yaklaşık üç metre uzakta son buldu. Gözündeki yara çok fazla kanamış gibi görünmüyor, sadece yüzünün yan tarafından bir damla akarak yakasını lekeliyor. Kafasının arkasından da küçük bir miktar akmış. Damar bölgelerinde bu kadar derin yaralanmalar için fazla kanama yoktu. Kalbi hızla atmayı bıraktı. Anında durmuş olabilir.

Arabanın anahtarının yanında olduğunu, Whole Foods'tan aldığı iki kahverengi kâğıt torbanın içindekilerin döküldüğünü fark ettim. Patlayan bir bina gibi çöktüğünde elinde anahtar ve iki poşet vardı. Sekiz poşet daha SUV'nin açık bagaj kapağının içinde, iç aydınlatma yanıyor ve şimdiden üç günlük bir yolculuk için yaptığı kapsamlı alışverişe şaşırmış durumdayım.

Kağıt havlu, tuvalet kağıdı, alüminyum folyo kutuları ve çöp poşetleri ile bölmelerin içinde şarap ve likör şişeleri olan bir Smirnoff votka kutusu gözüme çarpıyor. Eğer dairenin içinde başka poşetler de varsa, Nari birden fazla yerden bu kadar alışveriş yapmak için evden oldukça erken çıkmış olmalı. Whole Foods'ta içki satılmıyor.

Tanıdık geliyor ama kısa bir süre önce tanışmamış olsaydık bile muhtemelen öyle olurdu. Onu haberlerde görmüş olabilirim. Muhtemelen onu bir yerlerde görmüşümdür.

hatırlamıyor olsam da mahalleden biriydi. Dokunmadan önce vücuduna yakından bakıyorum, genel bir bakış ve anlık izlenimler ediniyorum. Washington, D.C.'deki tatsız karşılaşmamızı, Başkan'ın kalkık kaşlarını ve Nari bana ateş ettiğinde yüzünde beliren şaşkın gülümsemeyi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kırılmış kısa saçları ve alt ısırgı ima eden güçlü ve belirgin bir çenesi olan sert bir yüzü var. Tıraşsız, orta boylu ve ince yapılı, vücut yağı az ama merak ettiğim şiş bir göbeği var. Muhtemelen çok bira içiyor. Yaşına göre genç sayılabilecek, 1.80 boyunda ve 60 kilo civarında.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Şef?" İspanyol aksanlı ses CFC Müfettişi Jen Garate'ye ait, uzun siyah saçlı, mavi gözlü, zeytin tenli, otuzlu yaşlarının ortasında, egzotik ve abartılı bir şekilde güzel.

Şehvetli vücudunu vurgulayan dar kıyafetlerden hoşlanıyor ve Machado'nun onu izlediğini görüyorum. Hâlâ eşofmanlı genç kadınla konuşuyor. Kadın tedirgin ve heyecanlı görünüyor ve Machado bana bakıyor. İzin isteyip yanıma geliyor.

Jen'e "Ben hazırım," dedim.

"Tatile çıkmak için iyi bir gün seçmişsin," diyor alaycı bir tavırla. "Buraya daha erken gelirdim ama boğulan küçük kız var ya?"

Kimi kastettiğini bilmiyorum ve şimdi de sormayacağım.

"Aptal çocuklar, değil mi?" diyor yine de. "Su buz gibiydi ve havuzun örtüsüne atlamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Neyse ki kamyonların arkasında kuru giysiler bulunduruyoruz. Ama yaka contası sızdırdı ve kendimi temizlemek zorunda kaldım."

"Yardımanız için teşekkürler." Ses tonum onun geveze sohbetini davet etmiyor. "Acaba Lucy hâlâ uyanık mı?" Gözlerini uzaktaki bir helikoptere dikti, ikiz

motor ama kızaklı, ve onun gözlemi tuhaf.

Lucy'nin bugün uçacağını nereden bilsin? Arkadaş değiller, samimi bile değiller. Bir Eurocopter'in gövde şeklini tanıdım, muhtemelen MedFlight.

"Sadece merak ediyorum," diyor. "Obama bugün buraya geliyor, peki yasaklanmış bir hava sahasında uçma iznini nasıl alıyor? Sanırım Savunma Bakanlığı bağlantılarınızdan zarar görmüyorsunuz, kocanızdan bahsetmiyorum bile."

"İzin, kimin TSA tarafından incelendiğine ve ön izne sahip olduğuna bağlı." Yaptığım şeyi bıraktım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "FAA üzerinde hiçbir etkim yok ve neyi ima ettiğinizden emin değilim."

"Pilot olmanın havalı bir şey olduğunu düşünüyorum, hepsi bu."

"Ofiste görüşürüz." Bu benim onu kovma şeklim.

Üzerine boyanmış gibi duran kargo pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle tereddüt ediyor, sonra Machado'ya gülümsüyor, çünkü Machado'nun gözleri onun gösteriştten asla şeylerin üzerinde geziniyor.

Erkek ya da kadın, Jen kimin baktığını umursamıyor. Yeni soruşturma şefim sıg bir narsist, bu sadece benim şansım ve onu işe aldım çünkü Marino ayrıldıktan sonra birini işe almam gerekiyordu. Yetenekli ve New York eğitilmiş, zeki ve yetkin ama bir hata yaptığını öğrendim. Onu kovamam çünkü uygunsuz biri ve bazı insanlar ondan hoşlanmıyor. Ona nasıl davranması ya da giyinmesi gerektiğini söyleyemem çünkü bu kesinlikle bana dava açılmasına neden olur ve onun kalçalarını sallayarak, yuvarlak kalçalarını pompalayarak sokağa doğru geri dönmesini izliyorum.

"Doktor?" Machado beni selamlıyor, gözleri polisler ve askerler arasında popüler olan Yarım Ceket adı verilen bir tarz olan Oakley'lerle maskelenmiş.

Gıcır gıcır haki pantolon, beyaz gömlek, mavi çizgili kravat ve arkasında sarı renkte Cambridge Polisi yazan lacivert bir rüzgarlık giymiş. Rüzgarlık büyük ve taktik yeleşini gizlemek için yukarı doğru kıvrılmış. Belli ki çağrı geldiğinde görev başındaydı ve Marino'nun kollarını kavuşturduğu, yüzünün sertleştiği, çene kaslarının tekrar gerildiği gözümde kayıyor.

"Gününü mahvettiğimizi duydum," diyor Machado

bana. "Benim günüm onunki kadar mahvolmadı."

"Tatilin için üzgünüm."

"Şu an için çok da önemli görünmüyor." Olay yeri çantamın sağlam plastik tokalarını açıyorum ve selofanla paketlenmiş beyaz Tyvek tulumları alıyorum.

"Ne yapıldı?"

"Elimizde fotoğraflar var ve içeride olmaması gereken kimsenin bulunmadığından emin olmak için dairesini hızlıca kontrol ettim. Kapı kilitli değildi ve aralıktı. Görünüşe göre zaten üç çanta taşıyordu ve biri onu çivilediğinde arabadan daha fazlasını alıyordu."

Ben tulumları kıyafetlerimin üzerine geçirirken Machado bir not defterini karıştırıyor. Sahne çantamın dibinde bot kılıfları buluyorum ve her seferinde bir ayağımın üzerinde durarak onları giyiyorum. Giyinmek bir sanattır. Tecrübeli dedektiflerin bir şeyleri ters giydiklerine ya da dengelerini kaybettiklerine şahit oldum.

"O bayan mı?" Machado az önce konuştuğu kadına bakıyor. "En üst kattaki dairede oturuyor, Harvard'da yüksek lisans öğrencisi, Nari'nin arabayla geldiğini gördüğünde masasında çalıştığını söyledi. Sonra da onu şu anda bulunduğu yerde fark etmiş."

"Silah sesi ya da silah sesi olabilecek bir şey duydu mu?" Eldivenlerimi giydim.

"Yapmadığını söylüyor ve bölgede ateş edildiğine dair bir ihbar da yok. Komşuları sorgulamaya başladık bile. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ama yüksek lisans öğrencisi?" Şu anda kaldırımında sersemlemiş bir şekilde duran kadına bir bakış atıyor. "Angelina Brown, yirmi dört yaşında, eğitim alanında doktora yapıyor."

Marino bilgileri not ediyor, ağzı sanki az önce hoşuna gitmeyen bir şey yemiş gibi açık.

"İlginç bir yorum yaptı," diye devam ediyor Machado, "ve kesinlikle bunu takip edeceğiz. Görünüşe göre masası sokağa bakan pencerenin önünde ve dışarıda kimin olduğunu ya da eve kimin girip çıktığını kuş bakışı görebiliyor. O bölgede bir çocuk gördüğünü söylüyor. Bisikletiyle sokakta bir aşağı bir yukarı gidip geliyormuş. Kısa bir süre önce Joanna Cather dışarıda onunla konuşuyormuş ve sonra arka tarafa gitmişler, belki de onun dairesine giriyorlarmış. Angelina o sırada Nari'nin arabasının burada olmadığından emin olduğunu söylüyor. Joanna'nın kocası evde yokken bir erkeği eve davet etmesi ona garip gelmiş."

"Çocuğun adını ya da eşkalini biliyor muyuz?" Marino bilgileri yazmaya devam eder.

"Kısa boylu, zayıf, her zaman şapkalı."

"Bu sadece birkaç kişi olabilir," diyor Marino alaycı bir şekilde ve Machado bunu duymazdan geliyor.

"Çocuğun belki on altı yaşında görüldüğünü söylüyor," diye devam ediyor Machado. "Biraz daha büyük ya da biraz daha küçük olabilir, bilirsiniz, pantolonu yarıya kadar inmiş, her zamanki bol kötü çocuk kıyafetleri."

"Dur tahmin edeyim. Joanna'nın yardım etmeye çalıştığını iddia ettiği çocuk," diyor Marino. "Evet, belki de ona tavsiyeden fazlasını veriyordur."

"Tanığınız haklıysa ve bisiklete binerken gördüğü kişi Joanna'nın yardım ettiği söylenen öğrenciyse, buradan çok uzakta yaşamıyor gibi görünüyor," diye cevap veriyorum ve Tyvek, bariyerin açıklığının hemen içinde topuklarımın arkasına çömelirken kağıt gibi bir ses çıkarıyor. "Aksi takdirde bisiklete binmezdi diye tahmin ediyorum."

"Onunla konuşacağım," diyor Marino kaba bir şekilde ve ben arkamızdaki NBA büyüklüğündeki siyah yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyorum.

"Buyurun," diye cevaplıyor Machado.

"Merak etme, yapacağım." Ben ölü müzik öğretmeninın ellerini kontrol ederken Marino uzaklaşıyor.

Parmaklarını büküyorum ve küçük kaslarında ölüm katılığının oluştuğunu hissediyorum. Hâlâ sıcak. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum ve dövmeleeri keşfediyorum. Sol göğsünde ağaclar ve uçan kargalar, sağ omzunda ise stilize harflerle yazılmış *RainSong* gibi bir logo var. Machado yanıma çömeldi.

"Sanırım tanık Angelina Brown, aynı çocuğu bu sabah bölgede fark edip etmediğinden bahsetmedi?" Sağ kolunun altına uzun bir termometre yerleştirdim ve ikinci bir termometreyi olay yeri çantamın üst çekmecesine koydum.

"Bunu ona ben sordum. Hayır dedi." Machado ne yaptığımı izliyor. "Ama her dakika pencereden dışarı bakmıyor da değil. Adam arka bahçeden gelmiş olabilir ve kadın onu görmemiş olabilir."

"Ona ulaştığınızda gerçekten New Hampshire'da olmama ihtimali var mı?"

"Onu aradığımda telefon sinyalinin alan baz istasyonlarından bunu tespit edebileceğiz."

Cesedi kendime doğru sallıyorum ve yerçekimine bağlı olarak dolaşmayan kanın çökmesi anlamına gelen livor mortis olup olmadığını kontrol ederken ağır, gevşek bir şekilde dizlerime yaslanıyor. Sirtında yeni yeni oluşmaya başlıyor, koyu pembe bir allık, bastırıldığında beyazlaşıyor.

"Merak ediyorum," diye devam ediyorum, "gerçekten dairenin içinde olması mümkün olabilir mi? Acaba kocası alışveriş yaparken bir ziyaretçisi mi vardı ve sonra kocası eve gelmeden hemen önce stratejik bir anda bilerek ya da bilmeyerek ayrıldı mı?"

"Aynen öyle. Yalan söyleyip söylemediğini baz istasyonları bize söyleyecek. Ama bunu neden merak ettiğinizi merak ediyorum." Dikkati benim üzerimde.

"Çünkü daha önce de böyle şeyler gördüm. Ve hala dışarıda cep telefonlarının ilgilenen herkese ne kadar bilgi verdiğinin farkında olmayan pek çok insan var. Yalan söylüyorlar çünkü ne kadar kolay yakalanacaklarına dair hiçbir fikirleri yok."

"FBI ile yaşadıklarından sonra bu kadar saf olmamalı." Machado iyi bir noktaya değindi.

"Tanıgınızın Joanna'nın arabasının bu sabah burada olup olmadığını fark ettiğini sanmıyorum," diye ekliyorum.

"İşte ilginç bir ayrıntı. Bugün kiralık bir araba kullanıyormuş."

"Neden?"

Machado, "Bilmiyorum ama olasılıklar için açık sezon olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtlıyor. "Bu da, ince eleyip sık dokuma şansımız olana kadar kimsenin daireye girmesini istemememizin bir nedeni. Tek beklediğimiz arama emri."

Karısının kocasının cinayetiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor ve bunun erkenden aklına gelmesi şaşırtıcı değil. Ancak tanık Angelina Brown'ın söylediklerine ve benim gördüklerime göre Jamal Nari, elinde tabanca olan kışkanç bir lise öğrencisi tarafından öldürülmedi. Yanına yaklaşıp onu vurduktan sonra yoluna devam eden bir kiralık katil tarafından da öldürülmedi.

Mülkte bir silah ateşlenmiş olsaydı birileri bunu duyardı. Nari'nin deneyimli ve yetenekli biri tarafından uzun mesafeden vurulduğundan şüpheleniyorum. Boynunun arkasında, saç çizgisindeki küçük teğetsel deliğe daha iyi bakmak için büyüteçli bir el merceği alıyorum. Fotoğraflarını çekiyorum. Başı hafifçe sağa çeviriyorum ve yaradan kan akıyor, bir giriş . Kafayı biraz daha hareket el feneri tutuyorum. Bakır parçaları pıhtılaşan kan, saç ve beyin dokusu içinde altın gibi parlıyor.

BÖLÜM 7

Gözdeki yara da bir giriş, kurşun Nari'nin taktığı güneş gözlüğünü parçalıyor. Kaldırımda fotoğrafını çekiyorum, sol lens gitmiş, kaplumbağa çerçevesi sağlam.

Polarize plastik parçaları beyaz düğmeli gömleğinin üzerine ve yüzünün yanındaki kaldırıma saçılmış. Gözünden vurulduğunda yerdeydi, tam da şu anda bulunduğu pozisyondaydı ve özel sığınağımın serin gölgesinden geri çekildim. Yukarıya, diğer evlerin ve kasabadaki evlerin pencerelerine bakıyorum. Buradan bir blok ötedeki sokağın sonundaki apartmanlara bakıyorum, baraka gibi sıralanmışlar, üç katlılar, çatıları düz.

Altı inçlik bir cetvel ve bir mezura bularak büyük siyah kutumun içine geri dönüyorum ve onu her açıdan fotoğraflıyorum, mermi güneş gözlüğüne çarptığında, kuvvetin ve yörüngenin çerçeveleri yüzünden düşürdüğünü not ediyorum. Tam olarak başının 1,5 metre sağına düşmüşler ve kanlı gri saçlarını elimle yokluyorum.

Eldivenli parmaklarım aradığım şeyi buluyor, kafatasının arka kısmında kırılmış kemikler ve en az bir kurşunun çıktığı yerde yırtıklar. Ama sersemlik yok. Neredeyse hiç hayati tepkisi yoktu. Yere düştüğünde ölmüştü. Anonim şiiri ve onun cellada yaptığı göndermeyi tekrar hatırladım.

Ani ölüm nadirdir. C2'nin omur gövdesinden çıkmasından kaynaklanabilir. Bunu genellikle köprüden ya da yüksek bir ağaçtan düşme gibi uzun ve ani düşüşlerin yaşandığı asılmalarda ve motorlu taşıt ve dalış kazalarında kurbanın başını gösterge paneline ya da havuzun dibine çarparak hiperfleksiyon yaralanması geçirdiği durumlarda görüyorum. Omurilik kesilirse beyin artık vücuda bağlı değildir. Kalp ve akciğerler anında durur.

Machado'ya, "Sanırım arabadan ateş açma, engellenmiş bir soygun ya da tabanca kullanılmış olabilecek herhangi bir şeyi eleyebilirsiniz," dedim.

"Sizce birinin arkasından yaklaşıp onu ensesinden vurmuş olması ihtimal dışı mı? Ve yere düştüğünde de yüzünden vurmuş olabilir mi?"

"Güpegündüz, etrafta insanlar varken mi?"

"İnsanların duymadıkları ya da sadece bir arabanın geri teptiğini düşündükleri şeyler şaşırtıcı." "Atışın yakın olduğunu gösteren herhangi bir iz ya da başka bir kanıt yok.

menzil." Saç çizgisindeki yaraya dikkatle bakıyorum. "Eğer bir tabancaysa, fırlatılmış mermi kovanı yok."

"Tetikçi onları yakalamış olabilir."

"Sabahın köründe geniş bir açık alanda çok fazla hareketlilik var."

"Tartışmıyorum," diyor Machado. "Sadece her noktayı araştırmak istiyorum. Örneğin ensesine isabet eden kurşunun gözünden çıkmış olması mümkün mü? Ve sadece tek bir atıştan mı bahsediyoruz?"

"Hayır. Gözündeki yara bir giriş ve sadece bir kez ve ayaktayken vurulmuş olsaydı başının altında ve çevresinde parça olmazdı."

"Yani o kurşun -ilk kurşun- herhangi bir yerde olabilir."

"Onu ofisime getirdiğimizde daha fazlasını öğreneceğiz. Ama şu ana kadar gördüklerim iki farklı uçuş yolu olduğunu gösteriyor. Biri ayaktayken, diğeri de yerdeyken. İkinci atış kafatasının arkasından çıkmış ve kafatası derisi tarafından bir arada tutularak neredeyse un ufak edilmiş. Parça tam burada." Kafanın altındaki ve etrafındaki kanı gösteriyorum. "Kurşun kafatasından çıkıp asfalta çarptığında parçalanmış. Başka bir deyişle, gözünden vurulduğunda şu anda bulunduğu pozisyondaydı."

Machado, "Şans eseri," diyor. "isabet."

"Şanslı bir atış olup olmadığını bilmiyorum ama acı çekmemesi dışında onun için kesinlikle şanslı değildi. Benim görüşüme göre bu bir yıldırım çarpmasıydı, çünkü uzaktan, bu iş için ayarlanmış biri tarafından yapılmıştı."

"Ne kadarlık bir mesafe?"

"Detaylı çekim rekonstrüksiyonları yapmadan bunu söylemek mümkün değil. Yapacağız da. Ve buralarda birinin tüfekte yerleşmiş olabileceği binalara çok dikkat etmenizi öneririm. Parça katı bakıra benziyor ve eğer 9'luk gibi bir tabanca mermisinden bahsediyorsak

milimetrelık içi boş bakır mermi çekirdeği olsaydı, merminin bu şekilde parçalanması için yeterli namlu çıkış hızı olmazdı. Bence bunlar, son derece hassas ve kasıtlı bir şekilde yüksek güçlü bir tüfekle ateş eden biri tarafından ağır yüklerle yapılan uzak atışlardı" diye yineliyorum.

"Aynen sana söylediğim gibi." Marino geri döndü ve ayakkabılarını tekrar arkamda fark ettim. "Belki de New Jersey'de iki kişiyi öldüren aynı lanet keskin nişancıdır."

"Tanrım." Machado'nun koyu renk gözlükleri apartmanlara bakıyor. Yakındaki evleri tanıyor ve sokağın tam karşısındaki Federal tarzda tuğladan yapılmış çok birimli konutta duraklıyor. "İşte yine başlıyoruz."

"O iki kurbanın enselerinden vurulduğundan bahsetmemiş miydiniz?" Marino'ya sordum.

"Yüksekte," diyor. "Kafatasının dibinden." "Ve onlar yere düştükten sonra ikinci bir atış?"

"Anladın sen onu," diye yanıtlıyor. "Sanki bir terörist mesaj gönderiyor, feribota binerken ya da arabadan yiyecek alırken kimsenin güvende olmadığını hissettiriyor."

"Terörizmle motive olmuş biri ya da muhtemelen insanlarla hedef talimi yaparak eğlenen biri." Bir paketi yırtarak açıyorum ve içinden bir çift plastik cımbız çıkarıyorum. "Her iki durumda da haklısın. Kimsenin güvende olmadığı mesajını veriyor."

"Ben mi? açık davranıyorum," diyor Machado sinirli bir şekilde. "Cinayetlerin çıldırmış eski bir asker tarafından işlendiğini düşünmeye başlamadan önce bisikletli çocuğu bulmak istiyorum."

"Açık fikirli mi?" Marino yüksek sesle söylüyor. "Bu bir şaka. Senin zihnin Federal Rezerv kadar açık."

"Dikkat et," diyor Machado, ses tonunda bir uyarının metalik çınlamasıyla. "Sakinleşmezsen seni başka bir yere tayin ettiririm."

"Son baktığımda beni denetlemiyordun. Komiserle de aramız iyidir. Geçen gece Paddy's'de o ve bölge savcısıyla birkaç kadeh içtik."

Ağız dalaşları ve küfürleri iç karartıcı derecede yararsız ve zevksiz. Sanki birileri şiddetle hayatını çaldığında ve etrafındaki herkesin dünyasını altüst ettiğinde kendi işine bakan ölü adamı unutmuş gibiler. Bu çekişmeye gelen tek yolla bir son vereceğim. Onları ayıracağım. Olay yeri çantamın çekmecesinde bir Sharpie buldum.

Küçük bir karton kanıt kutusunu etiketliyorum ve cımbızla saçtan, beyin dokusundan her bir parlak bakır parçasını koparmaya başlıyorum

ve kan. En büyük parça bir süt dişi büyüklüğünde, kavisli ve bir ustura kadar keskin. İşaret parmağımın ucuna yerleştiriyorum. Büyüteçle bakıyorum ve bir kara parçası görüyorum, kısmi bir kara parçası ve silah namlusunun yiviyle bakıra kazınmış bir oluk. Sonra Marino yanımda, çömelmiş, elleri siyah eldivenli. Onun sıcaklığını hissediyorum. Spor salonunda yaptığı antrenmandan kalan kurumuş ter kokusunu alıyorum.

Ona "Bunun balistik incelemesini hemen yaptıracağız" dedim. "New Jersey'deki müfettişlerden oradaki iki vakanın fotoğraflarını e-posta ile göndermelerini isteyebilir misiniz?"

"Kesinlikle evet. Jack Kuster o adam." "Kim?" Machado kabaca sorar.

"Atış rekonstrüksiyonlarında en iyi olan ve aynı zamanda silahlar hakkında tanışabileceğin herkesten daha fazla bilgiye sahip olan tek kişi." Marino gürültülü ve aralarındaki öfkeyi hissediyorum.

Marino'ya, "Bana mümkün olduğunca çabuk bir şeyler getir," diyorum. "Otopsi raporları, laboratuvar sonuçları."

"Ya balistik sonuçların uyuşmadığı ortaya çıkarsa?" Machado şimdi beni geri itiyor.

"Şu anki endişem," diye cevap veriyorum, "yöntem ve yaralanma şekillerinin oldukça benzer olması. Boynun arkasına yapılan ölümcül bir atış ve ardından gereksiz ve muhtemelen sembolik görünen ikinci bir atış. Ağza bir kurşun, bağırsağa bir kurşun, göze bir kurşun. Ayrıca uzak atışlar ve katı bakır mermiler de ortak noktalarımız. Balistik eşleşmese bile, Morristown'la karşılaştırma yapmamızı öneririm. Bir tetikçinin her zaman aynı silahı kullanmaması da ihtimaller dahilinde."

"Pek olası değil," diye karşı çıkıyor Machado. "Eğer bir keskin nişancıdan bahsediyorsanız, bildiği ve güvendiği şeyleri kullanacaktır."

"İşte varsayımlarına devam ediyorsun," diye veriyor Marino. Machado başını sallayarak "Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Herif bunu tekrar yapmadan önce birilerinin bu işi akıllıca halletmesi gerekiyor."

"Geri çekil dostum," diye tersliyor Machado onu.

"Şu anda Kuster'ı arıyorum." Marino eldivenlerini çıkarır ve ceketinin cebinden telefonunu alır.

Kanlı bakır parçasını karton kutuya yerleştiriyorum. Kapağı sıkıca bantlayıp paketlenmiş delili Machado'ya teslim ediyorum. Kanıtı CFC'ye teslim etme sorumluluğunu ona verdim ve bu süreçte

Marino ve o. Machado'ya mermi parçalarının derhal Entegre Balistik Tanımlama Sistemine (IBIS) işlenmesi gerektiğini hatırlatırım.

"Bununla ilgili bir sorun var. O ... içinde değil," diye söze başlıyor ve ben neyi ima ettiğini anlıyor ve bunu tuhaf buluyorum.

En iyi ateşli silah denetçim Liz Wrighton son birkaç gündür gripten hasta. Machado'nun bunu neden bildiğinden emin değilim.

"Onu evden arıyorum," diye cevap veriyorum.

IBIS yazılımını kullanarak frag üzerindeki izleri görüntülemesini ve bunları Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağı NIBIN'de taramasını istiyorum. Söz konusu silah başka suçlarda da kullanılmışsa birkaç saat içinde bir sonuç elde edebiliriz. Eldivenlerimi çıkarıyorum.

"MERHABA?" DEDİ.

"Liz? Ben Doktor Scarpetta."

"Vurulma olayını haberlerde duydum." "Görünüşe göre herkes duymuş." Konuşurken etrafıma bakıyorum.

Komşulardan bazıları dışarıda, kaldırımlarda, caddede aylak aylak dolaşıyor ve insanlar aval aval bakarken geçen her araba yavaşlıyor. Haber helikopterlerinin sesi hiç kesilmiyor ve uzaktan üçüncü bir helikopterin geldiğini fark ediyorum.

"Dava belki iki saatlik. Medya buraya benden önce geldi," diyorum Liz'e.

"Twitter'da gördüm," diye yanıtlıyor. "Bir bakayım, bakıyorum. *Boston-dot-com* Cambridge'de bir cinayet olduğunu söylüyor, kurban Jamal Nari. Ve başka bir tweet bize onun kim olduğunu hatırlatıyor, bilirsiniz, Obama ile yaptığı *domuz eti partisi*. Alıntı yapıyorum. Saygısızlık etmek istemem."

"İçeri gelebilir misiniz? Gerçekten çok üzgünüm. Ama bu önemli. Nasıl hissediyorsun?"

"Cehennem gibi kalabalık ama bulaşıcı değil. Aslında CVS'de daha fazla ilaç alıyorum." Birkaç kez öksürüyor. "Kırk beş dakika içinde orada olabilirim."

Machado'ya bakıp CFC'ye gidebileceğini söyleyerek başımı sallıyorum ve o da hızla cipine doğru yürüyor. Sonra radyoloji uzmanım Anne'i telefona çağırıyorum. Ona hemen taranmasını istediğim bir vaka geldiğini söylüyorum.

"Özellikle cellat kırığı olup olmadığını görmek istiyorum," diye açıklıyorum.

Bir duraklama, sonra, "Tamam. Kafam karıştı. Bunun bir çatışma olduğunu sanıyordum."

"Boynunun arkasındaki yaranın konumuna ve vurulduktan sonra hayati bir tepki vermemesine dayanarak, C-iki'nin her iki pars interartikülarisini içeren bir kırık bulacağımıza dair bir önsezim var. Tomografide servikal omurga yaralanmasının boyutunu görebilmeliyiz. Bahse girerim omuriliği kopmuştur."

"Ceset gelir gelmez yapacağım."

"Yarım saat içinde orada olur. İşiniz bitene kadar dönmezsem, Luke otopsiye başlayabilecek mi bir bakın."

"Sanırım Florida yok," diyor Anne.

"Bugün değil," diye cevap veriyorum ve aramayı sonlandırıp gizlilik perdelerinin sığınağına geri çömeliyorum.

Olası izleri korumak için ellerin üzerine küçük kağıt torbalar ve başın üzerine daha büyük bir torba bantlıyorum. Ama bakır parçalarının ötesinde önemli bir şey beklemiyorum. Katilin kurbanının yanına yaklaştığını sanmıyorum ve ayağa kalkıp hâlâ CFC minibüsünde bekleyen Rusty ve Harold'a bakıyorum. Onlara işaret ediyorum.

Ben olay yeri çantamı toplarken onlar da bu yöne doğru gidiyorlar. Sedyeyi yuvarlarken tekerlekler bana doğru takırdıyor. Üzerine beyaz çarşaf ve düzgünce katlanmış siyah bir ceset torbası yığılmış.

"Dairesinin içine bir göz atmak ister misin?" Marino bana soruyor. "Çünkü ben de oraya gidiyorum. Yani her zamanki gibi ecza dolabına, buzdolabına, dolaplara, çöp kutusuna bakmak istersen."

Bana eşlik etmek istiyor. Genelde ister.

"Elbette. Bakalım ne tür ilaçlar alıyormuş," diye cevap veriyorum ki üniformalı bir memur elinde arama izni olduğunu anladığım bir evrakla ona yaklaşıyor.

BÖLÜM 8

Marino beni Viktorya döneminden kalma evin arka tarafına götürdüğünde saat biri birkaç dakika geçiyordu.

İlk katı fiçı tahtası, üst katları ve çatıları kiremit kaplı. Yakından baktığımda koyu yeşil boyanın soyulduğunu ve tahliye borularının paslandığını görüyorum. Bahçeden geriye kalanlar çirkin bir ahşap çitle dikilmiş ve yaşlı ağaçların gövdeleri, kaçmaya çalışan devasa ve hantal bir şey gibi ona doğru yığılmış. Buranın daha önceki bir dönemde nasıl bir malikane olduğunu hayal edebiliyorum. Bölünmüş araziden geriye kalan, üç tarafı yeni inşa edilmiş parlak tuğlalı şehir evleriyle dolu bir arazi parçasından başka bir şey değil.

Birinci kattaki köşe dairenin pencereleri küçük. Perdeler çekilidir ve dairelerine girmek için kullandıkları kapının avlusu ya da çıkıntısı yoktur. Hava kötüyken, özellikle de yanınızda yiyecek bir şeyler varsa, aceleyle içeri girmek pek hoş olmasa gerek. Buz ve karda korkunç, hatta tehlikeli olabilirdi.

"Demek arabasından indikten sonra tam olarak bu yoldan gelmiş," diyor Marino, yapraklı gölgeliklerin altında serin ve hareketsiz, çizmeli ayaklarımın altındaki keskin ve süngerimsi toprakta yürürken. "Üç çanta taşıdı, evin arkasına doğru yürüdü ve mutfak tezgahının üzerindeki anahtarlarla içeri girdi. Bir topuzlu kilit ve bir de sürgü var."

"Peki ya alarm sistemi?"

"Ayarlanmamışsa muhtemelen içeri girdiğinde alarmı devre dışı bırakmıştır ve bugün erken saatlerin geçmişini öğrenmek için alarm şirketini aradım."

Telefonuna bir göz atıyor. "Umarım her an elime geçebilir." "Machado, ikinizin şu anda birbirinizden ne kadar hoşlanmadığınızı göz önünde bulundurarak kesinlikle çok fazla ayrıntı verdi." Onu bu konuda konuşturacağım. "Bir cinayet soruşturmasında kişisel meselelere yer yoktur. sorunlar."

"Yüzde yüz odaklanmış durumdayım."

"Öyle olsaydınız bir sorun olduğunu fark etmezdim. Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Eldivenli eli, eski meşe ön kapıya hakaret niteliğindeki modern saten krom tokmağı çeviriyor.

"Şu anda tamamen kapalı ama ilk müdahale eden memurlar buraya geldiğinde aralıktı." Sorularımı duymazdan gelmeye devam ediyor.

Onu takip ediyorum ve pervazın hemen ötesinde durup kapıyı çekerek kapatıyorum. Sahne çantamı açıp ikimiz için de ayakkabı kılıfları alıyorum ve içeri adım atmadan önce etrafa göz atıyorum. Daire küçük, mutfak ve oturma alanı bir arada, meşe paneller çikolata kahverengisine boyanmış. Geniş tahta döşemeler yoğun bir şekilde verniklenmiş ve üzerlerine renkli kilimler serpiştirilmiş. Bir yatak odası, bir banyo, karşımda ve solumda iki pencere, perdeler çekili ve kapının yanında acele etmiyorum. Onunla işim bitmedi.

O ve Machado kavga ediyorlar ve bunun bir kadın yüzünden olup olmadığını merak ediyorum ve düşüncelerim Liz Wrighton'a geri dönüyor. Oldukça irkildim ama muhtemelen irkilmemeliydim. Bekâr, otuzlu yaşlarının sonunda, çekici ve Marino benim için çalışırken ikisinin bazen birlikte atış yapmaya gittiklerini ya da işten sonra birkaç kadeh bir şeyler içtiklerini hatırlıyorum. Pazartesi'den beri hastaymış ve nedense Machado'nun bundan haberi varmış.

"Machado'ya Liz'in hasta olduğundan bahsettin mi?" diye sordum.

"Bundan haberim yoktu."

"Bu bir evet mi?" "Değil."

Ters lale soğanı şeklindeki iki bronz asma armatüre bakıyorum. Ucuzmuş. *Antika esintisi* denen şey. Ampulleri göz kamaştırıyor, kapının yanındaki kısma düğmeleri ışığın gidebileceği kadar parlak. Jamal Nari'nin elinde yiyeceklerle içeri girip kapıyı aralık bıraktığında bunu yaptığının şüpheliyim. İçimden bir ses Machado'nun içeri girerken etrafa bolca baktığını söylüyor ve bunu Marino'ya da öneriyorum. Ona polis geldiğinde ışıkların açık olup olmadığını ya da Machado'nun yapmış olup olamayacağını sordum.

"Eminim biz arama emrini almadan önce her şeyi görebilmek için onları açmıştır." Marino göz gezdiriyor, ağzı öfkeyle dolu. "Ve tahmin edin ne oldu? Üzerinde bir keskin nişancı tüfeği göremiyorum. Ya dolapta ya da yatağın altında bir tane bulursak? Sanki ona söylemedim."

"Anlamıyorum. Joanna Cather'ın kocasını evde bulundurdıkları tüfekte vurduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Machado'nun saçmaladığını ve benimle dalga geçtiğini ima ediyorum. Duymak istemediği şey, muhtemelen özel tür ateşli silah aradığımız. Kısa bir süre öncesine kadar halk tarafından kolayca bulunamayan bir silah. Bu yüzden ona söylediğim hiçbir şeyi kabul etmiyor." Marino'nun eldivenli elleri mutfak tezgâhında, üç adet dik duran kahverengi kâğıt Whole Foods poşetinin yanındaki anahtarları . "BİR 5R. New Jersey'de kullanılan tüfek gibi."

Namlunun yivlenmesiyle mermi üzerinde oluşan oymadan bahsediyor.

"Ön kenarları yuvarlatılmış beş yiv ve kanal" diyor. "Peki bunu atış kovanlarında ne zaman görürsünüz?"

"Emin değilim."

Marino, "Ben şahsen iki Jersey vakası dışında tetikçinin 5R namlulu bir tüfek kullandığı herhangi bir cinayet bilmiyorum" diyor. "Şu anda bile, özel üretim yapmadığınız sürece piyasada sadece birkaç model var ve çoğu insan namlular hakkında bir bok bilmiyor, hatta önemli olduklarını bile düşünmüyor. Ama bu atıcı biliyor çünkü çok zeki. O bir silah fanatigi."

"Ya da bir şekilde eline böyle bir silah geçti..."

"İlgili olabilecek her şeyi aramalıyız, katı bakır mermiler, fişek kovanları, bir tambur da dahil olmak üzere her şeyi arama emrine koymalıyız." Marino benim üzerimden konuşuyor. "Karısının kiralık arabası gibi araçlar da dahil olmak üzere aradığımız herhangi bir yerde aklınıza gelebilecek her şey. Ama Machado bana karşı çıkıyor. Aslında bana parmak sallıyor çünkü eğer haklıysam bu büyük bir dava ve onun değil benim."

"Normal şartlar altında ikinizin de olması gerekirdi."

"Koşullar sıradan değil ve baş soruşturmacı ben olmalıyım. Zaten topla yanlış yöne koşuyor."

"Umudunuz Machado'nun başka bir yere atanması."

"Belki de daha büyük bir sorun çıkmadan önce çıkacaktır ve belki de çıkmalıdır." "Ne büyük sorunu?" Marino'nun söylediğinden daha fazlası var. "Bu cinayeti belki de bir çocukla dalga geçen bir çocuğun üzerine yıkması gibi."

ölü adamın karısıyla dolaşıyordu. Bunu bir çocuk yapmadı" diyor Marino ama nedeni bu değil. Başka bir şey daha var.

Ben oturma alanını incelerken o da yerdeki kılıfını açıyor.

Bir chesterfield kahverengi deri kanepe ve iki yan sandalye. Bir sehpa. Düz ekran televizyon duvardan sökülmüş ve Jimi Hendrix, Santana ve Led Zeppelin posterleri çerçevelenmiş. Bir köşede üç adet siyah

Standların karbon fiber gitarlar, ışık doğru yakalandığında bir kelebek kanadı gibi yanardöner ve incelemek için yaklaşıyorum.

RainSong.

"Dövme yaptırdığına göre gitarlarını gerçekten seviyor olmalı," diye yorum yapıyorum ve şimdi mutfaktayım.

Duvara monte edilmiş dört dolap, üç gözlü bir ocak, bir fırın, bir buzdolabı. Tezgâhın üzerinde bir mikrodalga fırın, anahtarlar ve Nari'nin arabasına dönmeden ve vurularak öldürülmeden önce taşıdığı yiyecek poşetleri var. Aldıklarını incelemekten önce ellerime yeni bir çift eldiven geçiriyorum.

"Dilimlenmiş peynirler, kahve, marinara sosu kavanozları, makarna, tereyağı, birkaç farklı baharat, çavdar ekmeği, deterjan, kurutma kağıdı," Envanteri gözden geçiriyorum. "Advil, Zantac, kediotu. Zomig, Clarinex, Klonopin reçeteleri bu sabah dokuzda CVS'de doldurulmuş, muhtemelen market alışverişini yaptıktan sonra ve eve gitmeden hemen önce."

Çöp kutusunu lavabonun altından çıkarırken Marino'ya bakıyorum.

"Kim uzun bir hafta sonu için bu kadar alışveriş yapar ki?" Buzdolabını açıyorum.

İçinde su şişeleri ve açık bir kutu karbonattan başka bir şey yok.

"Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum. Bu resimde bir terslik var." Marino çöp torbasını kutudan çıkarır. "İçinde bir sürü kağıt havludan başka bir şey yok. Nemli. Bir şeyleri silmek için kullanılmış gibi görünüyorlar. İlaçlar ne diyor?"

"Görünüşe göre ikisinden biri ya da her ikisi de alerji ve mide sorunlarına ek olarak baş ağrısı, muhtemelen migren çekiyor," diye yanıtlıyorum. "Kediotu da kas spazmları ve stres için homeopatik bir ilaçtır. Bazı insanlar bunu uyumak için kullanır. Klonopin anksiyete için kullanılan bir benzodiazepindir. Tüm reçetelerdeki isim Nari'ye ait. Bu karısının paylaşmadığı anlamına gelmez."

Marino yatak odasına doğru yöneliyor, ben de onu takip ediyorum. Görmesi üzücü olan bir başka eski mücevher, evin orijinal meşe döşemesi ve kahverengiye boyanmış. Panel duvarlar gibi taç pervazı da yavan bir sarıya boyanmış. Çift kişilik yatağın üstünde iki gitar kutusu var, sert plastikten yapılmış ve pelüş kırmızı kumaşla kaplanmış, saplarında ise bagaj biletlerinden kalma elastik bantlar var. Komodinler ve lambalar var ve açık dolap kapısının yanında bavullar ve bantlanmış Bankers Boxes yığınları var.

Şifonyerin üstünde iki dizüstü bilgisayar fişe takılı ve şarj oluyor; Marino'nun eldivenli parmakları fare altlıklarına dokunuyor ve ekran koruyucular parola soruyor. Yaşam alanına geri dönüyor. Sonra elinde kanıt bandı ve plastik torbalarla geri dönüyor.

"Sadece hafta sonu için gitmiyorlardı. Taşındıkları çok açık." Banyoya girdim.

Bir dolaptan daha büyük değil. Vintage ayaklı küvete bir duş başlığı ve muhafaza halkaları üzerinde sarı plastik bir perde takılmış. Beyaz bir tuvalet, bir lavabo ve tek bir buzlu pencere var.

"Bu daireyi birkaç yıl önce kiraladıklarından bahsetmemiş miydin?" diye sordum. "Ve şimdi tekrar mı taşıyorlar?"

"Kesinlikle görünüyor," diyor Marino yatak odasından.

"Gitarlar kılıflarında değil." Beni duyabilmesi için sesimi açık kapı aralığından yönlendiriyorum. "Onun için önemli oldukları için bunun önemli olduğunu düşünüyorum. Neredeyse her şey toplanmış ama gitarları yok."

"Hiçbir yerde üçüncü bir çanta görmüyorum. Sadece yataktaki ikisi var," diyor Marino ve bir kapıyı açtığını duyuyorum, askıların bir çubuğa sürtündüğünü duyuyorum.

"Üç tane olmalı. Her gitar için bir tane."

"Hayır ve dolapta hiçbir şey yok."

Ecza dolabını açtım, aynası eski ve çukurluydu. İçinde hiçbir şey yok. Lavabonun altındaki dolapta yağsız prezervatifler ve Imodium var. Kutular dolusu ve bu alışılmadık bir durum. Başka hiçbir şey yokken bunların neden burada bırakıldığını merak ediyorum. Mükemmel bir şekilde düzenlenmişler, kutular dilimlenmiş ekmek somunu gibi dik bir şekilde dizilmiş, her bir etiket dışarı bakıyor. açık değil. Klor kokusu alıyorum. Muhtemelen paketlenmeden ya da atılmadan önce burada saklanan bir banyo temizleyicisi.

"Binanın çöpleri nereye boşalttığını merak ediyorum?"

diye sordum. "Çöp konteyneri var."

"Birisi ne atmış olabileceklerini görmek için bunu gözden geçirmeli." Yatak odasına dönüyorum.

Yığının üstündeki Bankers Box'ı fark ettim. Bant kesilmiş. Birisi açmış. Kapağında banyo yazıyor. Bir göz attım. Yarısı boş, içinde karıştırılmış gibi görünen birkaç tuvalet malzemesinden başka bir şey yok. Diğer kutulara bakıyorum, on bir tane ve bantlanmışlar. Bozulmamış görünüyorlar ve dolaptaki prezervatifleri ve Imodium'u fark ettiğimde hissettiğim aynı tuhaf duyguya kapılıyorum.

"Bunu görmelisin." Marino şimdi şifonyer çekmecelerini açıyor. "Aynısından daha fazlası, inanılmaz. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Sanki kaçıyorlardı."

Dairenin dışında sesler duyduğumda, "Eğer öyleyse pek uzağa gidemedi," diye cevap veriyorum.

"Belki de bu yüzden. Biri onu durdurmaya karar verdi." Açtığı şifonyer çekmecesini tamamen boş ve silinmiş.

Kullanılan ıslak kağıt havluların izlerini ve tiftiklerini görebiliyorum, belki de mutfak çöpünde bulduklarını. Onları kanıt olarak poşetlemesini öneririm.

"Çekmecelerden temizlenenin sadece toz ve kir olduğundan emin olalım," diye ekliyorum sesler yaklaşıp tartışmaya dönüşürken, bir erkek ve bir kadın. Son derece üzgün.

"Buna şüphe yok." Marino komodinlerdeki çekmeceleri kontrol etti ve boş olduklarını gördü. Onlar da silinip temizlenmiş. "Dodge'dan defolup gidiyorlardı. Ve sanırım tüfeği iyi olan biri bundan memnun değildi."

Sesler yükselirken oturma odasına dönüyoruz.

"Hanımefendi, burada beklemeniz gerekiyor," diyor erkek sesi ön kapının diğer tarafından. "Ben müfettişle görüşene kadar içeri giremezsiniz..."

"Burası yaşadığımız yer! Beni içeri alın!" diye bağırıyor bir kadın.

"Burada beklemeniz gerekiyor hanımefendi." Kapı açılır ve üniformalı bir memur içeri doğru adım atarak kadını arkasından engeller.

"Jamal! Jamal! Jamal! Hayır!"

Çılgınlıkları sessiz apartmanı delip geçiyor, memurun yanından geçmeye çalışıyor, iri yapılı, kır saçlı, ellili yaşlarında bir adam, uzun süredir bu işi yapan polislerle özdeşleştirdiğim vurdumduymaz bir havası var ve onu tanımaya çalışıyorum. Park etmiş arabalara ceza kesiyor. Otopsi odasındaki kişisel eşyaları topluyor.

"Beni içeri alın! Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun! Bırakın gireyim! Neler oluyor? Neler oluyor?"

Onun ıstırapı ve dehşeti hiç kimsenin gitmemesi gereken bir yerden, iç burkan umutsuz bir yerden geliyor. Bize asla taşıyabileceğimizden fazlasının verilmediği doğru değil. Sadece verilmez. Sadece olur.

"Sorun . Sorun yok," diyor Marino memura. "Onu içeri alabilirsiniz."

BÖLÜM 9

JOANNA CATHER beklediğim gibi değil.

Ne hayal ettiğimden emin değilim ama keder ve dehşet içinde ağlayan ve cam gibi gözlerle bakan küçük kız gibi bir kadın değil. Güzel, narin, kırılgan, porselen bir bebek gibi, onu devirerseniz ikiye bölünebilir, siyah taytlar, botlar ve dizlerine kadar sarkan pembe bir COLDPLAY sweatshirt giymiş. Birden fazla yüzük ve bilezik takıyor, tırnakları turkuaza boyalı ve uzun saman sarısı saçları o kadar düz ki ütülenmiş gibi görünüyor.

"Onları Boston'da gördün mü?" Sweatshirt'ünü gösteriyorum ve sanki üzerinde ne olduğunu hatırlamıyormuş gibi boş boş bakıyor. "Ben Doktor Kay Scarpetta. Ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Belki iki yaz önceydi."

İngiliz rock grubundan bahsetmem ve bölgede ne zaman sahne aldıklarını sormam onun şok olmuş dikkat dağınıklığını yeniden başlatıyor; bu, insanlar histeri yüzünden bana ihtiyacım olanı veremeyecek kadar parçalandıklarında erken öğrendiğim bir taktik. Hava durumu, ne giydikleri ya da ortak noktamız olabilecek herhangi bir şey hakkında insani olmayan bir gözlem yapıyorum. Neredeyse her zaman işe yarar. Joanna'nın dikkatini çektim.

"Sen doktor musun?" Gözleri üzerimde sabitleniyor ve gömleğimin altındaki yeğin sertliğini, mor nitril eldivenli ellerimi, kayak şeklindeki mavi galoşlarla kozalanmış botlarımı fark ediyorum.

"Jamal'ın davasıyla, tıbbi yönleriyle ben ilgileniyorum." Nazik ama konumumdan eminim ve güvenin başladığını hissediyorum.

Duraklıyor, rahatlamaş bir ifadeyle bakıyor ve şöyle diyor: "İki yıl önce Temmuz'da. VIP sahne arkası giriş kartlarımız vardı. Onları asla kaçırmayız."

Grubun turne duraklarından biri Boston'du ve burada birkaç gece çaldılar ve Lucy iki sıra arkada, sahnenin ortasında yer aldı. Belki de aynı konserde Joanna ve müzisyen kocasının yanındaydık, hepimiz rock-and-roll'un doruklarındaydık.

Göz açıp kapayıncaya kadar olur. Bir yıldırım çarpması. Kalp krizi. Yanlış bir yer. Yanlış bir zaman.

"Sen... Sen Jamal'ı gördün," diyor bana. "Ona ne oldu? Vuruldu mu?"

"İlk bakışta öyle görünüyor. Çok özür dilerim."

"Göründüğü gibi mi? Bilmiyor musunuz?"

"Muayene edilmesi gerekiyor. O zaman emin olabileceğim cevaplar bulabilirim." Şu anda benim gözetimimdeymiş gibi onun yanındayım ve ona şu anda daha fazla bilgiye sahip olmadığım için üzgün olduğumu söylüyorum.

Onun korkunç kaybı için ne kadar üzgün olduğumu tekrarlıyorum. O tekrar ağlamaya başladığında tüm doğru şeyleri söylüyorum ve Marino da tam olarak böyle olmasını istiyor. Zamanımızın başından beri bu dansı yapıyoruz. Ben suçlamak ya da daha fazla zarar vermek için burada olmayan bir doktorem. Ona ne kadar yaslanırsa, onun yanında olduğumu hissederek bana o kadar bağlanacak. Cevap verme ya da soru sorma hakkımın sınırlarını ihlal etmeden kendimi nasıl araya sokacağımı çok iyi biliyorum. Tek kelime etmeden nasıl faydalı olacağımı da biliyorum.

Marino kapıda bekleyen memura, "Buradan sonrasını biz hallederiz," der. "Dışarıdaki muhabirlerin eve yaklaşmadığından emin olun."

"Peki ya sakınlar?" Gümüş isim etiketinde T. J. HARDY yazan memur, galoşlarımı ve eldivenlerimi çıkarıp mutfak tezgahındaki kırmızı biyolojik tehlike torbasına atmamı izliyor.

Artık kişisel koruma kıyafeti giymiyorum, sadece çok sayıda cebi ve CFC armasıyla resmi görünümlü saha kıyafetlerimi giyiyorum. Ama tehditkâr değilim. T. J. Hardy apartman sakinlerinin evlerine dönmeye çalıştığını anlatmaya başladığında Joanna'nın yanına dönüyorum.

"Biz konuşurken iki tanesi arabalarıyla evin önüne geldiler. Onları içeri almadığımız için sinirleniyorlar." Massachusetts aksanı esnek ve güçlü, r'leri w'ye benziyor.

Sesi, birkaç kez motorlu taşıt ölümleri için otopsi odasına gelişle ilgili anıları tetikliyor ve buranın olmak istediği son yer olduğu izlenimini edinmiştim. Kişisel eşyalarını toplar ve çelik masalardan uzak dururdu. Bakışlarını kaçırır, pis koku yüzünden ağzından nefes alırdı.

"Kimliklerini tespit edin ve dairelerine kadar eşlik edin," diyor Marino ona. "İsimlerini ve onlara nasıl ulaşabileceğimi öğrenmek istiyorum. Bilgileri bana e-posta ile gönder

ACILEN. Kimse kırmızı cipe ve etrafındaki bölgeye yaklaşmasın. Anlaştık mı?"

"Anladım."

"Oraya mı park ettin?" Marino bunu Joanna'ya yöneltiyor ve Joanna onun gözlerine bakmadan başını sallıyor.

"Ne tür bir araç?"

"Bir Suburban. Kiralık. Eşya taşıyoruz... Eşyaları taşımamız gerekiyordu ve büyük bir şeye ihtiyacımız vardı." Sabit, geniş gözlerle adamın arkasından bakıyor.

"Araban yok mu?" Marino soruyor.

"İkimizi de onun yeni Honda'sıyla takas ettik." Sesi titriyor. "Şuradaki kırmızı olan."

"Temizlik ekibi dökülen yiyecekleri toplamaya başlamak istiyor. Ve ..." T. J. Hardy sözlerini seçerken Joanna'ya bakıyor. "Ve bilirsiniz, ortalığı toparlamaya başlayın."

Marino bana baktı. "İşimiz bitti, değil mi?"

Ceset CFC'de ama bundan bahsetmiyorum. Kan ve vahşetin kesinlikle ortadan kalkması gerekiyor ve bunu da söylemeyeceğim. Marino'ya temizliğin başlayabileceğini söylüyorum ve Joanna kasılmalar içinde sessizce ağlıyor. Memur Hardy dışarı çıktı. Meşe kapının sertçe kapanma sesi onu irkiltiyor ve dizleri neredeyse bükülüyor. Nefes nefese burnuna ve ağzına bir mendil tutuyor, gözleri kan çanağı ve makyaj lekesi içinde.

Marino ona, "Neden gelip oturmuyorsun, konuşalım," diyor ve kendini tanıtarak ekliyor: "Doktor Scarpetta Massachusetts'in baş adli tabibi ve aynı zamanda Pentagon için çalışıyor."

"Pentagon mu?" Joanna etkilenmedi ve adam onu korkuttu.

"Bu sadece bazı durumlarda federal yargı yetkisine sahip olduğum anlamına geliyor." Bunu önemsiz bir şey olarak görüyorum.

"Ne? Sen lanet olası FBI'sın." Gözlerindeki bakış bir anda değişti.

Marino övünmek zorundaydı ve şimdi ben geri almak zorundayım. Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayenecileri'ne bağlı bir Hava Kuvvetleri özel yedek subayı olduğumu açıkladım. Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor. Ona federal hükümete tıbbi istihbarat ve askeri konularda yardımcı olduğumu ama aynı zamanda eyalet için çalıştığımı ve ofisimin burada Cambridge'de olduğunu söyledim. Ne kadar çok detay verirsem o kadar çok sırtıyor. Gözlerini siliyor. Dinlemiyor. Soyağacım umurunda değil. Bu onu tehdit etmiyor ve benim istediğim de bu.

"Demek istediğim, daha iyi ellerde olamazdınız," diye ekliyor Marino. "İlaçlar ve kocanız hakkında bilmesi gereken genel sağlık bilgileri hakkında birkaç sorusu olabilir."

Bunu sanki aile doktorlarıymışım gibi söylüyor ve bu denenmiş ve doğru bir manipölasyon, keşke ihtiyaç duyulmasaydı dediğim tanıdık bir manipölasyon. Nari'nin reçeteli ilaçlarının ve sağlık geçmişinin onu öldüren şeyle hiçbir ilgisi yok. Bir silah öldürdü. Ama Marino orada olmamı istiyor ve Joanna söylediklerinin bir oyun olduğunu düşünüyorsa bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine, sanki değiştirilemeyecek şeylerle savaşmanın bir anlamı yokmuş gibi aniden sönüyor. Hiçbir protesto ya da tartışma bunu doğru olmaktan çıkaramaz.

"Nerede o? Jamal nerede?" Sesi ölü gibi. "O büyük kara kutu neden evin önüne kurulmuş? Anlamıyorum. Onu oraya mı koydular? İçine bakmama izin vermediler. O orada mı? Nerede o?"

"Muayene için ofisime götürüldü." Ona daha önce söylediklerimi tekrarlıyorum. "Siyah muhafaza mahremiyeti ve saygıyı sağlamak içindi. Gel otur." Dirseğine dokunup onu kanepeye götürüyorum ve o da gözlerini silerek sertçe kanepenin kenarına oturuyor.

"Bunu kim yaptı? Bunu kim yapar?" Sesi titriyor ve takılıyor. "İşte bütün mesele bu, Joanna. Bunu ."

Marino tam karşısına bir sandalye koyar ve . "Gerçekten çok üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ama Jamal'a ne olduğunu anlamamıza yardım edersen cevaplamanı istediğim pek çok soru var, tamam mı?"

Başını salladı. Yan tarafa oturdum.

"Bu sabah buradan ne zaman ayrıldığınız, nereye gittiğiniz ve neden gittiğinizle başlayarak." Marino not defterini çıkardı.

"Bunu diğerine zaten söyledim. Jamal'ın arabadan yiyecek alırken vurulduğunu söyledi. Biri onu vurmuş." Bana baktı. "Ama vurulup vurulmadığını bilmediğini söylemiştin."

"Tam olarak ne olduğundan emin olabilmemiz için muayene edilmesi gerekiyor." *Otopsi* kelimesini kullanmaktan kaçınıyorum.

Gözlerini oturma odasında gezdiriyor ve sonra üç gitara bakıyor. "Kim yaptı bunu? Suçlayıcı bir şekilde bize bakarken sesi bir kademe yükseliyor ve daha yüksek çıkıyor. "Jamal onları kutularında paketledi. Gitarlarına çok dikkat eder. Kim onları yerlerine geri koydu?"

"Bu ilginç," diyor Marino. "Yatağın üzerinde iki çanta var. Üçüncüsü nerede?"

"Buna hakkın yoktu! Onun eşyalarına dokunmaya hakkın yoktu!"

"Gitarlarına dokunmadık," diyor Marino ve ben Machado'yu düşünüyorum.

Ama o bunu yapmazdı. Odanın diğer ucundaki gitarlara bakıyorum, farklı şekillerde, siyah karbon fiber, biri mat cilalı, ikisi parlak ve sedef kakmalarla parıldıyor. Ayaklar üzerinde dik duruyorlar, tellerin üzerine kauçuk bir deveboynu sıkıştırılmış. Yüzleri dışarı dönük. Mükemmel, kusursuz bir şekilde düzenlenmişler ve sandalyemden kalkıyorum. Onlara doğru yürüdüm ve banyoda kokladığım belli belirsiz klorlu çamaşır suyu kokusunu algıladım. Bu dairede olmaması gereken biri vardı ve sonra mutfağı tekrar kontrol ettim.

Çöpteki kağıt havluların hiç kokusu yok. Çamaşır suyu DNA'yı yok eder. Çekmeceleri silmek için başka bir şey kullanılmış. İki farklı kanıt türü, iki farklı yok etme yöntemi. Muhtemelen iki farklı kişi. Tekrar oturuyorum. Marino'ya anladığını gösteren bir bakış attım. Jamal Nari'nin katili bir noktada bu dairenin içinde olabilir ve Marino Joanna'ya onu sorduğu anda Machado'yu tekrar düşünüyorum.

"İkinizin konuştuğunu biliyorum." Sesindeki kızgınlığı saklıyor ve yüzünde de bundan eser yok.

Ama ne hissettiğini biliyorum. Machado ona detayları vermemeliydi. Kocasının vurulduğunu söylememeliydi. Eğer önce o söyleseydi önemli olurdu.

"Dedektif Machado'ya Tilton, New Hampshire'da olduğunuzu söylemişsiniz. Tanger Outlets'te mi?" Marino ona sorar.

"Güpegündüz arabasının yanında mı vuruldu?" Sertçe titriyor ve belki de bu kez farklı bir nedenden dolayı. "Kimin yaptığını gören ya da yardım etmeye çalışan oldu mu?"

Not defterindeki sayfaları karıştırırken cevap vermediğinde, kadın daha da tedirgin oluyor ve öfke parlıyor.

"Kimse ambulans çağırmaya çalıştı mı? Kimse ona yardım etmeye çalışmadı mı?" Bana bunu soruyor.

"Ölümcül bir yaralanmaydı." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum.

"Yani yapılabilecek hiçbir şey yoktu. şey mi?" "Kocanız çok çabuk öldü."

Marino, "Bize yardımcı olacak bir şey bildiğinizi umuyorum," diyor. Kadın ona ters ters bakıyor. "Bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Dedektif Machado, siz New Hampshire'a giderken cep telefonunuzu aradı." Marino tuzağa yem atıyor.

"Ben zaten bavul dükkanındaydım."

"Tanger mıydı yoksa Merrimack mi?" Marino kaşlarını çatıyor, sayfaları çeviriyor. Kafası karışmış görünüyor. "Tanger'dakini mi yoksa buradan bir saat uzaklıktaki daha büyük outlet alışveriş merkezini mi biliyorsun?"

"Büyük olanı. Fermuarı bozuk bir çantayı iade ediyordum ve o aradı. Ona numaramı nereden bulduğunu sordum ve polisin bizi yine taciz ettiğini düşündüm."

"Hatırladığım kadarıyla kocanızı polis değil FBI soruşturuyordu. Yaşadığın kötü deneyim ışığında bu ayrımı yapman çok önemli, Joanna." Marino öne doğru eğilmiş, büyük eldivenli elleri büyük dizlerinin üzerinde. "Biz FBI değiliz. Sana bunları yaşatan biz değiliz."

"Hiç eskisi gibi olmadı." Kucağındaki kağıt mendili parçalıyor. "Bu yüzden mi? Birinin Jamal'ı hedef alması yüzünden mi? İnsanlardan bir sürü nefret dolu şey İnternette. Postalardan. Okulda ve burada arabalarımızın yanına bırakılan şeyler."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Marino yine ona yem atıyor.

Haberi ilk aldığı anda Machado'ya ne teklif ettiğini biliyor. Yardım ettiği öğrenci hakkında. Kötü giden bir soygun hakkında.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" Gözyaşları gözlerini dolduruyor ve yanaklarından aşağı dökülüyor, makyajını çiziyor, gözlerinin etrafındaki ete maskara bulaşıyor.

Marino yavaşça sandalyesinden kalkar. Mutfağa doğru yürür, yiyecek torbalarına bakar. Açık yatak odası kapısından bakıyor, valizlere, bantlanmış Bankers Box yığınlarına . Siyah eldivenli parmakları BlackBerry'sine yazıyor.

"Bavul mağazasının adı ne demiştiniz?" diye soruyor mutfaktan, geniş sırtını bize dönerek.

"Ne?" Uyuşmuş gibi görünüyor.

"Fermuarı bozuk çantayı aldığınız bavul dükkanı." "Sadece bir bavul mağazasıydı. Ben... Adını hatırlamıyorum."

"*Tommy Bahama? Nautica?*" Ziyaret ettiğini iddia ettiği outlet alışveriş merkezinde hangi mağazaların bulunduğuna bakıyor.

"Evet," diyor.

"EVET?" MARINO bize doğru yürüyor, ayak sesleri ağır, mavi plastik kağıttan ayakkabı kılıfları parke üzerinde kayma sesi çıkarıyor. Ayakları Frankenstein'inki kadar büyük görünüyor.

"Onlardan biri de olabilirdi," diyor temkinli bir şekilde.

"Bayan Cather, ne tür bir valiziniz olduğunu hatırlamıyor musunuz? Yatak odasındaki bavullar Rockland. Pembe süslemeli leopar desenli,

Sanırım bunlar sizin. Diğerleri American Tourister, siyah ve tahminimce onlar da kocanızın."

"Şu anda böyle bir şeyi düşünmemi nasıl beklersin?" Yakalandığını biliyor.

"Faturayı bulursan belki hafızan tazelenir." Marino yerine oturuyor, kızarıırken ona bakıyor, ellerine bakıyor ve konuşurken ağzından kuru bir ses çıkıyor.

"Tamam. Sanırım bende. Sanırım cüzdanımda. Orada olmalı." Başarısız olduğunu bildiği kaçamaklara devam ederken dili yapış yapış.

O otururken ve Marino beklerken ben buzdolabına gidip ona bir şişe su getiriyorum. Cüzdanı kanepenin üzerinde duruyor ve içini karıştırmaya başlıyor, cüzdanının içini, ama bu bir hareket ve becerikli bir hareket değil. Fiş falan yok. Rol yapmanın faydası yok.

BÖLÜM 10

Baz istasyonları hakkında bir şey biliyor musunuz, Bayan Cather?" Marino mesajlar arasında geziniyor ve artık Joanna değil.

Bilgi aldı ve kendini uzaklaştırıyor. Ses tonu soğudu. Zaten senaryosunu yazdığı rolü oynuyor ve bunun için dışarıdan onay alıyor, onun için iyi olmayan şeyleri öğreniyor.

"Baz istasyonları mı?" Suyundan bir yudum alıyor, onunla konuşuyor ama bana bakıyor. "Ne olduklarını biliyorum. Ama onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu beni şaşırttı. FBI telefonlarınızı dinlemedi mi? Konumlarınızı ya da daha spesifik olarak onunkini kontrol etmediler mi? Cemal'in bir terörist olduğunu düşündüklerinde e-postalarınıza girmediler mi?" diyor.

"Ne yaptıklarını nereden bilebilirim ki? Sana söyledikleri gibi değil."

"Avukatınıza haber verirlerdi."

"Jamal bu konuda benden daha çok şey biliyordur. Peşinde oldukları kişi oydu. Onun avukatıydı, benim değil." Yine ağlıyor ama içinde öfke ve onun altında da var. Tüm bunların altında fiziksel olarak çok acı veren bir keder var. Ve korku. Korktuğu her neyse onu yalan söylemeye itiyor.

Marino, "Her ne olursa olsun gerçeği söylemeni istiyorum," diyor. "Ama önce size haklarınızı hatırlatacağım. Her zaman bunu aradan çıkarmak isterim. ..."

"Haklarım mı?" Şaşkın görünüyor, sanki onu kurtarabilecekmişim gibi gözlerini bana dikmiş. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz? Beni tutukluyor musunuz?"

"Bu sadece önleyici bir tedbir," diye cevaplıyor Marino kayıtsızca. "Bizimle konuşmak zorunda olmadığınızı bilmenizi istiyorum. Kimse sizi zorlamıyor. Bir avukatın hazır bulunmasını tercih ederseniz, bunu yaparız. Peki ya kocanızın kullandığı avukat? Belki o her kimse onu aramak istersiniz? Burada oturup o gelene kadar bekleyeceğiz ya da bizimle karakolda buluşabilir."

Kadın gözlerini kırpmadan ona bakarken, gözleri sertleşip öfkelenirken, düşünceleri parazit gibi titreşirken, adam blöf yapmaya ve Mirandize etmeye devam ediyor.

eski bir televizyon. FBI evlerini basıp kocasını kelepçeleyerek götürdüğünde bunu daha önce de yaşamıştı.

"Avukat istemiyorum," diyor ve onu bir sakinlik kaplıyor, düz ve durgun. "Jamal'a fiziksel olarak zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Fiziksel kelimesini kullanması dikkatimi çekti. Kocasını başka bir şekilde incitmek yerine fiziksel olarak incitmek arasındaki ayrımı yapması önemli görünüyor. Aklıma sohbet ederken görüldüğü bisikletli çocuk geliyor.

"Silahımız yok, o yüzden neden böyle düşündüğünü bilmiyorum... Ama en kolayı bu, değil mi?" Telefonuna gelen bir mesajı okurken gözleri Marino'nun üzerinde sıcak ve kızgın. "Hepiniz aynısınız."

"Bugün New Hampshire'da değildin," diyor kendisine mesaj atan birine cevap yazarken. "Gerçekte nerede olduğunu konuşalım."

Marino, kız cevap veremediği önce, sabah yedi-on beşten beri tam olarak nerede olduğuna dair elinde kanıtlar olduğunu söyler. Kat ettiği her kilometreyi ve cep telefonundan yaptığı her aramayı bilmektedir, bunlardan üçü bir nakliye şirketiyle yapılmıştır.

"Ama detayları bana kendin anlatmanı tercih ederim," diye ekliyor. "Sana dürüst olman için bir şans vermeyi tercih ederim, böylece belki senin hakkında şu anda hissettiğimden daha iyi hissetmeye başlayabilirim."

"Haksız yere suçlandım." Bunu bana yöneltiyor ve kocasının cinayetinden bahsetmiyor.

Başka bir şeyi kastettiğini söyleyebilirim.

"Dedektif Machado size cep telefonunuzdan ulaştığında," diye soruyor Marino, "size tam olarak ne söyledi?"

"Kendini tanıttı. Bana neler olduğunu anlattı." Kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine bakıyor.

"Ve ona New Hampshire'da olduğunu söyledin. Doğru olmamasına rağmen."

Evet anlamında
başını sallıyor.

"Yalan
söyledin."

Tekrar başını
sallıyor.

"Neden?"

"Haksız yere suçlandım." Bunu bana tekrar söyledi. "Bu yüzden aradığımı, polisin peşimde olduğunu düşündüm. Ne yapacağıma karar verebilmek için kendime zaman kazandırmak istedim. Panikledim."

Marino, "Ve Dedektif Machado sizi aramasının gerçek nedenini bildirdikten sonra bile nerede olduğunuzla ilgili hikayenizi de iştirmediniz," diyor.

"Artık çok geçti. Ona çoktan  oylemiştim... Korkmuştum. O kadar korkmuştum ki aptaldım." Sesi fena halde titriyor, gözyaşları dökülüyor. "Ve sonra tek düşünebildiğim Jamal oldu. Yalanı ya da neden  oylelediğimi düşünmüyordum. Özür dilerim. Ben kötü bir insan değilim. Yemin ederim değilim."

C zdanını karıştırıyor ve bir mendil buluyor. Paketi yırtarak açıyor, gözlerindeki ve yüzündeki makyaj kalıntılarını siliyor ve ben taze salatalık kokusunu alıyorum. Birden yaşça daha genç görünüyor, yirmi yaşında gibi görünüyor ama muhtemelen otuza yakın. Lise psikoloğu olarak kariyer yapmak için önce  niversite, sonra da yüksek lisans gerekiyor. Üç yıldır evli. Yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşında olduğunu hesaplıyorum.

"Bu bir kabus. Lütfen uyanmama izin ver." Bana baktı. Sonra kocasının çantalardan çıkardığım eşyalara baktı, Yiyecekler, ilaçlar. Dikkati ilaçların üzerinde.

"Kocanız bu sabah CVS'de reçete yazdırmış," diyorum ona. "Klonopin için olan da dahil."

"Stres için," diyor.

"Onun stresi mi?"

"Ve son zamanlarda benim. İkimiz de."

"Bana onunla neler olduğunu anlatabilir misin?" Hangi zaman kipini kullanacağıma dikkat ediyorum. "Eğer endişeli ve stresliyse, nedenini bilmem faydalı olur. Uyuşturucu taraması bize vücudunda tam olarak ne olduğunu  oyleyecektir. Ama elinizde bilgi varsa minnettar olurum."

Uyuşturucu testinden bahsetmem onu  rk tt . Görünüşe göre bunu düşünmemiş.

"Klonopin," diyor. "Bu sabah kalktığımızda bir tane aldığını gördüm ve neredeyse bitmek üzere olduğunu  oyleledi. İşlerini hallederken CVS'ye uğramayı  oyleledi."

"Başka bir şey almış olabilir mi?" Ben soruyorum.

"Ben... Bilmiyorum. Onun yanında değildim... Yedi gibi ayrıldım."

 pteki nemli kağıt havluları, temizlenmiş çekmeceleri düşünüyorum. Morgumda eroine bağlı bir ölüm görmediğim bir hafta bile geçmiyor.

"Peki ya sokak uyuşturucuları?" diye soruyorum ve sonra Marino atlıyor.

"En ufak bir kalıntıda uyuşturucu köpeği onu bulacaktır," diyor. "Bende bir K-9 var. Belki de gidip onu almalıyım."

Durum bu kadar trajik olmasaydı gülerdim. Quincy eroin ile bebek pudrası arasındaki farkı anlayamazdı. Anne'e Jamal Nari'yi iğne izleri ve septumundaki hasar açısından dikkatlice kontrol etmesini ve bunu hemen yapmasını yazdım.

"Kocanız hiç reçeteli ağrı kesici ilaç kullandı mı?" Joanna'ya sordum.

"Sırtı," diyor. "Yirmili yaşlarındayken bir bisiklet kazası geçirmiş ve diskleri yırtılmış."

"OxyContin?"

Şüphelerim artmaya devam ederken başını sallıyor. OxyContin kullanan kişilerin daha ucuz bir opiyata geçmesi alışılmadık bir durum değil. Sokakta 80 miligramlık bir hapin fiyatı seksen dolara kadar çıkabilirken, bir torba eroin bu fiyatın çok altında bir fiyata satılabiliyor.

Joanna bana "On yılı aşkın süredir temiz ve ayık" diyor. "Ama stres altındaydı? Nedenini biliyor musunuz?"

"Beni dışlıyordu. Ortadan kayboluyor ve bana nereye ya da nerede söylemiyordu." Mutfak tezgahının üzerindeki reçetelere bakmaya devam ediyor.

"Tüm çekmecelerin içini temizleyen sen miydin?" Marino sorar ama o cevap vermez. "Jamal mı yaptı yoksa sen mi?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Size paranoyak olduğunu, birinin onu yakalayacağından endişe ettiğini söylemiştim."

"Kokain? Eroin mi? Ne kullanıyordu?"

"Hiçbir şey. Size söyledim, hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Marino elindeki not defterini ve kalemi sehpanın üzerine bırakıyor. "O zaman kim bir şey bulabilir diye endişeleniyordun?"

"Polis," diyor. "Günlerdir bunun için endişeleniyoruz. Bu yüzden aramanın nedeninden bu kadar emindim. Bununla ilgili olduğunu düşündüm."

Bir mesaj telefonuma bakıyorum. "Tam olarak ne hakkında?"

Bacaklarındaki eski yara izleri dövmelele kapatılmış. Anne bu noktada ancak bu kadarını söyleyebiliyor ama bu kadarı yeterli.

Nari eskiden uyuşturucu kullanmış ve iğne izlerini dövmelele gizlemeye çalışmış. İlk bakışta şu anda uyuşturucu kullandığını gösterecek yeni bir şey yok. Ama bu, hayatının o bölümünü bitirdiği anlamına gelmiyor.

Onu taradın mı? Cevap yazdım.

Hazırlanıyorum.

"Polis konusunda seni takip etmiyorum," diye Joanna'yı itiyor Marino.

"Çünkü daha önce de yere peşimize düşmüşlerdi! İstiyorlar ki

Bu sefer yapışmasını sağlamaktan daha iyi bir şey olamaz! Bunu yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu FBI yaptı." Marino yine aynı noktaya değiniyor. "Biz yapmadık."

Yüzünü siliyor ve ben yine salatalık kokusu alıyorum. Çamaşır suyu kokusunu hatırlıyorum ve ona soruyorum. Kendisi ya da kocası çekmeceleri temizlemek için içinde klor olan bir şey, belki de çamaşır suyu kullandı mı diye soruyorum ve hayır diyor. Çöpteki kağıt havluların laboratuvarımda test edileceğini söylediğimde üzgün görünüyor ama çamaşır suyu hakkındaki cevabını değiştirmiyor. Ona alerjisi var. Kurdeşen döküyor. Evde asla bulundurmuyorlar.

"Jamal birinin onu takip ettiğini, izlediğini düşünüyordu," diyor. "Şapkalı ve koyu renk gözlüklü biri tamponuna biniyordu. Yine FBI olduğunu düşündü. Bir gece tuvalete gitmek için kalktı ve pencereden bakan bir yüz gördü. Ondan sonra içerideki camları buzladık ve tüm perdeleri kapatmaya başladık."

"Ne zaman böyle hissetmeye başladı?" Marino not defterini eline alıp tekrar not almaya başlar.

"Birkaç ay önce."

"Bu yüzden mi aniden taşınmaya karar verdiniz?"

"Hayır." Bize konuşurken görüldüğü çocuğun Leo Gantz olduğunu söyledi.

On beş yaşında, Nari'nin müzik öğretmenliği yaptığı ve Joanna'nın psikolog olduğu Emerson Akademisi'nde birinci sınıf öğrencisidir. Ulusal düzeyde bir tenis oyuncusu olan Leo Gantz'ın bir bursu ve istismarcı bir babası vardır. Ocak ayında Leo davranışları nedeniyle Joanna'nın ofisine gönderilmişti. Gizlice alkol almaya başlamıştı. Bir arabaya anahtarla vurmuş ve öğretmenleriyle "ağız dalaşına" girmiş. Mayıs ayı başında antrenmana sarhoş gelip koça burnunu kanatacak kadar sert bir topla vurduktan sonra tenis takımından uzaklaştırıldı.

Joanna, "Çok fazla boş zamanı olmaya başladı çünkü artık antrenmanı yoktu ve şimdi okul da bitti," diye açıklıyor. "Sıkılmıştı, yalnızdı. Bisikletiyle sürekli evimizin önünden geçmeye başladı. Angie ..."

"Angelina Brown," diyor Marino. "Üst kat komşunuz."

"Evet," diye yanıtlıyor Joanna. "Onu penceresinden görürdü. Çalışma masası penceresinin önünde ve onu evin önünde gidip gelirken görürdü."

"Belki de kocanızı takip eden oydu? Bu hiç aklınıza geldi mi?"

"Leo'nun henüz ehliyeti ya da arabası yok." "Bu daireye hiç girdi mi?"

Joanna Leo'yla hep dışarıda konuştuğunu söylerken ateşli silahlar müfettişi Liz Wrighton'dan gelen mesaja bakıyorum. Buraya hiç gelmedi.

"Ona yardım etmeye çalıştım." Ses tonu demire dönüşüyor ve okuduğum şeyin çarpıcı, hem son derece iyi hem de korkunç olduğunu belli etmiyorum.

Yüksek güvenilirlikli bir adayımız var. Bu Liz'in Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağı NIBIN'de bir şey bulduğumuzu söylemenin ihtiyatlı bir yolu. New Jersey'den gelen dijital görüntülerle Machado'nun laboratuvarına bıraktığı parçanın karşılaştırılması, ölçülerin, yiv ve kanalların uyuştüğünü gösteriyor. Aynı silah kullanılmış.

Bir keskin nişancı. Hiçbir ortak noktası yokmuş gibi görünen üç kurban.

"Ve hiçbir neden yok, onu önemsemek dışında yaptığım hiçbir şey yok." Joanna'nın gözleri parlıyor. "Ona iyi davranmak, yardımcı olmak dışında ve o da bana teşekkür etmek için bunu yapıyor!"

BÖLÜM 11

CHARLES NEHRI ikinci güneşinde masmavi parlıyor, hafif bir esintiyle hafifçe dalgalanıyor. Çınarların, ağlayan söğütlerin ve Bradford armutlarının çiçeklerini kaybettikleri ve kar gibi yağarak kaldırımları kapladıkları ve sokağa sürüklendikleri zamanı hatırlıyorum. Bir süre ofisime beni mutlu eden bir çiçek fırtınası içinde gidip geldim.

Yan pencereden sırtlarını uzun ince küreklere dayamış, bıçak gibi küreklerle suyu yaran kürekçilere bakıyorum. Sağımızda DeWolfe Kayıkhanesi, solumuzda merdiven basamağı şeklindeki Hyatt Otel, ardından Massachusetts Institute of Technology'nin yayılan kampüsü. Yine Marino'nun SUV'unda, CFC'ye gidiyoruz ve Joanna Cather bu sabah New Hampshire'da olduğunu iddia ettiğinde alınan cep telefonu sinyalleri konusunu konuşuyoruz.

Kesinlikle değildi. Hiçbir zaman. Bize yalanıyla ilgili gerçeği söylüyordu. Sabah yediyi biraz Cambridge'deki hücre alanından çıktı, telefonunun sinyali I-90 East ve Massachusetts Avenue, ardından I-93 South boyunca FCC'ye kayıtlı anten kuleleri tarafından alındı. Son varış noktası, kocasıyla birlikte bugün taşınmayı planladıkları Boston'un Dorchester semtindeki Gallivan Bulvarı'ydı.

Taş mahzeni, güneşlenme terası, garajı, parke zeminleri ve güvenlik sistemi olan iki katlı, kiremit kaplı bir Colonial kiralamışlardı. Marino bana internetteki listenin fotoğraflarını gösterdi, 1920'lerde inşa edilmiş karakterli ve yakışıklı bir ev. İstenen fiyat aylık 4,000 dolar, eşyasız, faturalar dahil değil, lise öğretim üyesi çift için çok para. Emlakçının adı Mary Sapp ve Marino en kısa zamanda kendisini araması için bir mesaj bıraktı.

"Bu konuda bir önsezim var." Başka bir konuya, zamanlamaya, katilin neden şimdi saldırdığına geçti. "Sanırım aniden taşınmaya karar vermeleri tabiri caizse bir şeyleri tetikledi. Şehirden ayrılmaya karar vermelerinin nedeni de

Nari neden çekmeceleri sildi? Bence Leo Gantz'ın suçlaması, birden fazla yönden bir solucan konservesi açtı."

Sonucu ne olursa olsun hikayesi mahvolacak. Rızaya dayalı seks ve Joanna'nın sözüne karşı onun sözü. Joanna'nın söylediği yalanı bize anlatırken, ona karşı bir şeyler hissettiğini sezdim. Sadece nefret dolu değil.

Marino, "Nari polisin her an elinde arama emriyle gelebileceğinden endişe ediyordu," diyor ve ekliyor, "ve bu sırada onu uyuşturucudan tutuklayacaklardı."

"Karısı temiz olduğunu iddia ediyor," diye hatırlatıyorum ona. "İğne izleri eski." "Burnundan çekiyor ya da sigara içiyor olabilir."

"Tox söyleyecek."

"Açık ve net olarak polislerin izini bulmasını istemediği bir şey vardı ve ben paramı eroine yatırıyorum. Polisler Cambridge, başka bir deyişle bendeniz," diye ekliyor. "Reşit olmayan biriyle seks yapıldığına dair bir şikâyet ve bizi arayacaklardı."

Ama Cambridge Polisi öyle yapmadı. Leo'nun işsiz babası Nari ve karısını tehdit etmeye başladı ama polisi aramadı.

"Bekle ve gör. Bu parayla ilgili," diye cevap veriyorum. "Leo'nun babası muhtemelen okulu dava ettikten sonra büyük bir tazminat alacaklarını düşünüyor. İşin ironik yanı, tek kuruş bile alamamış olmaları."

Lucy'ye kontrol ettirdim. Jamal Nari'nin Emerson Akademisi'ne karşı açtığı ayrımcılık davasında başvurular devam ediyor. İfadeler alındı, duruşma tarihi belirlendi, sadece avukatların kazandığı olağan tavuk oyunu oynanıyor. Bu bilgiler yasal veri tabanlarında bulunabilir ancak basında yer almadı. Leo Gantz'ın babası dikkat etseydi, Nari ve karısının son zamanlarda paraya kavuştuğu sonucunu kolaylıkla çıkarabilirdi. Sadece yeni Honda bile varsayımlara yol açmaya yeterdi.

"Leo'yla dairenin içinde seks yapıp yapmadıklarını araştırmak için gelen ben olsaydım, az önce yaptığım her şeyi yapardım." Marino birden aynalara bakmaya başladı. "Beni bilirsiniz. Taş üstünde taş bırakmam."

Çevrilmemiş yastık da yoktu. Daireden ayrılmadan önce yatağın altına, mobilyalara, kilimlere ve yastıkların içine, saklanabilecek her yere bakarak daireyi tekrar aradı. Honda SUV'u ve kiralık Suburban'ı didik didik etti. Marino hareket etmeyen her şeyi parmak izi ve kanıt için inceledi.

DNA için örnek aldı ve gitarların üzerine kimyasal bir reaktif püskürttüğünde gitarlar hafifçe ve kısa bir süre için ışıldadı. İki gitar da öyle.

Yatağın üzerindeki boş gitar kutuları, karıştırılmış gibi görünen Bankers Box, prezervatifler ve lavabonun altındaki Imodium. Hepsi, çamaşır suyuna karşı tipik bir reaksiyon olan beyazımsı mavi sahte pozitif kan gibi parlıyordu.

Aynalara bakıyor, yüzünde kızgın bir ifade var. Yavaşlıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buna inanamıyorum." Daha da yavaşlıyor, neredeyse emeklemeye başlıyor.
"Aynı pislik," diyor.

Yan aynama bakıyorum ve bugün Marino yaprak üfleyicili genç adamla yüzleştğinde gördüğümüz kamyoneti tanıyorum. Gri, bol kromlu, Super Duty bir kamyonet, eski ve iyi durumda.

Sağ şeritte yanımızdan geçiyor, kapısının üzerinde hands on mechanics logosu ve telefon numarası var, sürücüsü açık tenli ve kısa siyah saçlı. Yanında kimseyi ya da çim bakım ekipmanına dair bir kanıt göremiyorum.

"Daha önce gördüğümüz yaprak üfleyicili çocuk bu değildi," dedim. "Plaka numarası aynı mı?"

"Oldukça eminim."

"Sokağımızda gördüğümüz kamyonun Sonny's Lawn Care yazıyordu."

Marino BlackBerry'sini kaldırıp bana bu sabah çektiği fotoğrafı gösteriyor. Az önce yanımızdan geçen gri kamyonun plakası ile aynı. Telefon numarası da aynı. Kamyon şu anda çok önümüzde, sağ şeritte ve sağa dönüş sinyali açık.

"Manyetik bir logo," diye karar veriyor Marino. "Çıkarılabilir türden olmalı. Bu sabah üzerinde kesinlikle Sonny's Lawn Care yazıyordu ve altında da telefon numarası vardı. Belki de aynı telefon hattını paylaşan birden fazla işyeri vardır."

"O zaman neden her şeyin reklamını aynı tabelada yapmıyorsunuz?"

Marino daha sonra, "Belki de pislik çocuğun bununla hiçbir ilgisi yoktur," diyor. "Belki de kamyonun park edildiği yerin yakınındaki kaldırımı temizliyordu."

Sanırım bu, Marino'nun bir manyak gibi etrafta dolaşıp plakanın fotoğrafını çekmesi ve onu tehdit etmesi konusunda neden endişelenmediğini açıklıyor.

"Bu kamyonun aynısını daha önce mahallenizde gördünüz mü?" diye soruyor.

"Hatırladığım kadarıyla hayır ama bu bir şey ifade etmiyor. Gün içinde nadiren evde olurum."

Marino gri kamyonun sağa, Harvard Köprüsü'ne dönüşünü izliyor ve onu takip edip etmemeyi düşündüğünü anlayabiliyorum. Onun yerine Audrey Caddesi'nden sola dönüp MIT apartmanının otoparkına giriyoruz ve orada duruyoruz.

"Muhtemelen bir şey yoktur ama işimi şansa bırakmayacağım," diyor. "Ve arabayı kullanan her kimse dikkat ettiğimizi düşünmesini istemiyorum."

"Bizi geçebilsin diye yavaşladın," diye hatırlatıyorum

ona. "Bunun onunla bir ilgisi olduğunu bilmiyorum."

Ben buna ikna olmadım. Marino bu sabah olayı hatırladı ve yeniden sinirlendi. Kamyonetin sürücüsü dikkatli olsaydı ve dudak okuyabilseydi Marino'nun ters ters baktığını ve küfrettiğini kesinlikle görürdü. Ama çevremizi tararken bundan da bahsetmiyorum, MIT atletizm sahaları ve futbol stadyumu hemen önümüzde. Nehrin karşısında Back Bay'in eski binaları koyu kırmızı tuğlalı ve gri çatılı.

Uzakta Boston'un silüetine bir mızrak gibi yükselen radyo direğiyle Prudential Kulesi hakimdir ve Hancock biraz daha yüksektir, bulutların şekilleri camına yansımıştır. Çok uzaklarda ışık, büyük su kütleleri üzerinde olduğu gibi değişiyor; Charles Nehri kuzeydoğudan limana akıyor, sonra Logan Havaalanı'nın ve bariyer adalarının etrafından dolaşarak koylara ve nihayet denize dökülüyor. Ne kadar güzel bir bahar günü olduğunu hatırlıyorum, gökyüzü parlak mavi, ağaçlar ve çimenler canlı bir yeşil.

Şu anda Benton ve ben Fort Lauderdale uçağında olmalıydık ve ben onun okyanus kıyısında kiraladığı daireyi, doğum günü sürprizimi düşünüyorum. Onun zevkini bildiğim için son derece güzel olacak ve sonra bu tür düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum çünkü olmayacak şeyleri hayal etmekten iyi bir şey çıkmaz. Bir haftalık tatilimizin erteleneceğini zaten biliyorum ve bu bizim için iptal edilmekle aynı şey. İzin almamız tatil günü biriktirmekle ilgili değil. Endişelenmemizi gerektirecek bir şey olmaması için kötü şeylerin yeterince uzun süre durmasıyla ilgili.

Ona bir mesaj gönderdim. *İyi misin? Ofisime gidiyorum. Konuşmamız lazım.*

"İçimden bir ses bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor." Marino hala kamyonet konusuyla ilgileniyor. "Nari'nin vurulduğu yerden sadece birkaç blok ötedeydim."

Evinizin yakınında, birinin duvarınıza, fişek kovanları gibi bir tamburda parlatılmış olabilecek bozuk paralar bıraktığından bahsedin."

Telsizinden hareket memurunu arar ve plakayı araştırmasını ister.

"Bakalım ne olacak." BlackBerry'sindeki fotoğrafları tekrar kontrol ediyor. "Benim için numarayı çevirmeye ne dersin?" Kamyonun üzerindeki numarayı okur.

"Telefonumun bu işe karışması iyi bir fikir değil."

"Arayanın kimliği engellenmiş."

"Fark etmez. olduğum işle ilgisi olmayan bir numarayı aradığının kaydedilmesini istemiyorum. Eğer bir sorun varsa açıklaması zor olur. Ve avukatlar her zaman sorun ararlar."

Daha da önemlisi, ben Marino'nun asistanı değilim. Ona hesap vermiyorum ve onun ortağı da değilim. Ama bunu hatırlayamıyor gibi görünüyor. Numarayı ona tekrar söyledim ve o da girdi. Birkaç saniye sonra telefon iki kez çaldı ve biri açtı.

"Alo?" diye soruyor bir kadın sesi hoparlörden.

"Sonny's Lawn Care ile mi görüşüyorum?"

"Affedersiniz? Kime ulaşmaya çalışıyorsunuz?"

Marino kendini tekrarlar ve kadın yanlış numara olduğunu söyler. Ona kim olduğunu söyler.

"Polis mi? Aman Tanrım. Bir sorun mu var?" Sesi şaşkın ve endişeli geliyor. "Johnny ile mi ilgili? Cambridge beni neden arıyor? Biz Carlisle'da yaşıyoruz... yani ben. Ben Cambridge'de yaşamıyorum. Carlisle'da yaşıyorum."

"Hanımefendi, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sonny's Lawn Care'e ya da Hands On Mechanics'e ulaştıklarını düşünen başka insanlar tarafından aranıp aranmadığınızı merak ediyorum. Numaranız kamyonlarından birinin üzerinde yazıyor."

"olmalısınız."

"Ben . Bu numara." Ona ezberden söylüyor.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yirmi yıldan fazladır aynı numarayı kullanıyoruz. Bu bizim ev numaramız... benim ev numaram. Telefon rehberine bakarsanız rahmetli kocamın adına kayıtlı olduğunu görürsünüz. Doktor John L. Angiers."

Anlamak biraz zaman alıyor. Sonra bana sertçe çarptı.

BÖLÜM 12

DR. JOHNNY ANGIERS'IN EŞİ, kimin aradığını bilmiyorsa artık telefona cevap vermediğini söylüyor.

"Az önce cevap verdin," hatırlatıyor Marino ama nazık bir şekilde. Ona karşı agresif değil. "Ve sen beni tanımıyorsun, değil mi?"

"Neden yaptığımdan emin değilim. Düşünmüyordum. Telesekreterde bazı garip mesajlar var ve belki de söylediğin şey bunu açıklıyor. Arada sırada ağaçların budanmasını, çim ekilmesini isteyen insanlar arıyor. Bugün de arabasını tamir ettirmek isteyen biri aradı. Doğrudan bana ulaşırlarsa yüzlerine kapatıyorum." Sesi üzgün geliyor. "Telefon numaramı değiştirmek zorunda kalacağım ve bunu istemiyorum. Yirmi yıldır kullandığımız bir numarayı değiştirmek istemiyorum."

"Aramalar ne zaman başladı?" Marino soruyor.

"Çok yeni oldu. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde."

"Adınız nedir, hanımefendi?"

"Sarah Angiers."

Telefonumdaki takvimi kontrol ediyorum. 28 Nisan, bir Pazartesi ve hafızamı geri sararak davayı düşüncelerimde canlandırıyorum. Unutulması zor bir olaydı. Özellikle trajik ve dokunaklı bulmuştum ve kocasının ölümü hakkında konuşmak için ofisime geldiğinde Sarah Angiers'e istediği kadar zaman verdim. Uzun boylu ve zayıftı, sanki kiliseye ya da senfoniye gidiyormuş gibi şık bir takım elbise giymiş ve beyaz saçlarını özenle toplamıştı. Onu akıllı başında, açık sözlü ve tamamen yıkılmış olarak hatırlıyorum.

Kocasının kendi başına çıkıp Estabrook Ormanı'nda, bin dönümden fazla gelişmemiş ormanda, tepelerde ve at parkurlarında yürüyüş yapmasından her zaman tedirgin olduğunu söyledi. Kocasının kafasına koyduğunu yapmakta zorlanabildiğini ve Carlisle'deki arka bahçelerinden Concord'daki Hutchins Göleti'ne kadar "patika" olarak adlandırdığı yolu takip etmeyi ne kadar çok sevdiğini anlattı.

Öldüğü yoğun ormanlık alanda cesedini incelediğimde Fox Castle Bataklığı'na çok yakındım ve Hutchins Göleti'nin yakınında bile değildim. Telefon sinyali orada yok denecek kadar azdı ve karısına ve 911'e yaptığı onlarca arama başarısız olmuştu. Telefonu bulunduğunda, karısına gönderdiği ama ulaşmayan bir mesajın yanı sıra, hepsi de gidenler listesinde yer alıyordu. Üşüdüğünü ve bitkin olduğunu, bu yüzden oturacak bir yer bulduğunu söyledi. Kaybolmuştu ve hava kararıyordu. Onu her zaman sevecekti. Polisin elinde genellikle yürüyüş yaptığı yerden başka bir şey yoktu, ki bu da gerçekten dolaştığı yerin yaklaşık iki mil güneyindeydi.

Yürüyüşünün başlarında kendini iyi hissetmediğinden ve Monument Caddesi yerine Lowell Yolu'na doğru ilerleyerek yönünü şaşırdığından şüpheleniyorum. Nerede olduğunu bilmediğini fark etti ve kimseye ulaşamayınca devrilmiş ağacın üzerine oturdu, gece ilerledikçe giderek daha endişeli ve tedirgin hale geldi. Paniklemiş, nefes darlığı, baş dönmesi, mide bulantısı ve göğüs ağrısı çekmiş olabilir. Akut anksiyete kalp krizi gibi, kalp krizi de akut anksiyete gibi hissedilebilirdi.

Ağrı göğsünden omuzlarına, boynuna ve çenesine doğru yayılmaya başladığında, Tufts'ta tıp profesörü olan Johnny Angiers başının ciddi bir belada olduğunu anlamış olmalı. Belki de öleceğini fark etmişti. Kendisine hiç koroner arter hastalığı teşhisi konmamıştı ama bu ciddi bir durumdu ve tüm bunları Marino'ya açıklarken inanamamaya devam ediyorum. Sanki ayaklarımın altındaki zemin hareket ediyormuş, dengemi sağlayamıyormuşum gibi hissediyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama her şey bana çok yakın geliyor, tıpkı arka bahçemdeki bozuk paralar ve sokağımdaki kamyonet gibi.

"Benim davalarımın biri ve çok uzun zaman önce değil," diye açıklıyorum. "Ve telefon numaraları bu sabah evimden iki blok bile aşağıda olmayan sokağıma park etmiş bir kamyonun yan tarafındaydı? Ne haltlar dönüyor burada?"

"İyi bir şey değil," diyor Marino.

Google'da Sonny's Lawn Care'i arattım. Massachusetts'te böyle bir şirket yok. Hands On Mechanics'i deniyorum ama o da yok.

Sevk memuru Marinoya geri döndüğünde, "Bu durum giderek daha da rahatsız edici bir hal alıyor," diyorum.

Ona plakanın 1990 model gri bir F-150 Ford kamyonete ait olduğunu söylüyor. Clayton Phillip Schmidt adında seksen üç yaşında beyaz bir erkeğe kayıtlı olan kamyonetin adresi Springfield'da, buradan yaklaşık doksan mil batıda, neredeyse Connecticut sınırının ötesinde.

"Plaka ya da aracın çalındığına dair herhangi bir kayıt var mı?"

Marino soruyor. "Olumsuz."

Bölgedeki tüm birimlerin bu plakaya sahip 1990 model gri bir Ford kamyonet için alarma geçmesini istedi.

"Belki on dakika önce Memorial Drive'da doğuya doğru giderken gördüm." Marino telsizi ağzına yakın tutuyor. "Harvard Köprüsü'nden sağa döndü. Aynı araç saat 12:00 sularında Farrar Caddesi'ndeki olayın olduğu bölgede görülmüş. Kapısında Sonny's Lawn Care yazıyordu. Şimdi Hands On Mechanics yazıyor. Muhtemelen farklı manyetik işaretler kullanıyorlar."

"On üçten otuz üç," diye sesleniyor başka

bir birim. "Otuz üç," diye cevaplıyor Marino.

"Öğlen saatlerinde Kirkland ve Irving'in köşesinde bir araç gördüm," diyor on üçüncü birimden bir kadın memur. "O sırada üzerinde Sonny's Lawn Care vardı."

"Park halinde mi, hareket halinde mi?"

"Omuza doğru çekildi."

"Kimseyi gördün mü?"

"Olumsuz."

Benton'ın bana gönderdiği mesajı açıyorum.

Beklenmedik bir gelişme. Seni gördüğümde anlatırım, okudum.

Onu bugün erken saatlerde arka bahçemizde, duvarımızdaki bozuk paraları ve gördüğü ışık titreşimini hayal ediyorum. *Copperhead*'i, Morristown'daki bir otelden bana tweetlenen garip şiiri düşünüyorum. Şimdi gizemli bir kamyonun üzerinde, yakın zamanda gerçekleşen bir ölümle bağlantılı bir telefon numarası var - daha fazla irdelenmesini gerçekten istemediğim bir ölüm.

Johnny Angiers'in vakasında tıbbi gerçekleri yanlış beyan etmedim ancak yorumumda ve hipotermi nedeniyle kaza sonucu ölüm olarak kayıtlara geçirme kararında liberal . Sigorta şirketi beni sorguladığında, otopsi raporumda koroner arter hastalığına bağlı plak rüptürü bulgusuna işaret ettiğimi belirttim. Johnny Angiers diyabetik değildi ancak vitreus glikozu yüksekti ve bu hipotermi ölümlerinde tipik bir durumdur. Deri değişiklikleri, mide lezyonları ve organlarında soğuk havaya maruz kalmayla uyumlu hasarlar vardı.

Hipotermi kalp durmasını hızlandırmış olabilir ya da tam tersi de olabilir. Kesin bir şey söylemek imkânsızdı ve eğer hata yapacak olsaydım bu hatayı merhametten yana yapardım. Kaza sonucu hayat sigortası poliçesi, kalp krizi sonucu ölümü kapsamıyordu.

düşme, araba kazası ya da soğuğa maruz kalma gibi ölümcül bir kazaya neden olmuştur. Bu adil değildi. Doğru değildi. TBP Sigorta şirketi çok büyük. Sevdikleri birinin beklenmedik kaybı nedeniyle travma geçiren insanlara ödeme yapmaktan kaçınmanın yollarını bulmakla ünlüdür.

Otopsi raporunu ve ölüm belgesini doldurduğum şekilde doldurmamış olsaydım, Johnny Angiers'in dul eşi evlerini satmak zorunda kalacak ve üniversitede ve yüksek lisansta okuyan torunlarına yaptıkları her türlü maddi yardımı kesecekti. Bunun olmamasını sağlamak için yeterli gerekçem vardı ve açgözlü, etik dışı sigorta şirketlerine karşı derin bir nefret besliyorum. Sürekli olarak soydukları ve mahvettikleri hayatları görüyorum ve ne yazık ki TBP ile karşılaşmalarım yeni değil.

Marino bir numarayı arayıp telesekretere ulaştığında, "Umarım olanlar onu hiçbir şekilde tehlikeye atmaz," diyorum. Otoparkta oturmaya devam ederken, "Ofisime gitmeliyiz," diye ekliyorum.

"Bayan Angiers'e ödün vermek mi? Bir kamyonetin üzerindeki şey neden onu tehlikeye atsın ki? Bu onun hatası değil."

"Sigorta şirketi. Onun ya da kocasının davasına dikkat çekecek herhangi bir şeyin faydası olmayabilir." Telefonumu onun olduğu ortaya çıkan bir numarayı aramak için kullanmadığım için minnettarım.

TBP bundan bir şeyler çıkarabilir.

"Sigorta parasını almaya hakkı var ama belli ki henüz almamış," diye ekliyorum.

"Ne aldığını nereden biliyorsun?"

"Müfettişlerinden biri geçen gün Bryce'ı aradı ve dava hakkında benimle bir randevu ayarlamak istedi. Bu sefer şahsen. Hâlâ mücadele etmiyor olsalardı bunu yapmazlardı."

"Onlarla oturacak mısın?"

"Şehir dışında olmam gerektiği için henüz planlanmadı. Bryce onlara tarih verdi ve henüz bir cevap , ki bu onların tipik yöntemi. Ne kadar oyalarlarsa onlar için o kadar iyi. Acelesi olan tek kişi paraya ihtiyacı olandır."

"Şerefsizler." Marino telefonunda başka bir numara dener.

"Şimdi de senin arka bahçende, dostum," diye cevap veriyor bir adam hemen. "İnanılmaz."

"DURUM BÖYLE GÖRÜNÜYOR. Sizin iki silahlı saldırınız bizimkiyle bağlantılı, tuhaf şeyler " diyor Marino.

Morris County müfettişı Jack Kuster ile konuşuyor. "Bölgenizde gri bir kamyonet görüldüğüne dair herhangi bir rapor duydunuz mu, belki de kapılarında şirket logosu olan bir kamyonet?"

"Gri olan komik değil. Ama beyaz bir kamyon, hani Ryder ya da U-Haul'un açık kasa kiralık kamyonları gibi ama üzerinde isim yok. Büyük bir kamyon değil, belki 10 metrelik. Sona'da suratının beş karış olduğu o gece sana bahsettiğimi sanıyordum. Oh, evet. Bu yüzden hatırlamıyorsun." Jack Kuster'ın ağır bir New Jersey aksanına sahip rahat bir bariton sesi var. "Bence sen Blithering Idiot içiyor olmalısın."

"Skull Splitter Ale'den oldukça eminim," diye mırıldanıyor Marino. "Peki ya beyaz kamyon?"

"Julie Eastman'ın Edgewater Feribotunu beklerken vurulmasından bir gün önce, bahsettiğim kamyon kapatılmış olan bir inşaat alanında görüldü. Oradan da feribot iskelesinin park alanına doğru biraz ilerledi."

Marino, "Sanırım tüm Jersey'de sadece bir tane beyaz kamyon var," diyor.

"Bu özel aracın herkesin dikkatini çekmesinin nedeni, geri geri giden bir arabaya çarpması ve kamyonun oradan uzaklaşmasıdır. Cinayetden sonra araçla ilgili iki şey ilgimi çekti. Bulunan bir boya parçası kamyonun birçok kez boyandığını gösteriyordu ve etiket numarası ölü birine ait bir plakaya aitti. Aslında Massachusetts'ten."

"Tanrım," diyor Marino. "Sanırım ticari bir plaka."

"Hayır. Sıradan, ticari olmayan bir araç. Belli ki ticari olmayan bir araçtan çalınmış, Kasım ayında hurdaya ayrılmış otuz küsur yaşında bir Pontiac, dolayısıyla sahibinin neden ölmüş olduğunu açıklıyor."

"Kamyonun fotoğrafını çeken oldu mu?"

"Yapmışlarsa bile kimse ortaya çıkmadı." Kuster'ın sesi hoparlörden yüksek geliyor ve Marino cipin vitesini geri vitese takıyor. "Dediğim gibi, arabasına çarpan kişi plakayı almış ve *beyaz bir kamyonet* olarak tarif etmiş ama sürücüyü görememiş, sadece şapka ve gözlük takan biri."

Marino, "Burada aynı şey varmış gibi görünmüyor," diyor. "Ve bu muhtemelen boşa kürek çekmek olur."

"Kazları bir iş bulmam ."

"Doktor ve ben uğrarsak yarın buralarda mısınız?" Her zamanki gibi Marino önce bana açıklama zahmetine katlanmıyor. "Notlarımızı karşılaştırmamız ve

Eğer bu psikopatın ne kadar uzaktan ateş ettiğini bulabilirsek."

"Bundan bahsetmen de komik. Bir teorim ve bunu test etmek için bir yolum var. Özellikle de çantanızda nispeten hasar görmemiş sağlam bir mermi varken."

"Benim için yeni bir haber. Ama henüz ofisine gitmedik. Bu konuda bir fikir edinecek vaktimiz de olmadı."

"Liz Wrighton bana bir fotoğraf gönderdi," diyor Kuster. "Sağ el, bir-on büküm, 5R yiv, bir-doksan grain katı bakır, balistik uç. Ön kenarı yuvarlatılmış beş toprak ve yiv. Krieger Match gibi son derece hassas bir namluya sahip bir .308 düşünüyorum. Avlanırken yanınızda taşıyacağınız türden bir tüfek değil. Desteksiz ateş etmek zordur. Bipod ya da kum, pirinç, patlamış mısır ya da her neyse onunla doldurulmuş torba dayanaklarla kurarsınız."

"Avcılık, insanları kasteder." Marino, Audrey Caddesi ile Memorial Drive'ın kesiştiği yerde durmuş, trafiğin durmasını bekliyor.

"Tipik bir taktik magnum tüfek, sadece düşündüğüm şey tipik değil. Bizi poligonda ayarlayabilirim, SWAT'tan ihtiyacım olanı ödünç alabilirim. Geçen sonbahar Super Bowl için en son teknolojiyi aldılar, her ihtimale karşı stadyumun çatısında hazır tuttular. Belki bunu da hatırlamıyorsundur, bira ve tekila içip Scarpetta ve lise günlerin hakkında savaş hikayeleri anlatmakla ve Machado'ya kızmakla meşguldün. Tüm bunlar olurken o neredeydi?"

"Yoluma çıkıyorsun," diyor Marino. "Doktor arabada ve hoparlörden konuşuyoruz, morga gidiyoruz, o yüzden belki de onun hakkında konuşmayı kesmeliyiz."

"Memnun oldum Doktor Scarpetta. Bahsettiğim şey bir PGF. Hassas Gündümlü Ateşli Silah, acemi bir atıcıyı bin metre veya daha uzaktaki bir hedefi tam ortasından vurabilen bir keskin nişancıya dönüştürebilir. Ne yazık ki böyle bir şeyi satın alabilecek olanlar sadece polis ve ordu değil. Ben de bu konuda kabuslar görüyorum. Bu sadece bir zaman meselesi."

Marino aramayı sonlandırıyor ve biz kıpırdamadan otururken, Memorial Drive'da trafik yoğunken tedirgin bir şekilde etrafımıza bakıyor. Aynalara, camlara, çatılara bakıyor ve aniden hızlanarak üç şerit boyunca doğuya doğru akan trafiğe giriyor ve korna sesleri yükseliyor.

"Kamikaze pilotu gibi sürerek bizi öldürtmesen nasıl olur?" Omuz çantamdan dökülenleri toplamaya başladım.

"Ördek gibi oturmanın bir anlamı yok." Gözleri etrafta dolaşmaya devam ediyor ve yüzü kıpkırmızı. "Yarın Kuster'ı görmeye gitmeliyiz. Yarın Kuster'ı görmeye .

bununla vakit kaybetmeyin."

"Beni de içeren planlar yapmadan önce sorsanız iyi olurdu."

"Atış rekonstrüksiyonlarında yardımcı olabilir." Marino Ray-Ban'lerini çıkarır. "Daha iyisi yok. Bunları benim için temizler misin?"

Güneş gözlüğünü kucağına bıraktı.

Ceketimin cebinden bir mendil çıkarıyorum. "Peki ya kolluk kuvvetleriyle yaşananlar? Diğer kurbanların polisten korkmak için herhangi bir nedeni var mıydı? Peki ya uyuşturucu?"

"Duyduğum kadarıyla hayır." Vizörünü indiriyor ve bir yığın peçete kucağına düşüyor. "Ama Nari ve karısının korkudan altlarına sıçmış olmaları mantıklı. Kafayı yemiş bir çocukla seks yapmakla suçlandığınızı düşünsenize. Machado aradığında muhtemelen tutuklanmak üzere olduğunu düşünmüştür."

"Hayat şu anda onun için çok daha kötü olamazdı." Ray-Ban'leri üzerinde çalışmaya devam ediyorum. "Su ve sabunla yıkanmaları gerekiyor. Ayrıca çok kötü çizilmişler. Bunlar ne zamandır sende?"

"Yenilerini almalıyım ama para harcamaktan nefret ediyorum." Gözlüklerini benden alıp tekrar taktı. "Tanesi yüz elli dolar."

Gelecek ayki doğum günü için ona ne alacağımı biliyorum. Peçeteleri torpido gözüne tikiştiriyor ve ben de içindeki poşetlenmiş bozuk paralara bir göz atıyorum. PGF'li bir keskin nişancı ve izini sürmenin zor olduğu çok özel bir mühimmat hayal ediyorum çünkü şimdiye kadar geriye kalan tek şey frag. Kuster'ın sağlam bir mermi hakkında söylediği, bilmediğim bir ayrıntı şimdiden kafamı karıştırdı. Luke Zenner Nari'nin cesedinden bir tane çıkarmış olmalı ve bu çok şaşırtıcı. İnanması zor.

Marino çene kaslarını sıkarak sakız çiğniyor. Çiğniyor çünkü sigara içmeyi çok istiyor ve ceketinin cebindeki sigara paketini yoklamaya devam ediyor. Çok yakında bir sigara çıkaracak ve yakmayacak. Ben bunu düşünürken o sigarayı yakıyor ve cep telefonu hoparlörden çalıyor.

"Evet," diye huysuzca cevap veriyor.

"Ben Mary Sapp," diyor bir kadın. "Gallivan'daki evden aramanıza geri dönüyorum. Önde park etmiş bir kamyon var ve gitmem gerektiğinden emin değilim."

BÖLÜM 13

Geçtiğimiz Pazartesi günü, istenen fiyatı ve üç aylık kirayı peşin olarak kabul ederek kira sözleşmesini imzaladı. Jamal Nari, eşiyile birlikte hemen içeri girebilmek için on iki bin dolar ödedi.

Genellikle bir kiracı sözleşmeyi bir avukata inceletir-özellikle de dava deneyimi olan ve güvenmek için hiçbir nedeni olmayan bir kiracı. Ama bizi tamamen yönlendiren emlakçı Mary Sapp'a göre çok acelesi varmış. Harvard Köprüsü'nü geçtik, Massachusetts Caddesi'ndeyiz ve Marino hızlı sürüyor. Uçuyor. Ne zaman bir araba yolundan çekilmese, acil durum ışıklarını yakıyor ve siren çalıyor.

Boston'a girmiş olmamızın bir önemi yok ve Cambridge memuruna haber vermeden kendi yetki alanını terk etti. Boston Polisi'nden destek istedi ve Machado'ya ya da başka birine neler olup bittiğini anlatma zahmetine girmede. Denetlemem gereken vakalar varken, bir işim, kendi sorumluluklarım ve endişelenmem gereken kendi sorunlarım varken ofisime gitmememle de . Yolculuğa çıkmamın sorun olup olmadığını sormadı ve Bryce Clark'a oyalandığımı mesajla bildirdim.

AMAN TANRIM! Soyuldum mu demek istiyorsun? diye karşılık veriyor ve komik olmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyorum.

Marino'yla birlikteyim. Luke nasıl?

Yazıyı bitirdim ama onun serbest bırakılmasını istemediğinizi varsayıyorum? Farrar Sokağı'ndaki davadan bahsediyorum, Luke'tan değil.

Marino'nun Mary Sapp'a ne sorduğunu duyduğumda, "*Bırakma,*" diye cevap veriyorum. *Ona bir bakmam gerek.*

Marino emlakçıya evin içinde kaldığı sürece güvende olduğu konusunda güvence veriyor. Ama sesi güvende olmaktan endişe ediyormuş gibi . Sesi korkmuş gibi gelmiyor. Aslında sesi başka bir şeye benziyor. Dramatik,

aşırı çekici ve yardımsever. Aklıma eğleniyor olabileceği geliyor.

Zaten cenaze evi de seçilmemiş. Gri bir balonun içinde Bryce'tan bir mesaj daha belirir.

O zaman bana henüz serbest bırakılıp bırakılmayacağını sormayın, bence ama bunu yazılı olarak ifade etmeyeceğim.

Karısıyla konuştum. Kendini kaybetmiş durumda, ne söylersem söyleyeyim ne yapacağını bilmiyor, Bryce yazıyor ve editörlük yapmamalı.

Gittiğimde sana haber veririm. Diyaloğumuzu bitiriyorum.

"... Haberlerde gördüklerim olmasaydı muhtemelen bu konu hakkında fazla düşünmezdim." Mary Sapp'in sesi arabayı dolduruyor, içinde bulunulan koşullara göre fazla neşeli bir ses.

Şimdiden onun hakkında iyi bir fikrim .

"Bunu düşünmene ve evin içinde kalacak kadar akıllı olmana ." Marino onu dediğini yapması için cesaretlendirir. "Ve tarif konusunda eminsin."

"Ah, evet. Dün öğleden sonra iki ya da üç civarıydı. Evi bir kez daha gözden geçiriyor, daha fazla fotoğraf çekiyor, notlar alıyor ve uğradıklarında hiçbir şeye zarar vermediklerinden emin oluyordum" diye yanıtlıyor.

"Ne için uğradın?"

"Eşyalarını kutularla taşıyordu. Bazen insanlar bir yeri dağıtıp dökerler ve sonra da daha önce de böyle olduğunu iddia ederler."

"İkisinin olmadığını söylüyorsun. Sadece Joanna uğradı."

"Bu doğru. Onunla sadece bir kez, yaklaşık bir hafta önce onlara evi ilk gösterdiğimde tanıştım. Geri kalan zamanda onunla uğraştım."

"Ve dün öğleden sonra saat iki ya da üç civarında kamyonu gördünüz."

"Pencereden dışarı baktığımda arabanın geçtiğini fark ettim. Büyük bir Kapısında bir çeşit işaret olan gri bir kamyonet." "Bunu fark etmeniz özel bir nedeni var mı?" Marino sorar.

"O kadar yavaş gidiyordu ki evin önünde duracak sandım. Bir tür çim bakım şirketiymi ve bu sabah Joanna ile buluştuğumda yine oradaydı."

"Uğradı mı yoksa buluşacak mıydınız?" Bir duraksama, sonra, "Planlanmıştı."

Marino, "Belki de daha fazla kutu taşıyordu," diye önerince Mary Sapp yine duraklar.

"Dediğim gibi çoğunu zaten taşımıştı ve ben de daha fazla taşımamasını ya da herhangi bir şeyi paketinden çıkarmamasını önerdim. Onunla konuşmak istediğim konu buydu."

"Bu sabahki toplantıyı sen ayarladın. Bu senin fikrindi," diyor Marino ve ben ne düşündüğünü biliyorum.

Eğer görüşmeyi emlakçı ayarladıysa, bu Joanna'nın kocası öldürüldüğünde evde olmamak için bir neden uydurduğu iddiasını geçersiz kılar. Ancak bu, bazı tarafların teorilerini ileri sürmelerini engellemeyecek ve sanırım en çok kimin zorlayacağını biliyorum. Joanna Machado'ya yalan söyledi ve sebebi ne olursa olsun bu onunla başlamak için çok kötü bir yoldu, belki de en kötü yoldu. Marino ile olan ilişkisi işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Birbirleriyle rekabet halindeler ve bir de çamaşır suyu var.

Birisi, kurgulanmış bir sahnenin parçası görünen eşyalardan DNA'yı yok etmeye çalışmış olabilir. Kılıflarından çıkarılıp sehpalalarında sergilenen gitarlar, banyo dolabına geri konulan eşyalar, karıştırılan bir kutu eşya ve tüm bunları yapanın katil olduğuna dair çok az şüphem var. Machado cinayeti Marino'ya ya da ofisime bildirmekte gecikmedi. Oraya ilk o gitti ve muhtemelen ışıkları açıp etrafa bakarak dairenin içindeydi. Bunu tek başına yapmamalıydı. Birbirlerinin boğazına sarılmamış olsalardı Marino'yla birlikte yapardı.

"Ona eve uğrayıp uğrayamayacağımı sordum," diyor Mary Sapp, "ve erken buluşmak üzere anlaştık çünkü önlerinde çok yoğun bir gün olduğunu, ayak işlerini yapacaklarını söyledi. Ve tabii ki taşınmayı da planlıyorlardı."

Bunu planlıyorlardı. Ama öyle görünmüyor.

"Saat sekizde anlaşıştık ve o saatte geldi. Hakkını vermek gerekirse, dakikti" diyor ve bir şey Joanna Cather'ı onaylamamasına neden olmuş.

"Neden eşyalarını taşımayı ertelemesini önerdiniz?" Emlakçı hakkındaki şüphelerim artarken Marino soruyor.

"Detaylar. Tartışmamız gereken ve ne yazık ki sorunlu olan ayrıntılar vardı. Bunu yazılı olarak değil yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm" diyor. "Ve daha açıklayamadan kamyonu tekrar gördüm."

"Saat kaçtı?" Marino soruyor ve şu anda I-93'ün güneyinde, rıhtımdayız.

"Sekiz-on beş, sekiz-otuz gibi. Bunu fark ettim ve hatta ona 'Sanırım bu kamyon buralarda iş arıyor ve hiçbir yere varamayacak' dedim. Şirketimin bu bölgede epeyce ilanı var ve tabii ki tavsiye ettiğimiz belirli şirketler var."

"Dün ve bu sabah kamyonu gördüğünüzde içinde kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı? Sürücü tanıdık geliyor muydu?"

"Daha önce hiç görmediğim biri. Koyu renk gözlük takan çirkin bir adam. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Peki ya Joanna? Bu konuda bir şey söyledi mi?" Marino yine farlarını yakıp öndeki arabanın tamponuna basıyor ve araba şerit değiştirerek onun geçmesine izin veriyor. "Kamyonu daha önce fark edip etmediğinden bahsetti mi?"

"Bu konuda mutlu görünmüyordu," diyor. "Sonra bir dakikalığına benden ve bir telefon görüşmesi yaptı. Kocasıyla konuştuğu izlenimine kapıldım."

KOCASI, az önce söylediklerini . Kendini Jamal Nari'den uzaklaştırdı ve onu kişiliksizleştirdi. Mary Sapp'ın Marino'dan saklamak istediği bilgiler var ve ben ona zerre kadar güvenmiyorum.

"Joanna'nın bu sabahki tavrı nasıldı?" Marino, dönümlerce güneş panelinin ve gökkuşağı tasarımlı National Grid gaz depolama tankının yanından geçerken soruyor, Dorchester'da bir dönüm noktası ve Lucy'nin helikopterini Logan'a getirip götürürken sık sık takip ettiği Taş Ocağı Rotası üzerinde bir yol noktası.

"Biraz telaşlı ve sinirli ama insanlar taşınırken bu alışılmadık bir durum değil. Ve sonunda bir sorun, bir problem olduğunu hissetti ve zor biri haline geldi." Bir duraklama daha. "Öndeki gri kamyonun kocanın başına gelenlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Belki de birlikte olduğu biridir?" diye soruyor ve ben yine uyuşturucuyu düşünüyorum.

Boston'un bu bölgesinde eroinle bağlantılı suçlar salgın halindedir.

Marino, "Bayan Sapp, bu sabah onunla birlikteyken Joanna herhangi bir şeyden korkuyor gibi görünüyor muydu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Emin değilim. Ben öyle düşünmüyorum." "Sadece merak ediyorum, acaba o ya da belki kocası Bir tür sorun yaşıyorlardı," diyor Marino.

"Gizlilik. Bunun birkaç kez gündeme geldiğini biliyorum. İnsanların artık onları rahatsız etmesini istemiyorlardı."

"Artık mı?"

"Evet."

Çiftin taşınma ihtiyacının neden acil olduğunu bilmediğini iddia etmeye devam ediyor. Bildiği tek şey Nari'nin geçen hafta bahsettiği, daha büyük bir istedikleri ve Nari'nin çalıştığı şehirde yaşamayı tercih etmedikleri.

"Mahremiyetin büyük bir endişe kaynağı olduğunu biliyorum," diye tekrarlayan Mary Sapp, Nari'yi geçen yıl haberlere konu olan ve okula çok yakın oturduğu için "öğrencileri tarafından rahatsız edilen" popüler bir müzisyen ve öğretmen olarak tanımlıyor. Eğer başlarının belada olduğuna dair en ufak bir fikri olsaydı, evi onlara kiralamazdı ve tüm bu çile asla yaşanmazdı."

Joanna'nın kısa bir süre önce "evde kalıp bir aile kurmak" için okul psikoloğu olarak çalıştığı işinden ayrıldığı izlenimine kapıldığını belirtiyor. Çiftin "koşullarının" değişmiş olabileceğini ve Gallivan Bulvarı'ndaki evi ilk gösterdiğinde hiç de gösterildiği gibi olmadığını hiç belli etmediklerini söylüyor. Joanna muhtemelen kocasına telefon ettikten sonra emlakçı ile "tartışmaya" başlamışlar. Hoş bir tartışma değildi.

"Ona en nazik şekilde mülkün artık onlar için uygun olmadığını düşündüğümü iletmeye çalıştım," diye açıklıyor, "ve o da bunun tamamlanmış bir anlaşma olduğunu söyledi. Tam olarak böyle söyledi. İtirazlarım üzerine eşyaları yerleştirmeye başladı ve beni sözleşmeyi ihlalden dava açmakla tehdit etti."

"Kocasının ölüm haberini aldığı anda hala onunla birlikte evde miydiniz?" Marino soruyor.

"Değildim. Sonunda ayrıldım. O adam öylece oturuyor," diyor. "Sanırım beni bekliyor ama nedenini anlayamıyorum."

Joanna'nın bize nakliye kamyonunun bugün saat 15:00'te mobilyalarını alıp Dorchester'daki eve getireceğini söylediğini hatırlıyorum. Eğer hala taşınmayı planlıyorsa her an gelebilir ama gelmeyeceğine dair güçlü bir his var içimde. Henüz bir cenaze evi bile seçmedi ve Bryce onu bir *füg* durumunda olarak tanımladı. Kocasının cesediyle ne yapacağına karar veremiyorsa, diğer önemli kararları da vermiş olması pek olası değil. Şokta. Umarım ailesi vardır. Umarım arkadaşları vardır.

"Senden iki dakika uzaktayım," diyor Marino emlakçıya. "Olduğun yerde kal, tamam mı?"

"Aynı yerde, arabamın hemen arkasında oturuyor. Kamyonun içinde oturuyor. Kapıda 'Hands On Mechanics' yazıyor ve eğer yaptığı buysa tamirci gibi birinin neden burada beklediğini bilmiyorum. Yine de garip. Dün kamyonu gördüğümde dediğim gibi çim bakım elemanı olduğunu düşünmüştüm. Bir şeyler yiyor olabilir. Bulduğum yerden pek anlayamıyorum."

"Şimdi telefonu kapatacağım." Marino çok sakın. "Olduğun yerde kal. Kapılar kilitli ve alarm açık mı?" Bunu daha önce de sormuştu ve kadın evet, bundan eminim ve Marino görüşmeyi sonlandırdı. "Bir açıklaması olmalı," diyor bana. "Eğer Jamal Nari'yi öldürmüş olsaydı, buraya gelip evlerinin önünde oturmazdı." "Gerçek şu ki neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Mary Sapp da dahil. Ona güvenmiyorum."

GRANITE AVENUE'DE suyun üzerinden geçiyoruz. Bir an için suyla çevrili ve kendimi havada hissediyorum. Sağ tarafımızda Dorchester Körfezi'nin incecik kumsalı, sol tarafımızda ise küçük teknelerin demirlediği Neponset Nehri var.

Marino parlak beyaza boyanmış yaya geçitlerinin olduğu bir kavşaktan hızla geçiyor, görünürde hiç yaya yok Gallivan Bulvarı'nda keskin bir sola sapıp gaza basıyor. Kiremit kaplı küçük evi internetteki fotoğraflardan tanıyorum, hemen önünde beyaz bir Mercedes ve arkasında gri Ford kamyonet park etmiş.

Eğer kamyon sürücüsü arkasında plakasız bir polis aracının durmasından endişe , bunu belli etmez. Yanıp sönen mavi ve kırmızı ızgara ışıkları rahatsız edici ya da hatta sürpriz olsa bile hiçbir belirti yok. Büyük bir kahve içiyor gibi görünüyor, güneş gözlükleriyle dikiz aynasından bizi izliyor. Ancak Boston Polis Departmanına ait bir araç köşeden hızla dönüp yanımızdaki sokağın ortasında durduğunda bile kamyonundan inmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Sen burada bekle, bakalım bu ne haltmış." Marino kendi kapısını açarken aynı anda ekip arabasındaki üniformalı memur da kendi kapısını açar.

En azından Marino motoru çalışır durumda bırakmış. Daha fazla sürprizle karşılaşmamak ve kendimi kapana kısılmış hissetmemek için camları açıyorum. Onu eski gri kamyonete yaklaşırken izliyorum, Harley rüzgarlığı sağ kalçasındaki 40 kalibrelik Sig'in önünden çekilmiş. Üniformalı polis memuru elini silahına götürüp Marino'nun etrafından dolanarak içerideki kişiyi farklı bir açıdan görmeye çalışırken, o da elinin eklemiyle sürücü camına vuruyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Pencere aşağı inerken kaba bir erkek sesi duyuyorum.

Marino, "Ehliyet ve ruhsatınızı alıp dışarı çıkın," diyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Belki de bunu sana ben sormalıyım."

"Az önce yaptığınızı ve cevabınızın hayır olduğunu varsayıyorum. Yanlış bir şey yapmadım," diyor ve ben bu sesi daha önce de duyduğumu hissediyorum, agresif ve nahoş.

"Bayım, kamyonunuzdan inmeniz gerekiyor," diyor üniformalı memur oldukça sert bir şekilde, genç, koyu tenli, V şeklinde bir yapıya sahip ve mavi gömleğinin kısa kollarından pazıları şişkin.

Adam "Heyecanlanıp aptalca bir şey yapma. Torpido gözünden cüzdanımı ve ruhsatımı almam lazım, onlara uzanıyorum."

Üniformalı memur neredeyse bağırarak "Bayım, aracınızda silah var mı?" diye soruyor.

". Tanrı aşkına beni vurma."

BÖLÜM 14

MARINO ve üniformalı memurun elleri silahlarının yanındadır ve dikkatleri sürücünün her hareketine odaklanmıştır.

Sağa doğru eğildiğini, sağ kolunu uzattığını görebiliyorum ve aynı düşünce zihnimde tekrarlanıyor, bir döngüye kapılmış, düşünmeye devam ediyorum. Eğer en kötüsü olursa, 911'i aramaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Artık tüm polis araçlarında dahili telsiz yok. Marino'nun SUV'unda yok. Onun yerine taşınabilir telsizini kullanıyor ve beni bir iPhone, gömleğimin altındaki yelek ve aklımla baş başa bırakıyor.

Bugün 380'liğimle uğraşmadım ve kamyonundan inen sürücüyü izlerken keşke yapsaydım diyorum, Memorial Drive'da yanımızdan geçen aynı açık tenli adam. Kısa kıvrıkcık siyah saçlı, iri yüzlü, ince yapılı, orta boylu, kot pantolon ve içine sokulmamış bol bir kot gömlek giymiş. Sol kulağının lobunda küçük bir elmas küpe var ve saati askeri görünümlü, siyah silikon bir kordon üzerinde dönen çerçeveli siyah bir kadran. Günlerdir tıraş olmamış. Korkmuyor. Alaycı ve meydan okuyan bir tavrı var.

Marino yüksek sesle, "Gözlüklerini yoldan çek," der. "Ne yap...?"

"şunları."

Adam güneş gözlüğünü başının üstüne yerleştiriyor ve aydınlıkta gözlerini kırptırıyor. Gözlerinde bir sorun var. Simetrik değiller, farklı boyuttalar, biri diğerinden biraz daha aşağıda. Benton'ın cep telefonunu arıyorum ve cevap veriyor.

"Kollar dışarı!" Marino kamyona yaklaşır ve açık pencereden bakar. "Güzel tarayıcı. El tipi. Buralardaki polisleri izlemeyi alışkanlık haline mi getirdin? Neye ayarladın? Dur tahmin edeyim. Bir-otuz-bir- nokta-sekiz."

Benton'a nerede olduğumu söyledim ve Machado'dan bahsettim. Marino'nun kamyonun içine uzanıp tarayıcıyı almasını izlerken çamaşır suyundan bahsettim. Benton, Machado'nun Marino'nun çağrılmasından yaklaşık bir saat önce, benden önce olay yerinde olduğunu hatırlıyor.

"Evet," diye onayladım. "Doğru."

"Hiçbir şey değilse kötü bir muhakeme" diyor. "En azından."

"Bana söylediğine sevindim."

"Marino bu konuda objektif olabilecek bir konumda değil. Bunun bir şey olduğunu söylemiyorum ..."

"Ne dediğinizi anlıyorum ve ne olursa olsun bu bir sorun," diye yanıtlıyor Benton. "Bir şeyler tehlikeye giriyor ve bu her zaman düzeltilemiyor."

Marino'nun el tarayıcısını koltuğa geri atmasını izlerken görüşmeyi sonlandırıyoruz.

"BAPERN," diyor adama. "Böylece birbirimize ne söylediğimizi ve senin gibi pisliklerin peşine düşüp onları nasıl tanımladığımızı izleyebilirsin."

Boston Bölgesi Polis Acil Durum Telsiz Ağı şehirlerarasıdır. 131.8 frekansı Boston bölgesindeki çoğu polis departmanını kapsıyor ve kim olduğunu merak ediyorum. Belki bir gazeteci, belki de bir polis, ama Springfield'da seksen üç yaşında bir adamın üzerine kayıtlı bir kamyonunda manyetik işaretler ve yanlış telefon numaraları sergilemek gibi tuhaf bir görevde değilse ikisi de mantıklı değil.

"Ben istenmiyorum," diyor. "Şu anda isteniyorsun."

"Ve kamyonetimi aramak için izniniz yok." Parmağıyla Marino'yu işaret ediyor.

"Kollar dışarı!"

"Silahım yok." Kollarını uzatarak araç ruhsatını ve cüzdanını sallıyor.

"Ehliyetini cüzdanından çıkar." Çıkartıyor.

"Kollar dışarı! Bir daha söyletme bana!"

"Beni vurmayın! Bana şok vermeyin!" diye bağılıyor, sanki her ikisi de çok yakınmış gibi. Marino ona, "Arkanı dön ve ellerini kamyonun üzerine koy," diye emrediyor. "Bu kadar edepsiz olmana gerek yok."

Ses tanıdık geliyor. Yerini bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Marino'nun adamın üstünü aramasını izliyorum ve silahsız olduğundan emin olunca ehliyet ve ruhsatı alıyor. Onları inceliyor ve merkeze çağırıyor. Rand Bloom, otuz iki yaşında, Güney Boston adresli. Marino'nun elindeki telsizden ve kamyonetin içindeki tarayıcıdan her kelimesini duyabiliyorum.

"Bu senin kamyonun mu?" Marino soruyor.

"Büyükbabamın." Rand Bloom kollarını kavuşturarak ona yaslandı. "Clay Schmidt. Springfield'da bir huzurevinde yaşıyor ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Benimle neden ilgileniyorsun?"

"Burada soruları soran benim."

"Hiç Birinci Anayasa Değişikliği'ni, ifade özgürlüğünü duydunuz mu? Belki de duymamışsınızdır çünkü yasadışı aramalardan haberiniz yok gibi görünüyor."

"Bu sabah Cambridge'de ne yaptığınızı ve bu kamyonun üzerinde neden farklı bir işaret olduğunu bana söylemek ister misiniz?"

"Hayır. Sana söylemek istemiyorum." Sesi hiç de korkmuş gibi gelmiyor.

Aslında sanki şaka polisin üzerindeymiş ve bunu öğrenmek üzere olduklarını biliyormuş gibi eğlenmiş görünüyor.

"Otuz üç," diye sesleniyor Cambridge'deki memur.

Marino, hakkında herhangi bir arama emri bulunmayan Bloom'dan gözlerini ayırmadan cevap veriyor. Geçtiğimiz Mart ayında izinsiz girmekten tutuklanmış, şu anda hakkında bir uzaklaştırma emri var ve mesleğini Özel Soruşturmalar olarak listeliyor. Şirret ve küçümseyici sesinin neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Kapımı açtım ve cipten indim.

MARINO ben yaklaşırken izliyor. Sonra Rand Bloom bana bakıyor. Sanki arkadaşmışız gibi gülümsüyor.

"Sizi yakından ve kişisel olarak görmek güzel, Doktor Scarpetta." Asimetrik gözleri benimkilere kilitlenmiş lazerler gibi, bir yılanın ya da kedininki gibi sarımsı kahverengi. "Telefonda konuştuk, aslında çok hoş birkaç sohbetimiz oldu."

"Kim olduğunu biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ve konuşmalarımız pek hoş değildi."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Marino oyundan düşer, sonra tekrar toparlanır. "Nasıl?" diye sorar.

"Bay Bloom TBP Sigortacıları için çalışan bir müfettiş."

"İşte böyle," diyor Marino ona. "Dipten beslenen biri olduğunu biliyordum."

Bloom bana, "Görünüşe göre talihsiz bir vakayla daha karşı karşıyasın, senin işinde talihli bir vaka olduğundan değil," diyor ve ben onun yoğun bakışlarını üzerimde tutarken cevap vermiyorum. "Gerçekten kötü bir gün, gerçekten zor bir gün ve şimdi de iptal edilmiş bir tatilin var. Ne utanç verici. Ama bil diye söylüyorum," diye ekliyor ve ben tek kelime etmiyorum, "Buraya onun cinayeti için gelmedim."

"Gerçekten mi?" Marino diyor ki. "Bir cinayet yüzünden burada olduğunuzu düşüneceğimizi nereden çıkardınız? Hangi cinayetten bahsediyorsunuz? *Onun cinayetinden* mi? *Kimin* cinayeti?"

"Haberlerde her yerde, sanki sana bilmediğin bir şey söylüyormuşum gibi." Bloom bana bakıyor, karar verdiğim bir kobra gibi tereddütsüz, gözlerime zehir kusmadan önce kendi müziğiyle sallanıyor. "Çok üzücü ama ölümü bizim tarafımızdan karşılanmadı ve ne kadar iç karartıcı olsa da hayat devam ediyor. Yani çoğumuz için. Belki sizin için değil, Doktor Scarpetta."

"Ölümü sizin tarafınızdan karşılanmıyor mu?" Marino ona yaklaşıp, neredeyse burun buruna gelirler. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Bloom cevap vermiyor ve ben de yüzündeki silik yara izlerine, sağ gözündeki eski yırtıklardan kaynaklanan şekil bozukluğuna ve kırık bir yörüngeye bakıyorum. Üst ön dişlerinin yerine iyi olmadığı belli olan bir köprü yapılmış. Alttakiler hakkında bir şey söyleyemem. Daha önceki bir zamanda yüzünü ve ağzını yaralayan şiddetli bir olay yaşamış. Bir araba kazası ya da kötü bir düşme. Belki de dövülmüştür.

"Biri öldüğünde hayatınız durur, haksız mıyım? Bu arada Fort Lauderdale mükemmel seksen derece ve güneşli. Aslında Kuzey Miami Sahili, değil mi?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları olmaması gereken yerlerde geziniyor ve Marino'nun öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. "Haulover Towers binasını gördün mü? Sadece merak ediyorum çünkü Haulover Park'ın hemen karşısında, dolayısıyla adı da buradan geliyor. Park halka açık, sürekli barbeküler, partiler, müzik ve dondurma kamyonları var. Aşırı gürültülü olabiliyor. Geçit de aynı şekilde, tüm o arabalar."

"Neden çeneni kapatmıyorsun?" Marino bir bana bir de telefonuna gelen mesajlara bakıyor ve yüzü tehlikeli.

"Gerçek şu ki Joanna Cather ve benim, kocasının şirketimin müşterisi Emerson Academy'ye karşı açtığı anlamsız davayla ilgili çözülmemiş bir meselemiz var." Bloom, Marino'yu görmezden gelmeye ve yorumlarını bana yöneltmeye devam ediyor ve ben de öfkemi göstermiyorum.

Şaşırdığımı belli etmedim.

BÖLÜM 15

Bal Harbour'daki daireyi biliyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Benton ikimizin adına da bir mülk kiralamaz ya da satın almaz. Her zaman sınırlı sorumlu şirketler, LLC'ler kullanır. Kendisi FBI'dan, eski bir gizli tanık, her şeyi görmüş tecrübeli bir profilci. Herkesin olabileceği kadar ketum ve kişisel hayatlarımızı koruma konusunda da acımasız.

"Ne yazık ki Jamal Nari'nin trajik ölümü onun ve karısının açgözlü ve mantıksız olduğu gerçeğini değiştirmiyor," diyor Bloom. "Onunla konuşup aklını başına getirmeye çalışacaktım ama beklemekten başka çarem yoktu."

"Aklı *başına* geldi mi?" Marino soruyor. "Kocasının öldüğünü öğrendikten sonra *sadece onunla* bu küçük sohbeti yapmaya mı karar verdin?"

"Joanna telefonlarıma cevap vermiyor. Dönseydi bu tür önlemlere başvurmak zorunda kalmazdım."

"Mesele şu ki, dün bu mahallede görülmüşsünüz," diyerek Marino onu sıkıştırmaya devam eder. "Kocası ölmeden önce. Joanna bu sabah erken saatlerde evin içindeyken arabayla geçerken görülmüşsün. Sonra kamyonetinizi Cambridge'de gördüm, saat on bir civarında, ölümünden bir saat sonra. Açıklayabilir misiniz?"

"Ben yumuşak başlı bir adamım. İnsanların beni bir duvara itmesinden nefret ediyorum ve artık kibar olamıyorum."

"Artık kibar olmamak, gerekirse birini öldürmek anlamına mı geliyor? Sigorta parası alamasınlar diye mi?"

"Buna yakın bir şey bile söylemedim."

"Şu andan itibaren Joanna Cather'ı rahat bırakmalısın," diye tehdit ediyor Marino, ben evi fark ettiğimde, biri pencereden dışarı bakıyor ve sonra ön kapı açılıyor.

Ortaya çıkan kadın Mary Sapp olmalı, kısa yeşil elbisesi, uzun sarı saçları ve parlak kırmızı rujuyla abartılı. O kalkanlar

eliyle gözlerini kapatıyor, alçak güneşte gözlerini kısarak bize bakıyor. Sonra alarmı kurmak için içeri giriyor. Tekrar ortaya çıkıp kapıyı arkasından kapatırken alarmın uyarı biplerini duyabiliyorum. Dışarıdaki kolun üzerine bir kilit kutusu takıyor ve bu dikkatimi çekiyor.

Bu, bir ev artık piyasada olmadığına yapılacak türden bir şey değildir ve uygulama tehlikeli bir uygulamadır. Kilitli kutularda anahtarlar ve bazen de alarm kodları bulunur ve bu sayede diğer emlakçıların, listedeki emlakçı olmadan bir mülkü göstermesine olanak tanır. Doğru aletlerle prangalar kesilebilir ve metal kasalar zorlanarak açılabilir; geçen Şükran Gün'ünde Nantucket'ta olan da buydu, henüz çözülememiş korkunç bir vaka.

Bir emlakçı, kötü bir fırtınadan sonra hasarı kontrol etmek için okyanus kıyısındaki bir eve geldiğinde kilit kutusunun yerinde olmadığını fark etti. Hiçbir şey düşünmeden anahtar ve alarm kodunu almak için ofisine döndü ve eve girdiğinde onu bekleyen biri vardı. Antrede başlayan ve su basan bodrumda son bulan bir boğuşma sırasında vahşice dövüldü ve bıçaklandı, burada boğuldu ve bir boruya asıldı. Cinayet, çoğu Massachusetts Emlakçısının kilitli kasa kullanmayı bırakmasına neden olacak kadar sansasyoneldi. Mary Sapp'in dikkatsiz olmadığı sürece bunu neden yaptığını anlamıyorum.

Patty Marsico, kurbanı düşünüyorum ve kanlar içindeki yüzünü, parçalanmış kemiklerini, kırılmış çenesini ve dişlerini, yuvasından fırlamış gözlerinden birini hayal ediyorum. Sanki biri evin her tarafına sprey boyayla kan boyamış gibi görünüyordu ve başka bir şey daha hatırlıyorum. Bir başka çirkin tesadüf daha ve bunlardan yeterince varsa, muhtemelen şans ya da rastlantı değildir. Bryce'a bir mesaj gönderdim: *Patty Marsico, geçen Kasım. TBP Sigortacıları bu işe karışmamış mıydı?*

"Onunla konuşmamı engelleyemezsin." Bloom, Marino ile yüzleşir. "Ben sadece işimi yapıyorum ve bir suç işlemediğim sürece bana ne yapacağımı söylemeye hakkınız yok. Ve kesinlikle değilim." Cesurca gülümsüyor, diş köprüsü bembeyaz ve at gibi. "Ve sen de bunu biliyorsun elbette. Çünkü herhangi bir suçum olsaydı, çok sıkı kelepçeler takılmış ve kafesli pis bir arabanın arkasına atılmış olurdum."

"Sana ne suçun olduğunu söyleyeyim," diyor Marino, "bir pislik olmak. Ve seninle işim bitmedi ama tahmin et ne oldu? Bekleyeceğiz ve karakolda takip edeceğiz. Yapman gereken bazı açıklamalar var."

"Takvimimi kontrol edip avukatımı arayacağım."

"İstediğin kadar ukala ol. Bunun bir faydası olmaz." Marino kaynıyor ve Bloom'un gitmesine şimdilik izin vermesi bana birkaç şey söylüyor.

Marino, Boston Polisi'nin bu işe daha fazla karışmasını istemiyor ve mesajlar ve e-postalar aracılığıyla edindiği bilgiler, Bloom'u cinayet şüphesiyle ya da başka bir suçlamayla tutuklaması için yeterli gerekçe sunmuyor. Marino'yu kızdıran ve tedirgin eden başka bir şey daha var, kötü ruh hali sadece ukala bir sigorta müfettişinden kaynaklanmıyor.

Machado'nun Nari davasında ne bulduğunu merak ediyorum ve Mary Sapp'in kaldırımdan caddeye çıkarken acele etmeyişi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla her iki adımda bir duraklayışını, telefonuyla uğraşmasını, yüz bin dolarlık bir araba kullanan meşgul ve başarılı emlakçıyı izliyorum. Duruyor ve altın rengi, pırlanta ışıltılı saatine bakarken bir gösteriyi yeniden planlamakla ilgili bir şeyler söylüyor. Telefonu pahalı bir tasarım olan omuz çantasına sokuyor.

Bryce'tan gelen mesaja bakıyorum. *Olumlu. TBP Sigortacıları. Aynı pislik. Rand Bloom, sana ulaşmak için beni en az elli kez aradı ve neden onun aramalarına cevap verdiğini bilmiyorum. Kurbanın kocası emlak şirketini ihmalden falan dava etmiş. İfadeniz alınmıştı, hatırladınız mı? Neden soruyorsun? Dur tahmin edeyim. Başka bir ölüm, başka bir dava mı? Başka bir gün, başka bir dolar?*

Çok fazla bilgi var! Kahretsin, sanırım. Çalışanlarım yazılan her şeyin bir kayıt oluşturduğunu bir türlü anlayamıyor. Sonu mahkemede bitebilir. Kısa mesaj ya da post-it olması fark etmiyor ve Bryce en kötü suçlu. Bir gün başımı belaya sokacak.

"Burada her şey yolunda mı?" Mary Sapp bize ulaştığında soruyor. "Benimle konuşmak mı istediniz?" Bunu Bloom'a yönlendiriyor. "Tanışıyor muyuz?"

Kendisini tanıtıyor ve kadının tepkisi gerçeği yansıtıyor. Hafifçe telaşlanmış görünüyor ve sonra ağır makyajlı yüzünde hiçbir ifade yok. Bilgisiz ve kayıtsızmış gibi davranıyor. Sanki gidecek yerleri ve görececek insanları varmış gibi dikkati dağınık görünüyor ve ben buna inanmıyorum. Bir mülkü yanlış tanıtmakta ya da bir müşteriden faydalanmakta sorun yaşamayabilir ama iyi bir oyuncu değil. Bloom'la tanışmadıklarından ve gri kamyonda gördüğü kişinin o olduğunu bilmediğinden şüpheleniyorum. Ama bu birbirlerini tanımadıkları anlamına gelmez.

"Hayır, hanımefendi. Buraya sizinle konuşmak için gelmedim. Aradığım kişi siz değilsiniz," diyor çok tatlı, çok kibar bir şekilde. "Kiracınızla konuşmaya çalışıyordum. Ama bir dakikanızı ayırmışken sormak zorundayım, yapmanız gereken bazı şeyler olduğunun farkında mısınız?"

endişeleniyor musunuz? Tabii ki böyle güzel bir mülkü, karakteri şüpheli bir kiracıya kiralamanız umurunuzda değilse."

"Bu mülk artık anlaşma kapsamında değil" diyor ve bunu söyleme şekli bilgi sahibi olduğunu doğruluyor.

Tabii ki biliyor. Ondan çoktan almıştır, muhtemelen telefonda. Rand Bloom kirli işlerini e-posta ya da iz bırakan başka bir iletişim biçimiyle yapmayacak kadar sokak zekasına sahip.

"Tanrım," diye haykırır Marino. "Onunla konuştun, değil mi?" Adam ikisine de ters ters bakıyor, Marino arabasına bakıyor, anahtarlarıyla oynuyor, timsah derisi çantasını diğer omzuna atıyor. "Önce onu telefona sen mi çağırdın? Bir sürü asılsız şey söylüyorsun, belki de Joanna artık burada istenmiyordur? Ne tür bir pislik böyle bir şey yapar?"

"Özür dilerim," diyor emlakçı soğuk bir şekilde. "Sözleşmede, suç işlendiğinden şüphelenilmesi halinde kira kontratının geçersiz olacağı açıkça belirtiliyor."

"Sebep mi?"

"Öyle . Yeterince yakın."

"Peki bu hangi suç faaliyeti olabilir?" Marino soruyor. "Onu hangi saçmalıklarla besledin?" Bloom'a sanki onu parçalayacakmış gibi bakıyor.

"Gerçekte Joanna'nın gerçekten neden işini bıraktığı gibi önemsiz olmayan bir sorun var. Buna bir de rahmetli kocasının müfredat dışı faaliyetleri ekleniyor." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ellerindeki damarlar gerginleşiyor. Kaslı ve güçlü. Kirli bir dövüşçü olduğunu hayal ediyorum.

"Ben senin yerine yapmadan önce saçmalamayı kes!" Marino bağıırıyor.

"Sana bir şey göstereceğim." Bloom, saldırmaya hazır sert çeneli üniformalı polisi görmezden gelerek ona odaklanır. Bloom komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle "Beni vurmayın," der. "Sadece kamyonetimin içinden bir zarf alıyorum, tamam mı?" diye bağıırır. "O yüzden korkup beni vurmayın."

Kamyonun içine uzanır ve büyük bir gösteriyle yavaşça bir zarf çıkarır. İçinde teleskopik bir mercek çekilmiş sekize on bir fotoğraf var. Jamal Nari siyah bir koşu kıyafeti giymiş, beyzbol şapkasını aşağıya çekmiş. Yeni satın aldığı kırmızı cipinden iniyor. Park yeri karanlık ve binaların tepesindeki yarım ayı görebiliyorum. Daha birkaç gün önce, hafta başında yarı dolunay olduğunu hatırlıyorum.

Fotoğraflar arka arkaya çekilmiş, Nari uzun ışık standartlarının altında yürürken, başı eğik, Jumpin' Joe's adlı bir lokantaya girerken

Revere'de arabadan silahlı saldırılar, çeteler ve uyuşturucu var. Daha fazla görüntü, içeride fazla insan yok, sırada sadece birkaç kişi var ve Nari hamburger, kızarmış tavuk, kahvaltılık sandviç resimleri olan ışıklı bir menüye bakıyor. Bir sipariş veriyor ve gergin görünüyor. Tezgâhta çalışan kadın ona birkaç yemek alabilecek büyüklükte beyaz bir çanta uzatıyor. Dışarı çıkar, cipinin yanında durur, etrafına bakar, gözleri geniş ve cam gibidir. Çantanın içindekileri kontrol ediyor. Son fotoğrafta ellerine, beyaz tozdan oluşan küçük şeffaf plastik bir zarfa zoom yapıyor.

"Bunu bizden başka kime gösterdin?" Marino öfkeleni. "Polise göstermediğime eminim. Dur tahmin edeyim. Jamal Nari'ye şantaj yapmak için ona gösterdin."

"Tartışma özgürlüğüne sahip değilim."

"Okuldan alabileceği olası zararları düşürdüğünden emin oluyordun. Cevap versen iyi olur çünkü öğreneceğim."

"Bu ayrıcalıklı. Ne bulacağın umurumda değil."

"Özür dilerim." Mary Sapp bunu Marino'ya yöneltiyor. "Joanna'yı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, özellikle de böyle bir zamanda. İçtenlikle söylüyorum," der ve hiç de samimi değildir.

Bahse girdiğim on iki bin dolarlık mevduatın kaybedileceğini düşünüyorum. Parayı geri almada iyi şanslar. Yasal ücretler ve sıkıntılar buna değmeyecek ve onun payının ne olduğunu ve Bloom'un bir pay alıp almayacağını merak ediyorum.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi, mal sahibi böyle bir şeye sahip olamaz. ..." diye açıklıyor emlakçı. "Belki de kutuların taşınması için gerekli ayarlamaları yapmasını sağlayabilirsin. Oraya birkaç tane koymuşlar."

"Kimse yerinden kıpırdamıyor." Marino'nun sesi bir tokmağın çarpması gibi. "Bu ev artık bir suç mahallinin parçası. Aslında dostunuz Bay Bloom buranın çok dikkatli bir şekilde aranmasını sağladı. Sadece Jamal Nari'nin ölümü nedeniyle değil, fotoğraflar yasadışı uyuşturucu olasılığını ortaya çıkardığı için de içindeki her şeyi incelememiz gerekecek. Bunun gibi karmaşık ve çok bölgeli bir soruşturma uzun sürebilir. Bilirsiniz, laboratuarlardaki testler. Aylar, hatta bir yıl sürebilir" diye abartıyor. "Yakın zamanda kiralamakta zorlanabilirsiniz. Buranın güvenliğini sağlamak için birkaç adamınızı buraya gönderir misiniz?" Bunu Boston polis memuruna yöneltiyor. "Ben daha sonra geleceğim ya da benim bölümümden başka biri gelecek. Böylece evi ve içindeki her şeyi incelemeye başlayabiliriz, buna dumanlama da dahil."

"Öfkeleniyor musun?" Mary Sapp gerçekten endişeli görünüyor. "Superglue."

"Tutkal! Tutkal kullanamazsın..."

"Çünkü parmak izleri," Marino diyor. "Ben gidiyor için ihtiyaç senin dışlayıcı amaçlar için."

"Benim mi?"

"Belli ki sizinkiler evin içinde olacak. Eşyalarını incelediniz mi? Onların herhangi bir eşyasında senin parmak izlerini bulacak mıyız?"

"Ne? Bu ima hoşuma gitmedi..."

"Yapıştırıcı ortalığı dağıtabilir, toz pudralar da öyle." Sözünü kesti. "İşimiz bittikten sonra burada profesyonel bir temizlik ekibi isteyeceksiniz. Ayrıca alarm koduna ve anahtara ihtiyacımız var."

"Mal sahibi çok üzülecek. Burası çok bakır, çok arzu edilen bir mülk." Şimdi kızgın görünüyor.

Bloom ona ulaştı. Nari ve karısının kira sözleşmelerini ihlal edeceklerinden emin oldu. Bariz nedeni daha fazla taciz, Nari'nin fotoğrafları felaket. Ölmemiş olsaydı hayatı darmadağın olacaktı. Uyuşturucu suçlamasıyla hapse girebilirdi ve bu kesinlikle ayrımcılık davasının sonu olurdu.

Bloom bana, "Teklifimiz iyiymen kabul etmemeleri çok yazık," diyor ve açıkça Emerson Akademisi'nin ödemeye razı olduğu tazminattan bahsediyor. "Ne derler bilirsiniz. Elde var bir kuş."

"Elindeki kuşla şimdi ne yapacağını söyle." Marino büyük orta parmağını Bloom'un göğsüne sokar.

"Dokunma bana."

Marino onu tekrar dürtüyor, göğüs kafesine sertçe. "Sen ve kuşun kamyonetinize binin ve uçup gidin, eğer Bayan Cather'ı ya da bu davayla ilgili başka birini rahatsız ettiğinizi öğrenirsem, sizi polis soruşturmasına müdahale etmekten tutuklatırım."

"Çek ellerini üzerimden."

"Ellerim değil. Sadece parmağım." Marino onu tersleyerek parmağını kaldırır. Bloom, "Seni komiserine şikâyet edeceğim," diye bağırıyor.

"Keyfine bak," diyor Marino.

BÖLÜM 16

Marino trafiği atlatmak için farklı bir yoldan geri dönerken güneşin açısı keskin ve havalandırma deliklerinden üflenen dış hava daha sıcak, ancak çabalarının umutsuz olduğundan şüpheleniyorum. Başkan Obama yirmi dakika önce Hanscom Hava Kuvvetleri Üssü'ne iniş yaptı. Konvoyu Cambridge'e doğru yola çıktı.

Charles Hotel'de önemli bağışçılarla akşam yemeği yiyor ve sabah Boston'da bir basın toplantısı düzenliyor ve polis ve ordu her yerde, trafik şeritlerini kapatıyor, köprüleri bloke ediyor ve uçuş alanlarını kısıtlıyor, suyu, karayı ve havayı güvence altına alıyor. Helikopterler limanın üzerinde ve nehrin yukarısında ve aşağısında gürliyor, Ordu Kara Şahinleri, Deniz Chinook'ları ve Sahil Güvenlik Dauphin'leri, alçaktan, yavaşça ve daireler çizerek. Telefonumun ekranında acil durum uyarıları belirirken onların gürültüsünü duyuyor ve titreşimlerini hissediyorum.

Binden fazla protestocu Copley Meydanı, Common ve geçen yıl Boston Maratonu'nda üç kişinin ölümüne ve iki yüz elliden fazla kişinin yaralanmasına neden olan bombalı saldırının gerçekleştiği yerin yakınındaki caddelerde toplandı. Sonbaharda yapılması planlanan duruşma Müslüman karşıtı duygular alevleniyor ve İlkel Kalvinist İttifak üyeleri nefret mesajlarını duyurmak için otobüsler dolusu geldi.

Beni en çok endişelendiren aşırılık yanlıları; okullarda, alışveriş merkezlerinde, Afganistan'da ya da geçen yıl Boston'da masumlar vurulup havaya uçurulduğunda sevinçten havalara uçan, sapkın zihinlerinde Yüce Tanrı tarafından haklı çıkarılan çılgın hücreler. İnsanlar nefret ettikçe daha da nefret ediyorlar. Bir veba gibi yayılıyor, tek çaresi insanlık ve dürüstlük, görünen o ki az bulunuyor. Dün Başkan Beyaz Saray'dan yaptığı açıklamada Amerikalıları tüm insan grupları hakkında "acele hüküm vermemeye" çağırdı.

Hiçbir söz gazabı geri çeviremez ve Boston bölgesine geleceğini öğrendiğim anda CFC'yi alarma geçirdim. Ben panikçi değilim ve devlet başkanlarının burayı ziyaret etmesi olağan bir durumdur ancak bu kadar

Önceden çok az haberim oldu. Silahlı Kuvvetler Adli Tıp ve Savunma Bakanlığı ile yakın ilişkilerime rağmen iki gün öncesine kadar hiçbir şey bilmiyordum, en büyük patronum General John Briggs Salı günü geç saatlerde bir İç Güvenlik Tavsiyesi ile aradı, yüksek riskli olduğunu söyledi.

"Bunu turuncu olarak düşünün," dedi bana, "ama halkın gözünde her zamanki sarı."

"Neden?" Ben sordum.

"Rusya'dan gelen gizli bir rapor," dedi. "Olimpiyatlardan hemen önce Volgograd'daki terör operasyonlarından sonra El Kaide'yi yok etme taahhütleri. Ayrıca Kırım'da olup bitenler ve bazı gizli özel ajanların haydutluk yapabileceği tehdidi."

"Bazıları mı?"

"Yanukoviç Ukrayna'dan kaçtığında, onun başkanlığına sadık olan son derece tehlikeli özel hareketçilerin da kaçmış olabileceği endişesi."

"Olabilir mi?"

"CIA'in bu ülkeye akan para, uyuşturucu ve haydutlarla ilgili belirsizliği. Bir de Boston'daki Rus sorunu var."

Maraton bombalamalarıyla suçlanan Çeçen'i kastediyordu. Briggs'in uyarıları beklenmedik değildi ama her zamankinden daha endişe vericiydi ve Marino'ya bunları söylerken bugün olanları tekrar tekrar düşünmeye devam ediyorum. İçimde bunun olup biten diğer her şeyle bir şekilde bağlantılı olduğuna dair huzursuz bir his var ve eğer bu doğru çıkarsa çok büyük bir sorunumuz var, belki de küresel bir sorun.

Trafikte otururken bana "New Jersey'deki iki dava hariç" diye hatırlatıyor. "Obama'nın burada olmasıyla ve Ukrayna'da olup bitenlerle nasıl örtüşüyorlar?"

"Bloom'un aşırılık yanlısı bir grupla bağlantısı olup olmadığını öğrenmeliyiz," diye öneriyorum.

"Aklıma aşırı açgözlü pislikler geliyor." Marino hiçbir yere gitmeyen arabalara ters ters bakıyor. "Keşke şu anda Lucy'nin helikopteri bizde olsaydı."

Tıkanıklıktan kaçınmak için bir telefon uygulamasına bağlı olduğu için rotası bir labirent.

Çok yavaş ilerliyorduk, zaman zaman sürünüyor ya da hiç ilerlemiyorduk. Çin Mahallesi'nden sonra Boston'un North End bölgesine geçtik ve Celtics ve Bruins'in evi olan TD Garden'ın etrafından dolaştık. Nashua Caddesi'nde kalabalık otoparklar iki yayıldı, sonra Charles Nehri Barajı, şimdi

Bilim Müzesi, devasa bir fosil sergisi binayı kaplayan pankartlarla duyuruldu.

Güneş ışığı nehirde küçük gümüş balıklardan oluşan büyük bir sürü gibi titreyiyor ve uzakta Zakim Köprüsü'nün kabloları *Old Ironsides*'in donanımı gibi yükseliyor. Nerede olduğumuza ve etrafımızda neler olduğuna çok dikkat ediyorum, yan aynamı kontrol ediyor ve taramamı sürdürüyorum. Rand Bloom bizi takip edecek kadar yüz­süzse hiç şaşırmam ve insanları rahatsız etmenin ötesinde tam olarak ne istediğini hayal etmeye çalışıyorum. Joanna Cather gibi, Sarah Angiers gibi ve onun zihninde ben gibi sefil ve son derece huzursuz aslında.

Ona bu zevki asla tattırmayacağım ve bunu sokakta durup gözlerinin içine baktığımda anlaması gerekirdi, tabii öğleden önce anlamadığını varsayarsak. Sanki bu beni korkutacakmış gibi beni etrafta göreceğine söz verdi ve ben de gülümseyerek tamam dedim. Belki başka bir yasaklama emri ya da haneye tecavüz suçlaması ister diye düşündüm. Daha da iyisi, eğer merkezime davetsiz güvenliğim ona unutamayacağı bir karşılaşma yapacaktır.

Özel mülkümüzde FBI'dan kocamla ya da benimle uğraşmak istemediğinden ve itaatsizlik ve birkaç kötü cinayet yüzünden işten atılan eski FBI ve ATF çalışanı yeğenim Lucy'nin yanına yaklaşmamasının son derece akıllıca olacağından bahsetmedim. Silah kullanmada oldukça yetenekli ve iyi ya da kötü DNA'sında fazla rahatsız olmamak var, bir eylemin adil olduğuna karar verirse umursamaz ya da pişmanlık duymaz.

Ne demek istediğimi anlaması için Bloom'u açıkça tehdit etmeme gerek yoktu ve Gallivan'la evden uzaklaştığında kaldırımında patinaj izleri bırakan öfkeli bir uzaklaştı. İzlerken bunun bir zayıflık işareti olduğunu düşündüm. Ama onu hafife almayacağım. O da beni hafife almazsa akıllıca davranmış olur.

"Beni görür görmez tanıdı ama en önemli konu bu değil. Seninle gelmemi beklediği hissine kapıldım," diye vurguluyorum söylediklerimden etkilenmemiş görünen Marino'ya.

"Miami'de bir yerin olduğunu bana neden söylemediğini anlamıyorum." Birdenbire buna takıldı.

"Daha önce de birkaç kez belirttiğim gibi, bunu daha dün öğrendim."

"Ama bir süredir oraya tatile gideceğini biliyordun." "Evet, doğum günüm için. Bir otelde kalacağımızı sanıyordum," diye cevap verdim ve Bunu ben de birkaç kez söyledim.

Marino kazıyor. Ne için, emin değilim. Kendini beğenmiş gibi davranıyor ama yıllar önce ofisim varken kısa bir süre yaşadığı Florida'ya kafayı takarken içini kemiren bir şeyler var. Çoğu insanda olduğu gibi, o da iyi kısımları hatırlıyor ve ben ofisimden gelen mesajlara göz atarken onu dinliyorum. Bakabildiğim kadar hızlı geliyorlar, en sonuncusu Luke Zenner'dan.

Jamal Nari'nin otopsisinde mide içeriğinin *ilginç* olması dışında beklenmedik bir şey yoktu. Luke'un yeni tamamladığı ve tartışmaktan mutluluk duyduğu ön raporunda yer alıyor ve ne zaman *ilginç* kelimesini kullansa kastettiği şey tuhaf. Midenin içinde beklemediği bir şey vardı ve ne olduğunu merak ediyorum. Şef yardımcım, Liz Wrighton ve Bryce Clark'ın aksine, detayları elektronik bir mesaja yazmayacak kadar bilgili.

Bugünlük gitti, Liz bana haber verdi. Yine kalın kafalı, zorlukla düşünebiliyor ve burnumu sümkürmeye ve beynimi öksürmeye devam ediyorum, anlatmak zorunda hissediyor ve keşke bir savunma avukatının ona karşı kullanmaktan hoşlanacağı ayrıntıları benden esirgese. Jürinin, bu davada balistik analizi yaparken hiç de sağlıklı düşünemediğini duyması hiç de yararlı olmaz. Bir de Bryce var. Beni sık sık yaptığı gibi *Dünya 2'den Dr. Scarpetta* selamlarıyla selamlayarak kulağa eksantrik ya da uzay öğrencisi gibi gelmemi sağlayan Bryce gerçekten de imkânsız biri.

İki gün ofise gelecek misin? Giderek kısalan mesaj diliyle yazıyor ve bir dakika geçmeden başka bir mesaj *geliyor. Tamam, bana başka seçenek bırakmadın. Kedi çantadan çıkıyor. Çok sadık çalışanlarından bazıları seni şaşırtmak için etrafta dolanıyor. Mike's'tan cannolis almışlar.*

Neden? Cevap yazıyorum.

Alo? YR doğum günü mü?

Çok nazıksınız ama lütfen insanlar beni beklemesin. Bunu onlara söylemeli miyim?

Tabii ki cevap

veriyorum. Bu incitici mi?

"Ne yaparsam yapayım," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" diye sordu. Marino soruyor, ben de anlatıyorum ve o da cevap veriyor: "Ne demek istediğini anlıyorum. İnsanlar bekleyecek kadar önemsemenizi istiyor. Eğer bu sizi mutlu ediyorsa onları da iyi hissettirir."

"Bu bana kendimi kötü hissettirecek. Eminim ki personelimin çoğu evlerine, arkadaşlarına ve ailelerine gidip günün kalan kısmının tadını çıkarmak istiyordur. Mücevher karışımının ne olduğunu biliyor musun?" Telefonumda başka bir şey okuyorum.

Marino, "Tumbler'da paslanmaz çelik bilye kullanılır," diyor. "Farklı şekil ve boyutlarda. Lucy bazen elle cephaneye doldururken bunu kullanır. Neden?"

"Ernie Koppel." Şu anda en kıdemli kanıt inceleme uzmanımı dinliyorum.

Genellikle öğleden sonra geç saatlere kadar çeşitli laboratuvarlarda durarak, üzerinde çalışılan vakaların durumunu kontrol ederek kanıt toplama turları yapardım. Ama arabada mahsur kaldım çünkü Birleşik Devletler Başkanı burada ve onun varlığı bir orman yangını gibi nereye giderse gitsin yayılıyor, otoyolları, caddeleri, özel hava trafiğini ve geniş bir alandaki işletmeleri kapatıyor. Ancak CFC'de yaşam ve ölüm her zaman devam ediyor ve Ernie gibi bilim insanları bana bilgi veriyor. Anlattıkları ayrıntılı değil ama takip etmem gereken gelişmeler hakkında bana ipucu vermeye yetiyor.

Marino'ya, "Liz'den parçayı ve gizemli sağlam mermiyi o gün ayrılmadan önce aldı ve New Jersey'deki davaların fotoğraflarına baktı," diye bilgi veriyorum. "Mücevher karışımıyla ilişkilendirdiği mikroskobik çukurlar var. Her şeydeki çukurlaşmanın tutarlı olduğunu söylüyor."

Ernie *aynı* olduğunu söylemiyor ama bunu ima ediyor, açıklıyorum. Jamal Nari'ye isabet eden ve diğer iki kişiyi öldüren bakır mermilerin bir tamburda parlatıldığını ima ediyor -muhtemelen namlunun içine yerleştirilen aynı madde, mücevher karışımı ile aynı tambur. Saatler ya da günler boyunca , çelik bilyenin neden olduğu sürtünme oksitlenmeyi giderdi ve metali parlattı. Ernie, işlemin son kısmında bir bez kullanıldığından, elle parlatıldığından ve sağlam mermi üzerinde görmek isteyeceğim benzersiz bir işleme olduğundan şüpheleniyor.

"Benton'ın bozuk paraların bir tamburda parlatılmış olabileceğini söylediğini de hatırlatırım," diye ekliyorum.

"Bling," diyor Marino.

BÖLÜM 17

BLING?" SORUYORUM.

"Elindeki mermilere mücevher gibi davranan bir fanatik. Böyle adamlar tanıyorum, keskin nişancılar, yarışmacı atıcılar, örneğin Jack Kuster. Fişek kovanlarını fırlattıklarında asla yere düşmelerine izin vermezler. Şimşek gibi hızlıdırlar, sürgüyü şaklatarak açarlar, pirinçlerini yakalarlar." Marino'nun eli sanki havadan bir pervane yakalıyormuş gibi direksiyondan dışarı çıkar. "Kullanılan tüfeğin türü düşünüldüğünde, bu beklenen bir şey."

"Mükemmeliyetçi biri," diye yorumluyorum daha fazla helikopter gümbür gümbür gelirken, üç canavar Super Stallion, üç türbin motorlu, yedi kanatlı.

Marino başını eğip yukarı bakıyor. "Kimsenin bize bahsetmediği bir istila mı söz konusu? Sanırım bu kişinin mükemmeliyetçi olduğunu zaten biliyoruz."

"Muhtemelen yaptık ama öğrendiğimiz diğer her şey işleri daha da kötüleştiriyor," diye yorum yapıyorum. "Daha tehlikeli," diye ekliyorum. "Beni asıl endişelendiren de bu. Kim ve neden? Ve sırada kimi öldürecek?"

"Bu gibi durumlarda kişinin titiz, hatta OKB olması istisna değil kuraldır. Akıllı bir tüfeği olan hassas bir atıcı olabilir. Bu, silah tamir aletleriyle dolu kendi dükkânı olan biri," diye cevap veriyor Marino, sanki hiç şaşırmamış ve hiç şüphesi yokmuş gibi. "Ve bunu bu cinayetten önce de söyledim. Jersey'deki iki kişi için de söyledim."

"Peki ya bunlardan çıkan parçalar? Bundan önce bir tambur kullanıldığına dair bir öneri var mıydı?"

"Çok az şey kalmıştı."

"Bunu çözebilecek biri varsa o da Ernie'dir." Birlikte çalıştığım en iyi mikroskopçulardan biridir.

"Şanslıydık. Özellikle de çoğunlukla sağlam olan mermi konusunda. Piyangoyu kazanmak gibi," diyor Marino. "Belki de bu senin evrenden aldığın doğum günü hediyendir. Kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Ben olsam zihinsel enerjimi buna
harcamazdım." "İyi görünüyorsun, Doktor.
Düşünüyorum da."

"Bunu duymak güzel. *Düşünme* kısmını görmezden ."

"Ciddiyim. Çalıştığınız yeri düşündüğünüzde? Güneş ışığı yok, havalı. Belki de sürekli formalin dumanına maruz kalıyorsun. Çürümesin diye dokuları koruyorlar, değil mi? Yaşlanma da böyle bir şey." Bana kendi şakamı tekrarlıyor. "Çürümeye başlarsın, her şey ölmeye başlar, deri, kas, saç. Öyle derler. Doğduğun anda ölmeye başlıyorsun. Kimin aklına gelirdi ki? Bir morgun Gençlik Pınarı olabileceği."

"Bu benim sözümü çaldın. Ve beni depresyona sokmayı başardın," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, içgüdüsel bir huzursuzluk kaynıyor.

Mühimmatı elle doldurmadan önce fişek kovanlarını yuvarlayan atış meraklılarına aşınayım. Örneğin Lucy. Kapalı bir atış poligonu var ve farklı boyutlarda tamburlar da dahil olmak üzere bir cephaneliğe yakışır ekipmana sahip bir dükkanda kendi cephanesini elle dolduruyor. Ama daha önce hiç mermi yuvarlayan birini . Pirinç fişek kovanları, evet, ama gerçek mermiler, hayır, ve sonra kişinin bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Ayrıca tamburlar var mıydı yoksa elle doldurduğu ve takımladığı fişegin tamamını mı parlatıyordu?

Konuşmamız lazım, Ernie'ye yazıyorum. Laboratuvarda ne kadar kalacaksın? Bir süre. Sırada FTIR var. Yuvarlanıyorum.

Fourier dönüşümlü kızılötesi spektroskopisi kullanıyor, eser miktarda bir numuneyi analiz etmek için farklı ışık frekansları. FTIR, gaz ya da sıvı kromatografisi gibi kanıtları sindirmiyor ya da yok etmiyor ve neden şüphelendiğini merak ediyorum. Muhtemelen kimyasal bir madde ve yine yeğenimi ve benden öğrendiklerini düşünüyorum. Flitz kararma giderici uzun zamandır piyasada ve pas, korozyon, kalsiyum birikintileri ve lekeler için her yerde deva. Evde bakır, tuğla, pişmiş toprak, alüminyum ve hatta cam üzerinde kullanıyorum. Lucy'nin makine atölyesinde Flitz kutuları görmüştüm. Metali bir bezle elle parlatırken bunu kullanıyor.

"Miami mi? Huh." Marino yine Florida'ya kafayı takmış. "Oraya geri taşınmak gibi parlak bir fikre kapılma. Bana yeni yerden bahsetmeliydin."

"Bir tatil köyünde kalacağımızı sanıyordum. Benton ayarlamaları yaptı. Daire sürpriz oldu. Resimleri gördüm, hepsi bu ve bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Şu anda endişelenmeniz gereken şey, bir sigorta müfettişinin bir haydut olmasının, olup biten bazı şeylerin ortak paydası gibi görünmesi olmalı."

"Onun New Jersey ile hiçbir ilgisi yok. Bu davalarla," diyor Marino.

"Bundan emin misiniz? Peki ya kurbanların sigorta poliçeleri?

Taşıyıcılarının TBP olma ihtimali var mı?"

"Şimdiye kadar Bloom'u hiç duymamıştım. Jersey'deki silahlı saldırılarla bağlantılı herhangi bir sigorta olayından haberim yok."

"Sorsan iyi olur."

"İyi ki ortağımın yoksa nasıl davranacağımı bilemezdim."

"Ortağınızın çünkü bütün gün beni rehin tuttunuz." "Obama yaptı."

"Daha önce değil."

"Birlikte çalışmakta iyiyiz, ." "Her zaman öyleydik," diye cevap veriyorum.

"Jersey davalarını tekrar kontrol edeceğim ama bence Bloom çevresel bir baş belası, kırmızı balıkçıl." Marino kırmızı ringa demek istedi. "Onunla ilgili bazı şeyler tesadüfi ve dikkatimizi dağıtmamalıyız."

Rand Bloom'un her yerde ortaya çıkmasının tesadüfi olduğunu KABUL ETMİYORUM. Bu onun bir seri katil olduğunu söylediğim anlamına gelmiyor, açıklıyorum. Ama bir şekilde ortak bir konu olduğu konusunda ısrar etmeye yakınım.

Tekrar tamamen durduğumuzda Marino'ya, "Bu ipliğin tam olarak ne olduğunu anlamak muhtemelen Lucy'nin zamanını alacak," diyorum.

"Bu benim davam ve kimsenin ondan hacklemesini istemesini istemiyorum," diye cevap veriyor. "Storrow Drive'ı almak bir hataydı."

"Bugün herhangi bir yere gitmek hataydı."

Son on dakika içinde yarım mil bile gitmedik ve nehir boyunca uzanan ağaçlara bakıyorum ve önümüzde sonsuz bir araba sırası, onlardan yükselen sıcaklık, camları karartan güneş ışığı.

"Lucy'den asla hacklemesini istemem." Marino'nun, kimse öğrenmediği sürece Lucy'nin sunduğu her şeyi almakta tereddüt etmediğini eklemiyorum. "Genelde insanlardan yasaları çiğnemelerini istemekten kaçınıyorum, özellikle de ailemden biriyseler," diye ekliyorum ironik bir şekilde.

"Janet ve o da sizinle gelir mi?" Marino sorar.

"Affedersiniz?" Ona bakıyorum ve yüzü kasvetli. Şaka yapmıyor.

"Sana neler olduğunu bilmem her zaman iyi bir fikirdir, Doktor. Miami'de emekli olmayı düşünüyorsanız, bilmem gerekir."

"Emekli mi oluyorsun?"

"Yapabilirsin. Benton'la senin paraya ihtiyacınız yok ki."

"Para için hukuk diplomasına sahip bir adli patolog olmadım.

Benim motivasyonum bu değil."

"Sen ve o, eğer istemiyorsanız hayatınızda bir gün daha çalışmak zorunda değilsiniz. Geri kalanımızın aksine, muhtemelen Forbes Listesi'nde yer alan Lucy hariç."

"Sanmıyorum ama bu kontrol ettiğim bir şey değil."

"Bir haftalığına bile olsa zengin olmak isterdim. Sadece hangi faturayı ödeyeceğimi ya da bisikletimi yenisiyle değiştirip değiştiremeyeceğimi düşünmemenin nasıl bir his olduğunu bilmek ."

"Temel sorunlar herkes için aynıdır," diye cevap veriyorum tekrar ilerlerken, sonra tekrar duruyoruz. "Yaşam, ölüm, hastalık, diyetler, ilişkiler, ödenmesi gereken faturalar. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Marino, isteyebileceğini biliyorsun."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bir şeyler istemek başka bir mesele. Eğer param olsaydı Keys'de bir evim olurdu, bir tekne alırdım, bisikletim için bir römork alırdım ve seyahat ederdim. Rahatıma bakardım, arka verandamdaki tenteden başka başımı sokacak bir şeyim olmazdı."

"Beş dakika içinde sıkılırsın."

"Muhtemelen."

"Yakın zamanda emekli olmak ya da işi bırakmak gibi bir niyetim yok," diyorum ona. "Ama gereksiz ve yaşlı olduğumu ima ettiğin için teşekkür ederim. Bu bana verebileceğin en güzel doğum günü hediyesi."

"Demek istediğim, bir süredir bu işi yapıyorsun ve ölü insanlar ve pisliklerle uğraşmaktan bıktığın için seni suçlayamam. Ayrıca Miami senin memleketin, yani paraya istemesen bile," diye ekliyor sanki ölüyormuşum gibi, "belki de günlerini palmye ağaçları ve güneş ışığı altında geçirmeyi tercih edersin."

"Yapmazdım."

"Ayrıca Lauderdale'in hemen yanındaki Broward'ın şefiyle iyi arkadaşsınız" diyor. "Ve orada yılda üç ya da dört kez adli soruşturma dersleri veriyorsun. Güney Florida'yı seviyorsun."

"Pek çok yeri severim."

Marino cipini iki arabanın arasına sıkıştırıyor, sanki fark edecekmiş gibi şerit değiştiriyor. Fark etmez. Sadece insanları kızdırıyor.

"Neden böyle bir şeyi gündeme getirdin?" Ben soruyorum.

"Çünkü insanların ne yapacağını asla bilemezsiniz. Bir gün en iyi arkadaşınız olurlar. Bir sonraki gün bir yabancı ya da düşmanın olurlar. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, sizi doğru seçeneğin olmadığı bir duruma ."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Peki hangisi daha kötü?" diye soruyor. "Birine ihanet etmek mi yoksa yapmaması gereken bir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermek mi?"

"İkisi de daha kötü. Benden mi bahsediyorsun? Bilmediğim bir şey mi yaptım?"

"Ben de bunu söylüyorum. Kimseyi asla tanıyamazsınız."

Ona mantıksız davrandığını, başkasıyla ilgili bir davranışı bana yansıttığını söylemiyorum. Bunun yerine onu yönlendiriyorum. "Bloom genellikle Bryce ile uğraşır."

"Kaç kez?"

"Sonunda aramasına cevap verdiğimde mi? Çok fazla değil. Birkaç vaka oldu." Tam olarak hangileri olduğunu düşünmeye çalışıyorum. "En son Johnny Angiers."

"Poliçe ne ?" "Hiçbir fikrim yok."

"Bloom'u aşırı hızlanmaya itmek için yeterli. Büyük bir miktar olduğunu tahmin ediyorum, bir milyon dolar ya da onun gibi bir şey."

"Geçen yaz Nantucket'ta işlenen cinayet, Patty Marsico." Konuyu ben açtım. "Kocası çalıştığı emlak şirketine dava açtı ve Bloom bir iki kez beni arayıp otopsi hakkında sorular sordu, çoğunlukla cevaplamayı reddettiğim sorular. Ayrıca ifadem de alındı."

"İfadede miydi?" Marino şeritlere girip çıkmaya devam ediyor ve diğer sürücüler ona korna çalıyor. Bazıları küfürlü konuşuyor, muhtemelen buralarda yolda olan herkes sinirli ve kötü bir ruh hali içinde.

"Sadece avukatlar ve bir zabıt katibi. Bugünden önce neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu." Daha yaşlı olduğunu ve ucuz takım elbiseler giydiğini tahmin ettim. "Birkaç yıl önce beni başka bir konuda rahatsız etmişti." Hafızamı yokladım. "Liberty Wharf," aklıma geldi. "İnşaat işçisi."

"Boston Balık İskelesi'nin yanındaki ofis binasının en üst katından düşen kişi. İnşaat demirine saplanmıştı," diyor Marino sanki güzel bir anıymış gibi. "Onu kesmek için elmas bıçaklı testere kullanmak zorunda kaldım."

"Odak noktası emniyet kemerinin arızalı olup olmadığıydı. Bloom kronik alkol bağımlılığı için bir dava açmaya çalıştı."

"Kurbanı suçla."

"Kanında alkol çıkmadı ama karaciğerinde yağlanma, MSS lezyonları, morarma vardı, bunları tahmin etmemiştim," diye cevap verdim. "Ölümü bir kazaydı ve sigorta şirketi anlaşılmaya vardı. Yine ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Belki de bir sigorta şirketinin kabusu oldun." "Belki de öyleyimdir."

"Eskiden öyle değildin."

"Sen öyle diyorsan."

"Demek istediğim, eskiden daha klinik biriydin." Storrow Drive'da oturup yine hiçbir yere gitmezken çizik Ray-Ban'leriyle bana bakıyor. "Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda? Biraz soğuk ve kişiliksizdin."

"Elimden gelse bunu bir iltifat olarak kabul ederdim."

"Söylediğim şey kitaba uygun. Sonuç umurunda değildi, hatırladın mı?"

"Bunu umursamak istemedim," diye yanıtlıyorum.

"Bazen ifade verdikten sonra jürinin ne karar verdiğini görmek için gazete okumaz ya da haberleri izlemezsiz bile." Bana tekrar baktı. "Bir davanın nasıl sonuçlanacağını ya da sigorta şirketlerinin ne yapacağını size bağlı olmadığını, hatta işinizin bir parçası olmadığını söylediniz."

"Öyle değil."

"Belki de bunu artık kendi işin haline getiriyorsundur." "Olabilir."

"Nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Diğer taraf olmak artık doğru gelmiyor," diye cevap veriyorum. "İnsanların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasından bıktım."

Marino aklında başka bir şey varmış gibi, "Sen ve ben," diyor. "İnsanların yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı. Kim oldukları umurumda değil."

"Soğuk ve kişiliksiz," diye düşünüyorum sanki gibi ama eğlenmiyorum. "Sayılır dedim."

"Bunca zamandır bana bunu söylemek için mi bekledin?"

"Bunu daha önce de söyledim, arkandan da söyledim. Artık farklısın."

"O zamanlar o kadar kötü müydüm?"

"Evet ve ben de pisliğin tekiydim," diyor. "hak ettik."

BÖLÜM 18

Saatte üç mil hızla ilerlerken kalın parmaklarını sabırsızca direksiyona vuruyor.

Marino yaratıcı bir yoldan geri dönmeye karar verdiğinde pazarlık ettiği şey bu değildi, şimdi Longfellow Köprüsü üzerinde, yerel olarak Tuz ve Biber Köprüsü olarak bilinen, uzun granit kuleleri tuz ve biberliklere benziyor. Paslanmış tren rayları, doğu ve batı yönündeki dört şeritli trafiği ortadan ikiye ayırıyor.

Yüzyıllık çelik kirişli köprü Charles Nehri üzerinde uzanarak Boston'un Beacon Hill'ini Cambridge'e bağlıyor ve trafik hala berbat. Şu anda bunun Obama ile bir ilgisi yok. Konvoyunun neden olduğu sapmalar ve gecikmeler yeterince kötü değilmiş gibi, ileride bir araba bozuldu ve sağ şerit kapandı. Doğuya giden şeritlerin ortasında, bükülmüş bir enkaz açık kasa bir kamyonu zincirliyor.

Mavi ve kırmızı polis ışıkları yanıp sönüyor ve haber helikopterleri parlak yusufçuklar gibi havada süzülüyor, üç tanesi yaklaşık bin fitte sabit duruyor. Alçak güneş parlıyor ve bunun kazaya katkıda bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Belki de başkanlık ziyaretinin yol açtığı tıkanıklık ve yol öfkesi etkilemiştir.

"Son birkaç yılda belki yarım düzine kez konuştuk." Marino'ya Bloom'la olan konuşmalarımı anlatıyorum. "Ne yazık ki muhatap olmak zorunda kaldığım bir dizi hurdacı avukatla aynı düzeyde konuştuk. Belli ki benim hakkımda bulabildiği her şeyi öğrenmeyi kendine görev edinmiş, buna neye benzediğim de dahil."

"Sizi tanımak pek de büyük bir sürpriz sayılmaz," diyor. "Haberlerde ve hatta Wikipedia'da yer alıyorsunuz, bu arada düzeltmeniz gerekiyor. Virginia'daki davalarda çalışırken sizinle bir ilişki de dahil olmak üzere bir sürü yanlış şey var. Sanırım Benton'ı kastediyorlar."

"Florida'da planladığımız tatil kamuoyuna açıklanmadı." Dedikodularla ilgilenmiyorum. "Benton'ın kiraladığı daire açıklanmadı. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Lucy'nin bu konuda fikirleri olabilir. Bloom'un girdiği bir veritabanı. Senin bilmediğin bir blog. Bu sabah onu olay yerinde gördüğümde beri Machado'dan hiçbir şey duymadım."

Bir an için suratı asıldı ve ben de sessizliğimin onu harekete geçirmesine izin verdim.

"Onu tanıdığımı sanıyordum" diyor ve projeksiyonu da bununla ilgili.

Marino'nun taşınacağım ya da onu terk edeceğim yönündeki endişeleri aslında en iyi arkadaşını kaybetmekle ilgili. Ama yaptığı bir yorum, ihanet ve sır saklamakla ilgili sorusu, sanki bir kişi yanlış bir şey yapmış gibi içime işliyor. Bu kişi Machado olmalı. O ne yaptı ve Marino ne saklıyor?

"Neler olduğunu bilmiyorum ama üzgünüm." Konuyu zorlamayacağım. Soğuk ya da kişiliksiz biri gibi görünmek istemiyorum, hatta öyle bile *sayılmam*. "İkinizin çok yakın olduğunu ve polisliğe geri dönmen için sana çok yardımcı olduğunu biliyorum."

"Ve eminim ki keşke yapmasaydım diyecektir." Marino öfkeli çünkü bu incinmekten daha kolay. "Birini cesaretlendirirsiniz ve o sizi toz içinde bırakana kadar sorun yoktur. Birlikte Harley'lere biner, Paddy's'de takılır, maçları izler ve Sweet Cheeks'ten barbekü, pırzola ve bisküvi alırdık. Sox biletleri, Bruins biletleri, North End'de İtalyan, Pomodoro, Assaggio alırdık." Bir an için üzgün görünüyor ve aynı hızla yüzü taş kesiliyor. "Birbirimizin arkasını kolladık."

"Artık yok mu?"

"O benimkine sahip değil ve belki ben de onunkine sahip olmamalıyım." "Böyle bir arkadaşı kaybetmek çok acı verici."

"Ben mi acı çekiyorum?" Kahkahası daha çok homurdanmaya benziyor. "Tabii ki hayır. Bir sızı bile yok. O bir hain. Ortak olabilmemiz için tekrar polis olmamı ne kadar çok istediğini söylediği onca zaman? Ne dilediğine dikkat et. Şimdi kovulmamı ya da ölmemi diliyor."

"Mesele bu mu? Onu gölgede bıraktığın için mi?" Marino üzgün olduğunda onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Ama ben hep öyle olduğumu düşündüm. İlişkimizin başından beri insan yönetimi becerilerime inandım. *Soğuk ve kişiliksiz*. Onun için kim olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Ruhum ani bir cereyandan rahatsız olan bir alev gibi dalgalanıyor.

"Tabii ki onu gölgede bıraktım. Gerçek bu," diyor Marino. "Torpido gözünde biraz sakız olmalı."

Bakmak için AÇIYORUM, parlatılmış bozuk para torbasını kenara itiyorum ve sessizce şingirdiyorlar.

Rand Bloom onları duvarıma bırakmadı. Geçen ay Morristown'daki şiiri tweetlemedi. Şifreli sembolizm eylemleri için fazla kaba ve hoyrat. *Soğuk ve kişiliksiz*. Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Virginia'nın adli tabibi olarak işe alındığımda, ilk büyük işimde, Marino bir pislikti. Ben çekingendim. Belki sıcak değildim ama adildim. Samimiydim. O benim hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yaparken ben iyi olduğumu düşünüyordum.

Etrafı araştırdım ve sakızı buldum. Retro'yu sever ve ince kırmızı paketi açtığımda geçmişten gelen güçlü bir heyecanla irkiliyorum, babamın Batı Flagler'daki bakkalının görüntüleri ve sesleri, göçmenler için güvenli bir bölge olan Küçük Havana'nın bir bölgesi. Paketi burnuma götürüp kokluyorum. Tatlı, keskin ve baharatlı... Ön taraftaki elle boyanmış tabelayı hatırlıyorum: Büyük mavi harflerle SCARPETTA'S MARKET.

İçerisi her zaman serindi, bir pencere kliması tıkırdıyor ve fayans zemine yoğunlaşma damlatıyordu ve ilk gördüğüm şey şeker ve sakızlardı. Clove, Teaberry, Juicy Fruit, SweeTarts, M&M's, Mallo Cups bir tel rafi dolduruyordu ve ahşap tezgahın üstünde galonlarca kavanoz Bazooka sakızı, içinde çizgi romanlar ve bitter çikolata kaplı gümüşü York nane köftesi vardı.

Marino'nun telefonu "Hail to the Chief" diye çalıyor, daha önce de duyduğum bir zil sesi ama kim olduğunu bilmiyorum. Babamın ellerini sanki karşımdaymış gibi hayal ederken dikkat etmiyorum, uzun ince parmaklarıyla bronzlaşmış, nikel kaplama yazar kasanın içine bozuk para yerleştiriyor, yüzyılın başında ve titizlikle restore edilmiş. Aylarca onu üzerinde çalışırken izledim; mutfak masasının üzerinde, annemin *Miami Herald* gazetesinin katlarıyla kaplattığı bir süt sandığı dolusu parça vardı. Mekanik anahtarları değiştirdi, para çekmecesi açıldığında çınlayan pirinç bir zil ekledi.

"Naber patron?" Marino soruyor ve ben onu dinlemiyorum.

Babamın bana talimat verirken söylediklerini dinliyorum, bana nasıl yaşamam gerektiğini öğütlüyordu çünkü daha fazla yaşayamayacağını biliyordu. Ama o gidene kadar bunu asla kabullenemedim, belki o zaman bile kabullenemedim. Evimizde sık sık İtalyanca konuşurduk ve onun aksanı nazik ve , sesi baritonda

ve sessiz. *Succedono cose terribili*. Bana korkunç şeyler olduğunu ve kapıdan kimin gireceğini asla bilinemeyeceğini söylerdi. *Arkanı dönüp hırsıza fırsat verme. Hayat kısa, Kay. Değerli ve kırılgandır. Kendilerine ait olmayanı almak isteyenler var, böyle çok insan var. Çok incitici insanlar.*

Io non volevo vivere la mia vita con la paura del male. Ona hayatımı kötülükten korkarak yaşamak istemediğimi söyledim. Hiçbir şeyden korkmak istemiyordum ve o da bana naif olmamayı, akıllı olmayı öğrettiğini söylüyordu. *Non essere ingenua, devi essere furba*, demişti bir gün kasaya anahtar gerektiren bir yan kilit takarken, yassı pirinçten, tuhaf şekilli, her zaman cebinde taşıdığı küçük katlanır bıçaklı bir köstek.

Daha sonra artık çalışamaz hale geldiğinde, anahtarı taşımaya başladım ve hala aklı başında konuşabildiğinde bana benimle güvende olup olmadığını sorardı. *Si, Papà, la terrò sempre al sicuro*. Her zaman güvende olacak, şimdi mücevher kutumda ve onu düşündükçe üzüliyorum. Bu eski bir duygu, nostaljik ve Marino'nun sakızı gibi geçmişime ait.

"Tamam. Anlıyorum. Ondan aldın ama bana göndermeye zahmet etmedi. ..." Babamı sanki yanımdaymış gibi görürken Marino'nun söylediklerine kulak misafiri oluyorum, hasta olmadan önce bile zayıftı, keskin hatlara sahipti, sarı saçları dalgalı ve gürdü.

Bazen cumartesi günleri beni dükkânına götürdüğünde elimi tutar ve müşterilerle tanıştırdı, ben de ona eşlik eder ve ufak tefek işleri yapardım. Daha sonra artık evden çıkamaz hale geldiğinde okuldan sonra, hafta sonları ve yazları kasada çalıştım. Dokuz ya da on yaşındayken defterleri tutuyor, bankaya para yatırıyor, teslimat kamyonlarını karşılıyor ve taze meyve ve sebze kutularını dolduruyordum. Etleri ve peynirleri kesip tartmakta ustalaştım, zeytinyağı sanatında uzmanlaştım ve ev yapımı makarnalar ve ekmekler hazırladım. Çocuk olduğum hiç aklıma gelmedi.

Babamın lösemisi beni yaşlandırdı. Belki de beni kişiliksiz ve soğuk yaptı. Pencereden dışarı bakıyorum ama trafiği görmüyorum, gördüğüm şey babamın sevdiği Küba sandviç dükkânı, *jamón dulce, ropa vieja* ve bir tepside yatak odasına taşıdığım İspanyol sığır eti yahnisi, panjurlar çekilmiş, en ufak bir ışık sızarken orada yatıyor. Ona yemek yedirebileceğime ve kilo vermeyi durduracağına inanıyordum. Çok çalışırsam ve onu mutlu edersem baş ağrıları bu kadar şiddetli olmayacak ve yorgunluğu geçecekti.

"Bakacağım," diyor Marino, bana değil, telefonuna bakıyor ve ben kişiliksiz ve soğuk olduğumu düşünüyorum ve bir iğne batması gibi öfke hissediyorum.

Yıllar önce birlikte çalışmaya başladığımızda o da böyle düşünüyordu. Şimdi duymak daha kötü geliyor. Aslında gereksiz. Bunu söylemesine gerek yoktu ve bunun doğru bir tanımlama olduğundan emin değilim. Ciddi ve gayretliydim. Belki benim alaycı mizahım onun gözünden kaçmıştır ya da söyledikleri o zamanlar doğru olabilir. Öyle olması mantıklı. Çok fazla umursamamayı öğrenmişim ve yavaş yavaş bunu unuttum, şu anda bulunduğum nokta da bu. Marino zalim olmaya çalışmıyordu. Hiçbir şey demek istemedi.

"Hemen bakıyorum." Konuştuğu kişiye karşı alışılmadık derecede samimi. "Çünkü lanet olası bir otoparkta oturuyorum. Hayır, gerçek anlamda söylemiyorum. Bu ani aciliyet niye?" Bir duraklama. "Evet, benden yaklaşık bir saat önce oraya varmış. Birkaç üniformalı oradaydı. Hayır, içeride onunla birlikte değillerdi, olamazlardı da. Neden?" Daha uzun bir duraklama. "Dediğim gibi, onun Yalnız Kovboy olmasını engelleyemem... Öyle görünüyor. Tox onaylayacak. Doğru. Çamaşır suyu." Telefonu kapattı ve bana "Bu biraz garipti." dedi.

Elimdeki açılmış karanfil sakızı paketini hatırlıyorum. "Sanırım bayatlamış," diye yorum yapıyorum ve öfkem sanki hiç olmamış gibi kayboluyor.

Omuz silkiyor. "Bana iki kere vur."

Karton kadar sert iki çubuğun ambalajlarını soyuyorum. Onları ısırıldığında çıtırdıyorlar.

"Komiser," diyor çiğnerken, telefonunda bir şey açıyor ve uzun uzun ona bakıyor. "İstersen sakız alabilirsin." Sesi farklı ve dikkati dağınık. "Geldiği yerde daha çok var. İnternette sipariş ediyorum."

"The Lone Ranger?" Baktığı şeyi kapatıp telefonunu kucağına bırakırken soruyorum.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Yine de konuşmaya devam ediyor. "Machado." Sorunun geçen yılın sonlarına doğru Cambridge Polis Komiseri Gerry Everman'ın Marino'nun teşkilatın gelmiş geçmiş en iyi dedektiflerinden biri olduğunu söylemesi ve bu sözün rütbeler arasında yayılmasıyla başladığını anlatıyor.

Eğer bu kıskançlık için yeterli bir neden değilse, Marino'nun birlikte çalıştığı mağdurlardan ve tanıklardan gelen rekor sayıda övgü mektubu vardı ve elbette bu konuda sessiz kalmadı. Machado ne kadar düşmanca davranırsa, Marino da o kadar geri adım atıyordu. Son olarak, geçen Şükran Günü civarında bir kadınla başlayan bir "durum" vardı.

Marino " taşıran damla" diye özetliyor. "Uğruna kavga ettiğiniz biri mi?"

"Bunun benimle ve hayırla bir ilgisi yok. Kızı Julie öldürülene kadar Beth Eastman'la görüşüyordum. Feribota binmek üzereyken vurulan ikinci Jersey kurbanı."

"Lisedeyken Bethle çıkmıştın."

"Birlikte olduk ve her şey yolunda gitti." "Yıkılmış olmalı."

"Kızı gerçekten iyi bir hanımefendiydi." Aynı anda hem konuşuyor hem de sakız çiğniyor. "Geçen gün bir söylenti duydum, son işi eyalet polisine girmeye çalışmakmış, Middlesex Bölge Savcılığı'nda müfettiş olmak istiyormuş." Yine Machado'dan bahsediyor. "Eğer yaparsa, bu iyi bir kurtuluş ve benim bir sonraki baş belam olacak, muhtemelen motivasyonu da bu. Cambridge'i ezmeye çalışacak ve bulduğumuz her cinayete müdahale edecek. İçeride zaten yaptığı şey gibi. Joanna'ya kocasının vurulduğunu söyleyecek kadar aptaldı."

"Ona böyle önemli bir ayrıntıyı vermenin iyi bir fikir olmadığına katılıyorum." Gitarları, yatağın üzerindeki iki kılıfı ve beyazımsı mavi renkte parlayan diğer eşyaları düşünüyorum.

"Ve bugünlerde neden çok kötü kararlar verdiğini biliyor musunuz?"

Marino diyor ki. "Çünkü insanların benden değil, kendisinden yana olmasını istiyor. Delilik derecesinde takıntılı. Eğer ben ölürsem kimi biliyorsun."

"Bundan iki kez bahsettin," diye cevap verdim. "Umarım bunu kastetmiyorsundur."

kelimenin tam anlamıyla."

BÖLÜM 19

Karşı şeritteki hurdaya dönmüş Smart arabanın yanından geçiyoruz, ezilmiş, ön camı çökmüş, tavanı dümdüz olmuş. Cam ve plastik yolun her tarafına yayılmış durumda ve acaba sürücü CFC'ye mi gidiyor diye merak ediyorum.

"Bir teneke kutuda da olabilir." Marino artık Machado hakkında konuşmak istemiyor. "Bir insan neden böyle bir şey anlamıyorum."

" fiyatlı."

"Evet, içinde öldürülürsen gerçekten kelepir. Belki ekmek kutusundan daha büyük bir şey alırsın. Cenazeden daha ucuza gelir."

"Rand Bloom hiçbir şeyi esirgemez, amaç aracı haklı çıkarır." Marino'nun sigorta müfettişini çok ciddiye aldığından emin olmak istiyorum. "Daha fazla gizli numara bekliyorum ve hazırlıklı ve proaktif olmalıyız."

"Ne zaman *proaktif* olduğunu söyleyen beni sinirlendiriyor."

"Bizim hakkımızda öğrenebileceği her şeyi öğreniyor. Bakalım biz de onun hakkında neler öğrenebileceğiz."

"Biz" mi? Bence sadece sen varsın. Benimle ilgilendiğini sanmıyorum," diyor Marino ve ben ne yapacağımı biliyorum.

"Kaza geçirdi ya da kavga etti" diye cevap veriyorum.

"Evet, yüzü sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibi görünüyor. Sıraya gir. Onunla tanışan herkes muhtemelen onu dövmek istiyordur."

"Bakalım Lucy onun hakkında ne bulabilecek." Bir kaza ya da saldırı, bir polis raporu olmalı, bir yerlerde ne olduğuna dair bir kayıt olmalı.

"Sanırım ne demek istediğimizi anladık," diyor Marino, köprünün sonuna geldik ve şimdi kırmızı ışıkta duruyoruz. "Bloom tam bir bok karıştırıcı, bu kadar basit. Bu yüzden adi bir sigorta şirketi onu işe alır."

Telefonuna gelen bir e-postayı ve ekini açar, belki de komiserin az önce ona bahsettiği şeydir ya da yeni bir şey de olabilir. Marino'nun bölüm başkanı ona bilgi sızdırıyor ve

Unutmamın kolay olduğu bir şeyi hatırladım. Marino çok iyi bir dedektif. Peşimde olmasını istemezdim.

"TBP halk tarafından adi olarak görülmüyor," diyorum ona.

"En Büyük Pislikler." Telefonunun dokunmatik ekranında baktığı şeyi büyötmek için iki parmağını kullanıyor.

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aklıma The Best Policy geliyor. Eğer araştırırsanız, çalışmak için harika bir yer olduğunu ve her türlü ödölü kazandıklarını görürsünüz."

"Beni rahat bırak."

Işık yeşile döndü. Tekrar hareket ediyoruz.

"Müthiş bir sigortacı ve gerçekten bir tazminat talebiniz olana kadar saygı görüyor," diye ekliyorum. "O zaman ödediğiniz primleri alamamanız için neler zor yoldan öğreniyorsunuz."

"Tamamen iğrenç." Marino sola Memorial Drive'a sapıyor ve Cambridge'e geri dönüyoruz. "Kimseyi umursamayan ve vicdanı olmayan bir pislik için ne mükemmel bir iş," diyor ve haklı.

Jamal Nari'nin bu sabah öldürölmesi Bloom'u Joanna'ya karşı sürdürdüğü tacizden vazgeçirmedi. Hatta daha da arttırdı.

"Belli ki Mary Sapp'ı da hedef almış," diyor Marino. "Görünüşe göre başka birini daha hedef almış olabilir," diye gizemli bir şekilde ekliyor.

"Benim sorum da aynı. İnsanlar hakkında bu kadar detayı nasıl öğreniyor? Nari ve karısının Mary Sapp ile çalıştığını, kiralamak istedikleri evin emlakçısının o olduğunu nereden biliyordu?"

"Tek yapman gereken birini takip , bir yerlerde karşılaşmak, çok çalışkan ve odaklanmış olmak. Sonra da kirli işlerini yapması için dürüst olmayan bir emlakçı tutarak kiralama işleminin gerçekleşmemesi için bilgi verdi. Depozitoyu alıp sorun çıkmasını önlediği için mutlu. Ve kim bilir bu işi nasıl tatlıya bağladı."

"Bloom'un konumunda olan biri muhtemelen çok fazla küpü tatlandırıyor." "Rüşvetler ve Nari'nin öldürölmesi sadece onun şansı."

"Karısı onu kaybediyor, şimdi de evi kaybedecek," diye cevap veriyorum ve Charles Nehri Yat Kulübü solumuzda, MIT kampüsü sağımızda, bir sürü tekne, tuğla ve granit. "Olanlardan sonra apartmanlarında kalamaz ve birden gidecek bir yeri olmadığını fark eder."

Koşucular ve bisikletçiler nehri çevreleyen spor yolunu doldururken yemyeşil ağaclar yayılan gölgeler oluşturuyor. Kürek çekenler ve kürekçiler karanlık

mavi su, sert pompalamak, hızlı gitmek, günü fiziksel olarak ve yaptığımızın aksine nezaketle bitirmek.

"Bir serseri. Zaten mağdur edilmiş insanlara sataşan lanet bir akbaba." Marino, tekrarlamaya gerek olmayan başka tanımlayıcı kelimeler ve ifadeler kullanmaya devam ediyor, ancak söylediklerinin özü doğru.

Rand Bloom, ekmeği ve tereyağı taciz olan bir hayduttur. Beni gözetlediğini kesin olarak bilmesek de, Johnny Angiers altı hafta önce ormanda öldüğünden beri bunu yaptığından şüpheleniyorum. Bu, Bloom'un bu sabah neden benim mahallemde evimin yakınına park ettiğini açıklayabilir ve Benton'ın arka bahçeden gördüğü ışık parıltısını düşünüyorum.

Muhtemelen Bloom'du. O ya da onunla bağlantılı biri, mahremiyetimi ihlal etmek, istihbarat toplamak ve kamuoyu önünde utandırmak için Benton ve benim kişisel bir anımızı gözetliyor ya da fotoğraflarımızı çekiyor olabilir. Niyetinin, Angiers'in ölümü hakkında tespit ettiklerimi savunmaya değmeyeceğinden emin olmak olduğunu varsayabilirim ve sonra başka bir şey geliyor.

"Bu sabah Nari'nin öldürülmesiyle ilgili radyoda tam olarak ne yayınlandı?" Ben sordum.

"Adres ve evde ikamet eden Angelina Brown'ın araba yolunda yere yığılmış bir adam gördüğü. Görmek isterseniz tutanak elimde. Bana yeni gönderildi," diye ekliyor ve kim tarafından gönderildiğini merak ediyorum. "Durduğumuzda sana iletirim."

"Çağrılar duydu mu?" diye sordum.

"Spor salonundaydım ve telsizim yanımda değildi. Machado bana telefonla ulaştı. Tatlı zamanını aldıktan sonra. Neden?"

"Bloom telsizini dinliyor olsaydı çağrılar duyar ve adresi tanırdı. Sadece birkaç blok ötede olabilir. Sen ve ben kamyonunun yanından geçerken kesinlikle oradaydı."

"İçinde değildi," diye belirtiyor Marino. "Hangi cehennemde olduğunu bilmiyoruz."

"Eğer evime yakın olsaydı beni aldığını görmüş olabilirdi. Telsizden bu konuda bir şey geçti mi?"

"Evimden çıktığımda telsizle on sekizde olduğumu ve Farrar Caddesi'ne müdahale ettiğimi bildirdim."

"Beni alıp olay getireceğinizi herhangi bir şekilde belirttiniz mi?" diye sordum.

"Hayır. Ama orada on buçukta olduğumuz yazıyordu."

"Genelde cinayet anlamına gelen büyük bir suç. Bloom bunu duyduysa, neler olup bittiğine dair bir fikri vardır. Evimi izliyor olabilir, özellikle de Florida'da tatilde olduğumu bir şekilde bildiği için. Şimdi onun için gerçekten ilginç. Nari'nin olay yerine gidip gitmediğimi ya da başka şeylerle meşgul olup olmadığını görecektir."

Benton'ın kollarını bana doladığını, beni öptüğünü hayal ediyorum. Ama bundan bahsetmiyorum. Lucy'nin evin etrafında vızıldadığını, ağaçları tedirgin edecek ve camları kıracak kadar alçaktan uçtuğunu düşünüyorum. Zihnim fotoğraflanmasını ve halka duyurulmasını istemeyeceğim bir dizi sahneyi hızla sıralıyor.

"Neden zahmet etsin ki?" Marino soruyor.

"Tahminimce beni suçlayabilecek herhangi bir şey arıyor. Eğer doğru detayı verirseniz ve bu internette yayılırsa fazla bir şey gerekmez. Güvenilir olarak algılanmazsam kimsenin işine yaramam."

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, o lanet olası CIA'den daha çalışkan." "Yine de Machado beni şaşırtıyor," demek zorundayım. "Eğer bu kadar rekabetçiye

O zaman neden sen spor salonundayken seni arama zahmetine girdi?" "Oraya ilk onun gideceğini biliyordu, davaya büyük bir avantajla başlayacaktı.

Birini partiye geç davet edip sonra da görmezden gelmek gibi bir şey, böylece kendini bok gibi hissediyor. Bugünlerde beni kötü göstermek ve kendini daha iyi göstermek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Görünüşe göre o da en azından bir süreliğine aldığı bilgileri size gönderiyordu," diye belirttim.

"O yapmadı. Bunu yapan o değildi." Marino bana kimin yaptığını söylemiyor ama içimde bildiğime dair bir his var.

Komiser Marino'nun müttefiki ve bu Machado için kötü bir işaret ve bana başka bir şey söylüyor. Gerry Everman'ın bir sorunu var. Bu sorunu halletmek için Marino'yu kullandığına dair bir his var içimde. Yedi katlı titanyum derili binam ileride, kubbeli cam çatısıyla bodur ve personelimden hangi üyelerinin beni beklediğini ve nasıl nezaketle sosyalleşmekten ve cannolis yemekten kaçınabileceğimi merak ediyorum. Zamanım yok.

"Dorchester'a gidip Boston Polisi'nden destek istediğinde Bloom'un benim de geleceğimi düşündüğünü sanıyorum," diye ekliyorum. "Az önce kamyonetiyle yanımdan geçti. Geçmesine izin vermek için yavaşladınız ve bizi gördüğünden hiç şüphem yok. O zaman senin telsizle merkeze plakasını bildirdiğini duymuş olmalı."

Haklı olduğuma eminim ve keşke olmasaydım ve acımasız sigorta müfettişinin henüz görmediğim kirli numaralardan oluşan bir cephaneliği olduğuna eminim. Ne?

başka neler fotoğrafladı? Özel hayatımın başka hangi ayrıntılarını öğrendi ve internette neler ortaya çıkacak? Yalnız mı çalışıyor? Başka kimlerle ilişkisi var? Görünüşe göre Nari'yi takip etmiş ve bir uyuşturucu anlaşmasını fotoğraflamış. Belki Bloom'un uyuşturucu bağlantıları vardır.

Ne işle uğraştığı belli değil ama emlakla ilgili pek çok tazminat davasıyla ilgilenmek zorunda. Konutlarda, ofis binalarında ve inşaat alanlarında yaralanmalar ve ölümler. Mary Sapp ile daha önce bir komplo kurdu mu ve geçen Şükran Günü'nde Nantucket'ta öldürülen emlakçı Patty Marsico davası ne olacak? Bana öyle geliyor ki şu anda uğraştığımız her şey son yedi ay içinde oldu.

"Bloom neden bu kadar zahmete girsin ki?" Marino, Memorial Drive'dan benim arka otoparkıma giden bir yan sokağa sapıyor.

"Benim üzerimde çalışmak, beni için," diye yanıtlıyorum. "Belli ki benim fark etmediğim şekillerde onun için bir sorun teşkil ediyorum."

Marino, "Bizim de fark etmediğimiz bir şekilde sorun yaratabilir," diyor. "Size bir şey göstereceğim."

Cipi kurşun şeklindeki binamın arka tarafındaki yüksek siyah güvenlik kapısına yaklaşıyor.

"Belli ki çocuktan haberi var," diyor Marino, park yerimi çevreleyen uzun siyah çitin önünde durduğumuzda, MIT çatılarındaki büyük antenler ve çanak antenler bizi çevreliyor. "Onu hatırlıyor musun?"

Telefonunu yaklaşıyor, böylece uzun kızıl saçlı, siyah eşofman bantlı ve ayakkabılı, siyah tenis şortlu ve tişörtlü sıksa genç bir adamın fotoğrafını görebiliyorum. Uçuşun ortasında bir tenis topunu kafasının arkasına vuruyor, top iki kez sekmeden bir lob vuruşu yapıyor, Roger Federer tarzı bir hareket, muhtemelen bir haberden alınmış bir fotoğraf. Leo Gantz. Neredeyse inanamayacaktım.

"Bu sabah tehdit ettiğin kişi mi?" Aslında inanamıyorum.

Marino, "Bloom'un kamyonetinin hemen yanında bir yaprak üfleyici kullanarak" diyor.

Sigorta müfettişinin Mary Sapp'a yaptığı imaları düşünüyorum. *Joanna'nın gerçekten neden işten ayrıldığına dair çok da önemsiz olmayan bir sorun var*, dedi ve on beş yaşındaki çocuğun suçlamalarından haberdar olduğu açtı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Leo'yu biliyor çünkü bir noktada onunla konuştu."

"Doğru anladın ve bela yaklaşıyor. Gerry az önce bana bu resmi gönderdi ve tanıdık gelip gelmediğini, onu Cambridge civarında görüp görmediğini sordu. Görünüşe göre Leo Cambridge, Somerville ve sizin bölgenizde bahçe işleri yapıyormuş. Gerry, Machado'nun güncelleme için beni arayacağını, bilginin ondan gelmesi gerektiğini söyledi." Bunu söylediğinde, neler olduğunu anladım.

Komiserin elinde bilgi var ama bunu Marino ile paylaşacak kişinin Machado olmasında ısrar ediyor. Bu bir tuzak, eski bir bürokratik taktik. Sorunlu bir kişinin davadan alınmasını ya da kapı dışarı edilmesini istiyorsanız, onu kendi kötü haberinin elçisi yapın. O zaman askerler liderlerinin peşinden gitmezler. Her ne olursa, Gerry Everman'ın suçu üstlenmeye niyeti yok. Sil Machado istifa etmek ya da işten çıkarılmak üzere, ki bu kovulmakla aynı şey ama başka bir yerde iş bulmasını engellemeyecek. Aslında, komiser muhtemelen onu tavsiye edecektir.

"Bu şeyi açacak mısın?" Marino soruyor.

Siyah, yüksek gerilimli çelikten yapılmış kapalı kapımın önünde oturuyoruz; kapının sivri uçları, hiçbir şey bile görsel olarak caydırıcı olan üç köşeli mızrak uçlarıyla sonlanıyor. Arabanın kapısını açıyorum ve Marino'nun uzaktan kumandası olmadığını ilk kez unutmuyorum. Artık benim için çalışmıyor, anahtarları ya da ergonomik kilitlere taranmış parmak izi yok ve ben de kodumu giriyorum. Siyah metal kapı yalpalayarak uyanıyor. Rayları üzerinde kayarak açılmaya başlıyor. Tekrar cipe bindim.

"Hâlâ alışmaya çalışıyorum." Torpido gözünü açıyorum.

"Dün ayrıldım. Bir yıldan fazla oldu." Özlendiğini düşünmeyi seviyor.

"Ve on yıldan fazla bir süre benim için çalıştın." Bir çanta dolusu bozuk para çıkardım. "Eski alışkanlıklar zor ölür." Onun artık benim soruşturma şefim olmamasını kişisel olarak nasıl karşıladığımı konusunda söyleyeceklerim bu kadar.

Bazı sabahlar kendimi hâlâ eski ofisine uğrayıp kahve isteyip istemediğini sorarken bulduğumu ona hiç söylemedim.

"Senin yerin boş. Sakıncası var mı?" İzin beklemeden çalışan arabalarının, beyaz minibüslerin ve olay yeri kamyonlarının yanından geçiyor.

"Bunların Ernie'ye gitmesi gerek." Benton'ın kanıt olarak paketlediği bozuk paraları gösteriyorum. "Ya da onları ilk siz gönderirseniz, seve seve ilgilenirim."

"Bin dokuz yüz seksen bir yaşında olmalarına rağmen yeni gibi parlıyorlar. Sanırım nedenini biliyoruz."

"Bilmemiz gereken kim olduğu," diye yanıtlıyorum.

"Sharpie'n var mı? Üzerindeki tarihin bir anlamı olmalı" diyor.

"Ya da öyle olduğunu düşünmemiz gerekiyor."

Poşeti paraflayıp bana geri verdi. O kadar eski olamayacak kadar parlak yedi peniye bakıyorum. Onları duvarıma yerleştiren kişi beni nasıl inciteceğini çok iyi biliyor.

PARK YERİM, penceresiz, düz gri, ağır hizmet tipi kaynaklı çelik, devasa döner bölme kapısının hemen sağındaki asfalt üzerine beyaza boyanmış bir 1 ile belirlenmiştir. Hava güzel olduğunda genellikle geri çekilir ve yanında yine penceresiz metal bir yaya kapısı bulunur. Biyometrik kilidi açmak için sol başparmağımı okutuyorum.

Marino'yla birlikte bir jetin hangarına yetecek büyüklükteki parlak ışıklı bir alana girdiğimizde puro dumanı ve Lysol kokusu alıyorum ve Lucy'nin helikopteriyle aynı renkteki Fransa Turu mavisini Ferrari beni şaşırtıyor. Epoksi kaplı beton zeminin ortasına park edilmişti ve onu daha önce görmemiştim ama kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Bir şey çoğu insanın evinden daha pahalıya mal olduğunda eleme süreci basittir. Acaba neden bana son kazancından bahsetmedi? Yeğenim son zamanlarda mesafeli. Çok meşgul olduğunu söylüyor. Çoğunlukla sesli mesajlaşıyorduk.

Marino, "Belki sana bir doğum günü hediyesi almıştır," diyor.

"O yaptı. Bir kitap." Gaetano Savi'nin *Flora Italiana*'sının ilk baskısı, ama ayrıntıya girmiyorum.

"Bir kitap mı? Hepsi bu kadar mı?" "Çok fazlaydı."

Lucy kitabı bana Anneler Günü'nde erkenden verdi çünkü bahçeleri, özellikle de İtalyan bahçelerini çok severim. Benton'la birlikte gittiğimiz yerleri, Tivoli'deki Villa d'Este ve Villa Gregoriana'yı, Roma'daki Borghese'yi, Adriyatik Denizi kıyısındaki Puglia'daki avluları hatırlayarak güzel çizimlerin üzerinde saatlerce oyalandım.

"Ama bu değil, bir Ferrari değil. Yapmaz," diye cevap veriyorum Marino'ya, kaymayan zemin nemli, dezenfektan kokusu biz yürüdükçe daha da güçleniyor.

"İyi günler!" Rusty ve Harold körfezin uzak ucundan neşeyle sesleniyor, purolarını söndürüp kalanları sonraya saklıyorlar. "Mutlu yıllar, Şef! Hâlâ burada olman dışında mı? Florida'ya ne zaman gidiyorsun?"

"Şu anda hiçbir fikrim yok," diye sesimi yükseltiyorum ve sesim boş beton alanda yankılanıyor.

İçeri açılan kapının solundaki köşede oturuyorlar, masa kırmızı ve sarı vinil bir Fransız kır örtüsüyle kaplı, ortasında ipek ayçiçeklerinden oluşan bir düzenleme var, Van Gogh'a çok benziyor ve hortumla yıkanabiliyor. Keurig'in yanındaki beyaz pasta kutusunu, bir tekerleği kalıcı olarak sıkışmış, aksak paslanmaz çelik ameliyat arabasının üstünde, büyük çelik lavabonun yanındaki bir kapta tatlandırıcılar ve toz kremler görüyorum. Birkaç mavi plastik sandalye ve su filtreli bir sürahi, La Morte Café olarak adlandırılan yere eklenmiş, biyolojik tehlike trafiğinin dışında, burada içecek veya yiyecek tüketmek gerçekten en iyi fikir olmasa da. Ama insanlar tüketiyor. Ben suçluyum.

Yiyor, içiyor, sigara içiyor ve yağmur yağmadığı ya da kış soğuk olmadığı zamanlarda temiz hava ve güneş ışığını içeri alabiliyoruz. Yaşam, ölümün hüküm sürdüğü bir yerde kendini göstermeye çabılıyor. Körfezde dinlenmek, çirkin sahnelerden ve otopsilerden sonra başa çıkmanın bir yoludur. Sigara içmeyi özledim çünkü birkaç dakikalığına da olsa kendime gelmemi sağlıyordu. Şimdi onun yerine bir kahve ya da çay içiyorum. Çalışanlarla sohbet ediyorum. Bazen kafamı boşaltmak için burada tek başıma oturuyorum.

"Benim için purolarınızı söndürmenize gerek yok." Bunu Rusty ve Harold'a her seferinde söylüyorum ama fark etmiyor.

Her zaman suçüstü yakalanmış çocuklar gibi davranırlar.

BÖLÜM 20

SAKINCASI YOKSA." Marino bir sigara yakar. "Cheech ve Chong bugün nasıllar? Beni özlediler mi?"

Rusty uzun kır saçları ve tuhaf kıyafetleriyle yaşlı bir hippie gibi görünebilir ama Harold takım elbisesi ve kravatıyla kesinlikle görünemez ve ikisi de Hispanik görünmüyor. Şu anda koruyucu beyaz Tyvek ile kaplanmış durumdalar. Duvara yaslanmış paslanmaz çelikten iki gövdeli taşıyıcıyı, üst tepsideki galonlarca Lysol dezenfektanı, Dawn deterjanı ve toksik olmayan bir yağ çözücüyü fark ediyorum.

Dikkatim, paspası eksik olan büyük çelik başlı ahşap bir sapa ve altı galonluk sarı bir kovaya takılıyor. Gri melamin saklama dolapları kapalı ve parlak, kırmızı biyolojik tehlike çöp kutuları boşaltılmış ve Ferrari'ye yaklaştığımda her yerinde su lekeleri olduğunu görüyorum. Alışılmadık derecede uzun, titanyum jantları ve güçlü gri kaliperleri olan dört koltuklu bir otomobil, uzun eğimli bir burnu ve geniş bir bagajı var. Izgara ve zıplayan at karartılmış. Renkli bir camdan çok sayıda karbon fiber ve kapitone Cuoio deriye bakıyorum.

"Sesini açtığında Mach 2 gibi ses çıkarıyor." Rusty sesini yükseltir. "Geniş bir arka koltuk, altı yüz elli beygir gücü ve dört tekerden çekiş. Bu şeyle karda bile yolcu taşıyabilir."

Lucy'nin pratik bir araba fikri sanırım ve aklıma onunla Sock'u almayı planladığı geliyor. Bu uzun zaman önce olmuş gibi görünüyor ama altımdaki zeminin bir kapak gibi açılmasının üzerinden henüz altı saat geçmedi. Hâlâ serbest düşüşteyim ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses planların Florida'da bir tatili içermeyeceğini söylüyor, ne bu gece ne de yarın sabah. Benton'ı Machado için aradığımdan beri ondan haber almadım ve Lucy'nin ne yaptığını ve Farrar Sokağı'ndaki bilgisayarlar konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak ediyorum.

"Buradaki sorun neydi?" Soruyorum çünkü bir sorun olduğunu biliyorum.

Rusty ve Harold Bruins kül tablasından yarı tütsülenmiş purolarını çıkarırken masaya doğru yürüyorum.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" ikisi de aynı anda söylüyor.

"Hiç içmedim ve neden sorduğunuzu da bilmiyorum. Puro içerdim ama içime çekerdim."

"Dumanı ağzınızda iyi bir şarap gibi yuvarlamayı öğreniyorsunuz."

"Duman varsa içerim. Bu öğrenmekle ilgili değil, bu yüzden uzak duruyorum. Lucy muhtemelen arabasına su bulaştırdığın için sana teşekkür etmeyecektir ama arabasını körfeze park etmemeliydi," diye ekliyorum. "Neden yaptı ki?"

"Belki de burada olmadığın içindir," diyor Rusty.

"Şimdi de okul müdürü mü oldum?"

Marino, "sadece su bulaştıysa şanslı sayılır," diyor.

Harold, "Ona her zaman yaptığımız gibi bunun kötü bir fikir olduğunu söyledik," diye yanıtlıyor. "Hiç dinlemiyor," diyor Rusty. "Muhtemelen körfez normal görüldüğü için ona. Sanırım evindeki garaj da bu büyüklükte. Umarım arabasının içi leş gibi kokmuyordur. Bir süre önce burası berbat kokuyordu ve bazıları lastiklere birkaç santim uzaklıktaydı."

Harold, "Sızdıran bir ceset torbası," diye açıklıyor ve Rusty ile birlikte Gregoryen ilahisi gibi karşılıklı konuşuyorlar. "Arabasına bir hortum yerleştirip kendini CO ile öldüren yetmiş üç yaşındaki kadın mı? Yalnız yaşıyordu ve bunu garajda yaptı."

"Brookline'daki dava" diye hatırlıyorum.

"Bir süre bulunamadı. Hiçbir şey bir puroyu bir çürümeden daha fazla istemenize neden olamaz. Buna alıştığınız doğru değil."

"Beni rahatsız etmiyor. Fark etmiyorum bile." Marino pasta kutusunu açıyor ve haklılığını kanıtlamak için bir cannoli seçiyor. "Fıstık ezmesi mi? Çikolata parçacıklı nerede?"

"Sorun yaşadığımız aynı cenaze evi." Rusty ucuz bir kâğıt bardakta kahvesini yudumluyor, Bryce'ın toplu olarak satın aldığı askeri malzeme. "Hayatımda gördüğüm en berbat torbaları kullanıyorlar. Hepsi arızalı mesane askısı gibi sızdırıyor. Soğutucunun içine kadar sürekli damlıyor."

"Tüm körfezi ve kabul alanını kokuttu. Soğutucudan bahsetmiyorum bile."

"Dur tahmin edeyim. Meadows Morgu." Marino bir küle dokunuyor ve cannoli'yi ısıtıyor, hamur işi parçaları yere dökülüyor.

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," diyor Harold. "Onlara poşetlerimizi vermeyi bile denedik ama kullanmaya tenezzül etmiyorlar."

"Muhtemelen geri dönüp eBay'de satarlar. Aynı tas aynı hamam." Rusty bunu Marino'ya yöneltiliyor. "Sen gittiğinden beri hiçbir şey değişmedi, sadece artık işe gelmeyi umursamıyorum."

"Bu konuda yapacağınız şey" -Marino çiğnerken konuşuyor, parmaklarını yalıyor, eşofmanına siliyor- "tembel kışlarınızı lanet olası bedenlere nakletmek ve sonra sorun yaşamamak. Burada oturup kahve içmek, puro tütürmek ve hamur işi yemek yerine."

"Cannoliler Şef için. Kimse sizi düşünerek Mike's'a gitmedi."

"Çok ," diye cevap verdim.

"Hakkını teslim etmek gerekirse, bu Bryce'ın fikriydi ve onları o aldı."

"Ve çok minnettarım. Belki sonra?"

"Bu onun kaç arabası olduğunu gösterir?" Marino cannoli'yi Ferrari'ye doğrultur.

"Saymayı unuttum," diye cevap veriyorum.

"Sana kahve yapayım mı?" Harold bana soruyor ve artık ben dönene kadar burada kimin beklediğini biliyorum. "Şefle konuşuyorum, seninle değil," diyor Marino'ya.

"Hayır, teşekkürler. Şu anda olmaz," diye cevap veriyorum, çünkü kutuda sadece dört cannolis olduğunu fark ediyorum, Marino kendine yardım etmeden önce beş taneydi.

Harold, Rusty ve Bryce küçük bir parti veriyorlardı. Çok duygulandım.

"Ben senin içkini içmem." Marino böreği bitirdi ve sigarasına geri döndü.

"Teklif etmiyoruz."

"Dikkatli ol yoksa sana park cezası keser." Şaka hep aynıdır. "Sizi çöp atmaktan ya da huzuru bozmaktan tutuklar."

"Rozetinizi görebilir miyim, lütfen?"

"Dikkat et. Silahı var." Rusty ve Harold gösterisi devam ediyor.

"Çok büyük bir tane." Marino ağzının kenarından duman üflerken sigarasını yere atıyor.

Cebinden sigara izmaritleri çıkarıyor ve hepsini çöpe atıyor. "Memorial'dan yeni gelen iki vaka var. MV ölümleri çok uzak değil

Rusty bana Longfellow Köprüsü'nden haber verdi. "Sanırım az önce kazanın yanından geçtik."

"Her neyse, Lucy'ye buraya park etmemesini söylemiştim." Harold önce Rusty'nin purosunu, sonra da kendi purosunu yeniden yaktı ve ben odunsu siyah kirazı tanıdım

Bahama tütününün kokusunu seviyorlar. "Biri onu sedyeyle kazıyor ve bunun ne kadara mal olacağını düşünebiliyor musunuz?"

Rusty, "BMS, Lincoln'den boğulanları almak için yola çıktı," diyor ve kısaltmanın talihsiz olduğunu belirtiyor.

Bean Cenaze Hizmetleri. İsim ve kısaltması hakkındaki saygısız yorumlar tahmin edilebilir.

"Kimsenin yaşamadığı büyük bir evde çocuklar havuzun etrafında eğleniyor" diyor. "Bu ve içki içmek. Havuzun örtüsünün üzerinde trambolin gibi zıplıyorlar ve tabii ki örtü demirlerinden kurtuluyor. Ayakları altından çıkıyor ve kafasının arkasını beton kenara çarpıyor. Yanındaki küçük pislikler yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar. Onu havuzda bırakmışlar, çıkarmaya bile zahmet etmemişler ki bunu hiç anlayamıyorum. Birini havuzda nasıl bırakırsınız? Bir emlakçı onu bulduktan sonra bu sabah erkenden oraya gittiğimizde havuzun dibindeydi."

"Birlikte olduğu çocuklar kimseye haber vermedi mi?" Ben sordum.

"Görünüşe göre öyle değil. Luke kapalı bir kafatası kırığı olduğunu ve bunun atlatılabilir olduğunu söylüyor. Onu öldüren şey boğulmuş olması."

Rusty bir an için sessizliğe gömülür, gözlerini uzaklara dikerken ağzı sertleşmiştir. Başındaki bandanayı sıkıyor ve kimseye bakmıyor. Olay yerine gitmişler ve cesedi buraya taşımışlar ve bu onu rahatsız ediyor.

"On dört yaşında ve bütün gece evde olmadığını kimse fark etmemiş mi?" Purosunu eline aldı ve bir nefes çekti. "Bugünlerde her şey için aileleri suçluyorum."

"İyi bir sebepten ötürü," diye cevap veriyorum.

"Gelirken başım derde girdiğinde odamdan çıkamazdım." "Bunun sık sık olduğundan şüpheleniyorum."

"Ne dediğimi biliyorsun, Şef."

"Kesinlikle öyle. Luke hâlâ burada mı? Arabasının park yerinde olduğunu fark etmedim." "O ve Anne bu sabah arabayla geldiler."

"Yaptıkları şey araba paylaşımı değil," diyor Marino. "Ve onun yaptığı da çok aptalca."

"O kendini biliyor," diye cevap veriyorum.

Ayrıca son derece çekici bir Avusturyalı olan Luke'u da tanımaktadır; Luke'un bağıllık gerektiren ilişkilere alerjisi ve gönül maceralarına düşkünlüğü vardır.

"Sizin için ne yapabiliriz, Şef?" Rusty bana sordu. "Planlarınız altüst olduğu için üzgünüm. Güzel ve dinlendirici bir seyahati hak eden biri varsa o da siz ve Benton'dır."

"Nari davası. Onu serbest bırakmadan önce bir göz atmak istiyorum. Bir cenaze evimiz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Rusty ve Harold sandalyelerini geri iterler.

"Önce purolarınızı ve kahvenizi bitirin," diyorum onlara ve Marino'yla birlikte içeri açılan kapıya .

"Başka bir Ferrari aldı ve sana hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu. "Öyle görünüyor."

"O ve Janet iyi anlaşıyor mu?" "Neden sordunuz?"

Cep telefonu çalarken, "Bazen insanlar mutlu para harcarlar," diyor.

Yeğenimin bir süper araba almasını, bir başkasının bisiklet almasına benzetmiyorum. Gençliğinden beri icat ettiği ve sattığı bilgisayar teknolojileri sayesinde gerçekten çok zengin. Lucy bir dahi. Zor bir kadındır, ikiyüzlüdür ve benimle birlikte olduğu iş hariç, para karşılığı yapmadığı her işten kovulmuş ya da çıkarılmıştır. Onu bir kızım gibi daha fazla sevemezdim ve Miami'deki karmaşık hayatı başladığından beri, bir telefon borcum olan kız kardeşim tarafından tamamen ihmal edildi. Dorothy dün bana mutlu yıllar dileyen bir mesaj bırakmış. Genelde tarihi yanlış söyler.

"Ne? Yok artık." Marino telefonla konuşuyor. "Evet, şu anda onunla birlikteyim." Gözleri bana kilitlenmişti ve sert ses tonundan Machado'yla konuştuğunu anlayabiliyordum. "Onu kendin aramana gerek yok. Ondan üç metre uzakta duruyorum. O nerede ve sen hangi cehennemdesin?" Dinliyor ve daha da sinirleniyor, sonra "Onları aradın ve önce bana söylemedin mi? Kendi başına mı yaptın?" Öfkeyle volta atıyor. "Biliyor musun? Sen kontrolden çıkmışsın. Ya da belki de beyin ölümün gerçekleşmiştir... Gerçekten böyle mi söyledin?"

Binamın içine açılan kapı açılıyor.

"Belki de yaparım," diye karşılık veriyor Marino, kulaklığı mavi yanıp sönüyor ve ne kadar kızgın olsa da kırmızı yanıp sönmesi gerekiyor. "Bu işi çözene kadar sakın cevap verme ve bir şey daha yapma."

Lucy burada ve merhaba demek için değil. Siyah uçuş takımının içinde iPad'iyle meşgul, güçlü ve güzel yüzü ciddi ve gergin. Ona ne olduğunu sormadan Benton, kömür rengi çizgili takım elbisesi, beyaz gömleği ve gri ipek kravatıyla iş kıyafetlerini giymiş olarak arkasında beliriyor. İkisi birlikte olmalı, muhtemelen siber suç laboratuvarında. Beni o sırada görmüş olmalı.

kapalı devre video kamera görüntüleri ve ardından Bryce kapıdan çıkıyor.

Eğer güzel ve dinlendirici bir seyahati hak eden biri varsa o da sen ve Benton'dır, dedi Rusty bana ve ne o ne de Harold kocamın burada olduğundan bahsetti. Sebebi sosyal değil.

"Ne oldu?" Herkese soruyorum.

"Leo Gantz." Marino telefonu kapattı ve patlayacakmış gibi görünüyor. "Bu tam bir saçmalık!"

Bryce piyango kazanmış gibi heyecanla, "Jamal Nari cinayetini itiraf etti," diye duyurdu. "Şimdiden trend oldu, okuldan *atılan öğrenci tartışmalı müzik öğretmenini öldürdüğünü itiraf etti.*" Bana Yahoo manşetini göstermek için telefonunu kaldırıyor. "Misafirimiz var. Harold? Rusty? Merhaba? Kimse çalışıyor mu?" diye şarkı söylüyor. "Bir pikabımız var. Boğulma! Gracie Smithers!"

Duvardaki yeşil bir düğmeye basar. Bir elektrik motorunun sesi duyulur ve çatalı çelik kapı açılmaya başlar.

"Leo Gantz Cambridge Polisini ve bizi aradı," diyor Benton bana. "Ne yazık ki o da tweet attı."

"İtiraf mı ettin?" Anlamıyorum.

"Yarım saat bile olmadı!" Dar kesim kot pantolon, bol bir kazak ve kırmızı deri yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan tipik üniformasını giymiş olan Bryce, sanki dans edecekmiş gibi enerjik.

Komiserin Leo Gantz'ın fotoğrafını Marino'ya gönderdiği ve bir telefon beklemesini söylediği sırada fark ediyorum. Arayan, yemi yutmuş olan Machado'ydu ve Benton'a bakıp yüzünü okumaya çalışıyorum. Ne kadar vurduğumduymaz olursa, hepimizin bilmediği bilgilere sahip olduğundan o kadar emin oluyorum. Hareket halindeki dişlileri izliyorum, her şey gözlerimin önünde ilerliyor, Fare Kapanı oyunu gibi kaçınılmaz bir sonuca doğru gidiyor. Sil Machado'nun işi bitti ve bunun sebebi Marino'ya telefonda söyledikleri değil. Arama gereksizdi ve Marino bunu bilmiyor.

Bryce, "CNN ve Fox şimdiden mesaj bıraktı, ayrıca *Sixty Minutes'ten* de bir yapımcı geldi," diye övünüyor. "Şu biriken e-postalara bakar mısın?" Telefonunu tekrar uzatıyor, çocuksu yüzü ışıldıyor çünkü personel şefimin dramadan daha çok sevdiği bir şey yok. "Bu çok büyük!"

"Lütfen şu anda medyayla konuşma. E-postalarına ya da telefonlarına cevap verme," diyorum ona. "Yani bu olay olduğunda siz zaten CFC'deydiniz."

ne oldu?" Bunu Benton'a yönelttim. "Neden?"

Sanki Marino burada durmuyormuş ve ben de ne yaptığımı sormamışım gibi, "Cambridge Polisi yardımımızı istedi," diyor. "Bu birkaç saat önceydi, bu konuda bizimle ilk kez temasa geçtiler."

"Sana iki kez mi sordular?" Bryce diyor ki. "Siz büyük kötü Büro çocukları bugünlerde elde edilmesi zoru mu oynuyorsunuz...?"

"Sizinle ne hakkında iletişime geçti?" Soruyorum.

"Bu konuya burada girmeyeceğiz," diyor Lucy ve Benton her neye bulaştıysa, bu onu da kapsıyor.

"Sen de mi bu işin içindesin?" Marino ona ters ters bakıyor, yüzü morumsu kırmızı, gözleri kocaman ve dik dik bakıyor.

O kadar öfkeli ki korkutucu, beynin kavgaya tutuşmuş bir köpek gibi kapandığı türden bir öfke. Farrar Sokağı'ndaki evde bulunan bilgisayarların dışında başka siber kanıtlar da olduğu aklıma geldikçe onun yanından geçip açılan bölme kapısındaki genişleyen boşluğa bakıyorum. Morristown'dan tweetlenen şiiri düşünüyorum. Sonra biri bu sabah bir tweet attı, Nari'nin cinayetinin gerçekleşmeden önceki haline bir gönderme. Sabit diskler ve güvenlik videoları ele geçirildi. Muhtemelen Lucy'nin laboratuvarındalar ve Benton'la birlikte onları inceliyorlar.

O bana bakana kadar Marino'ya bakıyorum. Ona ince bir jest yapıyorum, başımı hafifçe sallıyorum. *Hayır*, ona söylüyorum. *Böyle tepki vermene gerek yok. Machado ile savaşın bitti.* Aklımı okuyamıyor. Şu an bana bakmıyor.

BÖLÜM 21

İÇERİDE **BİR** VAN SÜRÜLÜYOR, PATENT deri parlak siyah.

Bean Morg Hizmetleri boğulma vakası için burada, ölmemesi gereken on dört yaşında bir kız. Bir an için birlikte olduğu arkadaşlarını ve hayatlarının geri kalanının nasıl olacağını merak ediyorum.

Eskiden aptalca ölümlere kızdım. Sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları, bir kamyonun arkasında ayağa kalkan ya da alkollü oldukları ve yüzme bilmedikleri halde göllere ve havuzlara atlayan insanlar hakkında yargılayıcıydım. Duygular bende derin bir yere yerleşti, artık uçucu değil ama yerçekimi gibi ağır. Çoğunlukla üzgün hissediyorum. Çoğunlukla ne büyük bir kayıp diye düşünüyorum. Kimse hayata benim çelik masalarımından birinde son bulacağını hayal ederek başlamaz. İnsanlar ne olacaklarını ve kimi seveceklerini hayal ettiklerinde bunu yazmazlar.

Geri çekilmiş kapının kocaman karesinde otoparkı görüyorum. Gölgele içinde, gökyüzü koyu mavi ve burada bulunduğum birkaç dakika içinde daha fazla araba ayrıldı, çalışanlar gün için gitti. CFC'de çalışan çok az insan binadan bölmeden çıkıyor. Bunu yapanlar otopsi personeli ve üzerinde çalıştıkları bir vakayı görmek istemeyen adli tıp bilimcileri beni her zaman şaşırtmıştır. Cesetlerin yakınında olmak ya da detayları bilmek bile istemezler. DNA bölümümün tamamı binanın alt katıyla, çoğunun hala morg dediği yerle hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Bazıları oraya cehennem diyor.

Benton, "Nereden bakarsanız bakın itiraf son derece sorunlu," diye açıklıyor. "Benden bu konuda da yardım istendi."

Uzmanlık alanlarından biri de itiraflar, doğru ve yanlış itiraflar. "Machado!"

Marino gürlüyor. "O bunu yapamaz! musun?"

Kahretsin, Benton! Bunu yapamaz ve Gerry ile konuşman !"

"Soruşturmaya daha önce mi yoksa şimdi mi yardım etmeniz istendi?"

Benton'ı sıkıştırıyorum çünkü tipik olarak kaçamak cevaplar veriyor.

"İkisi de," diyor. "Machado beni doğrudan aradı."

"Bunu yapmaya hakkı yoktu," diyor Marino ve asıl mesele de bu zaten.

Bu, doktorlarımdan birinin önce benden izin almadan FBI laboratuvarlarına kanıt göndermesine eşdeğer bir durum olurdu.

"Komiseri aramalısın," diye tekrarlıyor Marino ve neredeyse bağırıyor.

"Sana ne söylendi?" Benton'a sordum.

"Tabii ki. Davam hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?" Marino diyor ki.

"Leo Gantz, Nari'nin bu sabah kendisine saldırdığını ve kafasına bir tenis kupasıyla vurduğunu iddia ediyor. Leo daha sonra geri geldi ve onu vurdu. Olay Farrar Caddesi'ndeki apartmanda gerçekleşmiş." Benton, Marino'nun öfke nöbetine tepki vermeyecek ve ben de sinyal göndermeye çalışmaktan vazgeçtim.

Marino'nun öfkesi geçecek. O zaman hak edilmediğini anlayacaktır.

"Endişe verici olan, bazı detayların henüz kamuoyuna açıklanmamış olması," diyor Benton.

diyor. "Vurulduğunun basına yansıdığından haberim yok."

"Leo Gantz tweet atana kadar internette yoktu," diye onaylıyor Lucy ve aklıma hemen Joanna Cather geliyor.

Kocasının silahla öldürüldüğünden şüphelendiğimizi biliyor. Bana bunu sordu ve Marino ile ben dairesinden ayrıldıktan sonra Leo ile konuşup konuşmadığını merak ediyorum. İçimde konuştuğuna dair bir his var ve yaprak üfleyicili genç adamı, yüzündeki sessiz öfkeyi, Marino onu tehdit ettiğinde geri adım atmayışını hayal ediyorum. Leo Gantz bu yüzleşmeden hoşlanıyor gibiydi. Olumsuz da olsa ilgiden hoşlanıyordu ve şimdi çok daha fazlasını elde etti, her büyük haber kaynağı peşinde. Yarın bu saatlerde adı herkesin dilinde olacak.

"Kişisel hesabından tweet atmış." Lucy'nin sol işaret parmağı iPad'in ekranında geziniyor ve iki adam siyah minibüsün arkasını açarken veriler arasında geziniyor.

Josh ve Diego Bean, kot pantolonları, düğmeli pamuklu gömlekleri ve süveter yelekleriyle. Birbirlerinden ayırt edemediğim tek yumurta ikizleri, evlerinden yürüttükleri söküm hizmetini yirmi dört/yedi saat sürdürüyor ve kendilerini ölümler için bir ambulans hizmeti olarak görüyorlar. Bu yeni bir iş yapma biçimi, medeni, minimalist, sadece eldivenler ve gündelik kıyafetler ve cenaze arabasına benzemeyen bir araç.

Rusty ve Harold, Gracie Smithers'ın cesedini almak için içeri girmişlerdir. Bryce da son adrenalin patlamasıyla oradan ayrıldı. La Morte Café'ye bakıyorum, puroları ve pasta kutusunu görüyorum. Sonra Lucy'nin

Ferrari ve arka tamponundaki cenaze arabası. Zaman zaman olayların saçmalığı beni şaşırtıyor.

Yeğenim "IP Somerville'deki evindeki kablosuz ağ" diyor. "Daha önceki tweetleri, ki bunlardan çok var, başkan ve papa dahil herkese laf yetiştiren, dengesiz ve öfkeli bir insan olduğunu gösteriyor. Ciddi söylüyorum."

Sol işaret parmağında her zaman taktığı büyük altın mühür yüzüğünün olmadığını fark ediyorum. Üzerinde bir kartal var ve yüz yıldan uzun bir süredir ortağının ailesine ait. Lucy onu hiç çıkarmaz. Bu sabah Janet'la birlikte uçarken eve uğramışlar ama Lucy yüzüğü takmamış. Helikopteri için yeni bir hangar yaptırdığı Norwood Havaalanı'ndan buraya gelmiş olmalı ve Janet'in nerede olduğunu ve aralarında neler olduğunu merak ediyorum.

Marino'ya, "Olay yerinde bu sabah bir kavgaya karıştığını düşündürecek bir yara görmedim," diyorum. "Örneğin ellerinde sıyrık ya da çürük yoktu. Ama dikkatlice bakacağım."

"Luke bir şeye işaret etmedi," diyor Benton ve Jamal Nari'nin otopsisine tanık olmuş ya da bunu sormuş olmalı.

"Çünkü ortada işaret edilecek bir şey yok," diye karşılık veriyor Marino. "Leo Gantz bu sabah geç saatlerde onu gördüğümüzde kesinlikle yaralı görünmüyordu, değil mi?"

"Kasketi de vardı," diye cevap verdim. "Eğer kafasında bir yara olsaydı bunu göremeyebilirdik."

"Çocuk yalan söylüyor. Senin de ona bakman gerek," diyor Marino bana. "Güya Nari kafasına vurmuş. Bahse girerim çocuk kendi kafasına vurmuştur, kendi kendini yaralamıştır. Muhtemelen bunu cinayet işlediğine dair sahte hikayesini tweetlemeye başlamadan hemen önce yapmıştır."

"Yardımcı olacaksa yaralarını inceleyebilirim," diye cevap veriyorum.

"*Resmi olarak* yardımınızı talep ediyorum," diyor küçümseyerek.

"Asıl soru bunu nerede yapacağımız." Machado'yu açıkça hedef almasını görmezden geliyorum ve sinyallerden vazgeçtim.

Marino kağıttan bir kaplanı yumruklamaya devam ediyor ve bu kaçınılmaz bir süreç. Machado'nun hala Nari davası ya da herhangi bir dava üzerinde çalıştığı varsayımını reddetmek Benton'a düşmez. Şimdiye kadar neler olup bittiğine dair boşlukları doldurabilirim. Benton buradaki polis şeflerinin çoğunu iyi tanır ve bizim yaşadığımız şehirdekini de kesinlikle tanır. Machado, FBI'ı Nari soruşturmasına davet etme görevini üstlendiğinde, Benton'ın yaptığı ilk şeyin

Gerry Everman. Nedeni basitti. Davet Machado'teklifi değildi. Buna bir de Benton'a telefonda birinin çamaşır suyu kullanmış olma ihtimali hakkında söylediklerim eklendi.

Machado, Farrar Sokağı'ndaki dairede arama izni olmadan bir süre kalmıştır. Görünüşe göre kurbanın eşyalarıyla oynanmış, olay yeri düzenlenmiş ve DNA'yı ortadan kaldırmak için olası bir girişimde bulunulmuştur.

"Neden onu beklemiyorsun?" Marino benden bahsediyor ve bu bir soru değil. Bu bir direktif. "Onu sen götürebilirsin." Benton'a patronluk taslamaya devam ediyor.

"Memnuniyetle ama planımız bu değil." Cevabı tartışmaya davet etmiyor. "Göz ardı edilemeyecek bir plan yürürlükte. Bunu başlatan ben değilim. Sizin departmanınız yaptı."

Marino, "Machado benim departmanım değil," diye öfkeleniyor.

"Onu ben alabilirim," diyor Lucy ve ben Janet ve onunla birlikte olduğum son zamanı düşünüyorum.

"O şeyin içinde olmaz." Marino işaret parmağıyla Ferrari'ye vuruyor. "Leo Gantz'ın evine bununla gidemezsin."

Ayrıca bir CFC minibüsü ya da kamyonuyla da gelemem. Medya ve komşular başka bir vahşi ölüm daha olduğunu düşüneceklerdir. Dedikodular uçuşacak. Varlığımın işleri daha da kötüleştirmesini istemiyorum.

Benton sessizce, "Sakinleşmen gerek Pete," diyor ve ancak bu kadar yaklaşabiliyor.

Marino'nun artık Machado için endişelenmesine gerek olmadığını söylemeyecek.

"Benimle geliyorsun," diyor Marino Lucy'ye. "Bugün çocukların sahip olduğu tüm o yüksek teknoloji ürünü elektronik aletler? Geride bir flash disk bile kalsın istemiyorum. Benimle geliyorsun ve ne bulacağımıza bakacağız."

"Elbette." Yeşil gözleri sert. Mutlu görünmüyor.

HAFTA ÖNCE kalamata ve porçini risotto ve tortas fritas yaptım. Çok güzel bir Oregon pinot noir ile İtalyan ve Arjantin vejetaryeni ve Lucy ve Janet benimle birlikte ateşin önünde uzun ve sakın bir akşam geçirdiler.

Yanan odunların kokusunu hatırlıyorum. New England hala soğuktu ama avlu mis gibi kokuyor ve renklerle doluydu, hatırladığım kadarıyla Anneler Günü hafta sonunun Cumartesi gecesiydi. Benton şehir dışındaydı. Lucy, Janet ve ben saatlerce konuştuk ve iyi görünüyorlardı. O sırada yeğenimin mühür yüzüğü takılıydı. Takmasaydı fark ederdim.

Son derece iri yapılı ama zayıf. Pembe altın rengi saçları kulaklarının arkasına toplanmış, uzun ve biraz dağınık. Kendini iyi hissetmediği zamanlarda yeterince yemek yemiyor ya da kuaförüyle uğraşmıyor. Aklında bir şey var ve Marino'nun ona emir vermesinden hoşlanmıyor. Onun dediklerini yapmayacak.

"Elbette, orada ne olduğuna bakacağım. Tabii arama izniniz olduğunu varsayıyorum." Lucy olmadığını biliyor.

Leo Gantz son bir saat içinde cinayeti itiraf ettiyse bu kadar hızlı olması mümkün değil ve bütün öğleden sonra Marino'yla birlikteydim. Telefonda Leo'nun evini aramak ya da onu sorgulamakla ilgili bir şey söylediğini duymadım. Soruşturmada eninde sonunda bu konu gündeme gelecekti ama olan biten yüzünden buna zaman kalmadı.

"Bir arama emri aldığınızda bana haber verin," diye devam ediyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Onunla hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. Lucy, Machado ile olan savaşında bir silah olarak kullanılmak istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bunun çoktan bitmiş bir savaş olduğunu, kazananı ya da kaybedeni olmadığını da biliyor olabilir. Böyle bir şey olamaz.

"Machado'nun Leo'yu yanında kimse yokken sorgulamaya başlamaması önemli." Benton, Marino'ya Machado'Nari cinayeti soruşturmasında FBI'dan resmen yardım talep ettiğini tekrar hatırlatırken savunmacı ya da zorba değildir.

Resmi mekanizma harekete geçti. Benton'ın gözüne batıyor. Ajanların atandığını ve görevlendirildiğini ve stratejik görüşmelerin devam ettiğini söylüyor. Bu durdurulması zor bir süreç ve Marino'nun böyle bir yetkisi yok.

"O bir serseri ." Marino çok gürültücüdür.

"Öyle olduğunuzu söylemesi için ona sebep vermeyin," diye uyarıyor Benton. "Nari soruşturmasına yardım etmemizi ve Gantz'ın evine müdahale etmemizi istedi ve bunun halledilmesi gerekiyor."

"Ve FBI'dan talepte bulunmayacağım." Marino öfkелendi. "Benden izin almadan yardım istememeliydi."

Benton, "Bunu açıklığa kavuşturmak için uygun tarafın komiseriniz olacağına inanıyorum," diyor.

"Yani Federaller devralacak mı? Muhtemelen çoktan devrıldılar, değil mi?"

Benton hiçbir şey söylemiyor. E-postasında, telefonunda, yazıyor. Bu bir oyun ve Marino buna fena halde kanıyor.

"Onun nesi var böyle?" diye haykırır.

"Ne yapabileceğime bir bakayım," diyor Benton ve bu doğru değil. "Bu işi halletmemiz gerekiyor." Yanılmaya devam eder, durum çoktan halledilmiştir ama Marino'nun bundan haberi yoktur.

İncelikleri anlayamayacak kadar öfkeli ve bir karar vermesi gerekiyor. Marino sadakatının nerede yattığını seçmek zorunda ve ben onun mücadele ettiğini görebiliyorum. Bunu gözlerinde ve çene kaslarının esnemesinde görüyorum. Machado'nun gitmesini istiyor ve bunu istemesinden nefret ediyor. Machado'nun gitmesini sağlayacak gücü var ama bunu yapmaları için komiseri ve Benton'ı ikna etmeye çalışıyor ve onlar da bunu yapmayacaklar, doğrudan yapmayacaklar ve zaten yapıldı da. Marino doğru olanı yapmalı ve gerçeği söylemeli. Benton'ın beklediği de bu ve Marino'nun Machado'nun arkasını kollamak ve sırlarını saklamakla ilgili söylediklerini düşünüyorum.

Benton, "Bize sorulup da talep eden departmanın fikrini değiştirdiği bir zaman olduğundan emin değilim," diyor. "Evrak işleri başladı. Aramalar yapıldı. Bu son derece zor bir durum ve herhangi bir risk yaratmak istemiyorum. Yasal olarak yani."

Sonra binamın içine açılan kapı tekrar açıldı. Rusty ve Harold, siyah kozasının içinde küçük bir şekil olan poşetlenmiş cesedi dışarı çıkarıyor. Çelik taşıyıcı rampadan aşağı inerken tekerlekler sessiz bir takırtı çıkarıyor, iki otopsi teknisyeni tabut taşıyıcıları gibi her iki yanında duruyor. Lucy'nin arabasının yanından. Minibüsün arkasına. Jen Garate bölme kapısının kare açıklığında belirir. Bean kardeşler, sanki bir kafede ya da bakkalda karşılaşmışlar gibi, bir cesetle aynı bölmede olmak önemsiz bir şeymiş gibi onu coşkuyla selamlıyorlar.

"Böyle mi olmasını istiyor? İyi," diyor Marino. "Şu anda ona bensiz başlamasa iyi olur diye mesaj atıyorum." Bunu söylerken yapıyor. "Ben gelene kadar beklese iyi olur. Bir bok bilmiyor ve bu davayı tamamen mahvedecek çünkü kanıtlaması gereken bir şey var." Başparmakları yazmakla meşgul.

Benton, "Ne dikkat etmenizi öneririm," diyor. "Siktir et onu."

Jen Garate'nin "Bugünlük gidiyorum," dediğini duyuyorum ve bana bakıp el sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye neşeyle. "Mutlu Yıllar! Görmek istersen sahne fotoğrafları yüklendi."

Gracie Smithers'inkini .

"Ama çalışmaman gerektiğini unutma!" diye ekliyor dışarı çıkıp otoparka doğru yürürken, ateşli kırmızı bir Scion olan sportif arabasına doğru ilerlerken.

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Pete. Dikkatli ol ve mesajlaşmayı kes,"

diyor Benton. "Bunun yardımcı olmadığını yeni mi fark ediyorsun?

Yarısını bile bilmiyorsun."

Bean kardeşler torbayı taşıyıcıdan kaldırıyor. Onu tutuş şekillerinden Gracie Smithers'ın fazla ağır olmadığını ve tam bir ölüm katılığı içinde olduğunu anlayabiliyorum. Onu minibüsün arkasındaki yastıklı bir yorganın üzerine yerleştirirken nazik davranıyorlar ve yere bağlı cırt cırtlı kayışlarla kemerle bağlıyorlar. Duyulması zor alçak seslerle konuşuyorlar.

"Kutsal duman." Harold'ın ne dediğini anladım. "Bu, işleri çığırından çıkaracak."

Dava ve *kongre üyesi* kelimelerini seçiyorum ve Benton, Machado'nun davadan çekilmesini istediğini kesin bir dille söyleyen Marino'ya karşı çok sakin. Marino onunla herhangi bir davada çalışmayı reddediyor. Sonra Machado'yu otobüsün altına atıyor.

BÖLÜM 22

SIL MACHADO ateşli silahlar denetçim Liz Wrighton ile uyuyor. Ama en kötüsü bu değil.

Mesleki ilişkileri protokole kesinlikle aykırı ve muhtemelen suç teşkil edecek şekilde değişti. Kadın onun davalarını sıranın taşır. Marino ona uyum sağlamak için elinden geleni yapar ve Marino da bu iyiliğe karşılık olarak ona sahip olmaması gereken bilgiler, tarafsızlığını zedeleyebilecek detaylar verir. Marino tüm bunları bildiğini iddia eder ve öfkesi bir anda dağılır.

"Özür dilerim, Doktor," diyor bana ve sönmüş ve aşırı ısınmış görünüyor. "Bu şekilde duymanı istememiştim."

Bunu duymamı istediğine hiç inanmıyorum ve bana söylemeliydi. İlk öğrendiğinde bana söylemeliydi. Bugün erken saatlerde söylediği gibi, *bir kadınla ilgili sorun*, bu özel kadının benim için çalışıyor olması. Şu ana kadar tek kelime etmedi. Bana bağlılığının CFC'den ve benden uzaklaştığını hatırlattı. O yine bir polis. Öyle yürüyor, öyle konuşuyor ve öyle düşünüyor.

"Bu doğru mu?" Benton bana soruyor ve zaten bildiğinden hiç şüphem yok.

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye cevap veriyorum öfkemi gizleyen bir sessizlikle.

Siyah minibüs geri geri çıkarken bip sesi çıkarıyor ve Rusty ile Harold boş taşıyıcıya rehberlik ederek bize doğru geliyorlar. Geri çekilen kapı için düğmeye basıyorum. Çelik paneller aşağı yuvarlanmaya başladığında motorun sesi yükseliyor. Kare alanın küçülmesini, alacakaranlık gökyüzünün ve park yerindeki beyaz olay yeri araçlarının kapanmasını izliyorum. Saat neredeyse altı. Çoğu insan gitmiş. Metalik mavi Ferrari'ye odaklanıyorum ve Marino'nun insanların mutsuz olduklarında para harcamaları hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Benden başka neler saklandığını merak ediyorum.

Rusty ve Harold yanımızdan geçerken tekerlekler hafifçe takırıyor, başları eğik, bize mahremiyet sağlıyorlar ve onları yeterince duyduklarını biliyorum. Boş taşıyıcıyı içeri itiyorlar, uzak duvar paslanmaz çelikten ağır ve sağlam. Metal penceresiz kapıya yaslanıp açık tutuyorum. Jamal Nari'nin cesedini içinde bulunduğu soğutucudan çıkarmalarını istiyorum.

"Onu istasyonunuzda mı istiyorsunuz?" Yer kantarının yanında duraklarlar ve Marino'ya bakmazlar.

Az önce yaptığı şeyi onaylamazlardı. Muhtemelen bunun ikiyüzlü ve adaletsiz olduğunu düşünüyorlar. Buradaki genel erkek nüfusunda olduğu gibi Liz'e hayrandırlar ve Marino'nun da kendi payına düşen patavatsızlıkları olmuştur, başka biri olsaydı görmezden gelinmeyecek ciddi patavatsızlıklar. Cambridge'in yıldız dedektifi olmaya devam edecek ama artık özgür olacak. Muhtemelen Liz'i kovmak zorunda kalacağım.

Rusty ve Harold'a, "Onu otopsi odasına koyun ama olduğu gibi tepside bırakabilirsiniz," dedim. "Ona masada ihtiyacım yok. Birkaç dakika içinde orada olacağım. İşim bittiğinde eğer ikiniz de gitmek isterseniz onu tekrar soğutucunun içine koyacağım."

"Eğer sorun olmazsa. Bu akşam bowling ligimiz var. Vegas'a seyahat kazanmaya bir saç teli kaldı." Sesleri heyecanlı gelmiyor. Az önce tanık oldukları şey onları bastırmış ve buradan çıkmak için acele etmelerine neden olmuş.

"İyi şanslar," diye cevap veriyorum.

"Liz Wrighton? Emin misin?" Benton kapıyı kapatırken Marino'ya soruyor.

Herkesin yanından geçip rampadan aşağıya, kırmızı ve sarı Fransız kır örtüsüyle masaya doğru yürüyorum. Düzeltmek ve temizlemek beni her zaman sakinleştirir.

"Evet, eminim." Marino kimsenin gözünün içine bakmaktan kaçınıyor.

"Onunla ilişkiniz nedir? Bilmem önemli." Benton zaten biliyor.

"Hiçbir şey," diyor Marino. "Onun tipini biliyorum ve davaları mahvetme ya da hapse girme riskini göze alamam."

Kül tablasını çöpe boşaltıyorum. Sigara izmaritleri ve purolardan geriye kalanlar kirli ve bayat kokuyor.

"Machado onunla ilişkinizin hiçbir şey olmadığını söyleyebilir mi?" Benton soruyor.

"Ne dediği umurumda değil. Bu benim hakkımda söylediği ne ilk ne de son yalan olur."

"Bunu inkar edersin."

"Bundan eminim ve saçmalıklarını kanıtlayacak hiçbir şeyi yok."

Lavaboda su akıtıyorum ve paslanmaz çeliğe karşı içi boş bir davul sesi çıkartıyor. Yeni bir kağıt havlu rulosundan selofan çekerek birkaç yaprak koparıyorum.

"Güzel. Bu da listeden çıkarabileceğimiz bir sorun," diyor Benton ve Lucy'nin sessizliği dikkatimden kaçmıyor.

Aklıma e-postalar, nezaketsiz yazışmalar geliyor. Eğer Marino ve Liz arasında böyle bir yazışma olsaydı, içimden bir ses bunların sunucumuzda kaybolacağını söylüyor. Lucy sistem yöneticisi ve onu koruyacaktır. Telefonunu temizlemekte tereddüt etmezdi. Ayrıca Machado ile ilgili zarar verici e-postaları saklayacağından da şüphem yok. Lucy ne pahasına olursa olsun çalışanlarını koruyacaktır.

"Liz Wrighton analizi çoktan yaptı. Tekrar yaptırmamızı öneririm, böylece bu konuda tanıklık eden o olmaz." Benton olanlara şaşırılmış görünmüyor.

Onun ününü biliyor ve Lucy'nin ona haber verdiğinden de şüpheleniyorum. Bu onun bulabileceği türden bir karışıklık. Bakmaya karar verirse göremeyeceği bir şey yok. Ama bir süredir biliyorsa bile bana söylemedi. Bundan rahatsız olmamaya çalışıyorum. Kül tablasını durularken akan su gürültüyle sıcıyor, parmak uçlarımla sertçe ovuyorum, su çok soğuk. Lucy'nin beni izlediğini hissediyorum.

Ne o ne de Marino bana söyledi. Bir an için ikisine de bakamıyorum. Aynı hızla atlatıyorum. Kül tablasını kağıt havluyla kurulayıp masaya geri koyuyorum. Plastik bezi sildim. Pasta kutusunu alıp rampadan yukarı çıkıyorum. Lucy'ye bakıyorum, yeşil bakışları hiç değişmiyor. Yanlış bir şey yaptığını düşünmesini sağlayacak hiçbir şey göremiyorum. Marino'ya bakıyorum ve gözlerini bana çevirene kadar ona bakmaya devam ediyorum. Benim gözlerimdeki şey, onu çoktan bıraktığım konusunda rahatlatmalı.

Öfkenin hiçbir faydası olmaz. Olan oldu. Şimdi yolumuza devam ediyoruz. Kapıyı açıyorum ve ona yaslanıyorum. İçeriden gelen yumuşak ışık rampayı aydınlatıyor ve cam pencerenin arkasındaki güvenlik görevlisi bana gülümsüyor. Georgia Cruz yeni. Orduda kariyer yapan babası Fort Benning'görevliyken Georgia'da doğmuş ve iyi biri. Ondan hoşlandım. Bilgisayarında yazmaya devam ediyor, sandalyesini insanların Balık Tankı dediği kurşun geçirmez camla çevrili çalışma alanının içindeki 3 boyutlu yazıcıya doğru çeviriyor.

"Belki de onun deşifre olduğu bilgisini yukarıya iletebilir ve SAC'nin Gerry Everman'ı aramasını sağlayabilirsin." Marino'nun sesi biraz çaresiz geliyor.

İspiyoncu olmaktan hoşlanmıyor ve ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Machado ile daha önce çalışmadıysa, şimdi kesinlikle çalışamaz. Marino onu tamamen devre dışı bırakmış olmalı ama Cambridge polis komiserinin bunu Boston Bölümü'nün Sorumlu Özel Ajanı'ndan duymasına gerek yok. Benton'dan gelecek bir haber yeterli olacaktır ve eminim o haber saatler önce iletilmiştir. Kocam, yeğenim ve Marino ile birlikte bölmenin içinde dururken, hepimiz açık kapının yanındaki beton rampanın tepesinde toplanmış, farenin tuzağa düşmesini izliyorum.

Machado bir fare ve her şey bitti. Benton böyle yapar. Basit bir plan ve sonuçta genç dedektif, Marino'nun üzerine on sent atmasıyla suçu üstleniyor. Marino her şeye kendisinin sebep olduğunu sanıyor ama aslında Machado'nun kaderi daha önce, muhtemelen çok daha önce belirlenmişti. Çamaşır suyu ile ilgili telefon görüşmesinden çok önce tartışmalar olmuş olabilir. Machado ve Marino arasındaki rekabet ve kirli sırlar yıkıcı bir hal almıştı. Birinin gitmesi gerekiyordu.

Marino bana "Kendini geri çekmemesi onun hatası," diyor ve ben cevap vermiyorum. "Bugün gelip mermi parçasını incelemesini istediğin anda doğru şeyi yapma ve kendini geri çekme şansı vardı. Aylardır bu şansı vardı. Doğru yapmasını bekleyip durdum."

"Başından beri kendini böyle bir duruma sokmamalıydı." Lucy sonunda konuştu. "Liz de öyle yapmamalıydı. Ama kurallar onun için geçerli değil. Bugünlerde pek çok insan için geçerli değil gibi görünüyorlar."

Yeğenim için ironik bir yorum oldu bu. Kurallara hiç saygısı yok ve yaptığı her şeyi rasyonalize etmekte hiç zorlanmıyor.

Benton, "Ne yazık ki insanlar kim ve ne olurlarsa olsunlar, ilişkiler olur," diye yanıtlıyor ve bunu bilmesi gerektiğini söylüyor.

Bizimki başladığında bir cinayet üzerinde çalışıyorduk ve o evliydi. Kendimizi hiçbir şeyden geri çekmedik. Denemedik bile. Yakalanmayacak kadar akıllıydık. Gerçek şu ki hiçbirimiz her zaman doğru ya da adil olanı yapmıyoruz. Ama söz konusu Lucy, Benton, Marino ve ben olunca, eninde sonunda birbirimizin yanında yer alacağımızdan her zaman emin olabiliriz.

"İşleri yoluna koymamız gerekiyor ve size başka neyin yardımcı olmayacağını söyleyeyim." Marino'nun ruh hali sanki hiçbir şey olmamış ve ondaymış gibi dramatik bir şekilde değişti. "Takım elbiseler ve uçaksavar ceketli kaslı kafalar. Bu psikolojik bir

bir şey var Benton. On beş yaşında bir çocuk, yapmasının mümkün olmadığı bir şeyi itiraf ediyor."

"Başı büyük belada," diye yanıtlıyor Benton. "Yalan söylemeye alışmış. Ne yazık ki bu konuda iyi, ki bu da istismara uğrayan çocuklar için alışılmadık bir durum değil."

"Belki bana Machado'nun sana tam olarak ne söylediğini anlatabilirsin." Marino, bol Harley ceket ve eşofmanlarının içinde kırmızı yüzlü ve dağınık görünürken, Benton kusursuz bir şekilde giyinmiş, okunmaz ve soğukkanlı.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Benton. "Sabah sekiz sularında Leo apartmanın içinde Nari ile kavga etti. Leo daha sonra geri döndü ve onu vurdu. Daha sonra silahı kanalizasyona attı ama bunu yapmak için hangi rögar kapağını çıkardığını hatırlayamıyorum."

"Ve bunu bir kaldırma aleti olmadan yaptı," diyor Marino. "Ne? Yüz kiloluk dökme demiri lanet parmağıyla mı açtı? Sakın bana bunda bir gerçeklik payı olduğunu düşündüğünü söyleme."

"Ciddiye alınması gerekiyor."

"Size ne tweet attığını söyleyebilirim," diyor Lucy. "Tek yaptığının konuşmak ve Nari'nin karısına bir tenis kupası hediye etmek için oraya gitmek olduğunu ve ona saldırdığını iddia ediyor. Onunla Leo'nun kafasına vurmuş. Leo daha sonra geri geldi ve onu vurdu. Tek bir tweet bile yok," diyor bana. "On tanesi hikayeyi anlatıyor."

"Bir tenis kupası," diye tekrarlıyorum. "Onu muayene etmeden önce görebilsem çok yardımcı olur."

Marino, "Böyle bir şey hiç olmadı," diyor ve ben Farrar Sokağı'ndaki daireyi düşünüyorum.

Bir tenis kupası ya da herhangi bir mücadele belirtisi görmedim. Gitarları ve olası çamaşır suyu varlığını düşünüyorum, bahse girerim Leo Gantz'ın bu konuda bir fikri yoktur. O dairenin içinde kim vardı? Gerçekten kimdi ve o kişi orada ne yapıyordu?

Anne'e mesaj attım. Hâlâ binada olup olmadığını soruyorum. Nari'nin CT taramalarında ne çıktığını, Luke Zenner'ın ilginç olarak tanımladığı mide içeriği de dahil olmak üzere olağandışı bir şey görüp görmediğini bilmek istiyorum.

"Lucy açıklamaya devam ediyor: "Leo'nun tweetlerinin evinden, kablosuz ağından atıldığını aklınızda tutmanız gerekiyor. "Ama bu sabah Jamal Nari'nin ölümünü gerçekleşmeden önce ima eden tweet değil. Bunun IP'si Cambridge'deki Sheraton, yani iş merkezi. Tweet, bir iş merkezinden gönderilmiş.

Sonra da deli gibi retweet edildi" diye ekliyor Anne'in yanıtını okurken.

Hâlâ kapıyı açık tuttuğum ve ona yaslandığım kabul alanına uğrayacak. Lucy'nin bu sabah saat dokuzda Sheraton'dan gönderilen tweet'in *Copperhead* adını kullanan Twitter hesabından geldiğini açıklamasını dinliyorum. Belki de belli bir düzeyde bunu bekliyordum. Şimdi Benton'ın neden burada olduğunu ve Lucy ile ne yaptıklarını daha iyi anlıyorum.

"Her iki durumda da otelin iş merkezindeki bir bilgisayar kullanılmış" diyor. "Bu durum tweetlerin izini sürmeyi çıkmaza soktu çünkü IP ve makinenin erişim kodu kamunun, oteldeki misafirlerin ya da biniş kartlarını yazdırmak için gelen herhangi bir kişinin kullandığı bir bilgisayara ait."

"Yani *Copperhead*'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Anne'in koridordan çıkışını izliyorum, uzun beyaz laboratuvar önlüğü dizlerinin etrafında sallanıyor ve sade ama hoş yüzünde bir gülümseme var.

"Kim olması gerektiğini biliyorum," diyor Lucy.

BÖLÜM 23

GEORGIA, parlak beyaz kabul alanının ortasındaki penceresini SÜRGÜYLE AÇAR.

İçeri girerken Anne'e bir şeyler söylüyor. İkisi de gülüyor ve Anne de ona karşılık veriyor, Lucy'nin *Copperhead*'in kimliği hakkında söylediklerini dinlerken duymadığım bir iç şaka.

"Şubat ayında ölen Michael Orland'a ait bir Twitter hesabı" diyor ve Marino hayretle bakıyor.

"Piyanist adam mı?" diye haykırıyor. "Onu ayrılmadan hemen önce Leno'da gördüm. Belki de *Idol*'dü. Çok uzun zaman önce değildi. Sanırım kayda alınmış olabilir."

"Çok yazık." Anne bize doğru yürüdü.

"Bu Michael Orland bir tesisatçıydı," diyor Lucy. "Öldükten sonra birisi onun hesabını ele geçirmiş."

"Öldüğünü nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Twitter. Konumu, biyografisi ve iletişim bilgileri, geçtiğimiz Şubat ayında Florida'da bir hastane cinayetine kurban giden Michael Orland olduğunu açıkça ortaya koyuyor" diyor. "Altı hastaya ölümcül dozda mivakuryum klorür verildi. Başkaları da olabilir. Bir hemşire tutuklandı ve hala aniden solunumu duran diğer hastaların cesetlerini çıkarıyorlar. Buradan çok uzak olmayan New Bedford'dan geliyordu, Saint Augustine'i ziyaret ediyordu ve apandisit ameliyatı oldu. Kısa süre sonra da ölmüş. Bekardı, çocuğu yoktu. Bu, Twitter hesabını silmenin kimsenin aklına gelmemesinin oldukça tipik bir örneği. Bazı bilgisayar korsanlarının hareketsiz kullanıcıları aramaktan başka bir şey yapmayan programları var. Genellikle bu, kişinin öldüğü ya da bir nedenle fark etmeyeceği anlamına gelir. Bunlar ele geçirmek için iyi hesaplardır."

Benton, "Bunu her kim yaptıysa onunla ilgili ayrıntıları biliyor olmalı," diyor. "Onun hesabını seçmek için bir neden olmalıydı."

Her zaman *Copperhead* olarak mı adlandırıldığını merak ediyorum ve Lucy evet diyor.

"Sanırım tesisatçılar bakırla çok çalışıyor," diye ekliyor. "Kim bilir neden bunu seçti."

"Sanki o kişiymişsiniz gibi tweet atmaya başlamak için o kişinin şifresine ihtiyacınız olmaz mı?" Anne soruyor.

"Şifreyi bilmek en kolay yol olurdu," diyor Lucy. "Ama kesinlikle tek yol değil. Dolandırıcılık sayfaları, kötü amaçlı yazılımlar, güvensiz şifreler."

Anne şaşkın görünüyor. Aynı zamanda mutlu görünüyor, gözlerinde eskiden olmayan bir ışık var. Saçlarının uzun olduğunu ve sarı röfleler olduğunu fark ediyorum. Luke'la her şey yolunda olmalı. Gözlerime bakıyor, ondan ne istediğimi duymayı bekliyor.

"Jamal Nari'nin CT taramalarını istasyonumdaki ekrana koyabilir misiniz?" diye sordum. "Yaralarının temel olanlarını ve önemli olabilecek diğer her şeyi."

"önemli bulgular var. Luke ile konuştun mu?" "Detaylar hakkında değil."

"Hangi bulgular?" Marino soruyor.

"Şöyle söyleyeyim, eğer vurulmasaydı muhtemelen yine de buraya gelecekti," diyor. "Bu konuya şimdi girmemi ister misin?"

"Bilmiyorum." Herkesin önünde değil ve neyi ima ettiğini görmeyi ve kendi düşüncelerimi düşünme şansına sahip olmayı tercih ederim. "Ve lütfen Ernie'yi bul. Hâlâ burada olduğuna inanıyorum. Belki benimle otopsi odasında buluşabilir ve ben de bu işi ona devredebilirim." Elimde hâlâ bir poşet dolusu bozuk para var. "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Bugünlerde araba paylaşımı yaptığınızı biliyorum."

"Luke gitti. Dişçi randevusu varmış." Paslanmaz çelik soğutucunun kapısındaki dijital saat göstergesine bakıyor. Lucy iPad'iyle yanıma gelirken, "Onu bir saat içinde almam gerekiyor," diye ekliyor.

Bana *Copperhead* adlı ele geçirilmiş Twitter hesabını gösteriyor ve avatarın kısa süre önce bir parmak iziyle değiştirildiğini açıklıyor, beyaz üzerine siyah, on parmaklı bir kart üzerindeki mürekkepli bir baskıya benzeyen bir şey. New Bedford'lu tesisatçı ölmeden bir gün önce, 10 Şubat'a kadar 311 kez tweet atmış. Tweetler yaklaşık üç ay sonra hesabın Anneler Günü'nde bana şiir göndermek için kullanılmasıyla yeniden başladı. Bir ay sonra *Copperhead* ikinci kez tweet attı. Sheraton oteli buraya çok yakın.

"İAFIS'LE UĞRAŞMAZDIM," diyor Lucy alaycı şekilde, avatarı parmaklarıyla büyütürken.

"Gözenekler, çatallanmalar, sırt uçları, çekirdekler ya da herhangi bir şey yok." Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemine veya başka bir veri tabanına girilecek hiçbir özellik olmayacağını belirtiyorum. "Hiçbir küçük ayrıntı yok. Bu mürekkepli bir patent izi ya da canlı tarama değil."

"Photoshop'lu, sahte, sanki biri bize gülüyormuş gibi," diyor. "Aslında birisinin tarayıcı penceresinden masaüstüne sürüklediği bir logo."

Parmak izi ve logo anahtar kelimelerini girerek bizim için bir arama yapıyor. iPad ekranında parmak izi tasarımlarından oluşan bir galeri beliriyor. İçlerinden biri tam olarak *Copperhead* avatarına benziyor.

"Ne anlamı var ki?" Marino diyor ki. "Bir tane olduğunu düşündüğünü varsayıyorum." "Tanımlanabilir değil," diye yanıtlıyor. "Jenerik. Birisi bunun komik."

Benton, "Bir sataşma," diye katılıyor. "Giderek tırmanan bir sataşma."

"Sanırım bundan çıkarmamız gereken sonuç, Florida'daki hastane cinayetinin silahlı çatışmalarla hiçbir ilgisi olmadığı. Kimliği çalındı, bu kadar basit," diye karar veriyor Marino ve her pozisyon değiştirdiğinde ayağı yer kantarına değişiyor ve duvardaki dijital ekranda bir ağırlık yanıp sönüyor. "Yani

ölü bir tesisatçı için kendimizi yormamıza gerek yok." "Çoğunlukla doğru," diye yanıtlıyor Benton. "Tetikçi ile bu Twitter hesabı arasında bariz bir bağlantı . Katil Florida'da ölen biri değil. Ama *Copperhead*'in nasıl ve neden hesabının ele geçirildiğini bilmek çok önemlidir."

"Orland'ın takip ettiği herkesi ve onu takip edenleri kontrol ettim," diyor Lucy bana. "Bunu geçen ay şiir sana tweetlendiğinde de yapmıştım. Toplam yüz altı kişi, neredeyse hayattaykenki sayıyla aynı. Bazıları öldüğünü bilmiyor olabilir ve diğerleri de muhtemelen ölen birini takip etmeyi bırakmaktan hoşlanmamışlardır. Ve bu kişilerden birkaçı da öldü, örneğin üvey babası. Worcester'da yaşıyordu ve birkaç yıl önce intihar etti."

"O zaman o bir CFC vakasıydı," diye .

"Bu doğru."

"Kimin?" İçimde bildiğime dair kötü bir his var.

"Senin" diyor. "Siyanürle kendini öldüren bir kimyager."

Hatırlıyorum. Onu açtığımda kanının acı badem kokusunu neredeyse alabiliyorum.

"Ayrıca güvenlik kamerası kayıtlarını da inceliyorduk." Benton, kendisinin ve Lucy'nin bu öğleden sonra ne yaptıklarını doğruluyor. "Şimdi Sheraton'a girip iş merkezindeki bir bilgisayarı kullananın Leo Gantz olmadığından emin olmak için tekrar kontrol edeceğiz."

"Ya da Morristown'daki otel," diye ekliyor Lucy. "Geçen ay birinin şiiiri tweetlemek için kullandığı bilgisayar. O güvenlik kaydı da elimizde."

Bakır mermiyi, parçayı, bozuk paraları düşünüyorum, hepsi bir tamburda parlatıldığı için çukurlaşmış. Tweetleri gönderen kişinin, Aralık sonundan bu yana en az üç kişiyi öldürmek için keskin nişancı tüfeği kullanan bir katil olduğuna dair nasıl bir şüphe olabilir anlamıyorum. Muhtemelen benim mülkümde bulunmuştur. *Copperhead* tanıdığım biri olabilir.

"Peki bir çocuk neden böyle bir şeyi itiraf etsin?" Marino Benton'a soruyor.

"Bunun birkaç nedeni olabilir. Dikkat çekmek bunlardan biri olabilir. Onu bölümünüze götürüp bir sorgu odasına sokmanızı tavsiye ederim. Hazır olduğunuzda Kay ve ben sizinle orada buluşacağız."

Benton, Leo Gantz'ı tek yönlü camın arkasında gözlemlemek istiyor. Ben onun yaralarını incelerken izlemek istiyor ve Benton onun kimsenin baktığına dair en ufak bir ipucuna sahip olmasını istemiyor.

"En iyisi onunla önce evinde yalnız konuşun." Benton şimdi Marino'ya koçluk yapıyor. "Tüm bu ilgiden dolayı kafası iyi olacak, limbik sistemi aşırı hızda çalışıyor çünkü adı internette trend oluyor. Evlerindeki telefonun durmadan çaldığından şüpheleniyorum. Ayrıca korkudan aklını kaçırarak. Bu muhtemelen biz konuşurken başlıyor. Siz geldiğinizde daha şiddetli olacak. Saldırganlık onda işe yaramaz. Zorbalık yapmayın."

"Bana henüz kimsenin onun evine gitmediğini mi söylüyorsun?" Marino şok olmuş görünüyor. "Machado ya da senin adamların değil mi?"

"Kaçmadılar. Kaçmamasını sağlamak için mahallede bir çember var. Ama görünmez. Ajanlar görüş alanının dışında ve kimse konuta girmedi ya da yaklaşmadı. Ve Machado bir sorun değil. Hiçbir yerde görünmeyecek."

"TAMAM." Marino başını sallar ve gözlerinde şüphe belirir.

Ona geliyor. Machado'nun davayı batıracağına dair hiçbir zaman gerçek bir tehdit olmadı. Marino manipüle edildiğini hissediyor ama bunun nasıl, neden ya da önemli olup olmadığından emin değil.

Benton, "Leo ile konuştuğunuzda onun arkadaşı olmanız gerekir," diye tavsiyede bulunmaya devam ediyor. "Bunu yapabilir misin? Ona zorbalık yapma."

"Zorbalık yaptığımı kim söyledi?" Marino kaşlarını çatıyor.

"Size neyin etkili olacağını söylüyorum. Ona bir kurbanmış gibi davranmalısın. Buna yanıt verecektir çünkü zihninde kötü muamele görmüş ve yanlış anlaşılmıştır. Zihninde her şeyini kaybetmiştir."

"Cehenneme kadar yolu var. Her şeyi kaybetmeyi hak ediyor."

"Ona bir kurbanmış gibi davran, Pete. Öyle olmadığına inansan bile," diye yavaşça tekrarlıyor Benton.

BÖLÜM 24

CFC'DEKİ ÇALIŞMALAR, mantıklı ve hassas bir şekilde planlanmış bir daire içinde akıyor, düşünceli bir klinik olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

İlk durak, Benton, Lucy ve benim biraz önce Marino ile ayrılmadan önce konuştuğumuz kapının yanındaki düşük teknolojili ölçüm çubuğuna sahip yüksek teknolojili dijital platform yer kantarı. Ağırlık ve ölçümün ardından en yeni kasa, bir elimde cannolis kutusu, diğer elimde mühürlü poşet dolusu bozuk para ile şu anda durduğum güvenlik masasına alındı.

"Bunları ister misiniz ya da isteyen birini tanıyor musunuz?" Pasta kutusunu Georgia'nın açık penceresinin tezgahına koydum.

"Bunları size getirmek için çok zahmete girdiler. Bu sıkışık trafikte falan."

"Evet ve onları ziyan etmek utanç verici olur."

"Kaç puan olduklarını bilmek istemiyorum ve yarın sabah tartılacağım." Kapağı açarken iç geçiriyor. "Bunu bana neden yapıyorsunuz, Doktor Scarpetta? Weight Watchers'ı sabote etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Asla."

"Yedi kilo ve beş kilo kaldı." "Tebrikler. Fıstık ezmesi sever misin?" "Oh hayır." İnliyor. "Şeytan burada." "Buzdolabında saklanması gerektiğini unutma."

"Bunlar ne?" Lucy bozuk paraları sordu, ben de söyledim. "Neden bana haber vermedin?" Paraları ışığa tuttu. "Az önce yaptım."

"Onları bulduğun andan bahsediyorum." Ciddi ve öfkesi parlıyor.

"Evin içinde vızıldarken mi?" Ona gülümsüyorum. "Biraz meşguldün."

"Randevu ilginç." Poşeti bana geri verdi.

"Biliyorum."

1981. Lucy'nin doğduğu yıl ve bunu Georgia'nın ya da herhangi birinin önünde tartışmayacağım. Mahalle çocukları doğum günüm için bir şaka ya da sembolik bir jest yapıyor ve bana bu gün başladığında kalbimin ne kadar hafif olduğunu hatırlatıyor. Her şey ağırlaştı ve vahşileşti. Saatler geçtikçe ve olaylar geliştikçe, madeni paralar zihnimde daha parlak yanıyor ve üzerlerindeki tarihin rastgele olmadığını biliyorum.

Camın dışındaki güvenlik masasının çıkıntısında, Massachusetts'te adli tabiplik sistemi kurulduğundan beri her vakanın kalıcı kaydını tutan, ağır ve siyah deri ciltli, el yazısıyla yazılmış bir kayıt defteri duruyor. 1940'lara kadar uzanan bu büyük ciltler, DNA kartları ve eskiden parmak künyelerini de içeren dosyaların basılı kopyalarıyla birlikte kayıt odamızda saklanıyor. Şimdi ise 3 boyutlu yazıcıda oluşturulan bir çip ile gömülü RFID akıllı bant kullanıyoruz. Soğutucu ve dondurucularımızın içinde kimlerin olduğunu öğrenmek için tek ihtiyacım olan bir el tarayıcısı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Benton telefonuyla, elektronik bağıyla meşgul, ona bakıyor, alnındaki bir tutam gümüş saçı dalgınca itiyor.

"Ne yapmak istersin?" Ona sordum.

"Ne yapmak isterdim? Miami'deki balkonumuzda oturup okyanusa bakmak, bir şeyler içmek." Gözlerini kaldırıyor ve bakışlarımı tutuyor; ince çizgili ve gri elbisesi içinde bir CEO ya da pahalı bir avukat gibi zarif.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Georgia, altın sarısı saçları akıllıca katlanmış ve eskiden sade bir kesimle siyahtı, makyajı var ve bir de diyeti var.

Hepsi birkaç ay önce burada çalışmaya başladığından beri, hoş görünlü bir kadın, kırklı yaşlarının başında, eski Transit Polisi ve dikkatinden kaçmıyor, Lucy'nin ilgiye karşılık vermediğinin çok farkında. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Yeğenimin artık eşinin yüzüğünü takmamasının nedeninin en son işe aldıklarımın biri olmasını istemiyorum. Flört ve dostluk sezonu açılmış gibi görünüyor. Liz, Machado ile. Georgia ile Lucy. Luke ve Anne. Jen Garate ve ben de dahil herkesle olan rahatsız edici konuşmaları. İşyerim ne zaman böyle bir pembe dönüştü? Sınırlara ne oldu?

"Marino bizim için hazır olana kadar yukarıda incelediğimiz şeyleri gözden geçirmeye devam etmek istiyorum. Eğer bir itirazınız yoksa," Benton bunu Lucy'ye söyler.

"yerden devam edebilirsin," diye cevap veriyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Benimle kalmana ihtiyacım var," diyorum ona.

Konuşacağız. Bu pazarlığa açık bir konu değil ve kayıtları gözden geçirip yeni alınan Gracie Smithers üzerinde duruyorum. Marblehead Neck, buradan yaklaşık yirmi mil kuzeyde, on dört yaşında beyaz bir kız, olası bir boğulma. Cesedi bu sabah saat sekizde Ocean Avenue'deki bir evin yüzme havuzunda bulundu ve Lucy'ye adresi söyledim.

"Bu konuda ne bulabileceğine bakabilir misin?" Benton bir arama yapıp bizden uzaklaşırken ona soruyorum.

"Aklında ne var?" iPad'inde bir arama alanına giriyor.

"Birlikte olduğu iddia edilen çocukların kaçıp gitmesi ve boğulduğunu polise ya da herhangi birine bildirmemesi bana garip geliyor," diye cevap veriyorum.

"Doktor Kato onu kaza olarak imzaladı." Georgia bilgisayarını kontrol ediyor. "Beklemede değil. Sadece toksikoloji beklemede. Ölüm şekli kesinleşmiş ve ölüm belgesinde de bu yazıyor."

"Sorun daha yeni başladı," diye tahmin ediyorum.

"Polise göre havuzun kapağı gevşemiş ve çocuklar içiyormuş." Georgia ekranındakileri okuyor ve ben Jen'in suyun soğuk olduğu ve kuru elbisesinin sızdırdığı hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Piyasada. Mobilyalı olarak satılıyor, hemen kullanılabilir." Lucy mülkü yukarı çekti.

"Boş gibi görünüyor, en azından dün gece öyleydi," diye cevap veriyorum. "O ve arkadaşlarının burayı nasıl bildiklerini merak ediyorum. Eğer evde olduklarını düşünseydiniz, birinin havuzuna izinsiz girmezsiniz."

"Birden fazla arkadaş mı? Kaç tane olduğunu biliyor muyuz?" Lucy soruyor. "Harold ve Rusty birkaç tane olduğunu düşünüyor gibiydi ve muhtemelen

Bunu polisten öğrendim. Belki Jen de biliyordu. Ama bu bilginin neye dayandığını bilmiyorum çünkü yanında kim varsa cesedi havuzda bırakmış ve yardım çağırmamış gibi görünüyor. Peki bu arkadaşlar eve nasıl gidip geldiler? Biri araba mı kullandı?"

"Belki de buralıdırlar." Lucy bana fotoğraflardan oluşan bir slayt gösterisi gösteriyor.

BÜYÜK EV, beyaz süslemeli gri, arduvaz çatılı, geniş verandalı ve yüksek tuğla bacalı, yüzyılın başında yapılmış gibi görünüyor. Dar bir plaja inen ahşap basamaklarla kayalık bir yükselişten dramatik bir şekilde yükseliyor ve siyah tabanlı havuz granit bir güverte ile L şeklinde.

Dün gece sıcaklığının ne kadar olduğunu hatırlıyorum, en düşük sıcaklık 60 dereceydi ve okyanusta oldukça soğuk olurdu. Görünüşe göre havuz ısıtılmıyordu ve büyük olasılıkla kış mevsimindeydi ve henüz açılmamıştı. Klor seviyesi yüksek ve yüzmek için uygun değil. Gençleri karanlıkta havuzun örtüsüne atlamaya iten şey nedir? Bu konuda pek bir şey anlaşılmıyor.

"İçeri girdiğinde vücudunun giyinik olup olmadığını biliyor muyuz?" Ben sordum.

"Envanter burada." Georgia ekranını okuyor ve fareye tıklıyor. "Kot pantolon, bir tişört, bir spor ayakkabı."

"Hepsi bu mu?" Benton'ı telefonundan izliyorum. "Başka bir şey yok," diyor Georgia.

Benton, FBI'ın Boston'daki saha ofisinin başındaki SAC'sine "Sorun değil, teşekkürler Marty," diyor. "Seni toplantıdan aldığım için üzgünüm."

"Yedi bin metrekare, bir araba garajı, tuzlu su havuzu, tenis kortlu beş dönümlük arazi, altı milyona listelendi. Öyleydi," diye ekliyor Lucy. "Sanırım fiyatı düşürecekler ya da piyasadan çekecekler. Havuzunuzda bir çocuk boğulursa bu iş için iyi olmaz."

"Bir davadan ve bir kongre üyesinden bahsedildiğini duydum," diye cevap verdim. "Bunun neyle ilgili olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Görünüşe göre ev, Bob Rosado'nun Massachusetts'teki gayrimenkulleri ve kim bilir başka neler için kişisel bir holding şirketi olan Gordian Knot Estates Corporation'a ait."

"Florida'daki kongre üyesi mi?" Ben sordum. "Burada bir evi mi var?"

Rosado, İç Güvenlik Sınır ve Deniz alt komitesinin başkanıdır. Arizona-Meksika sınırına sanal bir çit inşa etmek için yaptığı tartışmalı girişim nedeniyle bugünlerde sık sık haberlerde yer alıyor. Skandallardan da payına düşeni almıştır.

"Karısı Massachusetts'ten. Burada, New York'ta, Washington'da, Aspen'de ve West Palm Beach'teki ana konutlarında evleri var" diyor Lucy ve ben endişelenmeye başlıyorum.

Adli tıp uzmanı arkadaşım Shina Kato zeki ama deneyimsiz. Henüz sertifikası yok ve mahkemede bilirkişi olarak yerle bir olur. Bu sabah burada olsaydım Gracie Smithers davası ona verilmeyecekti ya da en azından ben denetleyecektim. Luke'un dikkatini vermesi gerekirdi ama dikkati dağılmış ve meşgul olmalıydı ve günlüğe tekrar baktım. Harold ve Rusty cesedi buraya taşımışlar, onların ve Jen'in isimlerinin baş harflerini not ediyorum. Fotoğrafları gözden geçirmeli ve olabildiğince hızlı şekilde kendimi toparlamalıyım. Ortalık karışacak.

"Haberlerde kurban olarak Gracie Smithers'ın adı geçiyor ve boğulduğunda yanında *birkaç arkadaşı varmış* gibi görünmüyor." Lucy internette daha fazla bilgi buluyor ve Benton ofisinden Leo Gantz'ın evine hiçbir ajanın gitmeyeceğini teyit ediyor. "Sadece bir sözde arkadaş," diyor Lucy, "kimliği açıklanmayan genç bir erkek."

"Muhtemelen çocuk olduğu içindir."

"Söylemiyorlar ve bu da bana öyle olmadığını gösteriyor. Polisin ismini açıklamamasını alışılmadık buluyorum," diye eklerken Lucy, Benton Marino'nun Gantz'ın evine doğru yola çıktığını ve hiçbir şekilde müdahale edilemeyeceğini açıklamaya devam ediyor.

Lucy, "Tahminimce Gracie Smithers'la birlikte olan erkek çocuk değil ve aklında her ne varsa bunun için o evi seçmesinin bir nedeni vardı," diye karar veriyor. "Bana sorarsanız, güçlü birileri bir şeyleri gizli tutuyor gibi görünüyor ve söz konusu kişinin Bob Rosado'nun oğlu Troy olduğunu öğrenirsek şaşırmam. Daha önce de başı belaya girmiş, on üç yaşında bir kıza siber zorbalık yapmış. Kız kendini dolabında asmış ve Rosado'lara dava açılmış. Anlaşılan anlaşmışlar. Bu olay beş yıl önce, Troy on dört yaşındayken Palm Beach County'de yaşanmış. İki yıl sonra düzensiz araç kullandığı için durdurulmuş. Arka koltukta Swarovski dürbünlü bir .416 Rigby, babasına ait otuz beş bin dolarlık tehlikeli bir safari av tüfeği vardı. Troy arabadan inmeyi reddedince polis ona şok verdi."

"Kulağa gerçek bir kişilik bozukluğu varmış gibi geliyor," diye cevap veriyorum. "Daha da kötüye gidiyor." Lucy başka bir şey buldu.

BÖLÜM 25

GEÇEN AĞUSTOS ayında alkollü araç kullanmaktan ceza aldı, hapis ya da para cezası almadı, ehliyetine bir yıl süreyle el konuldu ve on altı hafta boyunca alkol-uyuşturucu programına katılmaya mahkum edildi." "Bunun yerine yatılı okula gitmiş gibi görünüyor."

"Bu Florida'da mıydı?" Soruyorum.

"Alkollü araç kullanmaktan evet.

Ama şimdi burada."

"On dokuz ya da yirmi yaşında ve yatılı okulda mı?"

Lucy, "Buranın hemen kuzeyinde, Needham Akademisi var, zenginlerin dağılmış çocuklarını park ettikleri rahat bir yer," diyor. "Ve kampüste kalıyor gibi görünmüyor. Alkollü araç kullanmaktan bir ay sonra ve Needham'a başladıktan sadece bir hafta sonra kundakçılıktan tutuklandı ama suçlamalar düşürüldü."

Benton'ı koridorda asansöre doğru yürürken izliyorum. Dinlediğini söyleyebilirim.

"Bir apartman, birisi pencereden işaret fişeği attıktan sonra yandı. Rastgele bir olay gibi görünüyor, bilinen bir nedeni yok." Lucy'nin veri madenciliği arama motorları bilgiyi hızlı ve öfkeli bir şekilde buluyor. "Bir ölü var, dışarı çıkamayan tekerlekli sandalyedeki bir adam."

"Duman soluma." Davayı hatırlıyorum.

"Ve hemen ardından Rosado'lar Marblehead'deki evlerini satışa çıkardılar. Askıya alınmış bir ehliyet mi? Doğru ya. Troy nasıl dolaşıyor?"

"Peki neden cinayetle suçlanmadı?"

"Görünüşe göre işaret fişeği tabancasını bulamamışlar ya da onunla ilişkilendirememişler. Bu arada, babası hevesli bir doğa adamı, büyük bir balıkçı ve avcı. Bir avcının işaret fişeği tabancası olması duyulmamış bir şey değil ve muhtemelen yatında da bir tane vardır."

"Yatı mı?"

"Son derece güzel bir tane."

"Bu kadar parayı nereden bulduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Gayrimenkul, bu yüzden siyasete girmeye gücü yetiyor ve birçok hobisi var. Avcılık, balıkçılık, güzel bir eş de dahil olmak üzere istediği her şey."

"Kesinlikle haberlerde çok aldı ama oğlu hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," diyorum.

"Belli ki bir şeyleri nasıl gömeceklerini bilen bir kriz yönetim ekipleri var. Az önce yaptığım şeyi bulmak için nasıl bakacağınızı bilmeniz gerekir."

Demek istediği, nasıl hackleyeceğini bilmen gerektiği. Benton'ın asansör düğmesine basmasını ve cilalı çelik kapıların sessizce açılmasını izliyorum. Bizi dinliyor.

"İşte başlıyoruz." Lucy tezgâha yaslanmış, iPad'ine odaklanmış, Georgia da ona odaklanmış. "Uber," diyor Lucy. "Troy isteğe bağlı araba hizmetini kullanıyor ve telefonunda uygulaması var."

"Peki bunu nereden biliyoruz?" Ben soruyorum.

"Ceza mahkemesinde suçlanmamış olabilir ama ortada bir dava var. Kısa ömürlü ama bulabilerseniz bir kayıt oluşturmaya yetecek kadar."

Lucy Bloomberg Law, LexisNexis ve belki de PACER'a giriyor. Eğer girmemesi gereken başka sitelere giriyorsa, bunu bilmek istemiyorum.

"Yanan binanın sahibi ve ölen adamın ailesi dava açtı ama dava hemen sonuçlandı," diyor. "Orijinal şikâyeteye göre, davacılar Troy'un yangın gecesi Uber ile Güney Boston'daki bir paintball sahasına gittiğini iddia ediyor. Orada bırakılmış ve birkaç saat sonra binanın yanışını izlerken görülmüş."

"Kim tarafından fark edildi?" Benton asansörün kapılarını açmış, gözleri üzerimizde. "Peki bu da mı haberlere çıkmadı?" Bunu anlamak çok zor.

"Bir itfaiyeci onu sorguladı, kim olduğunu ve orada ne aradığını sordu." Lucy başka bir dosyaya göz gezdiriyor. "İtfaiyecinin polise verdiği ifadede Troy'u cehennemden heyecan duyan ve insanların yaralanmasına ya da ölmesine kayıtsız kalan biri olarak tanımlamış. Bazı sakinlerin evlerini ve sahip oldukları her şeyi kaybettikleri dikkatine sunulduğunda, zaten başlangıçta pek bir şeylerinin olmadığı yorumunu yapmış."

Georgia küçümseyerek, "Saf çöp," diye ekliyor. "Onu daha yavruyken boğmaları gerekirdi."

Lucy, "Yeterli sayıda kayıt alt kümesini araştırırsanız şikayeti PACER'da bulabilirsiniz" diye ekliyor.

Mahkeme Elektronik Kayıtlarına Kamu Erişimi hizmeti, hukukçu olmayanların çoğunun gezinmekte zorlandığı kısıtlı bir devlet web sitesidir. Yine de bu durum hevesli bir gazeteciyi caydırmayacaktır.

"Benim sorum neden başkalarının bu şikâyeti bulamadığı" diye soruyorum. "Yüksek profilli bir federal yetkili ve bir şekilde oğlu radarın altında mı kaldı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kriz yönetimi. Gerçekten iyi biri olmalı," diyor ve ben yine bir öfke parıltısı seziyorum. "Neyin ayak bağı olabileceğini önceden tahmin ediyorsun ve onları önceden diz çöktürüyorsun. Sürekli online izleme, sürekli risk değerlendirmesi ve markayı korumak için hiçbir engel tanımama. Rosado için bunu kim yönetiyorsa son derece bilgili ve elinde kozu var. Bu kişinin özel veri tabanlarında gizli olarak çok zaman geçirdiğinden ve ne gerekiyorsa yaptığından şüpheleniyorum."

Senin gibi, sanırım.

Onun yerine "Gizlilik ve manipölasyon," diyorum. "İhtiyacınız olan tek şey yeterli nüfuz ve para."

"Böyle bir çocuğa sahip olmak bir politikacının kâbusudur." Lucy iPad'ini önümde tutuyor, böylece bir Facebook sayfasını görebiliyorum.

TROY ROSADO'nun yakışıklılığı, kıvrıcık siyah saçları ve parlak bir gülümsemesi var ama gözleri ölü. *Yeni yetme bir psikopat.* Benton'dan bir mesaj gelince telefonuma bakıyorum.

Eğer baba ya da onun adına birisi temas kurmaya çalışırsa, bundan kaçın.

FBI Kongre Üyesi Rosado'yu soruşturuyor olmalı ya da belki de istedikleri oğludur.

"Bu küçük kız gerçekten çok üzgün ve bunun bedelini çok ağır ödeyecek gibi görünüyor. Boş bir ev, bir havuz ve gerçekten derin bir cep mi?" Georgia Lucy'ye bakmaya devam ediyor.

Sandalyesinde dimdik oturan, lacivert CFC üniforması içinde gururlu ve ciddi Georgia, yeğenimi biraz fazla seviyor.

"Çocuk iliklerine kadar kötü ve kötü çocuklar yetişkinlerden çok kötüdür."

Georgia kızgındır. "Daha iki saattir buradayım ve gün bile geçmedi. TV kamyonları binanın önünde çekim yapıyordu ve şimdi medyanın Gracie Smithers'ı kurcalamaya başlayacağından emin olabilirsiniz." Georgia düz panelli güvenlik ekranlarından oluşan kokpitini tarıyor. Üzerlerinde, bölümün iç taramaları da dahil olmak üzere her önemli perspektifin görüntüleri var, Kanıt odası ve şu anda durduğum kabul alanı.

"Geri dönmeden önce bana haber verin," diyor, "böylece etrafta kamera ekiplerinin olmadığından emin olabilirim."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Büyük siyah dosya kütüğünü tezgâha geri koyuyorum.

Georgia bana "Gördüğünüz gibi şu ana kadar altı vaka var ve iki vaka daha yeni geldi" . "Motorlu araç ölümleri. Doktor Zenner onları sabah yayınlayacağımızı söyledi."

" değil."

"Siz gelmeden hemen önce geldiler. Memorial'da ölmüşler. Yeni evliler. Gerçekten üzücü." Pes ediyor ve fotokopi kağıdının üzerine bir cannoli yerleştiriyor. "Ayrıca dünkü vinç operatörü." Bilgisayarını kontrol ediyor. "Beklemede ve Luke henüz serbest bırakılmasını istemedi."

"Nedenini biliyor muyuz?" Ben soruyorum. "Toksikoloji ile ilgili bir soru mu var?"

"Bence sadece soru işaretleri var. Somerville Caddesi'ndeki yüksek katlı apartmanın inşa edildiği büyük kule vinci kullanıyordu. Dün sabah erken saatlerde taksiye tırmanırken merdivenden mi kaydı yoksa kalp krizi geçirip mi düştü bilmiyorlar." Bir parmağını kremalı ricotta peyniri dolgusuna batırıyor ve tadına bakıyor. "Şimdi yaptım işte. Geri dönüşü yok."

"Otopsi odasında olacağız," diye cevap veriyorum. "Medyanın yanı sıra Rand Bloom adında bir sigorta müfettişi var, ona da dikkat etmenizi istiyorum. Büyük gri bir pikap, bir Ford kullanıyor ve fotoğraf çekmeyi ve izinsiz girmeyi seviyor."

Georgia yazıyor. "Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum." Bana bakıyor ve gözleri sert ve düz. "O kamyonu buralarda birkaç kez gördüm. Geçen gün, öğleden sonra geç saatlerde... Düşünmeye çalışıyorum. Sanırım pazartesiydi ve içeri girip çıkan insanların fotoğraflarını çekiyordu. Kapı açıldığında otoparkta neler olup bittiğinin fotoğrafını çekiyordu. Ben de onunla yüzleştim. Ona ağzımın payını verdim. Büyük bir yara izi ve çirkin gözleri olan bir pislik, sanki yüzüne darbe almış gibi."

"Benim için araştırabileceğin başka bir şey daha var," diyorum Lucy'ye, kabul alanından uzaktaki kavisli koridoru takip ederken, misafirlerin parçalara ayrılıp tekrar bir araya getirildiği karanlık Zümrüt Şehrimin derinliklerine doğru ilerlerken.

"Yüzüne ne olduğuyla mı ilgileniyorsun?" diyor. "Neden önemli ki?"

"Onun gerçekte kim ve ne olduğunu ve para dışında onu neyin motive ettiğini bilmek istiyorum. Şansı o her zaman bir bir sigortası olmamıştır."

Müfettiş. Bu işe giren pek çok insan kolluk kuvvetlerinde işe başladı ve benim de dahil olduğum pek çok olayda ortak payda o gibi görünüyor. Örneğin Johnny Angiers, Estabrook Woods'da ölen doktor. Leo Gantz hakkında söylediklerimizi duydunuz. Bloom, Joanna Cather'ı taciz ediyor ve bir sigorta talebi yüzünden Jamal Nari'yi gözetliyordu. Bir de geçen Şükran Günü'nde Nantucket'ta öldürülen Patty Marsico var. O davada da sigorta müfettişiydi çünkü kocası emlak şirketine dava açmıştı."

Kanıt odasının ışıkları sönük, kapısı kapalı ve kilitli, içeride kimse yok. Gözetleme pencerelerinden beyaz kağıt kaplı masalar, tezgahlar ve cam kapaklı kurutma dolapları görüyorum. Bir kot pantolon, mavi ve yeşil desenli bir tişört ve küçük bir spor ayakkabı görüyorum, sadece bir tane. Diğer ayakkabısına ve iç çamaşırına ne oldu? Peki ya ceketini ya da çorapları ve eğer bir telefonu varsa nerede?

"Eğer bu sigorta müfettişinin Gracie Smithers'la bağlantısı olduğu ortaya çıkarsa" -Lucy düşüncelerimin içindeymiş gibi görünüyor- "o zaman ciddi anlamda kötü bir şeyler döndüğünü anlayacaksın."

"Cidden kötü olduğunu zaten biliyorum ve sen sanki öyle olmasını bekliyormuşsun gibi, sanki bunun için bir nedenin varmış gibi söylüyorsun." Ona bakıyorum ve hissettiğim şey hoşuma gitmiyor.

Gözlerinin arkasında bir gölge, karanlık ve geçilmez bir şey... Ona soruyorum ve iyi olduğunu söylüyor. Önemli bir şey değil. Ben de her şeyin önemli olduğunu söylüyorum.

"Önemli olmadığını düşündüğün şey nedir?" Sonra ben soruyorum. "Böyle şeylere enerji vermekten hoşlanmıyorum."

"Ne gibi?"

"Tamam," diyor. "Çok fazla tuhaf şey oluyor ve insanlar bana tuhaf bakmaya başlıyor. Daha önce bununla başa çıkmadığımdan değil ama burada değil."

Bizi boş koridorda durduruyorum. Az ileride mikrotomları, doku gömme istasyonları ve lam ısıtıcılarıyla histoloji var. Bu saatte orada kimse yok. Laboratuvar çalışanlarının saat beşten sonra kalması nadirdir. Lucy ve ben tamamen yalnızız.

"Hangi insanlar?"

"Jen Nari olay yerinden döndüğünde Bryce'a tipik yorumlarından birini yaptı ve tabii ki o da bana anında söylemekten kendini alamadı. Ama sanki onu sinirlendiriyormuşum gibi biraz uçarı davranmaya başladı."

"Bryce her zaman uçarıdır."

"Benim hakkımda bir şeyler söylemeyi bırakmalı. Google'da aramayı bırakmalı."

Lucy hiçbir zaman Jen Garate'den hoşlanıyormuş gibi davranmadı ve onu işe almama karşı çıktı. Şimdi bunu düşünüyorum.

"Daha ilk günden kararını vermişken onun hakkında ne kadar objektif olabilirsin Lucy?"

"Bir sürü şey var Kay Teyze. Kanıtlanamayan şeyler ve daha kötü bir şey yok."

"Neyden sonra?"

"İnsanlar güvensiz davranmaya başladığında. Paranoyak. Ve ne düşünüyorlarsa söylemiyorlar. Sadece size çok fazla alan bırakırlar."

"Sen de mi?" diye cevap veriyorum. "Herkesin nesi var böyle? Sanki işyerimin artık yerçekimi yok ve personelimin kimyası değişmiş gibi."

Marino burada çalışırken daha iyiydi. Bir şekilde denge sağladı. "Ne yorumlar vardır sen konuşmak Ne hakkında? Ne şeyler vardır olmak

Google'dan mı?" Jen'in bugün bana söylediklerini düşünürken soruyorum.

Lucy'nin yasak hava sahasında uçtuğuna ilişkin sözleri kışkırtıcıydı. "Bu sabah Jamal Nari vurulduğunda nerede olduğumu merak etti.

Beyaz Saray'da sana yaptığı hakaretlerden sonra onu öldürdüğüm için beni suçlamayacağını söyledi. Bryce şaka yaptığını söyledi tabii ki." Lucy umursamıyormuş gibi davranıyor ve bana insanların ne kadar aptal olabileceğini hatırlatıyor.

Sağduyulu hiç kimse onunla bir savaşa girmez ve o önemsizmiş gibi davrandıkça ben daha da önem kazandığına emin oluyorum. Lucy'nin sabrı var. Metanetli. Zamanını bekleyecek ve bir gün dünyanın Jen Garate'lerinin başlarına ne geldiği hakkında hiçbir fikri olmayacak.

"Böyle davranışlara yer yok," diye cevap veriyorum. "Birini vurmak için bir nedeniniz olabileceğini ima etmek bir yana, neden herhangi bir cinayet hakkında şaka yaptığını anlamıyorum. Bu kesinlikle komik değil."

"Daha önce de insanları vurdum. Bu yüzden FBI ve ATF beni göndermekten mutlu oldu. Kendi güvenlik servisim olduğu zamanlardan kalma başka söylentiler de var."

Bu, tartışmadığımız paramiliter hükümet sözleşmeleri için bir örtmece.

"Jen senin geçmişini biliyor mu?" Ben soruyorum.

"İnternette bilgi var. Eskiden olduğundan çok daha fazla. Özellikle de geçmişim hakkında."

"Neden?"

"Beni tehlikeli ve deli olarak gösteren bloglar."

"Bunu kimin ve neden yaptığına dair bir fikrin olmalı," diye cevap veriyorum çünkü istediği her şeyi bulamaması çok nadir görülen bir şey.

Ama olmadığını söylüyor. Pek sayılmaz. Tam olarak değil. Kanıtlayabileceği bir şey yok, işte yine o kelime. Kanıtlaması gereken bir şey var ve ben onun hiçbir fikri olmadığına ikna olmadım. Olabileceğinden endişeleniyorum.

"Dürüst olalım. Eğer bir liste yapsaydınız o kadar da iyi görünmezdim," diyor Lucy ve bir şey eksenini eğiyor.

Enerjik ve biraz ürkmüş garip bir karışım gibi görünüyor. Ayrıca heyecan da seziyorum.

"Eğer kendim için çalışmasaydım, senden başka kimse beni işe almazdı" diyor. "Ve bunu yapmamalıydın ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Kimsenin herhangi bir *listeye* girmek için gerekçesi yok."

"Arkamdan Jen bana Hack diyor. Herkesin e-postasında olduğumu söylüyor." "Muhtemelen öylesin. Kulağa rekabetçilik ve kıskançlık gibi geliyor.

Ben," diye karar verdim.

Tekrar yürüyoruz. Antropoloji laboratuvarı hemen ileride.

BÖLÜM 26

İŞIKLAR AÇIK ve adli antropolog Alex Delgado mavi bir bezle örtülü bir inceleme masasının üzerine eğilmiş durumda. Kahverengi lekeli ve hasarlı bir uyluk kemiğine bakıyor, baş kısmı yok olmuş, muhtemelen hayvanlar tarafından kemirilmiş.

Uzun boylu ve zayıf olan Alex bir ampul kadar kel, beyaz laboratuvar önlüğünün düğmeleri boynuna kadar ilikli. Kalın camlı çerçevesiz gözlükleri gözlerini baykuşa benzetiyor ve sanki bir güve gibi çevresine uyum sağlamaya başlamış gibi biraz kirli, neredeyse tozlu. Yavaşça, olarak hareket ederek uyluk kemiğini ve diğer kemikleri krem rengi bir karton kutuya yerleştirmeye başlıyor. Bir sonraki gözlem penceresine ulaştığımızda yalnız olmadığını fark ediyorum. Ernie Koppel de onunla birlikte. Kapıyı açarken Lucy'ye "Güzel," diyorum. "Hadi gidelim ve

Bunun."

İçeri girdiğimizde bir standın üzerinde duran dişsiz bir kafatası boş gözlerle bakıyor ve içyağı ya da donyağı gibi belli belirsiz ekşimiş, mumsu bir ölü kokusu algılıyorum. Bu koku hiç gitmiyor. Yüzyıllık kemiklerde bile bu kokuyu hissedebiliyorum.

Ernie'ye "Ben de seni arayacaktım," dedim.

"Ben de bugün yola çıkmadan önce seni bulmaya geliyordum. Körfezin içindeki senin uzay gemin mi?" diye sorar Lucy'ye.

"Hangi uzay gemisi?"

"Eminim benim V-dört Toyota'm kadar hızlı değildir."

"Haklı olmalısın," diyor ve ben kendimi ondan olağandışı bir şey olduğuna dair en ufak bir ipucu ararken buluyorum.

Eğer Ernie Lucy'den çekiniyorsa, ben buna dair bir işaret göremiyorum. Alex her zamanki gibi görünüyor ama bir taş kadar kalın kafalı. Pense, cımbız, kaburga kesici, fırça, iğne, kumpas ve testerelerden oluşan bir arabanın üzerinde, yapboz gibi bir araya getirilmiş iskelet masalarının arasında bir Sharpie buluyorum, erkek, kadın, yaşlı ve genç, bazı kafatasları sağlam ve dayanıklı, diğerleri zarif ve küçük. Bir torba dolusu bozuk paranın üzerine imzamı atıyorum.

ve saatin kaç olduğunu not al, altıyı yirmi geçiyor. Ernie kanıtı benden aldı, zincir kırılmamıştı.

Kot pantolon ve mavi çizgili gömlek giyiyor, mahkemede olmadığı sürece kravat takmıyor. Her uzun hafta sonunu ve tatilini Teksas Körfez Kıyısı'nda geçiren bir güneş tutkunu olarak şimdiden bronzlaşmaya çalışıyor. Galveston'da doğup büyümüş, şivesini kaybetmemiş, iri cüssesi ve sert görünüşü yaptığı işle uyumsuz görünüyor. Size bir kovboy değil, daha çok tek hücreli bir diatomun bir mücevher ve bir toz akarının bir korku olduğu büyütülmüş bir dünyanın bir sonraki galaksisini keşfeden bir astronot gibi olduğunu söyleyecektir.

"Benton bana bu sabah arazinizde ne olduğunu ve bir bardakla ilgili şüphelerini anlattı," diyor ve Lucy'yi dışlayıp dışlamadığını görmek için dikkatle izliyorum.

"Belli ki sikkeler parlatılmış," diye cevap veriyorum. "Otuz yıldan daha eskiler."

Şeffaf poşeti kaldırıp eğiyor, paralar ışığa tutuluyor ve şöyle diyor: "Bin dokuz yüz seksen bir. Bu tarih sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Kötü bir yıldı." Lucy sanki bir şey arıyormuş gibi tekrar bilgisayarına bakıyor. "John Hinckley Junior Mart ayında Reagan'ı vurdu ve altı hafta sonra Papa Aziz Petrus Meydanı'nda vuruldu. Ağustos ayında Mark David Chapman John Lennon'ı öldürmekten hapis cezasına çarptırıldı ve iki ay sonra Cumhurbaşkanı Enver Sedat Kahire' bir geçit töreni sırasında öldürüldü. Dünyanın unutamayacağı dört silahlı saldırı." Zaten bildiğinden emin olduğum bilgileri aktarıyor ve Ernie'yi kandırıyor olabilir.

Bazen ne zaman komik olduğunu anlamak mümkün olmuyor ve şu anda bu konuda hiçbir şeyi komik bulmuyorum. Tavırları tuhaf. Farklı. Mizahını kızgın, belki incinmiş, belki agresif ve maço lukla dolu buluyorum.

"Hatırladığım Prens Charles ve Leydi Diana'nın düğünü. Karım televizyona yapışmış ve gözleri buğulanmıştı." Alex yerden tavana kadar uzanan paslanmaz çelik dolabın cam kapağını açıyor.

"Ne peri masalıymış ama," diyor Lucy.

"Sen daha buralarda bile değildin." Krem rengi kutuyu eline alıyor ve içindeki kemiklerin kaydığını duyabiliyorum.

Onu düzeltmiyor ve ben düzeltmiyorum.

"Biz de tam bu hafta başındaki kalıntılardan bahsediyorduk." Alex kutuyu dolabın içine yerleştirir ve kapıyı kapatır. "North Andover'daki eski çiftlikteki kuyudan mı?"

"Bıçaklanma," diye hatırlıyorum.

"Bir bıçak parçası," diyor Ernie. "Ucun en küçük parçası sol uyluk kemiğinin üst iç kısmına gömülmüş."

"Uyluk atardamarını kesmişse onu öldüren şey de bu olurdu," diyorum. "Hayatta kalma süresi en fazla birkaç dakika."

Alex, "Bıçak parçasını kırarak bıçakla eşleştirmemiz mümkün olabilir," diyor. "Muhtemelen bu kalıntılar kadar eski olsa da kimse dava açmayacak. En az elli yıl, muhtemelen daha fazla."

Her zaman yaptıkları gibi Lucy'nin önünde hassas vaka detaylarını tartışmaya devam ediyorlar. Kışkırtıcı bloglardan ve uygunsuz sözlerden rahatsız olduğu için onu suçlamıyorum ama genelde o kadar kalın bir derisi var ki zırh gibi.

ALEX'i kapalı kapının ardında kemikleriyle baş başa bırakıyoruz. Koridora döndüğümüzde Lucy, Ernie ve ben gözden kayboluyoruz. Bir depo dolabı ile mekanik odaya kilitli sert metal kapı arasında boş bir duvar alanı buluyoruz.

"Helikopterle uçuyor olmalıydın." Ernie Lucy'nin uçuş giysisini gösterir. "Beni ne zaman bırakacaksın?"

"Kullanım kılavuzunu okumayı bitirir bitirmez," diyor.

Ernie bana baktı ve bilmemi istediği şeye geldi. "Bir .300 Winchester Magnum'dan atılan 308 kalibrelik 190 grain LRX mermi genellikle görebileceğiniz bir şey değildir."

"LRX?" Ben soruyorum.

"Uzun menzil için tasarlandı." Cevap veren Lucy.

"Parlatılmış katı bakır ve Luke'un beyin dokusundan çıkardığı mavi madde bir polimer," diyor. "Bunun tam olarak benim bölümüm olmadığını biliyorum ama Liz'le görüştük."

"Kaç taç yaprağı var?" Lucy sorar.

"Dört."

"5R yivli?"

"Liz de öyle dedi."

"Barnes Tipped Triple-Shocks'u biliyor musunuz?" "Ben silah delisi değilim."

"Birinci sınıf cephaneye, maç sınıfı, bol miktarda bakır. Altın standart" diyor Lucy ve ekliyor: "Birkaç yıl önce bazı meraklıların ünlü Triple-Shock'un uzun menzilli BC versiyonu olarak adlandırdığı bir ürün çıkardılar. Katı bakır

mavi polimer balistik ucu ile temas halinde dört kesici yaprağa genişler. Temiz bir anında öldürme ve uzun mesafeden büyük avlar için tasarlanmıştır."

"Aslanlar, kaplanlar ve ayılar gibi." Ernie ona bakıyor ve şüphelendiğini mi yoksa etkilendiğini mi anlayamıyorum. "Sakin bana avcılıkla ilgilendiğini söyleme."

"Hayvanlar değil." Yine o tuhaf kuru buz esprisi.

"Sadece iki ayaklı olanlar ve birçoğu bunu hak ediyor." "Eğer kastettiğin buysa, ben başlatmıyorum."

"Şaka bir yana," diyor. "Bu kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim." "Eskiden ATF'deydim."

"İşin alkol ve tütün kısmıyla bir sorunum yok. Ama ateşli silahların hayranı değilim. Zaten senin bir yangın müfettişi olduğunu sanıyordum."

"Pek çok şey oldum." Lucy geçmişiyle ilgili gerçekler konusunda alışılmadık derecede cömert.

Belki de bloglar yüzünden. Belki de küçümseyici yorumlar ve dedikodular yüzünden. Tarzı olmadığı halde kendini gösteriyor ve biriyle rekabet içinde olduğunu seziyorum.

"Kendi atış poligonum var, kendi silah ustalığımı yapıyorum ve evet çok şey biliyorum," diye devam ediyor. "Bu mermi o kadar ağır bir mermi ki genellikle büyük av hayvanlarının içinden geçer ve bir insandan çok daha büyük bir av hayvanından bahsediyorum. Acaba katil bu merminin vücutta kalması ve en az hasarı vermesi için daha hafif bir barut yüküyle özel bir mermi mi geliştirdi?"

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü kişi onun çıkmasını istemedi. O kişi bizim bulmamızı istedi."

"Bunu söylemeniz ilginç," diyor Ernie. "Tambur kullanımından kaynaklanan çukurlaşma ve FTIR'da tespit edilen üre monohidroklorid izleri, muhtemelen elle cilalamak için kullanılan kararma gidericilerde tipik olarak bulunan organik bir asit tuzu."

"Flitz'dekilerle aynı şeyler," diyor Lucy. "Silah meraklıları arasında çok popüler."

"Parça ve sağlam mermi üzerinde," diyor Ernie. "Ama daha da önemlisi kimsenin bilmediği bir şey var. Liz bile. Bunu tipik bir optik dürbünle göremezsiniz çünkü yeterli alan derinliği yok."

Parçayı ve mermiyi taramalı elektron mikroskobu olan SEM ile inceledi ve bu klasik Ernie. Aynı iş ahlakını paylaşıyoruz. Sen

Ne bilmediğinizde cevapları bulamazsınız. Bu yüzden bir nebze mantıklı görünen her yolu kullanıyorsunuz.

"Balistik parmak izi diye bir şey duydunuz mu?" Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"Tartışmalı bir konu ve yıllar boyunca bu konuda çok konuşuldu, evet," diye cevap veriyorum. "Bugüne kadar Kaliforniya dışında hiçbir yerde yapıldığından emin değilim. Mikro damga bir ateşleme iğnesi ya da silahın başka bir parçası üzerine kazınır, böylece fişek kovanına aktarılır. Amaç, kullanılmış bir kovanı silahın seri numarasıyla ilişkilendiren mikroskobik bir koda sahip olmaktır."

"Bir fişek kovanımız var mı? Çünkü eğer öyleyse bu benim için yeni bir haber," diyor Lucy. "Veri tabanına kaydedilen kanıtları ve laboratuarlarda analiz edilenleri gördüm."

"Şu ana kadar burada ya da New Jersey'deki cinayetlerde herhangi bir kovan bulunmadı. Mikro damga ev yapımı ve gerçek merminin üzerinde." Ernie kağıdı bana uzattı. "Düşük teknoloji biliyorum ama bunun bir e-postada olmasını istemiyorum."

"Bir merminin üzerinde nasıl mikro damga olabilir?" Cemal Nari'nin göğsünden çıkarılan sağlam merminin fotoğraflarına bakıyorum.

Parlak bakır, jilet gibi keskin dört taç yaprağı geriye kıvrılmış. Sonra başka bir görüntü, 150X'te merminin bakır tabanı, üç boyutlu olarak o kadar canlı ki elimde tutabilirmişim gibi geliyor. Ernie'nin neden gizemli davrandığını biliyorum.

Tek bir rakam, 3 rakamı ve metali kesen gravür makinesinin mikroskobik alet izlerini görebiliyorum.

"Kesinlikle damgalı değil," diye gözlemledim. "Lazerle kazınmamış ya da ateşli silahla aktarılmamış. Kuyumcu aletleri gibi çok küçük ve hassas bir şeyle kazınmış."

"Kesinlikle kazınmıştı. Sonra silinmiş ve üzeri cilalanmış," diyor Ernie. "Çıplak göz ve ışık mikroskopları bunu göremiyor ama SEM görebiliyor. Kazınmış üç rakamı gitmiş ama metalin yüzeyinin altındaki deformasyon hala orada. Kişinin kasıtlı olarak yaptığı şey, oyma aletiyle bastırmak, bakır merminin tabanına üç rakamını kazımak, ardından taşlamak, yuvarlamak, parlatmak ve elle doldurmak."

"İnsanların ateşli silahlardan seri numaralarını silmeleri ve aslında yok olmadıklarını fark etmemeleri gibi." Lucy fotoğrafa bakarken zihni hızla çalışıyor, gözleri parlıyordu.

Davranışlarındaki bir şey beni anlaşılmaz bir yerde tedirgin ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bunu bir gölge hareketi gibi hissediyorum. Sanki

Çok derinlerde devasa ve şeytani bir şey var ve bana bakıyor.

"Birinin yazdığı kağıdın altında bulunan kağıtlarda bulabileceğiniz girintili yazılara benzer" diyor.

"Katilin onu bulmamızı istediğini düşünüyorum," diyor Ernie. "Ama Liz'in bulmasını istemedi."

"Bunu nasıl anladın?" Gölgenin yeniden kıpırdadığını hissettiğimde Lucy sanki ihtiyacı olan bir şeyi elde etmiş gibi rahatlamış görünüyor.

Ernie, "Oyma, ateşli silah laboratuvarlarında kullanılan karşılaştırma mikroskoplarıyla görülemezdi, bu yüzden Liz'in hiçbir fikri yoktu," diyor. "Sanırım balistik ve analizin nasıl yapıldığı hakkında çok şey bilen biriyle karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor."

"Ve bu kişi senin SEM'e başvuracağını biliyor mu?" Lucy soruyor ve ben saldırganlığı daha güçlü bir şekilde algılıyorum.

"Çukurlaşma yüzünden," diyor. "Liz bunu fark etti ve fikrimi sordu. Fişek kovanlarını yuvarlamak bir şeydir ama mermileri kim yuvarlar? Dürbününün altında kar fırtınası gibi çukurlar gördü ve beni arayıp bakır mermilerin parlatıldığını doğrulayıp doğrulayamayacağımı sordu."

"Ama ona yok edilen gravürden bahsetmedin." Kâğıt parçasını katlıyorum.

"İkiniz dışında söylediğim tek kişi Benton." "Şimdilik bu konuyu kapatalım," diye karar verdim.

"Peki ya Marino?"

"Bugün değil ama ona haber veririm."

"Tamam. tarafından Bana." O değil istiyorum o
Sızmış, değil kasıtlı olarak ya da kazara. "Başka bir şey

yoksa?"

"Teşekkür ," diye yanıtlıyorum. "İyi geceler, Ernie."

Onu izliyoruz, boş koridor yumuşak bir ışık bulutu içinde asansöre doğru kıvrılıyor.

"Kime güveneceğini bilmiyor," diyor Lucy.

"O bize güveniyor."

"Olanlar kişisel," diyor Lucy kararlı bir şekilde. "Sofistike ve çok yetenekli bir keskin nişancı seni oy alıyor ve bunu bildiğinden emin olmak istiyor. Tweetler, bozuk paralar, bir şekilde bulacağından emin olduğu oyulmuş bir mermi, hepsi önceden planlanmış ve aklında bir hedef var."

"O deyip duruyorsun."

"Daha kolay. İnsanlar da böyle düşünüyor."

"Peki ya sen?"

"Hiçbir şey varsaymamaya çalışıyorum."

"Kim ve neden? Bir fikrin var mı?" Soruyorum ve tekrar yürüyoruz, soyunma odalarının önünden geçiyoruz. İleride duvarda bir el dezenfektanı var.

Durdum ve birazını avuçlarıma fıskırttım. Antropoloji laboratuvarı beni hep kirli hissettirir. Belki başka şeyler de beni kirli hissettiriyordur, başlangıç olarak bu konuşma.

"Benton'ın bir fikri olabileceğini hissediyorum," diyor Lucy.

"Ama sen istemiyorsun?" Cildimi kuruyana kadar ovarken keskin alkol kokusu sinüslerime nüfuz ediyor.

"Öğleden sonra laboratuvarımdayken davranışları, soruları ve kaçamak cevapları," diyor ve kaçamak cevaplar veren kendisi. "Örneğin en gelişmiş yüz tanıma yazılımının, eğer birisi yüz hatlarını ameliyatla değiştirmişse ne kadar etkili olacağını bilmek istedi."

Tanıdığımız biri olduğunu düşünmediği sürece bundan bahsetmez.

Ben de diyorum ki, "Görünüşe göre hükümet terörizm nedeniyle yıllardır bununla uğraşıyor. Sınır Devriyesi, FBI ve Benton'ın bu konuda her şeyi bildiğinden bahsetmiyorum bile."

Geçmişimizden gelen iğrenç biri, aklıma geliyor. Ama Benton neden böyle düşünsün ki?

Lucy, "Federaller soğuk vuruşlar söz konusu olduğunda pek başarılı olamadılar" diyor. "Biyometrik bir portre değişirse, bir görüntü veritabanındaki veya sabıka fotoğrafı havuzundaki bir taramayla otomatik bir eşleşme elde edemezsiniz. Retina ve iris tanımlamasına gelince, tipik güvenlik kamerası bir otel iş merkezine giren ve bir bilgisayar ödünç alan birinin iris özelliklerini yakalayamayacaktır. Ayrıca karşılaştırma için bir taramaya ihtiyacınız olacaktır."

Gittiğine inandığımız biri. Bir sürü isim sayabilirim ama saymayacağım. Konuşmamıza odaklanıyorum çünkü odaklanmak zorundayım. Derin ve sessiz bir nefes alıyorum. Karanlığı ve içinde ne olduğunu hissetmemeye çalışıyorum. Orada bir şey var ve Lucy bana ne olduğunu söylemek istemiyor.

"Bu videoları incelerken Benton özellikle birini arıyor gibi görünüyor muydu?" diye sordum.

"Her zaman hiç yakalanmamış ya da hapisten çıkmış birini düşünmek gerekir" diyor. "Bunun gibi bir şey."

"Bunun gibi bir şey mi?"

Bana cevap vermiyor.

"Nasıl tepki vereceğimi görmek için mi bu konuyu açıyorsun?" Ben soruyorum.

"Size aşinalıkla ilgili bir tartışma yapılması gerektiğini söylüyorum," diyor Lucy. "Üç ile işaretlenmiş bir mermi üçüncü bir kurban için tasarlanmış ve sorumlu her kimse daha fazlasının geleceğini bilmemizi istiyor, başka bir deyişle intikam" diyor ve ben kıldandığımı hissediyorum.

"Yedi peni," diye cevap verdim. "Ne? Dört cinayet mi kaldı?"

"Benton bu sabah benden Sanat ve Bilim Akademisi üzerinde alçaktan bir keşif yapmamı istediğinde ağaçları kontrol etmemi önerdi. Janet ve ben şüpheli birini görmedik, silahı olabilecek birini de. Arka bahçenizde onunla birlikteyken kendi gözlemlerinize dayanarak ne düşünüyordu?"

"Bir şeyin parladığını gördü, muhtemelen bir kamera lensinden yansıyan ışık, muhtemelen Rand Bloom pislik arıyor, utandırmak istiyor," diye cevap veriyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum. Fotoğrafları halka açmazsanız utanç duymazsınız. İnternette hiçbir şey yok."

"Henüz değil."

"Gözetleme dürbünü," diyor. "Bozuk paraları kim bıraktıysa, onları bulmanızı izlemek istemiş olması daha muhtemel."

Büyük ölçekli röntgen odasının dışında duruyoruz ve Anne'i arıyorum.

BÖLÜM 27

Konsolunun başında değil ve içeri giriyoruz. Ofisini tarayıcı odasına bağlayan kalın kurşun kaplı camdan duvara bakıyorum ama Anne orada da yok.

Işıklar kapalı, beyaz Somatom CT tarayıcısı belli belirsiz aydınlatılmış, aşağı doğru eğimli bir masaya sahip geniş delikli, Irak'la savaşa girdiğimizde ordu için geliştirildi. Yüksek çözünürlüklü 3 boyutlu görüntüleme kullanarak, otopsi yapılmadan önce bir cesedi içten görüntüleyebiliyoruz ve masanın ekranlarından birinde ne olduğunu fark ediyorum. Dava numarası CFC979. Gracie Smithers.

"Eğer bir kişi arka bahçenizi engelsiz bir şekilde görebilseydi çatı en olası alan olurdu." Lucy, Sanat ve Bilim Akademisi'nin üzerinden geçerken gördüklerini anlatmaya devam ediyor. "Kamerayı çalıştırmıştım." Helikopterine monte edilmiş stabilize kameradan bahsediyor. "Kimse yoktu ama birilerinin orada olduğuna dair kanıtlar gördük."

"Janet bu sabah seninle uçuyordu." Hava yolunun, sinüslerin ve trakeobronşiyal ağacın oblik ve aksiyal görüntülerini inceliyor, boğulmalarda yaygın olan gaz ve köpüğü gösteren karanlık boşlukları not ediyorum. "de iyi misiniz?"

Lucy, "İkinci kattaki çatının bir bölümü ve yakınlaştırdığımda görebildiğimiz bir beyzbol şapkası ve bir ceket vardı" diyor. "Belli ki yukarıda biri vardı. Biz iyiyiz."

"Yeni bir Ferrari'niz var ve yüzüğünüzü takmıyorsunuz." Akciğerlerin koronal görüntüleri, distal bronşlar sıvı dolu ve ben diğer görüntülere tıklıyorum. "Kilo vermiş gibi görünüyorsun ve saçının kesilmesi gerekiyor."

Maksiller sinüsler de sıvıyla doludur ve sfenoid sinüste yüksek yoğunlukta partiküllü bir madde vardır. Ses tellerinin etrafında, hava yolunda ve akciğerlerde daha fazla buluyorum.

Kum.

"Elbette bir bakım görevlisi onları orada bırakmış olabilir," diyor Lucy.
"Ama bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Seni bir aydır görmedim."

"Meşguldüm."

"Benden kaçıyor musun?"

"Neden kaçayım ki?"

"Çünkü bunu yaptığında?" Kafa resimlerine tıklıyorum. "Bu asla mutlu bir şeyin işareti değildir."

"Cerrahi bir şapka ve ceket," diyor Lucy.

"Ne demek *cerrahi*?"

"Çatının patina rengi klasik önlüklerin mavimsi yeşilidir. Beyzbol şapkası ve ceket deniz mavisi yeşili ve üzerlerine kadüs işlenmiş."

"Başka bir deyişle, bunları kim takmış olursa olsun çatıya karışmış olacaktı."

"Özellikle de bu kişi aynı zamanda uygun bir önlük pantolon ve gömlek giyiyorsa."

"Kulağa tuhaf geliyor."

"Pek sayılmaz," diyor Lucy. "Çevreye uyum sağlıyorlar ve ayrıca bu kişiyi görenlerin dikkatini çekmiyorlar çünkü pek çok tıp öğrencisi ve teknisyen önlükle dolaşıyor. Dirsekli çatının o bölümüne yalnızca bakımla sınırlı olması gereken bir dış merdivenle erişilebiliyor."

"Olması gereken mi?" Daha fazla CT görüntüsüne tıklıyorum ve gördüklerim iç karartıcı ve acımasız. "Ama herkes yukarı tırmanabilir?"

"Evet ama herhangi biri yapmazdı."

Sagittal görüntülerde anterior kraniyal fossada altta kontüzyon bulunan lineer bir kırık görülüyor. Sorun aksiyel görüntülerde. Kafa travması tarif edildiği şekilde gerçekleşmiş olsaydı beklediğim şeyi göstermiyorlar. Yaygın subaraknoid kanamayla birlikte frontobazal yaralanma yok.

Şiddet.

Lucy, "Yeni arabanın nedeni arka koltuğa ihtiyacımız olması ve karda gidebilmesi," diyor.

"İhtiyaç mı? Volvo ya da Toyota gibi mi?" "Tamam. Doğru kelime değil."

"Başka ne var?"

"Yüzüğü takmıyorum çünkü Janet'in babası onu geri istedi."

"Bu hiç hoş değil."

Dikkatini ekranda tıkladığım görüntülere çeviriyor. "Ne görüyorsun?"

"Görmediğim şey bu," diye cevap veriyorum.

Gracie Smithers'ın kontraktür yaralanması olmadığını ve havuz kapağının üzerinde zıplarken düşüp beton kenara çarpmış olsaydı yaralanması gerektiğini açıkladım.

"İnferior frontal ve superior temporal loblarda kanama yok." BT taramalarında gölgeli kanama alanlarının olmadığına dikkat çekiyorum. "Başının arkasına aldığı künt kuvvet travması beyninin ön kısmının kafatasının ön tarafına çarpmasına neden olmuş olmalı. Travmanın olduğu yerde ve karşısında da yaralanma olmalı."

"Boğulmadı mı?"

"Yaptı. Ama yüzme havuzunda değil ve bu bir kaza değil."

Anne'in ofisinden çıkıp koridora dönüyoruz ve Lucy'ye Dr. Shina Kato'nun Gracie Smithers için STAT alkol isteyip istemediğini soruyorum. Eğer öyleyse bir rapor olmalı. Lucy veri tabanını kontrol ediyor. Analiz sonuçları negatif.

"İçki içmiyordu," diye özetliyorum.

Doku kurtarma odasının önünden geçiyoruz, küçük bir ameliyathaneye benziyor, içerisi karanlık, hiçbir şey olmuyor, bağışlanan organlar, gözler, deri veya kemikler şu anda toplanmıyor. Büyük çelik bir düğmeye basıyorum ve antrenin kapısı açılıyor; doktorlar için mavi dolaplar, kişisel koruyucu kıyafet rafları ve diğer malzemelerle dolu bir duvar.

"Onun görevini Doktor Kato yapmamalıydı," diyor Lucy. "Sanırım Luke ve diğer doktorlar daha büyük ve zor görünen vakalarla uğraşıyorlardı. Jamal Nari, Brookline'daki çürüme intiharı. Gracie Smithers'ı aldı çünkü ilk bakışta karmaşık olmayan bir boğulma vakasıydı."

"Ama değil." Bu sorun olacak. "Ben burada olmadığımda ne olduğunu gördün mü?"

"Asla tatile çıkmamalısın ya da bir hayatın olmamalı."

"Bana Sanat ve Bilim Akademisi çatısından biraz daha bahset."

"Bakım ekiplerinin metale basmadan ve hasara yol açmadan farklı seviyelerdeki borulara, kanallara, flaşlara veya ekipmanlara ulaşabilmesi için bir dizi yürüme yolu ve rampa içeren karmaşık bir konsol sistemi."

"Ve bu alanlara sadece dışarıdan mı erişebiliyorsunuz?" Emin olmak istiyorum.

"Bu doğru."

"Oraya gittin." Ayakkabı kılıflarını ve ameliyat önlüklerini aldım, az önce tarif ettiği aynı deniz mavisi yeşili.

"Benton bu sabah ilk kez ışığın parıltısını gördüğünde saat erkendi, sekiz civarıydı." Botlarının üzerine galoşlarını geçirmek için bir banka oturuyor ve Benton'ın ona olanlarla ilgili ayrıntılar verdiği belli oluyor.

"Ve sonra ikinci kez saat on bir civarında," diye cevap veriyorum.

"Birisi sizi ve mülkünüzü gözetlemek için çatıya çıktıysa, bu kişi muhtemelen çok erken saatlerde pozisyonunu almış ve hava da soğuk olmuştur."

"Şapka ve ceket giymiş olabilir," diye öneriyorum. "Gidip geri dönmüş de olabilir."

Jamal Nari yaklaşık dokuz kırk beş yaşında öldürüldü. Farrar Sokağı'ndaki dairesi evimizden ve Sanat ve Bilim Akademisi'nden yarım mil uzakta.

"Çatıdaki katil olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Lucy banktan kalktı ve önlüğü başına geçirip arkadan bağladı. "Evinize yaklaştığımda beni duyacak ve merdivenden aşağı inecekti. Sitenin arka tarafında, ağaçların ve işlek bir caddenin olduğu bir yerde."

"Ve bu kişi giysileri almayı unutmuş." "Ya öyle ya da kasıtlı olarak bırakmış."

"Şapka ve ceket çatıdan alıp DNA'ya vermişsin." Ellerime bir çift eldiven geçiriyorum.

"Evet."

"Çünkü yukarıdaki tetikçinin yapmış olabileceğinden endişeleniyordun." Üstüne basa basa söylüyorum.

"Benton'a ya da sana zarar verme niyetiyle değil. O anda değil."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" Başka bir eller serbest düğmesine basıyorum ve paslanmaz çelik kapı yavaşça açılıyor.

"Bipodlu ve arka çanta destekli ağır bir keskin nişancı tüfeği olan biri mi?" Beni otopsi odasına kadar takip etti. "Bu, hızlı bir şekilde sökölüp dar bir metal merdivenden yukarı ve aşağı taşınamazdı ve kişi fark edilirdi. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmelisiniz."

"Bana yardım et."

"Bir keskin nişancı bir yer seğer, saklanır. İlk önceliği budur" diyor Lucy. "Görevini tamamladıktan sonra eşyalarını muhtemelen bir araca ya da daha sonra geri dönüp alabileceği gözden uzak bir yere saklayacaktır. Büyük olasılıkla sabah erken saatlerde ve daha sonra tekrar sizi gözetlemek için bir dürbün -silah değil- kullanmıştır. Dediğim gibi, bozuk paraları bulmanızı izlemek istedi. Belki de bir telefon almanı ve Nari olay yerine gitmeni izlemek istemiştir."

"O demeye devam ediyorsun."

"Basitlik adına. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ama bunu söyleme şekli beni çok rahatsız ediyor.

"Bir kadından bahsediyor olabilir miyiz?"

"Elbette," diyor Lucy çok kayıtsızca.

Soğutucunun kapısı açılır. Billurlaşan sis ölüm kokusunu taşır ve Anne, üstünde insan şeklinde siyah bir poşet olan bir taşıyıcıyı iterek çıkar.

TAŞIYICIYI masamın yanına, paslanmaz çelik duvar lavaboları ve iş istasyonlarından oluşan geniş bir alana PARK EDİYOR.

Doğal ışık tek yönlü cam pencereleri dolduruyor, düğmeleri çeviriyorum ve yüksek yoğunluklu lambalar otuz iki ayak yüksekliğindeki tavanlarda yanıyor. Önlüğümü arkadan bağlıyorum, ellerim mor nitril eldivenlerle kaplı, ayakkabı kılıflarım yeni paspaslanmış zeminde sessiz.

"Gracie Smithers'ın otopsi kayıtlarını ve fotoğraflarını getirebilir misin?" Lucy'ye sordum.

Benim iş istasyonum soğutucuya en yakın olanı ve lavabonun yanındaki tezgahta su geçirmez bir membranla kaplı bir bilgisayar ekranı, klavye ve fare var. Lucy CFC veri tabanına giriş yapıyor. Ekran gözlerimin önünde çeyreklere ayrılıyor ve Gracie Smithers'ın görüntüleri beliriyor.

"Seni şahsen görene kadar hiçbir şeye karışmak istemedim," diyor Anne bana. "İlk etapta tişörtü ters dönmüştü ve taramayı yaparken Shina'ya bundan bahsettim."

"Görebilmem için konsolunuza bıraktığınız görüntüler."

"Onları sana gösterebilmek için, evet. Bu konuda yazılı bir şey yapmak, size bir e-posta ya da başka bir şey göndermek istemedim. Deneyimsiz biri incelikleri kolayca gözden kaçırabilir. Yanlış avukatların bundan haberdar olmasını istemezsiniz."

"Bunların ne kadar incelikli olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum.

"Senin için değil."

"Yanaklarında ve burnunda ciddi sıyrıklar var." Plastik kaplı fareye tıklıyorum ve daha fazla otopsi fotoğrafı beliriyor. "Önemli yırtıklar, kafa derisinin arkasında deri yarılması, yaklaşık 4'e 4 inçlik yuvarlak bir alan. Bu, bir havuzun yuvarlak beton kenarına çarpmasıyla tutarsız."

Anne, "Daha çok kafası düz bir yüzeye çarpmış gibi," diye katılıyor.

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum. "Bir kereden fazla," diye ekliyorum. "Ve boynunun sağ tarafında ince çizgisel bir sıyrık var. Mücevhersiz mi geldi?"

"Hiçbir şey. Küpe bile yok."

Gracie Smithers güzeldi ama bunu hayal etmek gerekiyordu. Ölürlen nasıl görüldüğünü, kızgın aşınmış cildinin parlak kırmızı olduğunu, dudaklarının iç kısmının parçalandığını bir şekilde atlatmak gerekiyor. Uzun sarı saçları, mavi gözleri ve tırnaklarında yontulmuş ve kazınmış siyah cılasıyla Dr. Kato'nun ne düşündüğünü bilmiyorum. Bir metre boyunda, doksan bir kilo ağırlığında, otopside sonradan solgun ve kansız, omuzlarında parmak ucu şeklinde morluklar var. Birinin başparmağının sırtının üst kısmında, omurgasının her iki yanında nereleri deldiğini görebiliyorum. Dizlerinde ve kalçalarında daha fazla sıyrık ve morluk var.

"Shina'yı telefona çağırmamı ister misin?" Lucy sorar.

"Gracie Smithers'ın kendi adına konuşmasına izin vereceğim," diye cevap veriyorum ve içimin sertleştiğini hissediyorum.

Beceriksizliği ve dikkatsizliği affetmiyorum.

"Peki Doktor Kato'nun tişört, yaralar ve kumla ilgili açıklaması neydi?" Anne'e sordum.

"Pek çok çocuk tişörtlerini ters giyiyor çünkü bunun havalı olduğunu düşünüyorlar." "Peki iç çamaşırı yok mu?"

"Bazı çocuklar yapmaz."

"Bunu mu söylüyorsun?"

"Doktor Kato böyle söyledi."

"Arkadaşlarımıza öğrettiğim ilk şey varsayımda bulunmamalarıdır," diye cevap veriyorum sabırsızlıkla.

"Ona göre sıyrıklar havuzun dibini kazımdan kaynaklanıyor."

"Saçmalık." Şimdi gerçekten sinirlenmeye başladım.

"Havuz kirliydi, filtre, kepçe ve diğer her şey kış için kapatılmış ya da kaldırılmıştı ve bahçeden güverteye kir akıyordu. Yani havuza pislik girmişti." Anne, Dr. Kato'nun aceleci sonuçlarını özetliyor. "Buna Jen'in söyledikleri de eklendi. Havuzun dibinde, taramada gördüğümüz partikülleri açıklayan tortu vardı. Bir kısmı ciğerlerinden çıkarılmış. Kum, kahverengimsi bir kum gibi görünüyor ve saçında da biraz vardı."

"Sözde tortudan bir örnek aldık mı?"

"Görünüşe göre değil." Lucy cevap verir. "Laboratuvara teslim edilen kanıt olarak kaydedilmedi. Sadece giysiler, bir ayakkabı ve toksikoloji için örnekler."

"O halde, tortunun aspire ettiği partikülle aynı olup olmadığını bilemeyiz."

"Geri dönüp bir örnek almadıkça olmaz."

"Bu çok kötü." Otopsi raporunu görüntüledim ve içinde gezindim.

Cinsel organlarda belirgin bir yaralanma yok ama sağlıklı genç kadınlar cinsel saldırıya uğradığında her zaman böyle bir şey olmaz.

"Peki ya dedektif?" diye sordum. "Sanırım bir Marblehead dedektifi?"

"Davanın birine verildiğinden şüpheliyim," diye yanıtlıyor Anne, "çünkü kazara boğulma dışında bir şey olduğuna dair bir şüphe yoktu. Tanınmış biri için içinde olsa bile."

"Kongre Üyesi Rosado," diyor Lucy. "Cinayet yok ve sivil bir davadan bahsediyoruz. Bir dedektif evin kime ait olduğunu ya da kimin dava edildiğini umursamayacaktır."

"Bak bakalım benim için kimi bulabilirsin." Daha sonra Jamal Nari'nin otopsi kayıtlarına giriş yapıyorum. "Belki Bryce daha fazla zaman kaybedilmeden ya da daha fazlası sahnelenmeden birinin izini bulabilir. Ölüm şeklini cinayet olarak değiştiriyorum."

Luke Zenner'ın Nari'nin mide içeriğinde neyi ilginç bulduğunu hemen anlıyorum. Mide-bağırsak yolunda üzüm büyüklüğünde, düzinelerce, belirsiz yuvarlak şekillerden oluşan bir kalabalık ve bunlar sadece tek bir şey olabilir.

"Prezervatifler kapsüle dönüştü. Luke yaklaşık beş kilo ağırlığında seksen tane saydığını söyledi," diyor Anne ve ben Nari'nin şişmiş karnını hatırlıyorum. "Çoğunun sıvı olduğunu söyledi. Toksikoloji doğrulayacak ama görünüşe göre Jamal Nari uyuşturucu kaçakçılığı yapıyormuş."

"Etrafta böyle mi dolaşıyor?" Lucy sorar. "Neden bu riski alsın ki? Tek ihtiyacınız olan bir sızıntı."

Kronolojiyi gözden geçireceğiz. Nari bu sabah erkenden alışveriş yapmak için evinden çıkmış. Whole Foods'a, bir içki dükkanına ve CVS'ye gitmiş ve fişlerdeki zaman damgaları bunu doğruluyor. Eve döndükten birkaç dakika sonra çantalarını dairesine taşıırken öldürüldü.

"Her şeyden önce neden çantaları eve taşıyordu da öğleden sonra Dorchester'daki yeni eve götürmek için tekrar taşıdı?" Lucy buna dikkat çekiyor.

"Sanırım karısı kira kontratının düşmekte olduğu konusunda onu uyarmış," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre Joanna Cather daha fazla kutuyla kiralık eve geldiğinde emlakçı ona durmasını ve her şeyi dışarı çıkarmasını söylemiş. Sonra Joanna muhtemelen kocasını aramış. Umarım telefon kayıtlarından tespit edilebilir ama hemen aramış olması mantıklı."

"Ve sonra Cambridge'deki dairelerine geri mi döndü?" Lucy öyle diyor. "Bu da Nari Dorchester'daki eve gitmiş olsaydı katilin fırsatı kaçırmış olabileceğini gösteriyor."

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum. "Katilin kira kontratının düşeceğini biliyor olabileceğini öne sürüyorum. Kesinlikle Rand Bloom bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu, çünkü Mary Sapp'e Nari ve karısının şüpheli karakterli insanlar olduğuna karar vermesini haklı çıkaracak bilgiyi veren oydu. Dizüstü bilgisayarlarını incelemeye başladın mı?"

"Zar zor."

"Uçak bileti alıp almadığını kontrol etmenizi öneririm," diye cevap verdim. "Bu kaçakçılığı açıklar. Cambridge'den Boston'a arabayla gitmek bunu açıklamaz."

"Sindirim ne kadar ilerlemişti?" Lucy soruyor.

"Kapsüller hala midede. Hiçbiri ince ve kalın bağırsaklara geçmedi." Ona düz ekranda gösterdim.

"Onları yutalı ne kadar oldu?"

"Duruma göre değişir. Sindirim sistemi stresle birlikte yavaşlar, özellikle de yemiyor ya da içmiyorsa ve ishali tedavi eden ilaçlar gibi bazı ilaçlar alıyorsa. Bunun bir yan etkisi de kabızlık olabilir."

Banyo dolabındaki Imodium'u ve yağlanmamış prezervatifleri, bir reaktif püskürtüldüğünde beyazımsı mavi ışık saçan kutuları hayal ediyorum. Nari onları bir banker kutusuna koymuş olabilir. Sonra banyo dolabına geri taşındılar, etiketleri dışarı bakacak şekilde mükemmel, takıntılı bir şekilde düzenlendiler. Neden? Ama biliyor olabilirim ve karanlık bir şey

tekrar içimde. Sanki gitarlar standlarına geri dönmüş gibi ve Benton'ın alay etme hakkında söylemeye devam ettiği şeyi düşünüyorum.

Nari bu sabah erken saatlerde Jumpin' Joes'tan alırken görüntülediği sokak uyuşturucusunu seyreltmekle meşguldü ve kokain yüksek oranda çözünür. Eroin de öyle ama katırların onu sıvı halde yuttuğunu duymadım. Prezervatifleri doldurdu, sonra daireyi temizledi, çekmecelerin içini sildi. Üzüm büyüklüğündeki kapsülleri yutmak muhtemelen arabasına binmeden önce yaptığı son şeydi. Yapacak işleri ve daha büyük bir planı vardı.

Cesedini taşıyan çelik taşıyıcıya doğru ilerliyorum. İnsanları hak ettikleri şeylerden mahrum bırakmaya yönelik gözetleme ve tacizi küçümseyerek düşünüyorum. Aylarca gözetlendiğini ve takip edildiğini hissetti. Polisin her an gelip karısını tutuklayacağından korkuyordu. En kötüsü de, uyuşturucu suçlamasıyla tutuklanmasının yakın olduğuna ikna olmasına neden olabilecek fotoğraflardı.

"Tekrar uyuşturucu kullanması pek olası değil," diye açıklıyorum. "Nadiren uyuşturucu kaçakçıları aynı zamanda kullanıcıdır. Bana öyle geliyor ki bu iş parayla ilgiliydi."

Siyah poşetin plastik fermuarını açıyorum ve ben açtıkça hışırdıyor.

o.

BÖLÜM 28

Pembe altın gibi parıldayan ölümcül **bir** bakır çiçeği olan mermi çok az hasar görmüş. Vücuda girmiş ve kinetik enerjisi tamamen tükenmeden omur kemiğini ve yumuşak dokuyu delip geçmiş. Lucy'nin söylediklerini düşünüyorum.

Hafif bir yük.

Luke otopside mermiyi çıkardıktan sonra mavi bir havlu üzerinde bire bir ya da gerçek boyutta fotoğrafını çekti. İstasyonumun bilgisayar ekranında ne kadar büyük görüldüğünü fark ettim ve Lucy'nin LRX adını verdiği uzun menzilli av mermisini düşündüm.

"Üzerindeki oymayı çıplak gözle ya da ışık mikroskobuyla göremezsiniz," diye açıklıyorum Anne ve bana birkaç dakika önce katılan Benton'a.

Lucy gitti, üst kattaki siber laboratuvarına döndü ve Benton'ın huzursuz olduğunu hissediyorum. Benimle Cambridge PD'ye gitmek istiyor ama ben hazır değilim. Uyuşturucu kaçakçılığından haberi yok ve Jamal Nari'nin vücudundan geçip parçalanması gerekirken ikisini de yapmayan kurşunun tuhaflığını da bilmiyor. Belki de normalden daha hafif bir barut yükü vardı. Belki de olağanüstü bir mesafeden ateşlendiği için yavaşlamıştır. Belki ikisi de.

"SEM'in sağladığı alan derinliğine sahip değilseniz üç numaranın gölgesi bile yok," diye ekliyorum. "Diğer mermilerin üzerinde oyma olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer geriye bir şey kalmış olsaydı belki de aynı şey bulunacaktı."

Benton, "Bu onların suçu değildi," diyor.

"Bazıları toz olacak kadar küçük parçalardan başka bir şey olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" Anne soruyor.

"Çünkü öyle olmazdı. Bin dokuz yüz seksen bir ve şimdi bir merminin üzerine kazınmış üç rakamı," diyor Benton bizden çok kendine.

"Bu kişinin aklını kaçırdığını düşünmeye başlıyorum," diye yanıtlıyor Anne. "Ya da öyle olduğumuzu düşünmemizi istiyor." Benton Nari'nin cesedine bakıyor

paslanmaz çelik taşıyıcının üstünde siyah vinil ile çevrelenmiştir. "Referans fikirleri, olayların olmadıkları halde son derece kişisel olarak yorumlanmasıdır. Bir tarih, bir merminin üzerindeki bir sayı, bir duvarda bırakılmış belirli sayıda bozuk para ve öyle bir noktaya geliyor ki, tüm bunların sizi düşünerek mi tasarlandığını yoksa tamamen rastgele mi olduğunu bilemiyorsunuz. Deli olduğunuzu düşünmeye başlıyorsunuz."

"Olanların rastgele olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordum. "Değil. Atipik uçuş yolu da dahil."

"Neredeyse imkansız bir uçuş yolu," diye kabul ediyorum. "Kurşun buradan girmiş." Benton'ın boynunun arkasına, boyun omurgasının kafatasının tabanı ile birleştiği yere dokunuyorum ve sıcaklığını hissediyorum. "Ve buraya saplanmış." Göğsünün sol alt tarafına, altıncı kaburga hizasına dokunuyorum.

Onun toprak kokulu parfümünü koklarken, bu sabah güneşin altındaki arka bahçemizi hatırlıyorum. Sonra ölümün kokusunu alıyorum. Nitril kılıflı ellerimin, ince kıyafetinin ve mükemmel bakımının, otopsi odasına girmeden önce giydiği mavi kâğıtlı patiklerin ötesinde korunmasız olduğunun farkındayım. Benton aitmiş gibi görünmediği yerlerde rahattır. Etrafındaki çirkinliklerden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Kurşun keskin bir şekilde aşağıya doğru ilerlemiş, sol akciğeri ve göğüs duvarını delip geçmiş ve derinin altına saplanmış," diye açıklıyorum ona. "İki taraflı pars interartikülaris kırıkları ve omuriliğin transeksiyonu ile C-iki, C-üç kavşağının tamamen bozulması ve çevre dokuda şişme yok ve şaşılacak bir şey yok. Hayati bir tepki verecek kadar uzun yaşamadı. Ölüm nedeni travmatik spondilolistezis ya da cellat kırığıydı."

"Belki de mermi saptırıldı ve bu yüzden bu hale geldi?" Benton bunu hayal etmeye çalışıyor ve benimle aynı sorunu yaşıyor.

Nişancının ve Nari'nin birbirlerine göre konumlarını ne kadar farklı şekilde yeniden kurgularsam kurgulayayım, kafatasının tabanından girip göğsünün derisinin altına saplanmadan önce dümdüz aşağı inen bir mermiye anlam veremiyorum.

"Burada CT'de görebildiklerinize dayanarak"-ekranda bir tarama açıyorum -"Yara izi herhangi bir sapma göstermiyor. Yörünge aşağıya doğru ve merminin durduğu orta hattın biraz soluna doğru oldukça düz bir yol."

"Belli ki tetikçi yüksekteydi. Tipik olarak bir çatı katında olması beklenebilir." Benton taramaya bakıyor, yara izinin düzleminde boyundan aşağıya doğru sol akciğer apeksine doğru kanama olduğunu gösteriyor. "Ancak bulunduğu yer göz önüne alındığında bununla ilgili bir sorun var" diye ekliyor.

Bir çekmece açtım ve otuz inç uzunluğunda, siyah, esnek bir fiberglastan yapılmış bir mermi sondası buldum. Anne'e Tyvek tulumlara ihtiyacımız olduğunu söyledim. Bundan sonra yapmayı planladığım şey pis olacak.

Benton'a, "Kurşunun ona isabet ettiği anda arabasının arkasından poşetleri kaldırırken başının eğik olduğundan şüpheleniyorum," diyorum. "Aksi takdirde kurşun muhtemelen boynunun ön tarafından girip çıkardı ve muhtemelen kaldırıma, ağaca ya da binaya çarptıktan sonra onu ya da ondan geriye kalanları bulamazdık. Çakmak barutu olsun ya da olmasın. Marino'dan haber aldınız mı?"

"O ve Leo Gantz karakolda ve bizim için neredeyse hazırlar. Tetikçinin Nari'yi öldürdüğü sırada tam olarak nerede olduğunu bulmamız gerekiyor. Cambridge'de çok fazla yüksek bina yok ve Farrar Caddesi yakınlarında da öyle bir şey yok. Oradaki en yüksek apartman üç katlı. Bunun yeterince yüksek olşüpheliyim."

"Henüz bilmiyorum."

"Bunu bulmamız önemli çünkü uçuş rotasının tesadüf olmadığına inanıyorum" diyor.

"Lucy, bu merminin büyük ölçüde bozulmadan kalması ve vücuttan çıkmaması amacıyla elle doldurulmuş olabileceğini öne sürdü." Bunu iletiyorum ve fark edilebilir bir tepki vermiyor.

Anne bana bir çift beyaz tulum veriyor ve ben de taşıyıcının kenarına yaslanıp tulumları giyiyorum.

Sonra Benton diyor ki, "1986'da Miami'deki çatışma. FBI sayıca şüphelilerden dörde bir üstündü, iki banka soyguncusu yeterli durdurma gücüne sahip olmayan yüz on gramlık boş kovanlarla defalarca ateş etti. Ateş gücümüz olmadığı için ikimiz öldük ve beşimiz yaralandık, bu da hafif ve hızlı cephaneye karşı ağır ve derin cephaneye tartışmasını başlattı. Nari'yi öldüren tetikçi bu kavramı anladı ve bu özel mermiyle her ikisinin de en iyisini uyguladı. Benim teorim bu."

"Bulunan mermi doksan gram," dedim ona. "Kesinlikle ağır."

"Ancak daha hafif bir barut şarjı kullanılmışsa, mermi vücuttan çıkmak için gereken penetrasyona sahip olmayacaktır" diyor. "Üzerindeki oyma ve daha hafif barut şarjı New Jersey'de kullanılandan farklıydı."

"Üç vakada da aynı tüfek olduğunu düşünmüyor musunuz?" "Cinayet sebebinin aynı olduğunu sanmıyorum" diyor.

"Bu seferki gerekçesi kurşunun bulunmasını istemesi," diye tahmin ediyorum. "Çünkü bize bir mesaj gönderiyor."

Benton, "Görünüşe göre sana bir tane gönderiyor," diyor.

"Leo Gantz mesajlar göndermiyorsa ve yüksek güçlü bir tüfeğe ve süper ve subsonik katı bakır mermilere erişimi yoksa, itirafı geçerli olmayacaktır." Bunun saçmalığına dikkat çekiyorum. "Özellikle de Nari'nin arkasından gelip onu yakın mesafeden vurduğunu iddia ediyorsa. Tahminimce silahın bir tabanca olduğunu ve daha sonra rahatça kanalizasyona attığını iddia ediyor."

Benton, "Ne yazık ki mahkumiyetle sonuçlanan çok daha saçma itiraflar duydum," diyor. "En az direnç gösteren yol. Polisler itiraflara bayılır ve bazıları doğru olmamalarını umursamaz."

"Marino önemsiyor." Keseyi biraz daha açtım.

Çıplak ayakları ve bacakları solgun ve Nari'nin Leo Gantz ya da herhangi biriyle daha önce mücadele ettiğini gösterebilecek kırık kemikler ve en ufak bir çürük olup olmadığını kontrol ederken eldivenlerimin ince tabakasında soğutulmuş ölü etin soğukluğunu hissediyorum. Ölüm katılığı tamamlanmış, kaslar kaskatı ve iğnelerin neden olduğu eski yara izlerini örten dövmeleleri geçip dizlere, uyluklara doğru ilerliyorum ve cinsel organına ulaştığımda bir sürprizle karşılaşıyorum.

HALKA ŞEKLİNDEKİ EĞRİ ÇUBUK üretradan girer ve glansın üst kısmından çıkar. Acaba bu piercing karısına zevk mi yoksa acı mı veriyor ve Jamal Nari bunu yaptırdıktan sonra iyileşme süresi ne kadar oldu?

Luke'un raporunu kontrol ediyorum ve orada cinsel organın kaba anatomisi altında yer alıyor. "Onu almadığına sevindim," diyorum.

"Nedenmiş o?" Benton bakıyor, tavrı tipik. Özellikle şaşırmış ya da meraklı değil.

"Birinin kişisel eşyalarıyla birlikte iade edilmesi garip bir eşya. Değerli bir metal olmadıkça veya birisi özel bir talepte bulunmadıkça onu kendi haline bırakıyorum."

"Bir kitabı kapağına bakarak yargılayamamanın bir örneği daha," diye gözlemliyor Anne. "Uyuşturucu kaçakçılığı ve vücut piercingi. Öğrenemezsin

Birisi buraya gelene kadar gerçekte kim olduğunu bilemezsiniz."

Gövdesine doğru ilerliyorum. Kollarını ve ellerini kontrol ediyorum ve boynuna geldiğimde işaret parmağımı, kurşunun girip beynini geri kalanından ayırdığı arka taraftaki yaraya dokunduruyorum. Bir düğme deliğinden daha büyük olmayan küçük bir giriş yarası, bir trafonun patlamasına eşdeğerdi ve ışıklar anında söndü. Ne olduğunu anlamamıştı. Hiçbir uyarı almamıştı ve bir an bile korku ya da acı hissetmemişti.

Benton'a, "En azından bu katil merhametli," diyorum.

"Nedeni bu değil," diye yanıtlıyor. "Merhametli olmaya çalışmıyor. Yaptığı şey pratik. Düzenli ve verimli ve aynı zamanda olağanüstü becerisini sergiliyor. Bu kişi bizim hayranlığımızı ve korkumuzu istiyor."

"İkisini de alamayacak, benden değil." Parmaklarımı göğüste sağlam kurşunun çıkarıldığı bölgeye bastırıyorum.

Sersemlik, çürük ya da doku tepkisi yok. Kurşun akciğeri ve göğüs duvarını delip geçtiğinde Nari ölmüştü. Arabadan bir neşter alarak Y kesisini diken ipi kestim ve onu tekrar açtım. Yoğun ve kötü bir koku vardı ve iki elimle içeriye uzanıp ağır plastik torbayı kaldırdım. Şeffaf, kesilmiş organlar ve kanlı bir sıvıyla dolu ve lavabonun içine koyuyorum. Başının arkasına geçip ellerimi omuzlarının altından geçiriyorum ve Anne onu yan çevirmeme yardım ediyor.

Fiberglas sonda kafatasının dibindeki giriş yarasına kolayca kayıyor ve onu yol boyunca ilerletiyorum, kaburgalardan direnç hissettiğimde hafif ayarlamalar yapıyorum, ancak organlardan değil çünkü çıkarıldılar. Zorlamamaya dikkat ediyorum, sonunda duruyorum. Sondanın ucu Luke'un kurşunu çıkarırken göğsünde açtığı küçük bir kesikten dışarı çıkıyor.

Vücudu taşıyıcıya indiriyorum ve önemli bir soruna en iyi çözümü düşünerek uzaklaşıyorum. Sertlik ayarlandı. Karın, bel ve leğen kemiği kaslarını kırmak demiri bükme gibi olacak. Birkaç saat içinde geçmeye başlayacak ve sabaha kadar büyük ölçüde kaybolacak ama bekleyemem.

Benton'a "Yardımanın işime yarayabilir" dedim. Sonra Anne'e, "Bir tabureye ve kameraya ihtiyacım var. Ama önce onu tekrar dikmeliyiz."

BÖLÜM 29

YARIM SAAT SONRA yanlarında karbon fiber kanatlar olan siyah bir Audi R8'in içindeyim. V10 motorun gırtlaktan gelen gürültüsü, güçlü arabalara hayranlık duyan ve ne kadara mal olduklarını ya da bir içki tiryakisi gibi benzin tükettiklerini umursamayan insanların bakışlarını üzerime çekiyor.

Lucy ve onun süperşarjlı yaşam tarzı Benton'ı yıpratıyor gibi görünüyor. Egzotik ve pahalı şeylerden hoşlanmıyor değildi ama FBI'daki patronu geçen yıl intihar edene kadar bu tüketimi göze çarpmıyordu. Üzgün ya da üzücü değil, gücün kötüye kullanılması ve masumların kasıtlı olarak yok edilmesiyle dolu bir hikayenin hak ettiği bir son ve Benton'ın nasıl hissettiği hakkındaki gerçek bu. Sadece Ed Granby'nin geride bıraktığı aileye sempati gösterdi.

Özel hayatında kocam, Boston Bölüm Başkanı'nı evinin kapılarını kilitlemeye ve kendini asmaya iten şeyin ne olduğunu umursamıyordu. Benton onun umursamadığını umursamadı ve sonra bu tavır ruhunun her bölgesine nüfuz etmeye başladı. İstedğini yapmaya karar verdi. İstedğini söyleyecek, istediğini satın alacak, istediğini verecek ve eğer gerçekten hak ediyorsa bencil olacaktı. Eleştirel ve yargılayıcı insanların canı cehenneme.

Orta yaş krizi başka bir açıklama olabilirdi ama bu doğru açıklama olmazdı. Granby, Benton'ın kariyerini sona erdirmeye ve mirasını yok etme çabalarında manyaktı. Marjinalleştirmeye ve hadım etmeye çalıştı ve sonunda öldü. Çoğu insanın içten içe arzuladığı ama asla dile getiremeyeceği bir adaletti bu ve Benton beklemediğim bir şekilde özgürlüğüne kavuştu. Kötü insanlar nadiren hak ettiklerini bulurlar ve iyi adamlar gerçekten kazanamazlar çünkü zarar cezayı aşar, tabii ortada bir ceza olduğunu varsayarsak. Hapis ve hatta idam cezası bile bir cinsel cinayeti ya da toplu katliamları ortadan kaldırmıyor ya da bir pedofil tarafından istismar edilen ve öldürülen bir çocuğu geri getirmiyor. Bu kasvetli sözleri ve gözlemleri o kadar sık duydum ki dinlemeyi bıraktım. Benton eskiden alaycıydı. Artık değil.

Şimdi Doğu Cambridge'de, İtalyan güneş gözlükleri, ceketinin altında bir omuz kılıfı ile silahlı ve tehlikeli, bir eli direksiyonda. Bileğindeki siyah deri ve titanyum bileklik gevşemiş durumda ve arabasını Bent Caddesi'nde sola çevirip vites küçültüyor. Motor bir ejderha gibi kükrüyor.

"Bu lanet koku burnumun içine kadar giriyor." CFC'den ayrıldığıımızdan beri birkaç kez bu konuda şikayet etti.

"Çimle birlikte gidiyor," diye tekrarlıyorum.

"Genellikle otopsi yapılmış biriyle yakın ve kişisel ilişki kurmam."

"Bu tipik bir şey değildi ve sen iyi bir çocuktun." Söylemesi önemsiz gibi görünüyor ama samimiyim.

"Rahatsız olmuşa benzemiyorsun. Belki de koku alma duyun duyarsızlaşmıştır." Bunu daha önce de söylemişti. Sık sık söyler.

"Neyse ki tam tersi. Kokuların anlatacakları kendi hikayeleri vardır ve işin sırrı, artık konuyla ilgili olmadıklarında onları engellemektir."

"Bunu sadece duyduklarım ve gördüklerimle yapabilirim." Benimkiyle aynı olan ama deneyimlerimizin farklı olduğu vakaları düşünüyor.

Tanıştığı canavarlar çok farklı ve karanlık bir şekilde, verdikleri acıyı ve dehşeti videoya kaydetmeyi severler, böylece daha sonra fantezilerini kurarken tekrar oynatabilirler. Artık acı çekemeyen bedenlerin soğuk çoraklığını tercih ettiğimi bilecek kadar çok şey gördüm. Duygularla baş başa kalıyorum, fazla renk yok, kırmızının tonları, biraz yeşil, biraz sarı, çoğunlukla kokular ve metale karşı metalin cansız sesleri, yuvarlanan tekerlekler, masalara ve zemine çarpan su ve çeliğe vuran davul sesleri.

Parlak yeşil yapraklı yeni dikilmiş ağaçlara ve Cambridge'in Tech Square adlı bir bölgesindeki cam ve granit yüksek binalara odaklanıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki kötü kokulara pek alışık değilim." Benton penceresini araladı ve hava gürültülü ve sıcak bir şekilde içeri doluyor. "Phantosmia. Gerçek olduğundan emin değilim."

"Öyle. Çürüme molekülleri, havadaki su moleküllerine bağlanan ve duman oluşturan kirlilik gibi uçucu hale gelir."

"Yani sinüslerimde ölümün dumanı var."

"Aşağı yukarı."

"Tanrım, umarım kokmuyorumdur."

Ona yaklaşıyorum ve çenesinin kıvrımına sokulduğumda elmas dikişli siyah deri yeni kokuyor. "Biraz sedir ağacı, biraz tik ağacı ve yeterince misk ve biraz da kakule. Bulgari."

Gülümseyip beni öpüyor ve şimdi Altıncı Cadde'deyiz. Hala bol ışık var ama gri bulutlar ordular gibi ilerliyor. Hava sıcaklığı yükselmek üzere. Yarın aniden bastıran yağmur ve cıvayı yirmi dereceden fazla yükseltebilecek güneye kayan rüzgârla değişken bir yaz vaat ediyor. Yapacak çok şey var ve doğa bana karşı komplo kuruyor.

Fırtına çıkmadan Marblehead'e gitmeliyim ve mümkünse yarın New Jersey'de olmalıyım. Gracie Smithers'ın öldüğü yeri yağmur ve rüzgâr silip süpürmeden önce görmek niyetindeyim ve Jamal Nari'nin cinayetinin fizliğini anlamak için son umudumuz bir atış rekonstrüksiyonu. Kızın ölümü daha basit ve çok daha acımasız. Nari'nin başına gelenler, insani temas ve açıklama eksikliğiyle steril ve esrarengizdir.

"Bu, yüksek bir merdivenin üzerinde durup hafifçe öne eğilmiş birine doğru ateş etmeye eşdeğer." Otopsi odasındaki çabalarımızı, bazılarının yakışsız ve gulyabani olarak görebileceği şeyleri düşünüyorum.

"Çok uzun bir merdiven," diyor Benton ve Cambridge Polis Departmanı hemen ileride, yeşil renkli camlı ve art deco lambalı kırmızı tuğlalı.

"Tam olarak doksan derece ya da dik değil," diye ekliyorum. "Uçuş yolu yetmiş beş ya da seksene daha yakındı."

"Parabolik düşüş." Benton daha da yavaşladı, motorun sesi daha da yükseldi. "Yukarı çıkan aşağı inmelidir."

"Mermi ne kadar ağır ve barut şarjı ne kadar hafif olursa, mermi o kadar hız kaybedecek ve yerçekimi onu aşağı çekecektir. Silahlarını havaya ateşleyen ve mermiler düşüp insanlara isabet eden aptallar gibi, yörünge dikey ya da neredeyse dikeydir."

"Önemli olan nokta da bu. Bir saldırgan kurbanının üzerinde durup aşağıya doğru ateş etmediği sürece bir yörünge göremezsiniz. Özellikle de uzaktan yapılan atışlarda. Yetmiş beş ya da seksen derecelik açı, yerçekimine bağlı tesadüfi bir olgu olamaz. Omuriliği, tıpkı bildiğimiz diğer vakalarda olduğu gibi kafatasının tabanından kopmuş."

"Katılıyorum," diyor Benton. "Ne tür bir yükseklikten bahsediyoruz?"

"gereken de bu. Bunu kimin yaptığının anahtarı olduğuna inanıyorum. Atışta çok iyi ve matematikte çok iyi biri."

Şimdi birinci viteste, polis departmanının yeraltı otoparkına giden beton rampadan aşağı iniyor. Rampayı kazımamaya dikkat ediyor.

Arabasının eğimli burnu ve aniden gölgeler içindeyiz ve havalandırmalardan gelen hava daha serin.

"Doğru. Çünkü mermi düşüşü, atıcı DOPE yapmadığı ve düşüş derecesi kasıtlı olmadığı sürece uçuş yolunu açıklamaz." Askeri keskin nişancı terimi olan Data on Previous Engagement ya da DOPE'den bahsediyor; bu terim merminin türünü, irtifayı, sıcaklığı, rüzgârı ve barometrik basıncı hesaba katıyor.

"Tetikçi her neredeyse, yaptığı şey tam olarak hesaplanmıştı." Bundan eminim.

"Umarım o fotoğrafları mahkemede göstermek zorunda kalmazsın. Sana Doktor Zombi demeye başlarlar."

Asla onur kırmak istemem ama ölümün alçakgönüllülüğü yoktur ve Jamal Nari'nin vurulduğu açıyı tam olarak hayal etmenin tek yolu onu ayağa kaldırmaktı. Ben de öyle yapmaya karar verdim. Benton'ı su geçirmez Tyvek ile kapladım ve Anne onu ayak bileklerinden sabitlerken ben de dirseklerimi ölü adamın kollarının altına geçirdim. Onu yere indirdik, çıplaktı ve beyaz sicimle dikilmişti; ben bir kamera kapıp merdivene tırmanırken Benton onu düz tutmaya yardım etti.

Ceset o kadar kaskatı kesilmişti ki onu duvara yaslayabilirdim ama daha da kötüsü, organlar hariç 150 kiloluk ağır bir yangın hortumu bobini kadar hantal bir ölü ağırlık olurdu. Sertlik geçtikten sonra Jamal Nari'yi ayağa kaldırmak için üçümüzden daha fazlası gerekirdi ve Benton'ın söyledikleri doğrudu. Mahkemede fotoğrafları göstermek istemezdim, kafatasının tabanından siyah bir ok gibi çıkan fiberglas sonda, sanki Apollo tarafından, yukarıdan bir tanrı tarafından vurulmuş gibi ve belki de öyleydi. Ama bu tanrı şeytani bir tanrı.

BENTON, polis komiserinin plakasız lacivert Ford'unun birkaç adım ötesinde ayrılmış bir yere park ediyor. Gerry Everman bu saatte hâlâ burada. Belki de tek yönlü camdan Leo Gantz'ı izliyordur. Sonra Machado'yu düşünüyorum ve onunla karşılaşmamayı umuyorum.

"Bunu halletmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum." Benton bununla Marino'yu kastediyor. "Leo Gantz'ın itirafı bir müdahale ve en iyi ihtimalle bir baş belası ve Marino onu serbest bırakmak, sahip olabileceği her türlü bilgiyi almak ve sonra onu saçından çıkarmak isteyecektir."

"Görünüşe göre sen aynı şekilde hissetmiyorsun." Arabadan çıktım.

Amblemler, ışıklar ve sirenlerle süslenmiş bir dizi beyaz BMW motosikletin önünden geçerken ", " diyor.

"Neden?"

Şehre satılan bir biyoteknoloji şirketi tarafından tasarlanan modern bir binanın birinci katına açılan bir kapıyı itiyor. "En güvenli şey onu bir süreliğine kilit altında tutmak olacaktır."

"Kim için en güvenli şey?"

"Leo için en güvenli şey ve onun istediği de tam olarak bu olabilir." Benton cilalı granit asansör duvarının yanında, genç, iri yarı, kaslı ve balistik teçhizatlı, tanıdık gelen ama tanımadığım dört üniformalı polis memuruna başıyla selam veriyor.

Garip bir şekilde kapının yanında toplanmış görünüyorlar ve ona başlarını sallamıyorlar, dikkatlerini bana veriyorlar ve ben şimdiden neyin geldiğini hissediyorum. Midemde bir tedirginlik hissediyorum ve ensemden soğuk bir ürkeklik belirliyor. Aklıma bizi bekledikleri geliyor.

"Nasılsın, Doktor?"

"Siz beyler bu gece ne yapıyorsunuz? Görünüşe göre sokakları güvende tutmaktan fazlasını yapıyorsunuz."

"Şehirde kimin olduğunu biliyorsun."

Benton görmezden gelirken ben "Kesinlikle , " diye cevap veriyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Keyfine bak."

"Geçen ay soğuk algınlığımı atlattım ama hala tıkanıyorum."

"Aynı şey ve öksürükten kurtulamıyorum," diyor bir başkası.

"Ben de" diyor bir başkası.

Dördü birden konuşuyor, sanki Benton burada değilmiş gibi dikkatleri benim üzerimde. Sakin ve soğukkanlı. Bir karşılama hilesi ya da gayet sağlıklı görünen adamların tıbbi tavsiyeleriyle ilgili sorular karşısında şaşkınlığını belli etmiyor. Maraton bombalamaları ve Cambridge polisinin yakın çalışma arkadaşı olan MIT Memuru Collier'in öldürülmesinden bu yana FBI'a karşı gerginlik ve kızgınlık hissediliyor. FBI istihbarat paylaşmamakla suçlanıyor ve bu yeni bir şey değil ama bu kez iş olabildiğince kişisel.

Kocamla uğraşabilmek için benimle şakalaşmaya devam ediyorlar. Bu onun yararına, zorbalığa giden yolda pasif-agresif bir davranış ve geldiğimizi gördüklerinden eminim. Benton'ın arabası dikkat çekti. Tek gereken bir polisin bizi görüp diğerlerini uyarmasıydı, böylece ,

ve onları suçladığımı söyleyemem. Benton asansörün düğmesine tekrar basıyor ve belli etmese de rahatsız olduğunu biliyorum. Kapılar kayarak açılıyor ve içeri giriyoruz.

"Seni görmek güzel, Doktor."

"Dışarıda güvende olun," diye cevap veriyorum ve tam en kötüsünden kaçtığımıza emin olduğumda yanıldığımı anlıyorum.

"Hey! FBI'ı dışarıda bırakarak kabalık ediyoruz." Üniformalı bir kol aniden dışarı fırlar ve kapanan asansör kapıları çerçevelerine geri döner.

"Affedersiniz?" Memur Benton'la yüzleşir. "Belki söyleyecek bir şeyiniz vardır?"

"Ne hakkında?" Ama o biliyor.

"FBI, polislerin arabalarında otururken vurulmalarını önleyebilecek bilgileri paylaşmamanın neden sorun olmadığını düşünüyor?"

Benton açık kapıya yaslanır, elleri cebindedir, gözleri dördünün üzerinde sabittir. Ve memur kolunu çeker.

Memur geri çekilir ve şöyle der: "Size söylenmesi gereken bir şey öğrenene kadar bekleyin. Ve bunu sana söylemeyeceğiz. Lanet olası ajanlarınızdan birinin başına bir şey gelirse nasıl hissedeceğinizi görün."

"Sen bunu yapmazsın," diyor Benton.

"Gerçekten mi? Neden yapmayayım?"

"Çünkü sen bundan daha iyisin."

"FBI özür dilemeli."

"Pek çok şey hakkında." Korku ve gözdağı Benton'ın paletindeki renkler değil ve kapılar kayarak kapanıyor ve o da gözlerimin içine bakıyor. "Büro yapmaz. Asla yapmaz."

"Düşmanlıkları Machado ile ilgili olabilir. Etrafa ne yaydığını bilemeyiz."

"Bu onunla ilgili değil. Ne hakkında olduğunu söylediler. Daha açık olamazlardı."

"Bunun acısını senden çıkarmamalılar."

"Yapmalılar. Güvendeyim çünkü onların üzerine gidip şikayet etmeyeceğim," diyor. "Komiser şu anda burada ve doğruca onun ofisine gidebileceğimi biliyorlar. Bunu asla yapmayacağımı da biliyorlar."

BÖLÜM 30

Asansörle yukarı çıkıyoruz ve alt kattaki çatışma yankılanıyor. İçimdeki sesi susturmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kötümser değilim ama Pollyanna da değilim.

Federallere duyulan kızgınlık durmaksızın , tenceredeki kaynar su gibi durmaksızın çalkalanıyor. Artık benim başladığım zamanlardaki gibi gelip gitmiyor. Artık kronikleşti. Mutlak güç yozlaştı ve denge ve denetleme mekanizmaları tamamen ortadan kalktı. Medyadan başka gidecek yer yok ve az önce karşılaştığımız polisler gibi polisler üstlerinden izin almadan bunu yapamazlar, ki asla alamayacaklar.

"Teröristler, insanları ahlaksızca davranmaya, korumaya yemin ettikleri şeyi kötüye kullanmaya teşvik ettiklerinde puan kazanırlar." Katların yavaşça geçip gitmesini izliyorum. "11 Eylül ile başladı ve ivme kazanıyor. Hükümetimiz casusluk yapıyor ve yalan söylüyor. Yasaları korumak ve uygulamak için güvenilenler, bunun yerine yasaları kendi çıkarları için kullanıyor."

"Herkes değil. Biz ."

"Muhtemelen yapıyoruz. Sadece kötü niyetle ve her zaman değil."

Benton, "Siber uzayda neler olup bittiğini izlemeden bir sonraki felaket hamlesini tahmin edemezdik," diyor ve Briggs'in CIA tarafından, muhtemelen Rusya'daki casuslar tarafından toplanan istihbarat hakkında ima ettiklerini tekrar hatırlıyorum.

Para, uyuşturucu ve haydutlar bu ülkeye akıyor. "çıkan engelleri aşmaya çalışıyoruz," diye ekliyor Benton.

"Lucy'nin yaptığı gibi."

"Dans etmeliyiz. Leo Gantz'dan bir şeyler öğrenebiliriz." "Ne hakkında? Yalan söylemeyi mi?"

"Onunki, güvende kalma, gerçek ama şu anda bilinmeyen bir tehlikeden kaçma arzusuyla motive edilen çok hesaplı bir dans."

"Bunu sanki olarak biliyormuş gibi söylüyorsun."

Kapılar kayarak açıldı ve asansörden indik.

"Bana öyle geliyor ki Leo ilgi çekmek için tweet atarak kendi tehlikesine neden oldu" dedim.

"İlgi çekmek için ama normal sebeplerden değil. Nefret uyandırmak için ve uyandırdı da," diye yanıtlıyor Benton. "Özellikle de cinayet işlediği iddiasını alkışlayan bazı gruplar arasında."

Hizipler derken Müslüman karşıtı insanları kastediyor ve bu ironi devam ediyor. Jamal Nari, Müslüman olmadığı halde terörist bağlantıları olan bir Müslüman sanıldı. Eski bir eroin bağımlısından uyuşturucu kaçakçısına dönüşmüş, artık doğru sebeplerle çalmayan yetenekli bir gitaristti. Penisinde piercing ve eski iğne izleri olan sorunlu bir öğretmendi ama nefret edilmeyi hak etmiyordu. Hayatı bir mücadeleyleydi. Ne yazık ki sıradan bir hayattı ve kendi şeytanları tarafından rehin alınmıştı. Bu sabah ölmemiş olsaydı, o yöne doğru gidiyordu.

Lucy dizüstü bilgisayarını inceliyordu. Bugün öğlen için Kanada'ya bir uçuş ayarlamıştı ve bu ilk kez olmuyordu. Mart ayından beri ayda ortalama iki kez Toronto'ya girip çıkıyordu, muhtemelen uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu, muhtemelen sıvı kokain, sulandırması ve toz haline dönüştürmesi kolay, özgürlüğünüz ya da eninde sonunda ve kaçınılmaz olarak hayatınız dışında hiçbir şey kaybetmezsiniz. Rutini bir bavul ve omzuna dövme yaptıracak kadar çok sevdiği grafit gitarlarından birini kontrol etmekte. The Horseshoe Tavern, Dominion on Queen ve Polyhaus gibi canlı müzik mekanlarında çaldı ama onu harekete geçiren şey ritim ve blues funk'ı ya da rock- and-roll riff'leri değildi.

Para istiyordu. Öldürüldüğünde midesindeki prezervatif sayısına bakılırsa, sadece Kanada'ya yaptığı seyahatlerden ayda elli ila yüz bin dolar arasında nakit para kazanıyor olabilirdi. Lucy onun izini e-postalarından takip ediyordu. Ancak neden sadece üç ay önce bir uyuşturucu kuryesine dönüştüğünü bir türlü anlayamıyordu, zira bu süre davanın tamamen durduğu zamana denk geliyordu. Dava ona pahalıya mal olmaya devam etti ve görünürde bir sonu yoktu. Bir bakıma suça yönelmesi Rand Bloom'un suçu ve buna neden olanın onun etkisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Umarım yemek vakti gelmeden önce geçer." Benton hâlâ burnuna dolan kokuyla meşgul.

Bir koridoru sonuna kadar takip ederken, "Gideceğimiz yere varır varmaz bize yardımcı olacak bir şeyim var," diye cevap veriyorum.

Soruşturma Biriminin kapısını açıyor, grimsi mavi halıdan ve tipik bir polis departmanı buz kalıbı gibi ızgara şeklindeki bölmelerden oluşan geniş bir açık alan.

Kimsenin oturmadığı resepsiyonda duruyoruz. Bir tarafta plastik cam pencerelerden oluşan bir duvar, diğer tarafta ise kapalı ahşap kapılardan oluşan bir sıra var; odaların bazılarında pencere var, bazılarında yok. Dedektiflerin telefon konuşmalarını ve bilgisayar tuşlarının sessiz tıkırtılarını duyuyorum. Bizi karşılayan kimse yok ve görüşme odalarına doğru ilerlerken kimse bize aldırış etmiyor.

Benton tek parmağını kullanarak mesaj yazıyor ve sonra duruyor, bizi kapalı penceresiz kapıları olan ses geçirmez odalara . Hiçbir şey duyamıyorum, bir mırıltı bile. Sonra duvarın ortasındaki bir kapı açılıyor ve Marino elinde telefonuyla dışarı çıkıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve bize doğru yürüyor. Ayakları halının üzerinde bir fırça sesi çıkarıyor. Kendisini en arkadaki odasına kadar takip etmemizi işaret ediyor.

Kendi deyimiyle bir köşe ofis, bir bilgisayar, bir portmanto, yere yığılmış ekipmanlar ve kumaş kaplı bölmeye sıkıştırılmış fotoğraflardan oluşan bir iş istasyonundan başka bir şey değil. Kıyafetlerini değiştirdiğini fark ediyorum, haki kargo pantolonu, siyah polo tişört, siyah flak ceket giymiş. Ayağında aynı siyah deri yüksek topuklu ayakkabılar var.

"Nasıl gidiyor?" Benton soruyor.

"Hikayesinden vazgeçmiyor ve kafasındaki yara da hiç hoş değil." Marino heyecanlı ve kendinden emin görünüyor.

"Tedavi ettirdi mi?" Bilmek istiyorum.

"Hayır."

"Jamal Nari'nin kendisine bir kupayla vurduğunu söylemeye devam mı ediyor?" Marino'nun karmakarışık masasının üzerindeki kahverengi kâğıttan büyük kanıt torbasına bakıyorum; dosyalar, pembe mesaj kâğıtları ve kirli kahve fincanları, telefonun uzun kablosu gülünç bir şekilde kıvrılmış.

Polis şakası. Marino burada çalışmaya başladığından beri her ay telefon kablosunu değiştiriyor. Bir gecede bu hale geldi. Muhtemelen artık olmayacak. Machado'dan hep şüphelenmişimdir.

"Çocuk çok iyi bir yalancı," diyor Marino. "Birkaç parmak izi aldım ve DNA için örnek aldım. Kupanın üzerinde kesinlikle kan var."

Kırmızı kanıt bandıyla kapatılmış çantaya uzanıyor ve kutudan iki çift muayene eldiveni çıkarıp bir çiftini bana uzatıyor. Onları giydik. Katlanır bir bıçağın ağzını açarak bandı keser. İçini karıştırırken ağır kâğıtlar tıkırdıyor ve Leo Gantz'a eyalet tenis şampiyonluğunu kazandığında hediye edilen gül ağacı tabanlı büyük gümüş bir kupa çıkarıyor.

Geçen yaz şampiyonluk. Kupaya paslı ve kurumuş kan bulaşmış. Her yerinde parmak izi tozu lekeleri var.

Taşınabilir kitimi açıyorum, bu seferki küçük ve gümüş rengi alüminyum, temel adli tıp gerekliliklerini içeren modifiye edilmiş bir EMT tıbbi kutusu. İlk yardım malzemelerine pek sık ihtiyaç duymuyorum ama genellikle yaşayanların yaralarını yaralarının biraz daha temizlenmeye ihtiyacı olduğunu görüyorum ve tabii ki sargılarını değiştirmem gerekiyor. Benton'a bir alkollü mendil veriyorum ve o da ne demek istediğimi anlıyor.

"Affedersiniz." Yırtarak açtı, bizden uzaklaştı ve burnunun içini sildi.

"Ne oluyor be?" Marino bakıyor ve Benton onu görmezden geliyor. "Anladım. Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Ben mi? Morgdan çıkmadan önce ıslak bir kâğıt havluyla, beyin hasarına yol açmadan ulaşabildiğim kadar yukarıya kök salıyorum. Vicks kullanma. Daha da kötüleştiriyor."

Setin içinde bir mezura buluyorum ve Roma sikkesine benzeyen altın bir madalyonla süslenmiş gül ağacından yapılmış kupayı sapından tutarken ağırlığını tahmin ediyorum. Kupa ağır, tahminimce yaklaşık sekiz kilo ve yirmi inç yüksekliğinde. Yeterli güç kullanılsaydı büyük hasar verebilirdi ama belli ki öyle olmamış yoksa Leo Gantz bir görüşme odasında oturuyor olmazdı. Gümüş kulplardan birinin bükülmüş olduğunu ve kupanın bir bölümünün ezik ve sürtünmüş olduğunu fark ediyorum.

"Bakmadan önce bana tam olarak ne olduğunu iddia ettiğini söyleyebilir misiniz?" Fotoğraf makinemi buldum ve kupayı kâğıt torbanın üzerine koydum.

"Nari ödülü karısına verecekmiş gibi aldı ve sonra aniden Leo'nun kafasına vurdu." Marino fotoğraf çekmemi izliyor. "Geldiğini görmediğini, arkasının dönük olduğunu ve kapıya doğru gittiğini söylüyor."

"Ona böyle mi vurdu?" Kupayı sapından tutup baş aşağı çevirerek bir sopa gibi kullanıyorum. "Ve ona tabanıyla mı vurdu?"

"Bu onun hikayesi."

Bükülmüş sapa, kanlı elleri olan biri tarafından yapılmış lekeler ve lekeler bakıyorum.

"Kupanın zaten hasar görmüş olduğunu tahmin ediyorum." Biri onu yere çarptığında olacağı şekilde bükülmüş olan sapı gösteriyorum. "Başka bir deyişle, göçük ve bükülmüş sapın iddia edilen saldırıyla bir ilgisi yok."

Ahşap tabanın bir kenarında da kan var, kabuklu ve kalın ve pul pul dökülmeye başlamış. Kupayı bir o yana bir bu yana çevirip bakıyorum.

dikkatlice.

"Kaç kez vurulduğunu söylüyor?" Daha fazla fotoğraf çekiyorum. "Bir kez," diyor Marino.

"Mümkün değil," diye cevap veriyorum. "Tabanla vurulduğunu varsayarsak, zaten kanaması yoksa kenarında bu kadar kan olmazdı. Farklı yönleri işaret eden gözyaşı damlacıklarına dikkat edin. Desen gelişigüzel ve anlamsız. Bunlar, kupanın tabanının kana çarpması, başka bir deyişle zaten kanaması olan birine çarpması sonucu oluşan orta hızlı bir darbe sıçraması ile tutarlı . Ancak sorun şu ki, hareket yönünün tutarsız ve düzensiz olması hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Çünkü kan damlalarını oraya kendisi koydu," diye özetliyor Marino. "vurmuş olabilir." Parmaklarımı sanki kanlıymış gibi oynatıyorum, farklı açılardan titreşiyor. "Bu, damlacıkları ve kaotik deseni açıklayabilir. Peki ya döküntüler?"

"Bildiğiniz gibi Nari'nin dairesinde hiç kan yoktu, hatta bile değildi. Sadece gitarların, yatağın üzerindeki iki çantanın ve diğer eşyaların üzerinde çamaşır suyu gibi bir şey vardı. Püskürttüğümüzde parlıyorlardı ama kanın yaptığı gibi değil" diyor Marino.

"Peki ya Leo'nun evi?" Benton soruyor.

"Elimde fotoğraflar var," diyor Marino. "Onunla birkaç dakika yalnız konuşmaya ne dersin? Sonra Doktor'u çağırırız, belki ondan bir şeyler öğrenebilir. Ben bırakıyorum."

Benton kullanılmış alkollü mendili paketine geri koyuyor ve çöpe atıyor.

"Benim iyi polis olmam işe yaramadı," diye ekliyor

Marino. Benton şaşırmadığını çünkü şaşırmamış.

Marino bana, "Bu sabah gördüğümüz aynı küstah herif," diyor. "Onunla arkadaş olmaya çalıştığımda beni kızdırmak için elinden geleni yaptı."

"Bundan sonra ne olacağını düşünüyor?" Benton soruyor.

"Ona bakıyorsun," dedi Marino bana. "Umarım seni bu sabahtan tanımıyordur."

"Arabandan hiç inmedim."

Benton'a, "Belki de önce sen içeri girmelisin," diyor. "Dokunaklı sihrini onun üzerinde kullan ve doğruyu söylemeye başlamasını sağla ki geceyi hapiste geçirmesin."

"Geceyi hapiste geçirmek istiyor. Tedavülden kalkmak istiyor."

"Muhtemelen babasından korkuyordur."

Benton, "Hapiste kalmak istemesinin nedeni bu değil," diyor.

"Evet, belki şansı yaver giderse McLean'de bir süre tatil yapmasına izin verirler."

Harvard'a bağlı psikiyatri hastanesi buradan birkaç mil ötede, Belmont'ta ve Benton eskiden orada danışmanlık yapıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Leo için iyi bir yer olabilir.

"Onun istediği de bu," diyor Benton. "Tam olarak ne alıyorsa onu istiyor."

"O zaman neden sürekli ne zaman gidebileceğini soruyor?"

"Sana soruyor," diyor Benton dikkatle. "Hapse atılmak istiyor ve seninle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Peki bunu neye dayanarak söylüyorsun?" Marino başladı. "Ona Mirandize mi yaptın?"

"Şimdi de benim aptal olduğumu düşünüyorsun." Marino'nun yüzüne öfke dokunur. "Belli ki avukat hakkından feragat etmiş. "Belli ki avukat hakkından

ve yasal süreci ve itirafının yankılarını anlıyor." "Ona göre hiçbir şey saklamaya çalışmıyor, bu yüzden de avukat. Ayrıca ona üç kez ailesinden birini bekleyebileceğini söyledim." "Bu çocuk çok zeki, çok mantıklı ama prefrontal korteksi tam olarak henüz gelişmedi" diyor Benton.

Marino, "Bana bir rahat ver," diyor.

"Polisi sevmiyor ama onlardan korkmuyor. Başka bir şeyden korkuyor."

"Ne gibi?"

"Polis ona zarar vermez ya da öldürmez. Başka bir şey öldürebilir." "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Marino.

"Leo dürtüseldir," diyor Benton. "Savaş ya da kaç, hayatta kalma ve fethetme ihtiyacıyla hareket ediyor. Aynı zamanda şöhretin, kahraman olmanın ve suçluluk duygusunun kısa vadeli tatminiyle de hareket ediyor. Genç yaşında işlemediği suçları itiraf etme olasılığı bir yetişkine göre üç kat daha fazla."

"Şu anda istatistiklerle ilgilenmiyorum." Marino diplomatik ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyor ama sinirleniyor.

"Bana on beş dakika ver." Benton yürür gider.

BÖLÜM 31

YATAK ODASI KÜÇÜKTÜR ve mavi çiçek desenli Fransız duvar kâğıdı, pervazlara yakın yerlerde kahverengimsi bir leke bırakmıştır. Kabak çamı zemin kötü bir şekilde aşınmış. Bir duvarın karşısında ranzalar var. Güya Leo bodruma taşınıp bir kanepede yatmaya başlayana kadar en üstteki Leo'nunmuş.

Marino bana masasındaki sandalyeyi verdi, o da fareyi tıklayarak yaklaşıyor ve Gantze'lerin evini gezerken bulduklarını bana gösteriyor. Hemen dikkatimi çeken şey, üç duvarı dolduran tenis ödülleri, her boyutta ve tanımda kupalar, kristal, gümüş, bronz ve parlak kurdeleler üzerinde büyük madalyalar. Her şey hasar görmüş. Erkek figürleri, sökülmüş ya da kırılmış raketlerle servis atıyor ve vuruş yapıyor. Eskiden oymalı plakaların olduğu yerlerde boş yapışkan alanlar var. Tabaklar ve kaseler sanki biri tornavida ile çizmiş gibi çizilmiş.

Ahşap zemine zoom yapıyorum. Sürtünmeler normal aşınma ve yıpranmadan kaynaklanmıyor. Derin çizikler ve oyuklar var ve Marino'ya masanın üzerindeki kahverengi kağıt torbanın içindeki tenis kupasının bükülmüş sapını soruyorum. Görünüşe göre birisi Leo'nun ödülleri kasten zarar vermiş ve Marino evdeyken bunun konuşulup konuşulmadığını merak ediyorum.

"O söylüyor," diye yanıtlıyor.

"Kendi ödülleri mi mahvetti?"

"Söylediği buydu. Sinirlenir, kendini kontrol edemez ve bir şeyleri kırarmış."

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Onu olağanüstü bir şekilde diğerlerinden ayıran bir şeye zarar vermenin ne anlamı olabilir ki?"

"Onun için hiçbir şey ifade etmedikleri izlenimini vermek için. Büyük bir adam gibi davranmak, çünkü o bir pısrık, beş-altı ya da yedi, belki bir-otuz sırlı sıklam."

Marino Leo'nun ailesinin evde olup olmadığını soruyorum. "Oturma odasında televizyon izliyorlardı," diyor.

"Tavırları nasıldı?"

"Korkmuş ama işbirliği yapmıyordu." "Peki ya anne?" diye sordum.

"Mutfakta oturmuş ağlıyor. Ama değersiz bir alet, adi bir piç olan babası hakkında tamamen savunmacı."

"Ateşli silah ya da ateşli silahlarla ilgili bir şey buldunuz mu?" diye sordum.

"Babasının eski bir 38'liği var. Massachusetts'te ruhsatsız ve onu da alabilirim."

"Dolu mu?"

"Hayır. Hiç cephane bulamadım."

"Leo, Jamal Nari'yi öldürmek için babasının 38'liğini kullanmış olabileceğini mi ima ediyor?"

"O zeki bir pislik. Sadece kanalizasyonda düşürdüğü bir silah olduğunu söylüyor. Ne tür olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Nereden aldığını söyledi?"

"Sokaktan almış." "Tabanca olduğunu mu söylüyor?"

"Aynen öyle. Tüfek ihtimali hiç gündeme gelmedi. Bunun kullanıldığına dair bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Ona bu tabancada ne tür bir mühimmat olduğunu sordunuz mu?"

"Bilmediğini söyledi. Satın aldığında dolu olduğunu ve ona altmış dolara satan kişinin birinin kafasını karpuz gibi patlatacak *kötü* bir cephane olduğunu söylediğini. Bu arada bu kişi

Leo'nun tanımadığı ve tarif edemediği biri."

"Sanırım durumu anladık," diye cevap veriyorum. "ardına yalanlar."

Marino fareye tıklar ve ekranda başka bir fotoğraf açılır. "Görünürde kan yoktu, bu yüzden Leo'nun kendini temizlemiş olması gerektiğini düşünerek banyolarda Bluestar kullandım. Buradaki banyo ranzaların olduğu yatak odasının yanındaki banyo." Bana hatırlatmak için birkaç fotoğrafı geri tıklıyor, sonra banyoya geri dönüyor.

Kimyasal reaktif, gözle görülmeyen kanın ışıldamasına neden oluyor ve lavabonun kulplarında, giderin etrafında soluk bir safir mavisi parlıyor. Karo zemindeki lekeler ve çizgiler ruh ışığı gibi hayalet mavisi.

"Biri temizlik yapmış," diye katılıyorum, "ama asıl soru kim ve ne zaman? Ve tenis kupasını tüm yol boyunca rahatça taşıdığını mı varsayacağız?"

Bisikletiyle mi?"

"Bu onun hikayesi." Marino bir fotoğraf daha gösteriyor ve o hareket ettikçe sedir ağacı ve limon kokusu alıyorum, Lucy'nin, adındaki ironiyi sevdiği için ona aldığı Guilty adlı bir kolonya. Kıyafetlerini değiştirirken üzerine sıkılmış olmalı. "Kupanın sırt çantasında olduğunu iddia ediyor," diyor.

"Bahsettiği sırt çantasını buldun mu?" Ben sordum.

"Evet." Bana, özel bir ışık ya da kimyasal olmadan görülemeyen kan transferini kontrol ederek, içine sprey sıkmadan önceki ve sonraki fotoğrafları gösteriyor.

"İşıldayan bir şey yok," diye gözlemledim. "Yani içine kanlı bir tenis kupası koymuş olması mümkün değil."

"Hayır."

Daha fazla fotoğraf, bunlar bodrumdaki çamaşır makineleri, önden yüklemeli bir çamaşır makinesi, ardından Marino'nun eldivenli elinin beyaz bir atlet tuttuğu birkaç fotoğraf. Kenarları koyu paslı kahverengi, ortası ise daha parlak kırmızı renkte kanla yoğun bir şekilde lekelenmiş. Diğer fotoğraflarda elinde bir çift mavi şort ve yine kanlı büyük bir banyo havlusu tutuyor.

"Kan nemli görünüyor," diye yorum yapıyorum.

"Çamaşır makinesinin içinde ve kapağı kapalı olduğu için daha yavaş kururdu. Ama evet, iddia ettiği gibi bu sabah erken saatlerde olmadı."

"Ayrıca tenis kupasıyla saldırıya uğradığını iddia ettiği sırada üzerinde bir atlet ve şort olduğunu mu iddia ediyor?"

"Onu öğleye çeyrek kala gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Marino bir soruyla cevap verir.

"Üzerinde bir sweatshirt ve uzun bir pantolon vardı." "Çünkü hava o kadar da sıcak değildi," diyor Marino.

"Anlattığına göre bu sabah sekiz sularında tenis kupasıyla daireye geldiğinde üzerinde şort ve atlet varmış. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu ne kadar vurgulasanız da geri adım atmadı."

"Bu çok saçma, değil mi?"

"Sorun, yanlış itirafların çoğu zaman haksız mahkumiyetlere yol açmasıdır. Leo Gantz ergenlik çağında bir beyne sahip olabilir ama aptal değil. Bunu neden yapıyor?"

"Belki de nedeni umurumda değil," diyor Marino. "Tüm evin fotoğrafını çektiniz mi?"

"Elbette."

"Beni yönlendirmeye devam edin lütfen."

Bana mutfağı, oturma odasını, çalışma odasını, ebeveynlerin yatak odasını, ucuz ve yorgun görünen koyu renk döşemeli mobilyaları gösteriyor. Lavaboda bir sürü dağınıklık, dergiler, gazeteler ve bulaşıklar yığılı. Ondan beni reaktifin pozitif reaksiyon verdiği ve kan olduğunu varsaydığı banyoya götürmesini istiyorum.

Bir an için fotoğraflara tıklıyorum. Duşakabinin yanındaki kahverengi fayans döşeli bir alanı yakınlştırıp uzaklaştırıyorum. Duvarlar da kahverengi fayans. Tuvalet ve lavabo siyah ve karanlık yüzeyler bizim için bir şans. Temizliği kim yaptıysa bazı kan lekelerini gözden kaçırmış, bazılarını da tamamen yok etmemiş.

Silik mavimsi lekeler ve bozuk para büyüklüğündeki lekeler cam duş kapısından başlayıp lavaboda son buluyor. Daha fazla fotoğrafa tıklıyorum, ışıldayan halkalar üzerinde büyütüyorum, merkezleri hala ıslakken silinmiş kan damlalarının dış kenarları. Çoğu mükemmel bir şekilde yuvarlak çünkü dümdüz aşağı düşmüşler. Dik duran ve kanaması olan biriyle uyumlu. Çıplak ayakların kısmi şekillerini buluyorum ve duş kabininin solundaki duvarda iki el izi mavimsi bir şekilde parlıyor. Cam duş kapısı açık, çerçevesi keskin kenarlı metal ve içindeki fayans ıslak.

Sandalyesinden kalkarken Marino'ya, "Burayı öylece temizlemedi," diyorum. "Olayın olduğu yer burası."

TEK YÖNLÜ CAMIN ARDINDAN Benton'ın Leo Gantz ile konuşmasını izliyorum, ikisi basit bir ahşap masada oturuyor, ergonomik sandalyeleri açılı, doğrudan birbirlerine dönük değil, rahat ve çatışmasız.

Görüşme odası küçük ve çıplak ve yalnız oldukları, konuşmalarının özel olduğu ve düşmanca olmadığı anlaşılıyor. Leo'nun tavrından düşmanca olmadığını söyleyebilirim ama aynı zamanda açılmıyor ya da güvenmiyor. Gösterişli bir ısınma kıyafeti ve çorapsız siyah tenis ayakkabılarıyla sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmakları gergin bir şekilde kolçakları kavıyor, bir bacağı gergin bir şekilde zıplıyor, sonra diğeri, başında siyah bir şapka. Gizli bir kamera tarafından videoya kaydedildiğinin ya da benim gibi birinin onu izleyip dinlediğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu işi bitirmek üzereyiz." Benton'ın sesi Marino ve benim oturduğumuz bitişik gözlem odasının köşelerindeki hoparlörlerden yükseltiliyor. "Ama dikkatinizi önemli bir gerçeğe çekmem gerekiyor."

Leo Gantz omuzlarını silkiyor, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüş ve dağınık; dudağının üzerinde, çenesine ve çenesine dağılmış kumlu kırmızımsı bir kirli sakal görüyorum. Siyah beyzbol şapkası Jamal Nari tarafından açıldığı iddia edilen yarayı gizliyor.

"Senin için her türlü sonuca rağmen, ki bunlar iyi sonuçlar değil, Leo, senin yanlış itirafta bulunman, bunu gerçekten yapan kişinin serbest anlamına geliyor. Polis aramayı bırakacak."

Marino, bir sandalyeyi arkaya doğru çevirip üzerine oturduğu köşeden, "Umurunda bile değil," diyor. "Sence kendinden başka hiçbir şey umurunda değil mi?"

"Doğruyu söylüyorum." Leo doğrudan bana bakıyor ve bu sinir bozucu.

En ufak bir hareketimden kaynaklanan en ufak bir gölge ya da ışık değişimini algılamasını engellemek için tek yönlü camdan yeterince geride olduğumu kendime hatırlatıp duruyorum.

"Doğruyu söylemiyorsun," diyor Benton kesin bir dille. "Ve eğer haksız yere hüküm giyersen gerçek katil kaçır ve başka birine zarar verebilir. Jamal Nari'yi öldüren kişiyi mi koruyorsun?"

"Ben kimseyi korumuyorum."

"Hayatının geri kalanını şartlı tahliye olmaksızın hapiste geçirebileceğinin farkındasın."

"Ne olmuş yani?"

Omuz silkiyor. "Bunu

şimdi söylüyorsun."

"Evet, şimdi söylüyorum." Sol dizi zıplıyor. "Doktor Kay

Scarpetta'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Leo başını sallıyor ve omuz silkiyor.

Benton, "Yaralanmalar konusunda uzmandır," deyince Leo yine omuz silkti. "Ofisi burada Cambridge'de ve onu bölgede görmüş olabilirsiniz."

"Hangi bölge?"

"Etrafında." Benton belirsiz. "Belki

ben de seni buralarda

görmüşümdür." "Bu mümkün."

"Zengin misin?"

"Benim hakkımda konuşmak için burada değiliz Leo."

"Audi R-Eight kullandığına göre FBI sana iyi para ödüyor olmalı. Ya da belki-belki ...! Anladım, evet! Bu gizli bir araba ve sen de Cambridge'de terörist arıyorsun." Ses tonu alaycı. "Belki

Bu sefer insanları havaya uçurmadan önce onları yakalayacaksın. Ama yine de muhtemelen yakalayamazsınız. FBI sadece hiçbir şey yapmayan insanları yakalar."

"Senin gibi mi?"

"Çok şey yaptım."

Benton, "Doktor Scarpetta'ya kafana tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum," diyor.

"Aynı şeyi on kere falan söyledim."

"O zaman on bir yaparız." Benton hoş bir şekilde gülümsüyor. "Doktor Scarpetta kimsenin tarafında değil."

"Çok komiksin." Leo alaycı bir şekilde gülüyor, bacağı gergin bir şekilde zıplarken neredeyse histerik bir şekilde.

"Yaranıza bakarak size yardımcı olmayı kabul etti, ki bu önemli bir şey." Belli ki Benton yarayı görmüş. "Dikiş atılmasını da tavsiye edebilir."

"Dikiş attırmamın imkanı yok."

"Ya da birkaç zımba."

"Siktir et."

"Bakalım ne diyecek. Ben dışarı çıkacağım ve onu içeri alacağım." Benton sandalyesini masadan geriye doğru yuvarlar.

BÖLÜM 32

Leo arkasına yaslanıp çok sıkılmış gibi tavana bakarken, Benton ayağa kalkar ve dalgınca takım elbise ceketini düzeltir. Benton görüşme odasından çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. O anda Leo Gantz'ın neler olup bittiğinden habersiz olduğunu anlıyorum.

İyi bir yalancı olabilir ama konu bir suç soruşturması olduğunda acemidir ve kasketini çıkarır. Isınma pantolonunun cebini karıştırır ve kan lekeli sarı bir bandana çıkarır. Başının sol üst tarafına, kulağının birkaç santim yukarısındaki şakak derisine dokundurur ve hâlâ kanaması olup olmadığını kontrol eder. Sonra kanadığından emin olmak için çok fazla bastırıyor ve yüzünü buruşturuyor. Uzun bir nefes üfler, yüzünü ovuşturur, seğirir ve endişelidir. Seyircisi olduğundan haberi yok.

Gözlem odasının kapısı açılır ve Benton içeri girer. "Eee?" Marino sorar. "Benim alamadığım bir şey aldın mı?"

"Tam olarak ne anladığınızdan emin değilim ama anlattıklarının davanın gerçekleriyle tutarsız olduğunu belirtmemi rağmen hikayesini değiştirmiyor."

"Ona hangi bilgileri verdin?" Marino bilmek istiyor ve Leo sanki işaret verilmiş gibi yüksek sesle esniyor ve ayaklarını masanın üstüne koyuyor.

Benton, "Ona ne verdiğim değil, ne istediğim önemli," diye yanıtlıyor. "Leo insanların cinayet işlediğini düşünmesini istiyor. Kendini güçlü hissetmek istiyor çünkü tam tersini hissediyor. Kontrolü olmadığını hissediyor ve hapse atılmak istiyor. Ayrıca birini cezalandırıyor."

Pencerenin diğer tarafındaki Leo şapkasının yakasını aşağıya doğru eğiyor ve kollarını sanki birazdan uyuyacakmış gibi karnının üzerinde kavuşturuyor.

"Neden hapse atılmak istesin ki? Yani küçük oyununun çok ileri gittiğini biliyor olmalı," diyor Marino.

"Güçlü hissetmeye ihtiyacı var ve korkuyor."

"Neyden korkuyorsun? Eve gitmekten mi? Babası bir orospu çocuğu ve kardeşi bir pislik olduğu için mi? Onlardan hapse girmekten daha mı çok korkuyor? Çünkü bir yetişkin olarak cinayetle suçlanacak. Cedar Junction'da ondan daha genç olanları hapse attık. Umarım plaka yapmayı seviyordur." On beş yaşında bir çocuğun gereken maksimum güvenli bir devlet hapishanesi, ve ona ne olacağını düşünmekten nefret ediyorum.

Benton, "Evi istismarcı bir ortam," diyor. "Ama başka bir şey daha var. Jamal Nari'nin öldürüldüğünü öğrendiğinde bunun onu korkuttuğundan şüpheleniyorum."

"Neden olmasın ?" Cevap veriyorum.

"Bu sadece tek bir şey değil. Bu gibi durumları bu kadar zor yapan da bu. Hızlı bir şekilde gerçekleşen bir dizi olaydan bahsediyoruz ve şimdi o burada," diyor Benton.

Leo aniden tekrar ayağa kalkar, etrafına bakınır, gerinir, çenesini kaşır. Masadan bir Pepsi kutusu alır, içinde bir şey olup olmadığını anlamak için sallır ve bir elinde ezer.

"Benton sözlerine şöyle devam ediyor: "Bunu söylememin bir nedeni de bu kötü muamele dolu evin yeni olmaması. "Babasının birkaç kez alkollü araç kullanmaktan sabıkası var ve yıllar boyunca ara sıra aile içi telefon görüşmeleri olmuş. Leo işlevsiz ev hayatına alışkın. Tek bildiği bu. Bir şeyler değişti ve işte burada," diye tekrarlıyor Benton.

"Evet," diyor Marino. "Değişen şey, işlemediği bir cinayeti itiraf etmesi ve tüm haberlerde yer alması. Ve evet, Joanna Cather'ın kendisiyle seks yaptığı konusunda da yalan söyledi, hayatını mahvetmesini umursamadı."

"Aralarında ne geçtiğini bilmiyoruz." Benton camın arkasından Leo'yu izler.

"Elbette var. Hiçbir şey yok. Olan biten bu," diyor Marino. "Akla yatkın olmayan başka bir hikâye. Adam kadının yiyecekleri taşımasına yardım ediyor ve kanepede seks yapıyorlar. Silahın kanalizasyona düşmesi gibi. Detay vermedi çünkü hepsi saçmalıktı."

"Joanna hakkında güçlü duyguları var. Derin bir çelişki içinde" diyor Benton. "Joanna'yı, ona karşı nazık olan birini incitti ve bunu yapmaya zorlanmış olabilir çünkü ailesinin paraya ihtiyacı var. Bence Leo kendini tehlikede hissediyor."

"Onun ne hissettiğini nereden biliyorsun?" Marino hayal kırıklığını ya da kızgınlığını gizlemiyor.

"Çünkü biliyorum," diyor Benton. "Onun ne hissettiğini biliyorum. Sadece nedenini tam olarak bilmiyorum. Ve korktuğunu da biliyorum."

"Öldürülen bir adamın karısı hakkında yalan söylediği için korkuyor. Leo ona asıldı ve kadın onu reddetti. Gerçek hikaye bu."

"Seks yapımlarıyla ilgili hikayenin onun fikri olmadığından şüpheleniyorum. Ve onun korkusunu çok ciddiye almamız gerekiyor." Benton geri adım atmayacak.

Leo buruşmuş Pepsi kutusunu bir çöp sepetine atıyor, eli bir tenis raketi gibi düz, kutuyu alıyor ve tekrar yapıyor, fırçalıyor, en iyi dönüşü yapıyor.

Benton'a, "Seni bizim mahallede görmüş," diyorum. "Başka kimleri gördüğünü bilemeyiz. Rand Bloom'u ve başka kimleri merak ediyorum?"

"Leo'yu şimdilik nezarethanenizde tutmalısınız." Benton bunu Marino'ya yönlendirir.

"Çürüyene kadar hapiste kalabilir. Buyurun."

"En fazla birkaç günden bahsediyorum. Bu gece kesin. En iyi ihtimalle yarın bir noktada onu McLean'deki East House'a götürebilirim, oradaki yatılı ergen programına, değerlendirilip tedavi edilirken güvenli bir şekilde gözaltında tutulacağı yere."

"Ona rahat bir hastaneye gideceğini söyleme, tamam mı?" Marino bana dedi ki. "Ona hiçbir konuda güven verme."

Benton zamanın geldiğini belirten gözlerimle buluşuyor ve ben de gümüş çantamı elime alıyorum. "Kan bulduğunu biliyor mu?" Benton çantayı açarken Marino'ya

Kapı.

"Ona hiçbir söylemedim."

"Kimyasal püskürttüğünüzü gözlemledi mi?"

"Ben banyoları ve çamaşırhaneyi kontrol ederken hepsini mutfakta beklettim."

O kapıdan çıktım ve Benton görüşme odasının kapısını açtı. İçeri girdim.

TIBBİ masanın üstüne koyuyorum ve Leo ayaklarını yere indiriyor. Yalnızız. Kimseyi duyamıyor ya da göremiyoruz ama tersi doğru değil.

"Buna inanamıyorum." Leo ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, siyah şapkasının altındaki gözleri şaşkın. "Sen mi?" dedi.

"Ben Doktor Scarpetta." Bu kadar küçük ve tehditkâr görünmemesi beni şaşırttı.

Bu sabah onu yaprak üfleyiciyle gördüğümde ve hatta birkaç dakika önce tek yönlü camdan baktığımda daha büyük, daha heybetli görünüyordu. Birdenbire dağınık ve kaybolmuş bir çocuk haline gelir, meydan okuması daha fazla arkasına saklanamayacağı bir sığınaktır. Erkekler onun hem sahadaki hem de saha dışındaki düşmanı.

Mahkeme. Kadınlar başka bir konudur ve Marino, Gantz'ın evine gönderilmek için daha kötü bir seçim olamazdı. Ama Benton bunu biliyordu. Bu yüzden yaptı. Şimdi sıra bende.

"Kim olduğunu biliyorum," diyor

Leo. "Daha önce tanıştık mı?"

diye soruyorum.

"Sizi bahçenizde çalışırken gördüm. Bir sürü gülün var. Hangi evin senin olduğunu çok iyi biliyorum. O senin kocan, FBI ajanı, süslü takım elbiseli adam."

"Bu doğru."

"Şu siyah R-Eight'i kullanıyor, titanyum jantlı bir V-ten. Güzelmiş. Onu daha önce gördüğümü biliyordum ama şu ana kadar çıkaramamıştım. Onu seninle gördüm."

"Görünüşe göre arabalarla ilgileniyorsun."

"Adını sen koy, ben biliyorum. Ferrari senin mi?" Kıpır kıpır, el kol hareketleri yapıyor.

"Benim bir Ferrari'm yok." Gülümsüyorum.

"Bu birinin, Yüce İsa'nın." Hareketli ve hızlı konuşuyor. "Bir keresinde çimlerinizi kesecek, yapraklarınızı tırmıklayacak, arabalarınızı yıkayacak birine ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için kapınızı çaldım. Ferrari garaj yolundaydı. İnanamamıştım. Buralarda öyle arabalar göremezsiniz."

"Uğradığınızı hatırlamadığım için özür dilerim."

"Kapıyı açan sen değildin. Başka bir bayan, genç, seksi görünümlü."

"Bu benim hizmetçime benzemiyor." Alüminyum çantamın tokalarını açıyorum.

"On iki silindirli, neredeyse sekiz yüz beygir gücünde harika bir beş doksan dokuz GTO kullanmadığı sürece olmaz. Kırmızı deri yarış koltukları olan köpekbalığı gibi gri. Pek arkadaş canlısı değildi."

"Bu Rosa olamazdı." Lucy olduğunu söylemedim.

"Bedavaya detaylandırırım. Senin olmadığına emin misin?" Yüzü canlı, ukala ve kendini beğenmiş, sanki neden burada olduğumuzu unutmuş gibi.

"Değil."

"Hiç kullandın mı?"

"Bir ya da iki kez," diye cevap veriyorum ve o ana kadar Lucy'nin hızlı makinelere olan takıntısının benim yararına çalışabileceğini hiç düşünmemiştim.

En azından ben onlara oldukça aşinayım. Leo'nun ortak bir noktamız olduğunu düşünmesine izin verdim.

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Çok tutucu frenleri olan bir roket." Bir çift eldiven giyiyorum.

"F-one vites mi yoksa otomatikte mi tuttun?"

"Hangisini seversin?" Betadine, küçük bir şişe damıtılmış su ve gazlı bez buldum. Onları masanın üzerine koyuyorum.

"Otomatik değil, hayır. Bir gün benim de böyle bir arabam olacak," böbürlenmeye devam ediyor. "Profesyonel olur olmaz ve bir sürü büyük ciro alır almaz."

"Önce seni beladan uzak tutmalıyız." "Beni beladan uzak tutmak için mi buradasınız?"

"Deneyeceğim." Gazlı bez kutusunu açıyorum.

"Artık çok geç. Başım zaten belada." Bundan gurur duyuyor gibi görünüyor ve şimdi de flört ediyor. "O da ne? İyot mu? Bana ne yapacaksın?"

"Oturup şapkanı çıkarmanı istiyorum Leo, böylece kafana bir göz atabilirim."

Oturuyor ve kapağı dikkatlice kaldırıp kucağına koyuyor ve kafa derisinin yırtık bölgesi şişiyor. Kan sızıyor çünkü birkaç dakika önce bundan emin olmuştu. Plastik bir cetvel ve fotoğraf makinemi buluyorum ama bir bakışta incelediğim tenis kupasının tam olarak bir inç aralıklı ve neredeyse üç inç uzunluğunda paralel yırtıklar açmadığını zaten biliyorum. Şakağından başlayıp kafatasının eğriliğinde son buluyorlar.

"Acı verici görünüyor." Saçları nazikçe yoldan çekiyorum, yaraların kenarlarının bıçakla açılmış gibi temiz olduğunu ama kesinlikle kesik ya da derin olmadıklarını fark ediyorum. "Canını yakıyorsam bana haber ver."

"Beni rahatsız etmiyor." Hiç kıpırdamadan duruyor, yutkunurken adem elması aşağı yukarı hareket ediyor, iki bacağı da zıplıyor.

"Bacaklarınızı sabit tutabilirsiniz yardımcı olur." Gazlı bezi steril suyla ıslatıyorum.

"İğneleri sevmiyorum. Dikiş istemiyorum." Sevdği ve istediği şey benim ilgim.

"Seni suçlamıyorum." Islak gazlı bezi yaralarına ve etrafına bastırıyorum, elimden geldiğince kanı temizliyorum ve vücut kokusu çok güçlü. "İğnelerle ilgili sevecek pek bir şey yok. Kafa derisi çok damarlıdır, bu yüzden çok kanaman olması anlaşılabilir."

Asıl soru ne zaman olduğu ama bu sabah saat sekizde yaralanmadığına eminim. İmkânı yok. Ayrıca son birkaç saat içinde yaralandığını da sanmıyorum. Çamaşır makinesindeki kanlı giysi ve havlu kuru değildi.

ve Marino Gantz'ın evindeyken ıslak değillerdi. Kanlı eşyalar nemliydi.

"Çok cesursun ama korkutucu olmalı." Yaralara daha iyi bakmak için bir el merceği kullanıyorum ve herhangi bir kir ya da döküntü görmediğimden emin oluyorum.

"Birinin aniden size saldırması çok korkutucu."

"İyi haber şu ki, yırtıklar aponevroza ya da kasları bağlayan fibröz bağ dokusuna nüfuz etmemiş."

"Bu ne anlama geliyor?" Bacakları şimdi sessiz, elleri uyluklarının üzerinde, parmakları sertçe açılmış.

"Bu, yaraların açılmayacağı ve dikiş atılmadan idare edebileceğiniz anlamına geliyor. Ama muhtemelen bunu bildiğiniz için acil servise gitmediniz. Yaralandıktan sonra ne yaptığınızı anlat bana."

"Bisikletimle eve döndüm. Saat belki sekiz buçuktu ve eve gidip temizlendim."

"Yaralandığınızı kimseye haber verdin mi?"

"Hayır. Silahı aldım ve daireye geri dönüp Bay Nari'yi vurdum." Bu imkansız. Ama ne düşündüğümü belli etmedim.

"Yaşadığınız diğer semptomlar daha büyük endişe kaynağı," diye cevap veriyorum.

"Evet, sanki açlıktan ölüyorum. Belki biri bana ekstra peynirli bir Double Whopper getirebilir. Ben bir pizza ve büyük boy kola ile yetinirim."

"Bunun ayarlanabileceğinden şüpheleniyorum." Birkaç kat gazlı bezi keskin metalik kokulu Betadine ile ıslatıyorum. "Bu biraz acıtabilir."

BÖLÜM 33

ZOR HISSEDİYORUM." Leo irkilmiyor.

"Baş dönmesi, baş ağrısı var mı? Peki ya yaralandıktan sonra mide bulantısı?" En çok neyden korktuğunu merak ederken gazlı bezi hafifçe bastırarak yerinde tutuyorum.

Babası ya da başka bir şey.

"Hayır," diyor. "Ben iyiyim."

"Birazcık bile baş ağrısı yok mu? Ciddi bir şişlik var. Bu beni endişelendiriyor. Gerçekten değerlendirilmelisiniz. McLean Hastanesi'nde MRI çekilmesini ve kapsamlı bir muayene yapılmasını önereceğim. Belmont'a çok yakın. Muhtemelen nörolojik olarak bir sorunuz olmadığından emin olmak için bir süre kalmanız gerekecek."

Marino söylediklerimden hoşlanmayacak ama bu çok kötü. Terör estirmek benim işim değil.

"Biraz zonkluyor." Leo bir süreliğine güvenli bir yerde alıkonulma fikrini seviyor ve Rand Bloom'un kamyonetine ne kadar yakın olduğunu hatırlıyorum.

"Bunun temiz kalması çok önemli, böylece enfeksiyon kapmazsın" diye açıklıyorum. "Size bir antibiyotik vermek muhtemelen iyi bir fikir olacaktır. Herhangi bir ilaca alerjiniz var mı?"

"Ne gibi?"

"Penisilin veya türevlerinden biri. Örneğin amoksisilin, ampisilin."

"İstediğin her şeyi reçeteye yazabilirsin. Hazır başlamışken Oxys de olabilir mi?" "Korkarım reçeteyi ben yazmayacağım. Ama bir şey söyleyeceğim. biriyle konuşmak istiyorum."

"Oxy'ler konusunda şaka yapıyorum. Kahretsin, sen ciddisin. Hiç neşelenmez misin?"

"Bilim insanları hakkında ne derler bilirsiniz. Biz sıkıcıyız."

"Bilimde iyiyimdir." Bakışları çok yoğun.

O heyecanlı ve ben de bu aktarımın gerçekleştiğini hissediyorum. Leo Gantz benimle bağ kuruyor ve iç çatışmalarım tedirgin olmaya başlıyor. Sınırları aşıyor muyum, aşmıyor muyum? Gerçek uğruna ve onu kendinden kurtarmak için olayların olmasına izin mi vermeliyim yoksa onları durdurmalı mıyım?

"Kafanı duş kapısının çerçevesine nasıl çarptığını konuşalım," diyorum ona sanki bu bir veriymiş gibi.

"Ben ." Gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Orada olduğunu unuttun ve suyu açmak için duş kabininin içine uzanırken başını mı çarptın?"

"Ne?" Bana şaşkınlık ve şok karışımı bir ifadeyle bakıyor.

"Yaralarınızın şekline göre yeniden yapılandırmaya çalışıyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bunun olduğunu gördüm." Cetveli yırtıkların yakınına yerleştiriyorum ve boştaki elimle bir fotoğraf çekiyorum. "Gizli bir tehlike, bir tasarım hatası. Alüminyum kapı çerçevesinin kenarları var, cam kapının zemine su sızmaması için sıkıca kaydığı iki paralel kenar."

"Bakmadığım bir anda kafama vurdu. Bu şekilde yaralandım." "Kesinlikle kafana vuruldu, Leo, ama tenis kupasıyla değil. incelendi. Geçen yılki eyalet şampiyonluğu. Bu etkileyici."

"Banyoda kanamam vardı" diyor. "Çünkü eve geldikten sonra temizlenmek için oraya girdim. O bana saldırdıktan sonra. Sonra geri döndüm ve onu vurdum."

"Bahçe yapıyordun. Belki de bahçe işinden sonra temizlenmek . Öğleden sonra hava oldukça sıcak ve nemli olmaya başlamıştı."

"Ne olmuş yani!" Tavrı, metanetli ve heyecanlıdan korkmuş ve savunmacıya doğru radikal bir şekilde değişti. "İşten sonra temizlik yaptıysam ne olmuş?"

Yalanı ortaya çıkarsa eve gönderilebilir ve bu fikir onu paniğe sürükler.

"Kafa derinizdeki ve saçınızdaki kurumuş kan miktarına bakılırsa duş almaya fırsat bulamadığınızı düşünüyorum." Uzun kıvılc saç tutamlarını gösteriyorum. "En azından yaralandıktan sonra. Bugün hiç yapmamış olabilirsiniz."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun," diye kekeliyor.

Acele etmeden bir tur daha Betadine ve gazlı bez kullanıyorum. "Burada hile yok Leo. Sadece kanıtlar. Ve görünen o ki sen

muhtemelen bahçe işlerini yaptıktan sonra temizlenmek için. Bu sabah başladınız..."

"Ne yaptığımı nereden biliyorsun?" "Seni gördüm."

"Nerede?"

"Öğleye yakın bir saatte evimin yakınındaydınız." Utangaç olmanın bir anlamı yok. Nerede yaşadığımı biliyor. "Gazla alışan bir yaprak üfleyici kullanıyordun, caddenin kenarına park etmiş gri bir kamyonetin yanındaki kaldırımındaki pislikleri ve kesilmiş otları temizliyordun."

Rand Bloom.

"Kahretsin. Bana bağıran ve evime gelen o salak dedektifle birlikteydin. Bu benim kamyonetim bile değil."

Kimin olduğunu biliyorum.

"Fark ettim," diye cevap verdim. "Sürücü arabada değildi, bu yüzden Dedektif Marino arabanın size ait olduğunu düşündü. Bir de tam senin yaprak üfleyiciyi kullandığın yere park edilmişti."

"Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim."

"Ben istemedim." Gazlı bezi bir biyolojik tehlike torbasına koyuyorum ve kullanılmış eldivenlerim de onu takip ediyor.

İstediğim pozisyonda bir sandalye açıyorum ve ona yakın, yüz yüze oturuyorum.

"KİMİN YALINAYAK OLDUĞUNU MERAK EDİYORUM." Alüminyum tıbbi çantamı masanın üzerinden kaydırıp sandalyemin yanına, yere dik bir şekilde koyuyorum.

Leo sessiz ve ben onun daha da üzüldüğünü fark ediyorum. Gitmemi istemiyor ve ben de hızlıca hesap yapıyorum. Ne kadar uzağa gideceğim ve ne kadar uzağa gidebileceğime karar veriyorum. Marino ya da Benton her zaman içeri girip beni durdurabilir. Ama durdurmayacaklar. Henüz değil.

"Kanamanızın olduğu banyoda biri yalınayaktı," diyorum sonra. "İsterseniz belki Dedektif Marino size fotoğrafları gösterir. Duş kapısı ile lavabo arasında kısmi kanlı bir ayak izi ve duvarda kanlı el izleri var." Ona bilgi veriyorum.

Normal şartlar altında yapmazdım.

"Her şey temizlenmiş gibi görünüyor, ancak bazı kimyasallarla hala kan görebiliyoruz," diye devam ediyorum, genellikle benim yapmam gerekmeyen bir noktayı vurgulayarak. "Bundan kurtulmak çok zor. Polisin elinde ilgi çekici fotoğraflar var. Belki de onları görmelisiniz."

"Hiçbir lanet fotoğraf umurumda değil," diyor öfkeyle, ama sinirlenmiş.

"Yaklaşık üç saat önce, akşam beş buçuk sularında, Bay Nari'yi öldürdüğünüze dair bir tweet attınız." Sınırlarımın korkuluklarının üzerinden, sahip olmam gereken şeyin çıkıntısına adım atıyorum. "Bunu evinizden tweetlediniz."

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun?"

"Muhtemelen IP adreslerini biliyorsunuzdur. Sen çok zeki bir genç adamsın. Fen bilimlerinde iyisin. Banyoda yaralandığınız saat beş buçuk civarı mı?"

"Hatırlamıyorum," diyor.

"Yaralarınız birkaç saatlik görünüyor. Ama daha eski olabilirler. Muhtemelen dört ya da beş saatlik ama kesinlikle on iki değil. İnsanların soracağı soru hangisinin önce geldiği. Tweetler ve polise yaptığınız çağrılar mı yoksa yaralanmanız mı? İnsanlar başınızı duş kapısının çerçevesine vurup vurmadığınızı ya da birinin sizi itip itmediğini ya da başınızı kapıya çarpıp çarpmadığını soracak. Belki de beyaz bir atlet ve şortla orada dururken hazırlıksız yakalandınız, belki de sırtınız kapıya dönükken suyu açtınız. Cinayet gibi ciddi bir suçu itiraf ettiğinizde birilerinin sinirlenip sinirlenmediğini merak etmek kaçınılmazdır."

Tacizci babası Leo'nun yaptıklarından memnun olamazdı. Belki olası bir rüşvet için bir lise psikoloğuna komplo kurmak iyi olabilirdi. Ama cinayeti itiraf etmek iyi olamazdı. Bu, uygun olduğunda aldatmayı teşvik etmenin diğer yüzüdür. Birinin yalanlarını seçemezsiniz ve Leo'nun babasının haberi duyduğunda öfkeden deliye döndüğünü hayal edebiliyorum. Asıl soru ne zaman olacağı. Bilmiyorum ve yaralar da bana söylemeyecek.

"Sen doktor gibi davranan lanet bir gizli polissin." Leo'nun gözleri kızgın ve aniden yaşlarla doluyor.

"Ben polis ya da gizli görevli değilim ama doktorum. Uzmanlık alanım şiddetle, bununla bağlantılı yaralanma ve ölümlerle ilgilenmek." Oturmaya devam ediyorum. Kıpırdamaya cesaret edemiyorum. "Gri kamyonete geri dönelim. Bu sabah seni onun yanında fark ettikten sonra onu tekrar gördüm. Bir sigorta müfettişi kullanıyor. Belki onunla tanışmışsınızdır. Birçok insanı rahatsız ediyor."

"Neye benziyor?" Leo garip bir şekilde soruyor ve ben de Rand Bloom'u tarif ediyorum.

İsmi söylemiyorum ve Leo bana bakıyor. Gözlerindeki şüpheyi yakalıyorum. Sonra korkuyu. Sonra hiçbir şey.

"Hiçbir fikrim yok." Bu apaçık bir yalan ve yaratacağı etkiyi bildiğim için sandalyemden kalkıyorum.

"İnsanları takip ediyor. Evlerinin önüne park ediyor," diye cevap veriyorum. "Bu çok korkutucu olabilir."

"Bana saldırdıktan sonra Bay Nari'yi öldürdüm!" Leo ağzından geçirir.

"Tennis kupasıyla dövülmedin ama sen ya da biri kupaya kan bulaştırdı, öyle görünmesi için üzerine kan damlaları akıttı." Tıbbi çantamı alıyorum çünkü gitme vakti geldi. "Bu oldukça zekice ve oldukça ikna ediciydi. Pek çok insan kandırılabilirdi."

"Bunu kanıtlayamazsın!"

Masadaki telefonumu fark ettim. Bir uyarı güvenli bir dosyanın gönderildiğini gösteriyor.

Lucy, sanırım.

"Benim yaptığımı kanıtlayamazsın!" Leo suçlayıcı bir şekilde sesini yükseltir.

Bir şey söylemeye başlıyor ama kendini tutuyor. Sandalyesinde sallanmaya başladı. Ben gitmek üzereyim ve o korktuğunu gösteriyor.

"Beni yakalayacaklar." Gözleri kocaman ve yalvarıyor. "Buradan çıkarsam beni yakalarlar!"

Kapı açılır ve Marino oradadır.

"Kimse seni yakalayamayacak," diyor Leo'ya. "Ama kimden bahsettiğinizi bilmem gerek."

Leo başını sallıyor. Reddediyor.

"Bana söylemezsen seni koruyamam."

Onlar. Düşüncelerimde parlıyor.

Marino, "Bana söylemezseniz yapabileceğim bir şey yok," diyor.

Onlar. Babasını kastediyor gibi görünmüyor.

"Peki, tamam. Nasıl istersen öyle olsun," diye blöf yapar Marino. "Seni serbest bırakıyorum. Eve gidip bunu düşünebilirsin. Bir kez olsun doğruyu söylemek istediğinde beni ara."

"Hastaneye gideceğimi söylemiştin." Leo sanki dünyanın en büyük hainiymişim gibi bana bakıyor.

Küçük odadan çıktım.

"Sen ! Bana yardım etmek istediğini söylemiştin!"

Tüm kabinlerin bulunduğu açık alana girdiğimde küfürler savuruyor ve sonra başka bir sesle arkama bakıyorum. Masadan kalkmış ve sandalyesini şiddetle tekmeliyor. Sandalye odanın yuvarlanıp duvara çarpıyor ve aynı anda Marino da onun üzerine çıkıyor.

"Bırakın beni! Bırakın beni!" Leo çığlık atıyor ve çırpınıyor, şapkası düşmüş.

Marino kollarıyla onu arkadan ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırıyor.

BÖLÜM 34

KUŞ AĞAÇLARI Audi'nin farlarında bembeyaz parlıyor. Kâğıt gibi kabuklu uzun ince gövdeler, karanlık tepelik ormanın içinde eriyen kaya yığınlarından otoyola doğru eğiliyor. Saat neredeyse dokuz buçuk ve Marblehead Neck'in kuzeyine doğru ilerlerken trafik durmadan akıyor, gökyüzü uğursuz bulutlarla kaplı, rüzgâr sert esiyor. Uzaktan gök gürültüsü geliyor.

Leo Gantz'ın tenis kupasıyla saldırı hikayesi, gerçek bir yaralanmanın rahatlığını yaşadktan sonra aklına gelen sonradan bir düşünceydi. Kupaya kan bulaştıracak kadar ileri gitmiş ve kare tabanın kenarlarının başının yan yaraların şeklini açıklayacağını varsaymıştır. O hızlı düşünen, son derece zeki biri ve ben de doğru olduğuna inandığım bir teori buldum.

Cinayeti yanlışlıkla itiraf ettiği için bir kapı çerçevesine itilmedi. Tam tersi oldu. Duş almaya hazırlanırken saldırıya uğradıktan sonra halkın önünde bir gösteri uydurdu. Leo'nun tweet atması, polisi ve FBI'ı araması, anlaşma yaptığı ve tanıdığını sandığı şeytanı cezalandırma yoluydu.

Babası.

"Yıllardır bastırılmış acı ve öfke," diyorum. "Babası muhtemelen bugün erken saatlerde onu incitti ve bu ilk kez olmuyor. Leo bunu kabul etmeyecektir. Ama onu geri kazanmanın ve aynı zamanda kendini güvende tutmanın bir yolunu buldu."

"Kıramadığı bir döngüye yakalanmış, sevdiğinden nefret ediyor ve nefret seviyor." Benton genellikle slalom kayakçısı gibi trafikte bir o yana bir bu yana savruluyor ama nedense en sağ şeritte sabit duruyor. "Sonra vicdan azabı ve cezalandırma ihtiyacıyla boğuşurken aynı zamanda umutsuzca ilgi arıyor."

"Ve korku," diye cevap veriyorum.

"En azından şimdilik tehlikeden uzakta. Daha sonra başına gelecekler umut verici değil. Kendisi için başkalarının olabileceğinden daha büyük bir tehlike."

Leo, Cambridge Polis Departmanı nezarethanesinde, kadın olay yeri teknisyenlerinden biri olan nöbetçi başhemşirenin gözetimi altındadır. Sabah McLean'e nakledilecek.

Benton, "Bir süredir devam ediyordu ve giderek tırmanıyor, patlamaya hazırlanıyordu," diye ekliyor. "Joanna'nın kocasının öldürülmesi ve bu öğleden sonra Leo'nun evinde olanlar kibriti çaktı. Ateş yakıldı. Bu işler böyle yürür. Son bir şey olur ve kıyamet kopar."

Bu yakıt yüküne, Bloom sahneye çıkana kadar görünürde hiçbir kaçıışı olmayan ciddi para baskıları da eklenmişti. Joanna Cather'ın Leo ile vakit geçirdiğini ve onu önemseydiğini görmek için tek yapması gereken her zamanki casusluğuydu.

"Ve başını belaya sokmaya başladığında ilişkileri daha da yoğunlaştı."

"Uyum bozuklukları, çöküşler çocuklar değiştiğinde nadir değildir okullar." Gözleri aynadan aynaya dolaşüyor. "Leo geçen sonbahar liseye başladı. Devlet okulundan prestijli bir özel akademiye tam burslu olarak geçti ve kısa sürede davranış değişiklikleri yaşamaya başladı."

Gümüşü korkulukların ötesinde, bazıları büyük olan ve arazinin bölünmediği ve otoyolların inek yolu olduğu bir dönemden kalma evler geride sıkışmış durumda. Benton başını çevirmeden aynalarını kontrol etmeye devam ediyor ve izlediği şey trafik değil.

"İşlevsiz evi de buna eklenince," diyor. "İtaatkâr ve desteksiz bir anne, alkol bağımlılığı yüzünden işsiz ve ciddi borç içinde olan bir baba."

Karşımızdaki ve arkamızdaki şeritlerde farlar kör edici derecede parlak. Lucy'nin gönderdiği şeye bakarken Benton'ın aynalarını izlemesini izliyorum. Düşünmeye devam ediyorum. Düzeltilemez umudu olmayan şeylerin nasıl bozulduğunu düşünmeye devam ediyorum. Kolluk kuvvetleri bunlardan biri olabilir ve Adalet Bakanlığı'ndaki yolsuzluk bizim için yeni değil. Rand Bloom eskiden Adalet Bakanlığı için çalışıyordu. TBP Sigortacıları için çalışmaya başlamadan önce yaptığı iş buydu.

"Takip edildiğimizden mi endişeleniyorsun?" Benton yan aynasını kontrol ederken soruyorum, iki eli direksiyonda, işaret parmakları vites kollarında.

"Son on mil boyunca bir sürekli arkamızda kaldı."

"Sakın bana gri bir Ford olduğunu söyleme." Yan aynamda tek görebildiğim farların parıltısı ve dönüp bakmamak için direniyorum.

Benton plakayı okuyor ve gerçekten çok çirkin. Bloom yine yapıyor. Ama bu o olamaz.

"Beyaz, temiz traşlı, ince yüzlü, kısa açık renkli saçları kasketinden dışarı taşıyor." Benton başka birini tarif ediyor ve hayal kırıklığına uğramış. "Gözlük. Koyu renk gözlük değil. Normal gözlükler. Kuyruğa takılmış. Dikkatsiz araç kullanmaktan ihbar edebilirim ama hepsi bu kadar. Bloom olsaydı, onu kenara çekertmek için bir şeyler uydurabilirdik. Ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Ama bu Bloom'un kamyonu."

"Önemli değil. Keşke olsaydı." "Bir şeyler yapmalıyız Benton."

"Ben trafik durdurması yapmam. bile kendi arabamı kullanıyorum." "Ama taciz ediliyoruz."

Benton, "Bu kanıtlanabilir bir şey değil," diye cevap veriyor ve sonra Leo'nun söyledikleri aklına geliyor.

Onlar.

"Marino'yu bul ve ona haber ver. Eyalet polisini devreye sokmak istiyorsa bu ona kalmış ama şüpheliyim," diyor Benton. "Çalıntı ihbarı yapılmadığı sürece kamyonu kenara çekmek için geçerli bir neden yok. O zaman da bunu biz yapmayacağız. Her kimse elimizde bir şey olmadığını biliyor. Pislik gibi davranıyor ve bu yasalara aykırı değil."

Marino'nun cep telefonunu aradım ve cevap verdiğinde araba kullandığını anladım. Neler olduğunu anlattım. Bloom'un apartman kompleksinden yeni çıktığını ve orada olmadığını söyledi.

Marino, "Merkezle görüşüp size hemen döneceğim," diye ekliyor.

Birkaç dakika içinde dönüyor ve kamyon hâlâ arkamızda.

Marino, "Hiçbir fikrim yok," diye anons ediyor ve ben de onu hoparlöre alıyorum, sesi sonuna kadar açıyorum. "Kamyonun çalındığı bildirilmemiş ve Bloom telefonuna cevap vermiyor. Güya birlikte çalıştığı insanlar öğleden beri ondan haber alamamışlar ve bazen kamyonetini ödünç almalarına izin veriyormuş. Belki bunu bizi şaşırtmak için yapmıştır çünkü eminim onu sorgulamak için getireceğimizi anlamıştır. O yüzden kaçtı ve size yok parmağını gösteriyor."

"Biriyle yaşıyor mu?" Ben soruyorum.

"Charlestown'da tek yatak odalı bir dairede tek başına, ki az önce oradaydım. Kapıyı açmadı."

"Peki ya tutuklama emri? Elinizde var mı?" Umarım vardır.

"Hafızamı tazele, Doktor. O ne yaptı?" Marino'nun sesi kızgın ve yenilmiş geliyor. Böyle hissettiğinde alaycı olur. "Ve sen de kamyonunda onun olmadığını söyledin. Şu anda elimizde geçerli bir neden yok. Tek yapabileceğim ortaya çıktığında onu sorgulamak."

"Eyalet polisi kamyonu kimin kullandığını kontrol edebilir mi?"

"Geçerli bir neden yok," diye tekrarlıyor. "Çalıntı olmadığı sürece başka birinin kamyonunu kullanmak yasalara aykırı değil. Ve ruhsatı da güncel. Herhangi bir tutuklama emri ya da ihlali yok. İnanın bana kontrol ettim."

"Yani birileri bizi suç mahalline kadar takip ederek iyi vakit geçirebilir ve kimsenin yapabileceği bir şey yok." Şimdi inanılmayacak kadar sinirliyim.

"Benim dünyama hoş geldin," diyor Marino. "Aynı kamyon olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Yaklaşık on beş dakikadır bizi takip ediyor ama içindeki kişiyi tanımıyoruz."

"Muhtemelen Bloom'un birlikte çalıştığı bir pisliktir," diye karar veriyor Marino. "İnsanları takip etmek, onları korkutmak ve dikkatlerini dağıtmak için ellerinden geleni yapmak TBP'nin politikası gibi görünüyor. Ne yazık ki tek araştırmacıları o değil."

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve Benton'a, "Sanki kâbus gibi bir bağlantının ortasındaymışız gibi hissediyorum," diyorum.

"O zaman bağlantılı olanları ayıralım." Yüksek alarm durumunda olduğu ve hafife alınmaması gerektiği zamanki gibi sakın. "Ayrı parçalara indirgeyelim. Leo'nun Joanna ile olan ilişkisinden başlayalım; Joanna, kocası Emerson Akademisi'ne yirmi milyon dolarlık dava açtığından beri Bloom'un hedefinde."

"Dürüst olalım. Bu çılgınca bir miktar."

"Yüksekleri hedefle ve ne elde edersen et. Nasıl bilirsin."

"Kesinlikle biliyorum."

"Ama Bloom'la pazarlığa yer yok." Benton yavaşlıyor ve kamyon arkamızdan yaklaşıyor, şimdi acımasız ve bu konuda ince değil, sanki sürücü bizden bir artış elde ettiğini biliyor gibi. "Yöntemi daha fazla yaralamak ve etkisiz hale getirmek."

Dava geçtiğimiz Eylül ayında açılmış ve sigorta şirketi on bin dolar karşılığında uzlaşmayı teklif etmişti ki bu miktar Nari'nin o ana kadarki yasal masraflarını bile karşılamayacaktı. Dava, Nari'nin okulu mahkemeye vermeyi ve TBP'yi haksız uygulamalardan dolayı takip etmeyi seçmesiyle olağan seyrinde ilerledi, Lucy bize bunu ve çok daha fazlasını bildirdi.

Benton, "Joanna'nın Leo ile olan arkadaşlığı Bloom'a gasp için mükemmel fırsat sundu," diye ekliyor ve alçak arabasının arkasındaki kamyonun yüksek kabini bana ezilmek üzere olduğumuzu hissettiriyor.

"Duruşma sırasında başına neler geleceğini bir düşünün," diye cevap veriyorum. "O ve kocası muhtemelen kiminle uğraştıklarına dair en ufak bir fikre sahip değillerdi." Yozlaşmış eski bir hükümet icra memuru ve ironik olan şu ki Rand Bloom'un ilişkileri ve entrikalarının yüzünün şeklini bozan saldırıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Evsiz bir kişinin trafik ışıklarında arabasına yaklaşıp Bloom'a çelik bir taktik copla vurması, göz çukurunu ve yanağını parçalaması ve ön dişlerini kırması her şeye rağmen rastlantısal bir olaydı. Olay iki yıl önce Washington, D.C.'de meydana geldi, saldırgan bilinmiyor ve ben bu kısma hiç inanmıyorum. Lucy'nin bize bildirdiğine göre Bloom bu konuda sorgulandığında karakteristik olmayan bir şekilde yarım yamalak ve pasif davrandı ve içimden bir ses birilerinin aklından bir mesaj geçtiğini ve Bloom'un buna itiraz etmeyeceğini söylüyor.

O sırada Adalet Bakanlığı'nın Kamu Dürüstlüğü Bölümü'nde avukatlık yapıyordu ve beni derinden sarsan çekişmeli bir soruşturmaya karışmıştı. TBP, Kongre Üyesi Bob Rosado'nun 2008'de yeniden seçilmesinde kampanya ihlalleri yaptığı iddiasıyla ihbar edilmiş ve büyük jüri toplanmıştı. TBP'nin yasadışı kampanya katkıları ve rüşvetle ilk kez suçlanmamasına rağmen, Federal Seçim Komisyonu'nda iddianame hazırlanmamış, hatta para cezası bile verilmemişti. Geçen yaz Bloom DOJ'dan ayrıldı ve TBP onu işe aldı.

Benton aynalarına bakar, daha da yavaşlar, artık hız sınırının çok altındadır.

"Kimsenin bahsetmek istemediği çürümüş kütüğün alt tarafı," diyor gerçekte ne hissettiğini gizleyen aynı düz tonda. "Kamu Dürüstlüğü, beyaz yaka suçları, soruşturmak ve kovuşturmak için eğitildiğimiz şeyler, gücü kötüye kullanma ve kötü adamlarla yakınlaşma fırsatı sunuyor. Kriminal İstihbarat analistleri katillerin kiralık silahları haline geliyor ve Bloom gibi puştlar sistemi manipüle ederek özel sektörde çok daha fazla para kazanıyor. Soruşturmaların sonuçlarını etkili özel çıkar gruplarına verdiği sözler ve yaptığı arka oda anlaşmalarıyla sağladığından hiç şüphem yok."

"Sanırım sigorta şirketinin usulü de bu," diye cevap veriyorum. "Ve belki de Kongre Üyesi Rosado'nun da, ve işte onun evine gidiyoruz ve

Bloom'un lanet kamyonu bizi takip ediyor." "artık," diyor Benton.

"Görmezden gel."

"Sana bazı şeyleri nasıl görmezden geldiğimi göstereceğim."

Aniden sol şeride geçiyor, vites küçültüyor ve gri Ford'un parlak krom arka tamponunun arkasına, tehditkâr bir şekilde yakın, düşük viteste, yüksek devirde, motor kükreyerek girmeden önce hız kırbaç gibi ani bir şekilde düşüyor. Sonra gaza basıp sol şeride geri dönüyor, kamyonun sürücü kapısına bir, belki iki saniye paralel kalıyor.

"Siktir git," diyor Benton ve çığlık atarak ilerliyoruz.

110'da otoyol sanki sadece biz varmışız gibi açılıyor ve vites küçültüyor, aniden yavaşlıyor, motor gürlüyor ve tükürüyor. Kamyon yetişmeye çalışmıyor, zaten yetişmesi de mümkün değil. Artık onu göremiyoruz ve sürücüyü zar zor görebiliyorum. Ufak tefek, açık tenli, büyük kare çerçeveli gözlükleri olan biri; gülümsüyor gibiydi ve içimde huzursuz bir his kıpırdandı. Cinsiyetinden emin değilim. Şoför erkek olmayabilir.

Benton, "Ben meramımı anlattım," diyor.

"Ama kim? Onun kim olduğunu bilmeliyiz." Benton'ın az önce yaptığı şey ve Joanna Cather'ın Marino ve bana söyledikleri karşısında irkildim.

Cinayetten aylar önce, kocası hava karardıktan sonra bir kamyonetin kendisini takip etmeye başladığını, sürücünün gözlük ve şapka taktığını iddia . Dairelerindeki banyo penceresinde biri belirmiş ve perdeleri indirmeye başlamışlar. Jamal Nari paranoyak değildi ve ben artık casusluk yapan kişinin Rand Bloom olduğuna ya da en azından tek kişinin o olduğuna inanmıyorum.

Onlar.

"Daha fazla taciz, bizi parmakla gösterme, bence Marino haklı." Benton mantıklı olmayan bir şeyi açıklıyor çünkü gerçekten böyle hissediyor olsaydı bu şekilde davranmazdı.

Otoyolda aniden parlayan tehditkâr tavrı, taşlığa varan disiplininin tipik bir örneği değil ve karşıdan gelen trafiğin farlarının aydınlattığı keskin profiline, ağzının sert yapısına bakıyorum. Onun sarmal saldırganlığını hissediyorum. Bir an için öfkesini seziyorum.

Engabeli Kuzey Sahili'nin derinliklerine doğru ilerliyor, doğuya doğru Revere Plajı'na ve şimdi hızlı tren olan Wonderland adlı eski eğlence parkına doğru yol alıyoruz.

Mavi Hat için transit istasyon.

Tek tek vakalar, ayırmamız gereken ayrı parçalar hakkında yüksek sesle düşünüyorum. Patty Marsico, Johnny Angiers, Jamal Nari, Leo Gantz, heceliyorum ve şimdi de Bob Rosado'nun evinde öldürülen on dört yaşındaki Gracie Smithers. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum, her açıdan bakıyorum, her detayı tekrar gözden geçiriyorum ve sonra New Jersey'deki iki cinayeti ve izini süremediğimiz tweetleri düşünüyorum.

Olan biten her şey sadece parayla ilgili olamaz. Sigorta tazminatından, gasptan ya da zengin bir kongre üyesinin gücünü ve konumunu korumasından daha fazlası olmalı ve telefonumun kilidini açıp CFC veri tabanına giriş yapıyorum. Patty Marsico'nun davasını buldum. Polis raporuna, olay yeri fotoğraflarına göz gezdiriyorum, otopsisini ve ne hakkında ifade verdiğimi düşündükçe hafızamı tazeliyorum.

Altmış bir yaşında, kanserden kurtulmuş ve boşanmanın ortasında olan kadın, bir poyraz fırtınasından sonra okyanus kıyısındaki mobilyasız bir evi kontrol ediyordu ve TBP'nin avukatları vahşi cinayetin tanıdığı birinin işi olduğunu savundu. Olay kişiseldi ve ayrıldığı kocasının eve girip onu dövdüğü ve boğduğu, sonra da bira içip çamaşır suyuyla temizlemekle vakit geçirdiği ima ediliyordu. Su basmış bodrum katında, bileklerinden bağlanmış elektrik kablolarıyla tavandaki bir boruya asılmış çıplak bedenin fotoğrafını büyüttüm. Suyun içinde durduğumu, lastik çizmelerimin arasından soğukluğunu hissettiğimi hatırlıyorum. Kötülüğü hissettiğimi hatırlıyorum.

Evin içinde ve daha sonra Benton ve Lucy ile birlikte arazide ve sahilde yürürken hissettim. Lucy'nin helikopterinin beklediği havaalanına geri döndüğümüzde de hissettim. Sezgiden başka bir şey değil ve içgüdüsel hislere güvenmesem de onları görmezden de gelmiyorum. Onlara hayatta kalmak için sahip olmamızın bir nedeni var ve beynimin bir kısmı birilerinin bizden haberdar olduğunun farkındaydı.

Benton'a "Patty Marsico'nun kafasında düz bir yüzeye çarpmaktan kaynaklanan yaralar vardı," diye hatırlatıyorum. "Kollarının üst kısmında ve omuzlarında, onu 15 santimlik suda boğan kişi tarafından tutulup yere yatırılmasından kaynaklanan parmak ucu morlukları var. Kıyafetleri kan lekeli ve sıırıksılandı, bu da öldükten sonra çıkarıldığını gösteriyor."

Benton, "Katil onu katladı ve biz oraya vardığımızda amaçsızca yüzen bir kayığın içine yerleştirdi," diyor. "Alaycı bir jestti."

BÖLÜM 35

CANLI BİR ŞEKİLDE GÖREBİLİYORUM. Sel seviyesindeki gelgitlerden su akmıştı ve renkli deniz kanosuna yaklaştığımda, hayalet bir gemi gibi, binicisiz bir at gibi sallandı ve benden uzaklaştı.

Katil Patty Marsico'nun paltosunu, keten pantolonunu, bluzunu ve iç çamaşırlarını minderli koltuğun üzerine yerleştirmişti ve hatırladığım kadarıyla cüzdanı ve anahtarları üst katta, antredeki bir masanın üzerindeydi, mokasenleri de yakınlara saçılmıştı. Eve henüz girmişti ki, biri onu ayakkabılarından korkuttu.

"Alaycılık ve hayata karşı tam bir kayıtsızlık," diyor Benton. "Terörize etmekten ve insanların nasıl tepki vereceğini hayal etmekten cinsel zevk."

"Cinsel saldırı izi yoktu," diye hatırlatıyorum ona.

"Cinsel haz şiddetten geliyordu." Oradayken olay yerini incelemiş, her ayrıntıyı sessizce, tuhaf bir şekilde, tuhaf bir savant gibi almış. "Ama bu bir neden olmadığı anlamına gelmiyor" diyor. "Her zaman bir neden olduğunu, Patty Marsico'nun birileri için sorun teşkil ettiğini düşünmüşümdür."

"Kocasını mı? Boşandıktan sonra sigorta parasını mı almak istedi? Ve ölümünü cinsel bir cinayet gibi mi göstermeye çalıştı? TBP herkesin böyle düşünmesini istiyor."

Benton, "Böyle bir şey olmadı ve kocasının evin içinde olduğuna dair hiçbir kanıt yok, bu da kocasının tutuklanmamasının pek çok nedeninden biri," diyor. "Ayrıca bir mazereti de var. İştymiş. Olaya en az yarım düzine kişi şahit oldu."

North Shore Yolu'nda şimdi Pines Nehri'ni geçiyoruz ve köprü'nün her iki tarafında da su karanlık ve boş. Sağımızda, Broad Sound uzay boşluğu kadar siyah. GPS daha on mil yolumuz olduğunu söylüyor. Hız limitine göre neredeyse yirmi dakika sürecek.

"Gracie Smithers." Beni en çok rahatsız eden şeye geliyorum.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum." Rahatlamış ve sakin bir şekilde sürerken sol eli direksiyonda, ben de sağ elini tutuyorum.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve sıcak, pürüzsüz tenini, ince kaslarındaki gerginliği, kemiklerinin sivrilen sertliğini hissediyorum. Biz konuşurken bana bakıyor.

"Başı düz bir yüzeye çarpılarak etkisiz hale getirilmiş, ardından suya tutulmuş, ölüm nedeni boğulma," diye belirtiyorum. "Sahnelenmiş bir cinayet ve kaçırılmadığı sürece bir pusu gibi geliyor ki bundan ciddi şekilde şüpheliyim."

Müfettiş Henderson, davaya atandıktan yaklaşık üç saat önce bana Gracie'nin ailesinin bu sabah erken saatlerde Salem'deki evlerinde uyanana kadar kızlarının kaybolduğunu bilmediklerini söyledi. Smithers'lar polisi aramış ve neredeyse aynı anda kızlarının cesedi yaklaşık beş mil güneydoğuda Marblehead Neck'te bulunmuş. Rosado'ların evini kontrol eden bir emlakçı havuzun yanında, kapağı kısmen çekilmiş bir votka şişesi fark etmiş.

Henderson bana dün gece geç saatlerde Gracie'nin ailesinin uyuduğunu sandığı bir anda yatak odasının penceresinden sıvıştığını söyledi. Biriyle buluştuğuna ve bu kişinin Troy Rosado olduğuna inanıyor. Gracie'nin babasının ekonomi öğretmenliği yaptığı Salem State College'da parti yaptığı biliniyor ve birkaç gün önce Troy ve Gracie'yi üniversite ATM'sinde görmüş. Gracie'nin on dokuz yaşındaki sorunlu gençle bir daha görüşmesi yasaklanmıştı.

Görünüşe göre kongre üyesinin oğlu şu anda hiçbir yerde bulunamıyor. Henderson Troy'un annesiyle temasa geçerek oğlunun yarın sabah erkenden ailesiyle birlikte dalış yapacağı bir hafta sonu için Florida'ya uçması gerektiğini söyledi. Araştırmacı kontrol etseydi Troy'u Needham Akademisi'nin çocuk kampüsündeki odasını toplarken ve yaz için eve dönmeye hazırlanırken bulacağından emindi. Gizlilik ve güvenlik nedenleriyle Troy'un bineceği özel jet hakkında bilgi vermeyi reddetti.

"Önemli soru Gracie Smithers cinayetinin önceden planlanmış mı olduğu yoksa bir şeylerin kontrolden mi çıktığı?" Benton, 129 numaralı karayolunda Swampscott'tan geçerken ve etrafımızdaki karanlık neredeyse tamamlanırken şöyle diyor. "Onun öldürülmesinde bir çıkar var mıydı ve Patty Marsico için de aynı şeyi sormaya devam ediyorum."

Cinayetleri sanki gözlerimin önünde gerçekleşiyormuş gibi hayal ediyorum ve Gracie'nin dürtüleriyle hareket eden genç bir çocuk tarafından öldürüldüğü gerçeğiyle uyuşmuyor.

"Ona karşı cinsel olarak agresif davranmış olabilir," diye açıklıyorum. "İşler kontrolden çıkmış olabilir. Ama onu öldürdükten sonra havuzun örtüsünü çekip kazara boğulma sahnesi düzenleyecek bir organizasyona ve soğukkanlılığa sahip olmasını olası bulmuyorum."

"Aynı ." Benton başparmağıyla yavaşça elimi okşuyor. "Ve eğer onu gerçekten başka biri öldürdüyse, o zaman bu kişi de onlarla birlikte arazide olmalı."

"Eğer konu para değilse, o zaman ne?"

"Değerli olan her şey. Para çok açık. Ama bilgi de aynı derecede öldürmeye değerdir."

"Farkında olmayan bir gözlemci olmak, yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak gibi" diye öneriyorum.

"Kesinlikle," diyor Benton. "Patty Marsico ve Gracie Smithers, bildiklerini bilmeseler bile bir şeyler biliyor olabilirler."

Uzakta Marblehead Neck'in dağınık ışıkları ve ötesinde liman ve deniz var. Havanın ne kadar karanlık olduğu, ay ve yıldızların bulutlar tarafından yok edildiği konusunda endişeliyim ama sabaha kadar beklemek de bir seçenek değil. Eğer Gracie Smithers'in bir cinayete kurban gittiğine inandığım duyulursa, gerçek ölüm yeri ile oynanabilir. Zaten öyle olmasından endişeleniyorum. Tuzlu su havuzunu görmem ve dibindeki tortudan bir örnek almam gerekiyor ve yaklaşmakta olan şiddetli yağmur ve rüzgârdan önce davranmam gerekiyor. Birkaç dakika önce büyük damlalar ön cama sıçradı ve sonra oradan çıktık. Ama ilerleyen gök gürültülü fırtınalar yakında bizi yakalayacak.

Giderek artan bir endişeyle telefonumu kontrol ettim. Joe Henderson'ın bizimle buluşması gerekiyordu ve bir saat sonra ona haber vermemi söylemişti. Ona üç kez mesaj attım ve iki kez sesli mesaj bıraktım ama yanıt yok. Polis departmanının soruşturma birimini arıyorum ve telefonu açan adam Henderson'ın akşam altıda görevden ayrıldığını söylüyor.

"Bu da onunla konuştuğum zamana denk geliyor," diye cevap veriyorum. "Benimle buluşmayı kabul etti."

"Nezaketen kendi zamanında." Bu dostça bir şey değil.

"Acaba ona ulaşmanın bir yolu var mı? Özel Ajan Benton Wesley ve ben yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayız. Bu referans olarak ..."

"Evet, hanımefendi. Neyle ilgili olduğunu biliyorum ve yanınızda bir FBI ajanı mı var? FBI'nın ne zaman dahil olduğunu ve neden kimsenin

Bundan bahsetmeye zahmet ettin mi?" Düşmanca ya da kaba değil ama sıcak da değil. "Benimle birlikte oluyor." Özel Ajan Wesley'nin Kocam.

"Bekle de Joe evde mi bir bakayım. Şiddetli bir hava beklediğimizin farkında mısın?"

"Bu yüzden şimdi bunu yapıyorum."

Bir sabit hattı aradığını duyuyorum ve soyadının Freedman olduğunu ve bir dedektif çavuşu olduğunu öğreniyorum. Biriyle kısa bir görüşme yapıyor ve Joe Henderson'ın "kızın boğulduğu kongre üyesinin evinde adli tabiple görüştüğünü" duyuyorum.

"Elbette biliyorum. Ben de öyle düşünmüştüm ve en son konuştuğunuzda saat bin dokuz yüz civarındaydı ve işi bittikten sonra eve gelmeyi mi planlıyordu? Tamam. Elbette, mantıklı," diyor Çavuş Freedman sabit hattaki kişiye. "O sırada kahve alıyordu ve bu iki saatten fazla bir süre önce olduğu için büyük ihtimalle Starbucks'a gidip daha fazla kahve alıyordu, o bir bağımlı. Geceleri nasıl uyuduğunu asla bilemeyeceğim." Gülüyor. "O ve bebekler, anlıyorum. Tekrar teşekkürler. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sonra Freedman tekrar yanıma geldi ve bana Neck'te telefonun çekmeyebileceği söylendi, bu da muhtemelen Müfettiş Henderson'a neden ulaşamadığımı açıklıyor. Ayrıca bir yerde kahve içiyor olabilir, belki bir sandviç de almıştır. Bir şey olmuş olabilir ve Freedman Henderson'ın unutmuş olabileceğini söylüyor.

"Unuttun mu?" Tekrar ediyorum.

"Dolu bir tabağı var. Sadece işi değil, futbol koçluğu yapıyor ve eşiyle birlikte üç aylık ikizleri var. Şöyle söyleyeyim. Joe harika bir adam, en iyi biri ama bazen bir sivrisineğin dikkat süresine sahip olabiliyor."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye cevap verdim, "eğer orada değilse, havuz alanını ve araziyi kontrol etmek istiyoruz ama komşuları telaşlandırmak istemiyoruz."

"Endişelenecek pek bir şey yok. En yakın komşu yaklaşık 10 dönüm ötede. Bu sabah ceset bulunduğunda oradaydım. Oldukça ıssız bir yer. Bunu neden zifiri karanlıkta yaptığınızdan emin değilim. Neck'in o kadar uzağında bir kara delik olabilir ve eğer yıldırım düşerse yakınında olmak istemezsin."

"Zaman çok önemli."

"Merkeze tekrar hatırlatılmasını sağlayacağım, böylece kimse sizi bir haydutla karıştırmaz." Yarı yarıya şaka yapıyor ama *yine de* bu kelimeyi hatırlıyor.

Joe Henderson çavuşuna planlar hakkında bilgi ve telsizden bilgi yayıldı. İkincisi talihsiz bir durum ve Bloom'un bizi takip eden kamyonetini düşünüyorum, bugün erken saatlerde içinde bulunan el tarayıcısını düşünüyorum.

Freedman'a "Eğer biz geldiğimizde Müfettiş Henderson orada değilse, mümkün olduğunca çabuk başka bir birim istiyorum," diye bilgi verdim ve tamamen profesyonelce davrandım.

"Hey, kendim geleceğim."

"Teşekkür ." Ses tonumda hafif bir şey yok.

Aramayı sonlandırıyorum ve Benton "Bunu pek ciddiye alıyor gibi görünmüyorlar" diyor.

"Çoğu insan aklımdaki şeyin gün ışıyana kadar bekleyebileceğini düşünür, tabii gerekli olduğunu varsayarsak."

"O zaman seni tanımıyorlar."

"Dünyadaki her araştırmacı benim tetikte olmamın iyi bir şey olduğunu düşünmüyor." Dedikodulara yabancı değilim.

Bana geri dönüyor, genellikle Bryce tarafından iletiliyor. Ben takıntılıyım. Ne zaman bırakacağını bilmeyen bir pitbullum. Polis kaynaklarını gereğinden fazla kullanırım ve kendimi yıpratırım. Ben Doktor Ölüm'üm. Tam bir baş belasıyım.

"Bir kez üslup belirlendikten sonra benim onu geçersiz kılmandan bahsetmiyorum bile, bu da her zaman iyi sonuç vermiyor," diye cevap veriyorum. "Bu vakada polis Gracie Smithers'in kazara boğulduğu konusunda rahattı. Doktor Kato'nun deneyimsiz olduğunu anlamıyorlar. Board sertifikası yok ve bursu tamamlandığında onu tutmayacağım ve bunu zaten söyleyemem. Herkesin hayatını daha da zorlaştırdım."

Benton, "Doğru olanı yapmak her zaman işe yarar," diyor.

ON DAKİKA BOYUNCA farklı isimlerle anılan dar yollardan geçerek deniz kenarındaki büyük malikânelere ulaşıyoruz. Işıklı pencereler karanlıkta parlıyor ama karanlığı dağıtmaya yetmiyor ve Benton sözü geçtiğimiz Nisan ayında Edgewater Feribotu'nda vurularak öldürülen New Jersey'li kadın Julie Eastman'a getiriyor. Marino'nun bana onun hakkında ne anlattığını bilmek istiyor.

"Sadece lisedeyken annesiyle çıktığını söyledi," diye cevap veriyorum.

"Anne Beth Eastman hala Bayonne'da yaşıyor. Marino'yla Twitter üzerinden ara sıra haberleşiyorlar." Vites küçülttü ve motor

daha düşük bir oktavda yüksek sesle hırılıyor.

"Bunun Lucy'den geldiğini varsayıyorum ama tam olarak neden önemli?"

"Eğer birisi Marino'nun kimi tanıdığını bilmek isteseydi, bu hiç de zor olmazdı." "Marino ve eski lise aşkı doğrudan mesajlarla mı yoksa tweetler aracılığıyla mı? Çünkü eğer doğrudan mesajlarsa, bu kamuya açık değildir."

"Bilgisayar korsanlığı konusunda endişeliyim," diyor Benton. "Aşırı siber becerilere sahip, izini süremediğimiz tweetleri açıklayan ve muhtemelen kredi kartı dolandırıcılığını açıklayan biriyle uğraştığımızdan endişeleniyorum. Bu son zamanlarda, sadece son birkaç aydır ve tekrar tekrar oluyor. Ne zaman yeni bir kart alsanız yine oluyor ve aklınıza asılsız korkular yerleştirmek istemesem de, güvenlikte bir ihlal olabileceğinden endişe ediyorum."

"Bu sabah konuyu açtığımda görmezden geldin."

"Tatilimizi mahvetmek istemedim."

"Mahvoldu, devam edin ve biraz daha mahvedin."

Benton, "Lucy, herhangi birinin CFC güvenlik duvarlarını aşmasının imkansız olduğunu iddia ediyor ama ben onun bu güvenini paylaşmıyorum," diyor.

"Ne zaman bu şekilde düşünmeye başladın?"

"Son haftalarda aklıma geldi. Gün geçtikçe şüphelerim daha da arttı."

"Lucy'nin güvenini paylaşıyorum. NSA'in onun güvenlik duvarlarını aşabileceğinden emin değilim Benton." Abartmıyorum.

Lucy ergenlik çağına geldiğinde FBI için staj yapıyordu ve Suç Yapay Zeka Ağı CAIN'in geliştirilmesinde etkili oldu. Kaynak koddan makine dili oluşturmak onun için güçlü makineleri kullanmak kadar doğal bir şey ve etki alanını virüslerden ve kötü amaçlı yazılımlardan korumak otomatik ve amansız. Bilgisayar güvenliğinin ihlal edilmesi yeğenimin son derece kişisel olarak algılayacağı bir şeydir. Bu ölümcül bir hata olur. Bunun olmasına izin vermez.

"Kayıtsız kalmak kolaydır," diyor Benton.

"Lucy'nin kayıtsız kaldığını mı düşünüyorsun?"

"Kendine güveni eksik değil," diye tekrarlıyor. "Kendine o kadar çok güveniyor ki bazen objektif olamıyor. Narsistlerin sorunu budur."

"O artık bir narsist. Bir sosyopat ve bir narsist. Onun profilini çıkarabilecek bir yakını olduğu için ne kadar şanslı."

"ama Kay," diyor sessizce. "O neyse o ama bu kötü olduğu anlamına gelmiyor. Sadece kötü olabileceği anlamına gelir."

"Herkes olabilir." "Bu kesinlikle doğru."

"Onun hakkında benimle paylaşmadığın şüphelerin mi var?" Onun soğukluğunu, paranoyasını ve Janet'in aile yüzüğünü neden artık takmadığını düşünüyorum.

"Bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun." Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Onun ruh hali hakkında beni endişelendiren konuşmalar yaptık," diyor. "Jen Garate gibi insanların onu yakalamak için dışarıda olduğunu düşünmesi vs.

..."

"Vesaire?" Sözü geçiştirmesine izin vermeyeceğim. "Onu yakalamak isteyen birden fazla kişi mi var?"

"Rahatsız edici göndermeler ve imalar var. Özel hayatındaki son olayların istikrarı bozucu bir etkisi olduğundan endişe ettiğimi söylemem yeterli."

"Hangi son olaylar?"

"Bilgisayar imparatorluğunun ihlal edildiğine dair kanıtlar ve bunun mümkün olmadığına dair kararlılığına ek olarak Janet ve onun arasında her ne oluyorsa," diyor. "Ama öyle. Ve o itiraz ettikçe benim şüphelerim artıyor."

"Ne hakkında?"

"Bunu gerçekten kimin yaptığı hakkında."

"Tüm bunları Lucy'nin planladığını mı söylüyorsunuz? Bana attığı takip edilemeyen tweetleri, kredi kartı dolandırıcılığını?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Lucy'nin de insanları vuruyor olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"*Yapmacıklık* bunun için iyi bir kelime," diye kaçamak cevap veriyor. "Birileri bir şeyler planlıyor."

"Peki ya son zamanlarda olanları kimin planlamış olabileceği?"

"Kuruşlar ve muhtemelen kredi kartınızı kullanan biri gibi tweetler dikkat çekmek için olabilir."

"Üzerinde üç yazan mermi mi?" Ekliyorum. "Aynı şey mi?" "Evet.

önünde olan görünmez birinden gelen bir kartvizit."

"Lucy yüzümüze bakıyor." Benim için söz konusu bile olmayan bir hipotezi ima ederken gözlerim onun keskin ve gülümsemeyen profiline kilitlenmiş durumda.

"O kadar gitmeye hazır değilim. Asla o kadar ileri gitmek istemiyorum, Kay. Ama şöyle söyleyeyim, birileri bizimle fazlasıyla ilgileniyor."

"Bu yüzden mi orada o kadar öfkeliydin ki neredeyse kamyoneti yoldan çıkaracaktın?"

"Bundan hoşlanmadım." Benton'ın çenesi yeniden sertleşti. "Kim yaparsa yapsın, bizimle uğraşılması hoşuma gitmiyor."

"Peki ya diğer New Jersey kurbanı? Bu kişi nasıl uyuyor olabilir?"

Benton, "Jack Segal," diye yanıtlıyor ve Rosado'nun mülkü ileride.

Garaj yolu keskin bir şekilde sağa kıvrılıyor ve ışıksız ama evin içinde ışıkların yandığını fark ediyorum.

Benton, "Vurulduğunda restoranını açmış, arka tarafta kapının kilidini açıyordu," diyor.

"Marino'nun da onunla bir bağlantısı var mı?"

"Hayır," diyor Benton. "Ama senin var."

"Öyle mi?"

"Oğlu Dick Segal'dı."

"Hiçbir fikrim yok." Ama isim gömülü bir yere dokunuyor.

"Siz Manhattan'da OCME'deyken, Jack Segal'in oğlu Dick'in intihar ettiği iddia edildi. Bu yaklaşık beş yıl önceydi. Sözde G.W. Köprüsü'nden atlamış ve aile dini nedenlerle otopsiyi protesto etmiş," diyor Benton ve dava aklıma geliyor. "Hahamları sizi ziyaret etti ve siz yine de otopsi yaptığınızda Yahudi cemaatinde epey bir öfke oluştu."

"Tomografi cihazı olmadan başka seçeneğimiz yoktu. Kanun böyleydi ve Dick Segal'in o köprüden atyardım aldığı ortaya çıktığı için kanuna uymamız iyi oldu. Bağlama izlerine dair kanıtlar buldum ve okulundan birkaç çocuk şüpheliydi ama yeterli kanıt olmadığı için asla suçlanmadılar."

"Yine bilinebilecek bir şey," diyor Benton. "Nereye bakacağınızı biliyorsanız dava kamuya açık bir bilgi. Her şeyi bir beyaz tahtaya çizecek olursak, bir ağ gibi görünmeye başlar ve bunun merkezinde kimin olabileceğini düşünecek kadar dürüst olmalısınız."

"Eğer benim bilmediğim bir şey biliyorsan," diye söze başlıyorum ve kalbim korkuyla sıkışıyor.

"Kesin olarak hiçbir şey bilmiyorum. Ama gerçek ne olursa olsun, onunla yüzleşmek zorundayız. Ne olursa olsun."

Taş döşeli araba yoluna dönüyor ve işaretlenmemiş siyah bir Tahoe dikkatimi çekiyor. Fotoğraflardan tanıdığım üç katlı evin yakınına park edilmiş. Müfettiş Joe Henderson burada ve içeride olabilir gibi görünüyor.

beklenmedik bir ikramiye oldu. Kongre Üyesi Rosado'nun mülkünün her yerinde istediğimiz gibi dolaşmamıza izin verileceğine dair bir beklentim yoktu.

Dışarı çıktık ve rüzgârın, sörfün, arabanın kapılarının kapanırken çıkardığı yumuşak seslerin ve kafamın içinde çalan alarmin farkındayım, çünkü aynı anda birkaç şeyi fark ediyorum. Evin arka kapısı hafif aralık, ışık tuğla sahanlığa ve merdivenlere sızıyor ve Benton tabancasını ceketinin altındaki kılıfından çıkarıyor. Kimseden bir iz yoktur. Yine de evin bazı odalarının ışıkları yanmaktadır ve plakasız Tahoe buraya yeni gelmemiştir.

Benton kaputa dokunur ve soğuk olduğunu teyit eder. Ön koltukların arasındaki konsolda, iki büyük kahve, kapakları açık, peçeteler, tahta karıştırıcılar ve aralarına sıkıştırılmış şeker paketleri bulunan bir paket karton taşıyıcı var. Taşınabilir radyo şarj cihazı boş, sürücü kapısı kilitli. Benton SUV'den uzaklaşırken Glock'u yanına doğrultmuş, tarıyor, dinliyor, gergin çünkü onunla birlikteyim ama arabasında tek başıma oturmam güvenli değil.

Evin arka kapısına doğru ilerliyor, ayak sesleri bir kedininki gibi hafif, kenarları yeni kesilmiş eski kaldırım taşları üzerinde tamamen sessiz, her iki yanda uzanan çimler yemyeşil ve bakımlı. kaldığımdan emin oluyor. Ama eğer bir sorun benim için iyi bir yer yok. Basamakları tırmanıyor ve en tepede ayak parmağıyla kapıyı biraz aralıyor. İçeriye Joe Henderson'ı çağırıyor, birkaç kez bağıyor ama kimse cevap vermiyor. Kapıyı daha da iterek açtı. Telefonumu polisi aramak için hazırlamıştım ki Benton parmağını kaldırarak beni durdurdu.

"Merkez çoktan devriyeye haber verdi," diyor sessizce ve ben ne demek istediğini anlıyorum.

Marblehead frekanslarını izleyen herkes buraya geldiğimizi bilirdi ve telefonumdaki saate baktım. Soruşturma birimini yirmi dört dakika önce aramıştım. Ondan önce saat altı civarı

Öğleden sonra Gracie Smithers'ın cinayete kurban gittiğini bildirmek için Henderson'ı aradım ve merkez onu yayına alıp numaramı verdi. Bana ulaştı ve konuştuk.

"FBI!" Benton bağıyor, kapının bir tarafında duruyor, vücudu beni koruyor. "Henderson? İçeride kim varsa hemen kendini tanı!"

Denizden gelen rüzgâr ağaçları sallıyor ve alçak bir ısılla evin etrafında dönüyor. Sessizlik, insan sesi yok, etrafta kimseden bir iz yok ve o duruşunu koruyor, tabancanın kabzası iki eliyle kavranmış, dışarıyı ve yukarıyı gösteriyor, işaret parmağı tetik korkuluğunun üzerinde duruyor.

"Destek çağırın," diyor. "Onlara Tahoe'nun plakasını verin, onun olduğundan emin olun."

Aramayı ben yaptım. Neredeyse anında yayınla irkildim, bir memur destek istiyordu ve Benton kapıyı sonuna kadar açtı. On adım içeride ve solda, parke zeminin üzerinde taşınabilir bir telsiz duruyor.

BÖLÜM 36

Arazinin arka tarafını kaplayan dönümlerce arazi mürekkep kadar siyah, koyu bir karanlık, zonklayan kırmızı ve maviden oluşan uzak bir çevreyle bölünmüş durumda. Polis Joe Henderson'ı ararken yüksek yoğunluklu LED el fenerlerinin ışınları araziye boydan boya geçiyor.

İşaretli birimler ve dedektiflerin arabaları Tahoe'nun, yani eve götürdüğü polis cipinin arkasına park edilmiş durumda ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Telefonuna cevap vermiyor ve mobilyalı ama steril olan eve girdiğinde ön kapıdan daha ileriye gittiğine dair bir işaret yok.

Otuz dakikadan fazla sürmeyen kapsamlı bir incelemede dolaplarda veya hiçbir şey yoktu, kişisel eşyalar, çarşafklar ve hatta sabun bile yoktu, sadece mobilyalar, pencere uygulamaları ve bar buzdolabında su ve bira şişeleri vardı. Ev bakımsızlıktan yaşanmaz hale gelmiş gibiydi. Tuvaletlerde bir süredir sifon çekilmemişti ve lavabolarda su akıttığımda ilk önce kahverengi akıyordu.

Yine de daha önce içeride biri vardı, Henderson dışında biri olduğundan eminiz. Bu kişi çamurluğun, koridorun, barın ve mutfağın ışıklarını yakmış ve muhtemelen arka kapıdan, tamamen kapatmadan çıkmış. Bize eşlik eden dedektif, soyadı Freedman olan çavuş, Henderson'ın eve girmek için bir planı olmadığını söyledi. Anahtarı ya da arama izni yokmuş. Benton'ın yaptığıнын aynısını yapmış olmalı. Kapının aralık olduğunu gördü.

"Birkaç saat öncesine kadar bu bir kaza sonucu boğulma vakasıydı." Freedman konuşmaya devam ediyor, biz ellerimizde fenerlerle suya doğru taş bir patikayı takip ederken köpek düdüğü gibi tiz bir korku seziyorum. "Evi aramak ya da güvenliğini sağlamak için hiçbir nedenimiz yoktu. Çocuklar hiç içeride değildi."

Gracie Smithers ve Troy Rosado'dan bahsediyor.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye hatırlatıyor Benton ona. "Bahse girerim Troy isterse içeri girmenin bir yolunu bulur."

Freedman, "Ceset bulunduktan sonra bu sabah buraya geldiğimizde arka kapı kilitliydi," diyor.

"Peki ya alarm kaydı?" Benton soruyor.

"Bunun için doğru ayakkabıları giymediğimden eminim." Freedman kısa boylu, iri yapılı ve fiçı şeklinde bir göğse sahip ve takım elbisesiyle birlikte giydiği elbise ayakkabıları kaygan yapraklar ve taşlar üzerinde yürümeye uygun değil. "Emlakçı, evi tam olarak ne zaman kontrol ettiğini hatırlama konusunda pek yardımcı olmuyor, neredeyse her gün girip çıkıyor, rutin bir şey değil, sadece vandalizm endişesi nedeniyle bölgeye geldiğinde."

"Buralarda böyle bir sorun olduğunu pek sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Marblehead çok az şiddet veya mülkiyet suçu ile güvenli sayılır. Ama bunu size söylememe gerek yok."

"Bana söylediklerini aktarıyorum ve alarm kaydıyla ilgili sorun şu ki, belirli bir saatte evde olup olmadığını kesin olarak söyleyemiyor. Örneğin kayıtlar alarmın dün gece on-on beşte kapatıldığını ve hiç sıfırlanmadığını gösteriyor."

"Ve bunu yapıp yapmadığını bilmediğini mi söylüyor?" Emlakçı her kimse ona inanmıyorum ve Benton önümde, çok az şey söylüyor ama beni dinlediğini biliyorum.

"Öyle düşünmediğini söylüyor." Freedman kendini sabitliyor, her seferinde bir adım atarak yavaşça ilerliyor ve sesi nefes nefese, heyecanlı ve soluk soluğa çıkıyor, gözleri her yerde. "Ama unutmuş olabilir. Birden hafıza kaybı yaşadı."

"Onun sadakati sahiplerine." Bundan hiç şüphem yok, özellikle de kim olduklarını düşünürsek. "Sanırım yapmak isteyeceği son şey onlara sorun çıkarıp komisyonunu kaybetmek olur."

Emlakçının mazereti ne olursa olsun, bu kadar sık gösterilmediği sürece mülkü her gün kontrol etmesi bana mantıksız geliyor. Freedman, Rosado malikânesine nadiren bakıldığını söylüyor. Bölge için çok pahalı ve tam zamanlı bir bakıcı gerektiriyor. Ya da en azından emlakçının ona söylediği buydu ama bunu bir küçümseme olarak değil bir övünme olarak söylemişti ve bir şüphe oluşmaya başladı.

"Troy," diyor Benton, sert ağaçların arasından dik bir şekilde aşağı inen, yosunlu ve ölü yapraklarla dolu sığ taş basamakları takip ederken. "Onun araziye girdiğinden haberi var mı? Neyden şüphelendiğimi biliyorum ama bu konuda bir şey söyledi mi? Buralarda bir okula gidiyor ve başı belaya girip çıkmış."

"Onun hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Görünüşe göre ehliyeti askıya alınmış" -Lucy'nin bulduklarını aktarıyorum- "ve bir zamanlar etrafta dolaşmak için Uber gibi bir araba servisi kullanıyormuş. Tek ihtiyacınız olan telefonunuzdaki bir uygulama ve kredi kartınız. Aynı şoförle nadiren iki kez karşılaşıyorsunuz. Emlakçı mı?" O zaman soruyorum. "Kim o?"

"Burada, Gloucester'da, Cape'te ve Boston'da birçok sahil mülkünü temsil eden büyük bir şirket." Freedman bana konuştuğu kadının adını söylüyor ve bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama emlak şirketi Mary Sapp'in çalıştığı şirketle aynı. Kabukların ve LLC'lerin arkasındaki sahibin kim olduğunu bulmamızı öneriyorum. Onlara Bob Rosado'nun değeri düşmüş mülkleri satın alıp satarak servet kazanan bir emlak yatırımcısı olduğunu hatırlatıyorum. Sonra siyasete atılmış ve kongre üyeliğini kazanmış.

"Evet, Kongre Üyesi Rosado ve değersiz çocuğu hakkında her şeyi biliyorum." Freedman Maglite'ını ayaklarının dibinde parlatıyor. "Birkaç yaz önce Troy'u Seaside Park yakınlarındaki bir içki dükkanında hırsızlık yaparken yakalamıştım."

"Ne oldu?" Benton soruyor.

"Babası bölge savcısıyla birlikte geldi, olan bu." "Başka bir deyişle hiçbir şey," diye cevap veriyorum.

"Aralarında bir geçmiş var. Ama Troy'un Gracie Smithers'a olanlarla bir ilgisi varsa? Henderson'a bir şey olduysa? Şimdi hikâyenin farklı bir sonundan bahsediyoruz. Yapacağım son şey olsa bile onu hapse atacağım. Hangi cehennemde o?"

"Acaba Rosados'un burayla ilgilenen biri var mı?" Düşünmeye başladığım şeyi öneriyorum. "Şu anda bölgede olan ve belki de mülk piyasaya çıktığından beri orada olan biri. Emlakçı bu mülkün bir bakıcıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Asıl soru, Rosados'un bir bakıcısı olduğu için mi bu konuyu açtığı."

"Bundan özellikle bahsetmedi ve ben de işlerle ilgilenen kişinin o olduğu izlenimini edindim." Freedman daha da sinirleniyor. "Anlamıyorum. Hangi cehennemde olabilir?" Henderson'dan bahsediyor. "Lanet telsizini düşürmesine ne sebep oldu? Boğuşma izi yok. Sanki bir anda ortadan kaybolmuş gibi. Arabasından inmesi ve kahvesini içinde bırakması hiç mantıklı değil."

Basamakların her iki yanında da aynı kaba gri taştan örülmüş bir duvar var. Yamaçtan aşağı indikçe duvarlar , Benton'ın evinden bile daha yüksek.

yeryüzü düzleştikçe.

Çürüyen yaprakların ve ölü odunların keskin kokusunu alıyorum ve rüzgâr, ağaçların ve bitki örtüsünün bittiği yerin yaklaşık elli metre ilerisindeki kayalık sahile vuran denizin temiz tuzluluğunu taşıyor. Duvarla çevrili basamaklardan uzaklaşıp ışıklarımızı yakarak Joe Henderson'dan bir iz, Gracie Smithers'ın cesedini yüzme havuzuna atmadan önce ona ne olmuş olabileceğine dair bir işaret ararken çakıl taşları şangırdıyor ve dallar kırılıyor.

Önümde ve sağımda daha fazla duvar kalıntısı var, belki de mülkün uzun zaman önceki geçmişinde bir ek bina ve sonra başka bir koku algılıyorum. Rüzgâr yönünde ilerliyorum ve daha da güçleniyor. Kömürleşmiş odun ve el fenerimin dar ışını, yakın zamanda kullanılmış bir ateş çukurunu çevreleyen kaba kumun bulunduğu küçük bir açıklıkta cürufaların ve kısmen yanmış kütüklerin üzerinde yalıyor. Çukurun bir tarafındaki kumun bozulmuş olduğunu fark ediyorum.

Eller, ayakkabılar, girintiler ve insanların oturmuş olabileceği, çok hareket ettiği ve bir mücadelenin akla geldiği alanlara benzeyen izler. Bir adım daha yaklaşıyorum ve ışığının altında altın rengi metal titriyor. Topuklarımın üzerine oturuyorum ve kargo pantolonumun cebinden bir çift temiz eldiven çıkarıyorum.

"Bu en azından bir soruyu cevaplıyor." *Üzerinde Gracie yazan, e harfinin kıvrımı minik bir kristalle süslenmiş narin bir altın zincir kolyenin kumlarını temizliyorum.*

"Yani kesinlikle buradaydı." Freedman yaklaşıp eldivenli avucumun içindeki kolyeye bakıyor ve ışığını üzerine tutuyor.

"Muhtemelen ateşin etrafında otururken," diye cevap veriyorum, "ve kopçası kopmuş, bu da otopsi fotoğraflarında gördüğümle tutarlı. Boynunun sağ tarafında, birinin kolyeyi zorla çıkarması sonucu oluşmuş olabilecek çok ince çizgisel bir sıyrık var."

Metal çantamı açıyorum ve kolyeyi bir kanıt zarfının içine koyup etiketliyorum.

"Yani bunu o hayattayken mi yapıyorsun?" Freedman diyor ve gözleri hareket etmeyi bırakmıyor. "Ondan çalmak için mi?"

Benton, "Bir hatıra olabilir," . "Ama öyleyse neden hâlâ burada?"

"Örneğin soyunurken ya da soyulurken giysi gibi bir şeye takılmış olabilir," diye öneriyorum.

"Yani ateşin yanında Troy Rosado ile öpüşüyor olabilir mi?" Freedman öfkeyle söylüyor ve korkuyor.

Her geçen dakika gerginliği daha da hissedilir hale geliyor. Gracie Smithers'ın cinayetine odaklanmaya çalışıyor ama Hendersona kilitlenmiş durumda ve

başına ne kadar kötü bir şey gelmiş olabileceğini.

"Her ne olursa ilk başta rızaya dayalı olmuş olabilir," diye cevap veriyorum. "Bildiğim tek şey onun burada ölmediği."

"Onu bayıltmış ve boğmak için suya sürüklemiş olabilir." Freedman el feneriyle kumu ve külleri araştırıyor. Aşırı terliyor ve ben Benton'ın farkındayım.

Dikkati karanlık ufukta, elektrikle uçan kara bulutlarda. Yukarıya ve denize bakmaya devam ediyor.

"Sürüklendiğine dair bir kanıt yok, örneğin bununla tutarlı bir sıyrık yok." Ateş çukurunun yanından bir kum örneği alıyorum, bronz grisi renginde iri taneli bir granit.

Kumsalda bulunmasını beklemediğim mikroskobik kömürleşmiş odun izleri içerecek ve en kötüsünü tahmin etmek benim için bir refleks. Bunun pek farkında değilim. Jürinin mantıksal çıkarımlarını dağıtabilecek her ne olursa olsun sorulacağı kesin ve ben zaten bu soruyu bekliyorum. Gracie'nin aspire ettiği kumun sahilden geldiğini nasıl söyleyebilirim? Hiçbir karışıklık olmayacağından emin olacağım ve on dört yaşındaki narin çocuğu hayal ediyorum ve öfkem tepemdeki gök gürültüsü hücreleri gibi artıyor.

"Su ve plaj kumu olabilecek bir şey soluyarak boğulduğuna dair önemli kanıtlar var. Bunu derhal DNA testine sokmamızı öneriyorum." Zarfi Freedman'a uzatıyorum ama beni pek dinlemiyor. "Ben olsam beklemezdim. Mümkünse sabah ilk iş CFC'ye götürün."

Benton kıyıya yaklaştı, ışığı suyun kenarında ilerliyor, dalgalar kabarıyor, kahverengimsi kayalarla kaplı kumun üzerinde kabarıyor, dantelli beyaz köpükler halinde yayılıyor. Işığımı kumsalın üzerinde gezdirirken, çakılları aydınlatırken, küçük kayaların üzerini boyarken, sonra kayalar ve sert çıkıntılar büyürken sesi yüksek ve yaygın. Sadece bir fırtına dalgasının ulaşabileceği küçük bir kuru gelgit havuzuna kadar ve bu sefer parlayan şey renkli cam.

Bira şişeleri sık bir yarıktaki mükemmel bir şekilde dik duruyor, etiketleri tam olarak aynı yöne bakıyor ve aşınmış büyük graniti pürüzsüz bir şekilde tırmanırken kalın sırtlı naylon botlarım için minnettarım. Barın buzdolabındaki biranın aynısı olan dört yeşil St. Pauli Girl şişesi, yayılmış bir havlu ve çiçek şeklinde kakmaları olan suni deri bir ceket var. Fermuarı çekilmiş ve sanki bir dükkânda sergileniyormuş gibi özenle katlanmış. Bir beden küçük olan ceketini bozmadan yakasının içindeki etikete bakıyorum ve fotoğraflarını çekiyorum.

"Sen istemezsen ben halledebilirim." Dikkati daha da dağılmaya başlayan Freedman' sesleniyorum.

"Devam et." Bana doğru bakmıyor bile.

Rüzgâr sert esiyor, ağaçları sallıyor ve yağmur kokuyor. Ceketini elime alıp ceplerini kontrol ediyorum.

"Muhtemelen bir ev anahtarı, bir cep telefonu," diyorum ama artık beni pek dinlemiyor ve Benton bana yaklaştı. "Bir dudak parlaticısı, naneli şeker, beş dolarlık banknot, bir çeyreklik, bir onluk, bir beşlik." Onları da poşetliyorum. "Ve dört şişe kapağı." Bira şişesi kapaklarının bir tarafı şişelerden koparıldığı için bükülmüş ve bu da kasıtlı.

Gracie Smithers'ın biraları açıp kapaklarını sakladığından şüpheliyim. Şişe açacağı da yok. Burada değil. Ceketini tekrar katlayıp bir çantanın içine koydum. Kanında alkol . O içmiyordu ama biri ve bu kişinin boş şişeleri, havluyu, ceketini düzgünce, takıntılı bir şekilde düzenlediğinden şüpheleniyorum ve Farrar Caddesi'ndeki apartmanda duran gitarları düşünüyorum. Dolaptaki prezervatif ve Imodium kutularını, ne kadar mükemmel düzenlenmiş olduklarını düşünüyorum. Sonra düşüncelerim, işi Rosado'nun mallarının güvenliğini sağlamaktan çok daha fazlasını yapmak olan bir bekçi olasılığına dönüyor. Troy'un sürekli izlenmesi gerektiğine hiç şüphem yok. Birinin onu beladan uzak tutması gerekiyor.

"Bakmak ister misin?" Freedman'a sesimi dalgaların ve uğuldamaya başlayan rüzgârın üzerinden yükseltiyorum.

"İşler kötüye gitmek üzere." Şimşek karanlık bulut dağlarını aydınlatırken ve gök gürlerken bana doğru bakıyor. "Hızlı hareket etmeliyiz! Buna yakalanmak istemeyiz!"

Daha fazla fotoğraf çekiyorum ve sonra havlunun bir köşesini alıyorum, mavi ve beyaz, üzerinde bir çapa deseni var. Nereden geldiğini merak ediyorum. Evin içinde hiç havlu yoktu, altında ne olduğunu görüyorum ve içimi bir his kaplıyor, su basmış bodrumda yüzen kayığı gördüğümde hissettiğim şey, duvarımda yedi tane bozuk para bulduğumda hissettiğim şey, aynı tarih, başları yukarıda, her biri tam olarak aynı şekilde yönlendirilmiş ve yepyeni kadar parlak.

Kan lekesi elim büyüklüğünde, koyu kahverengi ve üzerine yapışmış birkaç uzun açık renkli kıl var. Benton yanıma tırmanırken daha fazla fotoğraf çekiyorum. Ona bulduğum şeyi gösteriyorum ve bana bunun kurgulanmış olduğunu söylemesine gerek kalmıyor. Kan ve saç gerçek olmadığından değil. Birinin Gracie Smithers'ın kafasını sert ve düz bir zemine çarptığı sahne bu değil.

yüzey, yuvarlak bir granit kaya parçası. Ancak geri kalanı onu keşfeden kişinin yararına ve mesaj daha da kötüleşiyor.

"Seksten sonra sigara içmek gibi." Benton denize bakmaya devam ediyor. "Kurbanın kanının üzerine bir havlu sermek, düzgünce katlanmış ceketinin yanına oturmak, bira içmek, ısıltının tadını çıkarmak."

"On dokuz yaşında düşüncesiz bir çocuğun yapacağı bir şeye benzemiyor."

"İmkânı yok," diyor. "Aralarında ne olduysa muhtemelen kolyesinin koparıldığı ateş çukurunda oldu. Troy'un reşit olmayan Gracie'ye cinsel saldırıda bulunduğu şüpheleniyorum ve bu sefer gerçek bir soruna neden olacaktı."

"Onun ölümüne iki kişi mi karıştı?"

"Troy başlattı ve çok daha tehlikeli biri, kontrolü elinde tutan biri onun pisliğini temizlemek zorunda kaldı, muhtemelen Rosado'nun pisliğini temizlemek için para alan ve bundan zevk alan biri. Cinsel zevk," diyor Benton.

"Rand Bloom'u mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Kongre Üyesi Rosado'nun kendi kişisel iş bitiricisi, kiralık psikopatı olabileceğini düşünüyorum," diyor Benton, Freedman sahilde adımlarken ve telsizinin sesini açarken.

Çantamdan pamuklu çubuklar ve küçük bir şişe steril su çıkarıyorum. "Yirmi yedi," Freedman iletiyor.

"Dokuza kadar git," diye bir kadın sesi duyulur ve Freedman arazinin katmanlı dönümlerine çıkan kaya merdivenlere yaklaşır.

Kan örneği alıyorum. Tüpleri plastik cımbızla topluyorum.

"Şimdi değiştiriyorum." Freedman'ın sesi çok gergin geliyor. "Seninle yirmi yedi."

Havluyu, bira şişelerini poşetlemeye başladım.

Freedman telsizinden yüksek sesle "Olumlu," der ve Benton ayağa kalkar, dikkati siyah ufka sabitlenmiştir.

Gök gürültüsü daha yüksek ve daha yakın, geceyi sarsıyor ve şimşekler öfkeli tanrılar arasındaki bir yüzleşme gibi gök gürültüsü kafalarını aydınlatıyor. Kayalardan sahile iniyoruz ve yağmur başlarken bir avuç kum topluyorum. Ani ve soğuk, hiçbir uyarı olmadan sert bir şekilde ve Freedman yosunlu yapraklarla kaplı, anında ıslak ve cam gibi kayganlaşan merdivenlerden yukarı çıkarken telsiziyle meşgul.

Benton denize bakarken, "Bunun kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor," diyor.

Yelkenli tekne belki yarım mil açıktaki demirlemiş, yelkenleri açılmış, en az altmış fitlik büyük bir tekne. Bir navigasyon şamandırasının yanıp sönen ışığında vinç benzeri metaforayı, blok ve palangayı, kıştan aşağı sarkan halat halkalarını ağır dalgada bir aşağı bir yukarı dalgalanırken zar zor seçebiliyorum.

"Demirlemek için garip bir yer, liman değil okyanus." Benton ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, yağmur bizi hızla ıslatıyor. "Bir sandal gibi görünüyor ama nerede?"

Freedman merdivenleri yarılarmıştı ki yağmur çarşaflar halinde yağmaya başladı. "Havuz!" bağılıyor ve koşmaya başlarken neredeyse düşüyor.

37. BÖLÜM

Burası polisin bakmayı düşündüğü SON yerdı ve neden akıllarına ilk gelen yer olsun ki? Benton ve ben de Gracie Smithers'ın cesedinin bu sabah bulunduğı yerin ikinci kez suç mahalli olacağını hayal etmemiştik.

Tuzlu su havuzuna ulaştığımızda polis koyu yeşil örtüyü çekmiş ve güverteye yığmıştı. Dört üniformalı polis memuru ve iki sivil polis, havuzun dibinde durmuş, tortuyla kaplı dipten birkaç santim yukarıda, bulanık suda yüzüstü asılı duran cesede bakıyorlar. Kolektif ruh halleri elektrik yüklü, kızgınlık pırıltıları yanıp sönüyor ve saldırganlıkları derin bir yerden gürlüyor, patlayan bir bomba gibi patlamakla tehdit ediyor.

"Kapak sonuna kadar açıldı," diye açıklıyor bir memur bize şiddetli yağmurun arasında, sesi kopmak üzere olan bir keman teli kadar gergin. "Emlakçının kız bulunduktan sonra yaptığını düşündüm ama kontrol etmemiz gerektiğini düşündüm."

Freedman ceketinden, omuz kılıfından kurtulmaya çalışıyor ve ben de suya atlamasını engellemek için kolunu tutuyorum. Işığımı suya tutuyorum ve yüzen eller son derece buruşuk ve kireç beyazı, çamaşırcı kadın derisi olarak bilinen bir fenomen, bunun ileri aşamaları. Ceset bir süre su altında kalmış.

Eğilip parmaklarımı daldırıyorum, tuzlu su ısıtılmamış ve soğuk, örtü havuzu ortam sıcaklığının çok altında tutuyor. Sanırım saatler. Muhtemelen üç ya da dört saat, ölü adam kot pantolon ve koşu ayakkabısı giymiş, ayak bileklerinde soluk bir et parlaması var, çorap yok. Bol bir kot gömlek kabarıyor, kenarda çömelip ışığımı yüzeye yaklaşıtıyorum ve ışın bir küpeyi yakalıyor, sol kulağın lobunda çok yönlü küçük şeffaf bir taş. Sol bileğinde siyah bir kordon üzerinde sağlam siyah bir saat var. Saçları kısa, koyu renk ve kıvrıcık.

Ayağa kalktım ve sordum, "Havuz kepçesi gören var mı? Uzun saplı bir şey?"

Benton yanımda dururken herkes aynı anda aramaya başlıyor, gözlerine bakıyorum ve tek kelime etmiyorum. Söylememe gerek yok çünkü beni tanıyor. Bir şeyin görüldüğü gibi olmadığını bilir. Araştırma birimimi arıyorum ve Jen Garate cevap veriyor. Ona Marblehead Neck'te aynı yerde başka bir ceset daha olduğunu söyledim. Ona kim olabileceği konusunda kesin olmayan bir bilgi veriyorum ve Benton dinliyor. Telefonunu kullanmak için uzaklaştı.

Jen'in heyecanını bastırmak için, "Rusty, Harold ve hemen bir nakil servisine ihtiyacımız var," diye konuşuyorum.

"Aman Tanrım. Bu ne kadar garip? Ne yapıyordu orada? Bir sigortacı mı? Oh. Biliyorum. Ev sahipleri dava edilmekten korkuyor." Kelimeler ağzından döküldü. "Ama kim bir sigortacıyı öldürür ki? Bu çok ürkütücü. Yola çıkıyorum."

"İzinli olduğunu sanıyordum." O gün için ayrıldığını hatırlıyorum.

"Becca'nın bir işi çıktı." Jen bir meslektaşının gece yarısı vardiyaasını aldığını açıklıyor ve ben de ona gelmesine gerek olmadığını, sadece cesedi ofisime taşımak için bir kamyonu ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

"Sahnenin çalışılmasına ihtiyacınız yok mu?" Hayal kırıklığı telefonda utanmazca belli oluyor.

Benton'ın güverteden sırlıklam ıslak çimlere doğru yürüdüğünü, telefonuyla konuştuğunu, biriyle konuşurken sıçrayan yağmurun onu boğduğunu izlerken, "Çalışıyorum," diye cevap veriyorum.

Sonra Bryce'a olanları anlattım. Ona nakil işlemini yapacak kişinin iki dakika bile yalnız kalamayacağını söyledim. Ceset çıkarılırken polisin orada olması gerekiyor ve o da bunu sağlamalı çünkü şu anda olay yerindeki memurlar üzgün ve dikkatleri dağınık.

"Merkezi ara, bulabilirsen bir teğmen, Rusty, Harold ya da kimi alırsak silahlı memurların eşlik etmesini sağlasın. Bu koşullar altında pazarlığa açık bir konu değil," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve Freedman bana mavi ağı ve uzun alüminyum saplı bir yaprak tırnığı uzatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve gerçekten hiçbir fikri yok, hiçbirinin yok, ama emin olana kadar açıklamayacağım.

"Onu sığığa götüreceğim ve oradan çıkaracağım," diye cevap veriyorum. "Onu üzerine koyabileceğimiz bir şeyi olan var mı? Çarşafım yok. Korkarım buna pek hazırlıklı gelmedim."

Bir memur gönüllü olarak, "Bir hava var," diyor.

"Sakıncası var mı? Bu, havlular, ne olursa. Ve ne yaptığımı görebilmem için ışıklarınızı benim için suya yönlendirebilir misiniz?"

Tırmığı bırakıyorum ve gümüş sap kırılan ışıktaki bükülüyor gibi görünüyor ve ağıncı çerçevesiyle bedene dokunuyorum. Beline doğru düz bir şekilde manevra yapıp hafifçe dürtüyorum ve beden kolayca hareket ediyor. Çıkıntı boyunca ilerleyerek, cesedi sığ uca doğru yönlendiriyorum ve sol omzu kaba betona zar zor değerek basamaklarda duruyor. Oradan Rand Bloom'a ulaşabiliyor ve onu ters çevirip çıkarana kadar kim olduğunu söylemekten kaçınıyorum.

"Ne?" diyor biri. "Kim?" der

bir başkası. "Joe değil mi?"

"O zaman nerede? Bu onun arabası. Anlamıyorum."

"Joe Henderson'ın neye benzediğini ya da arabasının neden burada olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece bunun o olmadığını biliyorum."

Benton havuz güvertesine dönüyor, yağmur dövüyor, rüzgâr sırlıslam saçlarımızı ve giysilerimizi yırtıyor ve bakmak için dönmeden önce ışıkları çevresel olarak yakalıyorum. Turuncu, sert gövdeli bir Sahil Güvenlik botu, mavi ışıkları yanıp sönmekle karanlığın içinden geçiyor ve kızgın denizde sallanan koyu renkli yelkenliye doğru ilerliyor.

Turuncu muşambanın üzerine yatırdığımız cesedin altından su fışkırıyor.

Freedman bana bir yerden aldığı mikrofiber bezleri uzatıyor, muhtemelen işe yaramayan araba bezleri. Yağmurun ellerimdeki ve giysilerimdeki tuzlu suyu durulamasına izin veriyorum. Havuzda ya da güvertede ışık yok, sadece el fenerlerimiz var ve onların parıltısında Rand Bloom'un ölü yüzü daha deforme, daha grotesk görünüyor.

Kot gömleğin önündeki küçük dikey yarıc, birkaç düğmeyi açtıktan sonra göğsünün ortasında bulduğum bıçak yarasıyla aynı hızda, bükülmüş tek kenarlı bir bıçak. Saldırgan yüzünü ona dönmüştü ve taktiksel bir öldürme hayal ediyorum, bıçak göğüs zırhının altından yumuşak dokuya saplanmış, kalbe doğru açılı bir şekilde ilerliyor ve tıbbi çantamı açıyorum. Termometreleri ve ölçer için bir cetvel çıkardım ve vücudun sıcaklığı sudan ancak on derece daha sıcaktı.

Sahil Güvenlik botunun yelkenlinin yanında olduğunun ve mavi ışıkların parıldadığının farkında olarak fotoğraf çekiyorum. Sonra Luke Zenner'ı arıyorum. Arka planda şıprdayan yağmurun üzerinden müzik sesi duyuyorum.

"Nöbetçi olmadığınızın farkındayım," diyorum hemen ve uzaktan Muhafızların yelkenliye bindiğini gösteren el fenerlerini görebiliyorum.

"Sorun değil." Luke'un demek istediği içki içmediği ve hizmete uygun olduğu, ben de nerede olduğumu ve nedenini açıklıyorum.

"Bunun için içeri gelmen gerekiyor Luke."

"Umarım havaalanına ve Florida'ya gidiyorsunuzdur..." "Biz değiliz."

"Ama bu gece davaya bakmamı mı istiyorsunuz?" "Evet ve kendimi geri çekiyorum."

"Elbette. Neye ihtiyacınız varsa."

"Orada tanık olarak bile bulunmamam en iyisi," diyorum ve Benton yine telefonuna sarılıyor, sırtı herkese dönük.

Konuşurken denize baktığını görebiliyorum.

"Sorun değil." Luke müzikten uzaklaşıyor. "Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

"Bugün erken saatlerde Rand Bloom'la tanıştım." "Ve onun o emin misin?"

"Kimliğini doğrulayacağız ama evet. Onunla geçmişte düşmanca ilişkilerim oldu," diye cevap veriyorum. "Objektif olamam..."

"Bekleyebilir misin, Kay? Marino arıyor. Muhtemelen bununla ilgili."

Karanlık bahçede, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, ikimiz de sırlıslıkla olmuş Benton'ı izlerken tutuyorum kendimi ve bu günün nasıl başladığını ve nasıl bitmek üzere olduğunu düşünmeden edemiyorum, kötüden daha kötüye ve sırada ne var? Neredeyse gece yarısı oluyor ve etrafımdaki yoğun karanlığa, havuza sıçrayan yağmura, geri çekilmiş örtüye ve granit güverteye bakarken aklıma başka bir şey geliyor. Daha önce evin içindeydik ve Freedman'a neden kimsenin dışarıdaki ışıkları yakmadığını soruyorum.

"Denedik." Yağan yağmura karşı kendini kucaklıyor. "Görünüşe göre tüm dış ampuller sökülmiş."

"Kaldırıldı mı?"

"Burada kimse yaşamıyor ve muhtemelen hava karardıktan sonra burası gösterilmiyor diye düşünmüştüm. Artık hiçbir şey varsaymadığıma eminim," diyor ve sonra Luke tekrar kulaklığıma geliyor.

"Sanırım Benton onu ele geçirdi," diyor Marino için. "Bunun kesinlikle şimdi yapılmasını istiyorsun."

"Bugünkü üçüncü ölüm olduğu için bir şekilde bağlantılı gibi görünüyor," diye cevap veriyorum. "Evet."

"Soruyorum çünkü Marino, Rand Bloom'un dairesini inceledikten sonra içeri girmek istiyor. Ona birkaç saat vermemi istiyor."

"DNA kaynaklarına bakması gerekiyor. Örneğin bir diş fırçası ve otopsiye de tanıklık etmemeli," diye cevap veriyorum. "Objektif olamaz. İkimiz de olamayız. Bu öğleden sonra Bloom'la neredeyse kavga ediyordu. Onu beklemenizi istemiyorum ve orada bulunmasını da istemiyorum," diye vurguluyorum.

"Bilmem gereken kişisel bir şey var mı? Küstahlık etmek istemem ama eğer varsa ortaya çıkacaktır ve hazırlıklı olmam daha iyi olur."

"Rand Bloom'u şahsen tanıımıyordum." Onu sevmediğimi itiraf etmeyeceğim.

Aslında ondan nefret edebilirdim ve Benton'ın aramasını bitirip doğrudan bana bakmasını izledim.

Luke'a "Bunun oldukça basit olduğunu hissediyorum," diyorum. "Göğsün ortasında, sternumun arkasında bir bıçak yarası. Su sıcaklığı elli bir derece, ortam havası şu anda yetmiş sekiz derece çünkü öğleden sonra olduğundan çok daha sıcak. Vücut ısısı yetmiş altı. Kapalı soğuk suda çok çabuk soğumuş olmalı ve en az dört ya da beş saattir su altında olduğunu tahmin ediyorum. En son ne zaman canlı görüldüğü konusunda tanıklar yardımcı olacaktır. Marino ve ben onu öğleden sonra dört gibi arabayla giderken gördük. Bizi bırakıp doğruca buraya mı geldi diye merak ediyorum."

"Rigor?" diye soruyor.

"Soğuk su nedeniyle gecikti ve yeni oluşmaya başladı."

Luke, "Böyle bir yarayla iç kanama geçirdiğinden şüpheleniyorum," diyor. "Göğüs boşluğunda ne kadar kan olduğunu ölçeceğim ve herhangi bir boğulma belirtisi olup olmadığını dikkatlice kontrol edeceğim."

"Eğer bıçak kalbine ya da ana damarlarından birine saplanmış olsaydı, hayatta kalma süresi dakikalar olurdu. Eğer herhangi bir boğulma belirtisi varsa, bu muhtemelen havuzun çok yakınında, muhtemelen güvertede bıçaklandığı anlamına gelir. Birkaç kez nefes almış olabilir, hepsi o kadar."

"Peki ya havuzun etrafındaki kan?"

Yağmur güvertede kaynarken ve Benton yanımda, yelkenlinin mavi ışıkları yanıp sönerken, "Varsa bile artık yok," diye cevap veriyorum. "Bu bir

muson yağmurları var." Telefonu kapatıyorum ve Benton'ın gözleriyle buluşuyorum. "Lütfen bana başka bir tane daha olduğunu söyleme."

"Yelkenli," diyor. "Kim?"

Ben soruyorum.

"Joe Henderson," diye cevap verdi. "Canlı bulundu."

Benton, "Gri kamyonette gördüğümüz aynı kişi," diyor ve zifiri karanlıkta su birikintilerinden geçerek arabasına geri dönüyoruz. "Henderson'ın söylediklerine dayanarak, nasıl bir şüphe olabileceğini anlamıyorum."

Akşam saat yedi sularında Joe Henderson, gri bir kamyonetin park edilmiş olduğu Rosado'ların evinin önüne geldi ancak sürücünden hiçbir iz göremedi. Tahoe'sundan indi ve bizim yaptığımız gibi arka kapının aralık olduğunu fark etti ve evde kimse var mı diye seslenirken kapıyı sonuna kadar açtığı anda biber gazı sıkıldı. Başına bir yastık kılıfı geçirildi, bilekleri arkadan esnek kelepçelerle bağlandı ve boynunun küçük kısmına bir silah namlusunun saplandığını hissetti.

Benton, Sahil Güvenlik'in kendisine söylediklerini aktarmaya devam ediyor: "O kişinin söylediği tek şey *ölmek zorunda olmadığı*."

"Erkek mi kadın mı?"

"Sahil Güvenlik'e bilmediğini ama erkek olduğunu tahmin ettiğini söyledi." "Neye dayanarak?"

"Onun izlenimi."

"Güçsüz olduğu için kolay bir şey. Bu yüzden bir erkek olması gerektiğini varsayıyor."

"Katılıyorum." Benton cebini karıştırıyor ve sırlı sıklam olduğu için ters çeviriyor.

"Bu kişi onu sahile nasıl indirdi?" Eğer göremiyor olsaydım dik taş basamakları nasıl aşabileceğimi hayal bile edemezdim.

"O zaman yağmur yağmıyordu ve hava da karanlık değildi." Benton uzaktan kumandayı gösteriyor ve Audi'nin kilitleri açılıyor. "Yastık kılıfında gözleri için delik yoktu. Ama nefes alabilmesi ve aşağı bakıp ayaklarını görebilmesi için alt kısmı açık bırakılmıştı."

"Peki ya diğer kişinin ayakları?"

"Onun arkasındaydılar. Bu kişinin telefonunu aldığı dışında başka ayrıntı vermedi. Asıl önemli nokta, bu kişi her kimse bir sigorta müfettişini ve on dört yaşındaki bir kızı öldürmekten çekinmiyor. Üç masum insanı yüksek güçlü bir tüfekle vurmuş olabilir. Ama bir polisi öldürmedi."

"Neden?" Kapımı tutup açtım ve içeri daldım. "Henderson'ın bir fikri var mı?"

"Hayır. Dıştan takma motorlu bir bota zorla bindirilmiş ve salonda kilitli tutulduğu yelkenliye götürülmüş. Sandalın ayrıldığını duymuş ve kafasındaki yastık kılıfını çıkarmayı başarmış. Muhafızları duyup kapıyı tekmelemeye ve çılgılık atmaya başladığında salonda birkaç saat kaldığını tahmin ediyor."

"Neden bu riske ve zahmete giriyorsun?" Ben soruyorum. "Neden onu öldürüp cesedini de havuzda bırakmıyorsunuz ya da okyanusa atmıyorsunuz?"

"Her kiminle uğraşıyorsak bir mesaj gönderiyor." Benton kaloriferi açtı, sıcaklıktaki dramatik artışa rağmen ikimiz de üşüdük. "Bu kişinin kimi öldüreceğine dair kendi kuralları var."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Sanırım buna inanmamızı istiyor."

"O mu?" Ciddi ciddi sorgulamak zorundayım. "Daha önce bizi takip eden şapkalı ve gözlüklü kişi mi? Cinsiyetini anlayamadım."

"Ben de yapamazdım," diye itiraf ediyor ve sonra arabanın alt takımına su damlarken hiçbir şey söylemiyoruz, toprak sisle inleyen havadan daha serin.

Bir kadın ve ben bunu düşünmek istemiyorum. Lucy'nin böyle bir canavara dönüşebileceğine bir an bile inanmıyorum ama onun ne bildiğinden endişeleniyorum. Sıkıntılı düşüncelerimi kendime saklıyorum, şimdi otoyola geri döndüm, silecekler sertçe pompalıyor. Telefonum çaldı. Arayanın kimliğine baktım.

Bryce Clark.

"Sanırım bunu benden duyman gerekiyor," diyor hemen ve kasvetli görünmesi gereken bir önemle.

"Ne oldu Bryce?"

"Sesin sanki metal bir davulun içinde sopalarla dövülüyormuşsun gibi çıkıyor." "Devam et."

"Önlükler." "Ne önlüğü?"

"Lucy'nin çatıda bulduğu. Sanat ve Bilim Akademisi'ni biliyor musun?"

"Peki ya onlar?" Ben soruyorum.

"Durumun aciliyeti nedeniyle, birileri sizi gözetliyor olabilir ve belki de Jamal Nari'yi vuran kişiyle aynı kişidir?"

Her neyse, ceket ve şapkayı en kısa sürede hazırladık ve profili veri tabanında tarattık..."

"Ne profili?" diye araya giriyorum.

"Kapağın içinden alınan örnekte DNA vardı ve tek bir donör profili elde ettik. Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Doktor Scarpetta."

"Tanrı aşkına, Bryce." Onun dramı için çok uygun bir zaman ve benim sabrım kalmadı.

"Hemen bir sonuca varmadan önce, Lucy kanıtları kirletmeden nasıl kullanacağını bilir."

"DNA'sı çatıda bulunan giysilerde miydi?" Sıkıntılı düşüncelerim ruhumun derinliklerinde zonklamaya başlıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Evet ve hayır."

"Düşük kopya sayılı DNA ve giysinin üzerinde nefes almış olabilir ve bu da bunu açıklar," diye cevap veriyorum zorlamak zorunda kaldığım sabit bir sesle. "Ne demek evet ve hayır?"

Bryce, "Başlığın içindeki bantta deri hücreleri var ve Lucy bunların kendisinden gelmiş olmasının imkânsız olduğunu söylüyor," diyor.

"O halde bunu çözmenin basit yolu, bir veritabanı eşleşmesi kullanmak yerine bir bukkal swab almak ve karşılaştırmayı bu şekilde yapmaktır."

"Yaptık ve onun değil," diye yanıtlıyor. "Evet ve hayır derken bunu kastediyorum."

"Şimdi gerçekten kafam karıştı."

"Bilgisayarımızda eşleşiyor ancak laboratuvarımızda doğrudan bir karşılaştırma yaptığınızda eşleşmiyor."

"CODIS'te bir sorun olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"FBI'nın veri tabanına kadar ulaşamadık. Ben bizimkinden bahsediyorum. Burada çalışan herkesin DNA'sı dışlama amacıyla veri tabanımızda bulunmaktadır" diyor. "Bunu yapıyoruz yani..."

"Bunu neden yaptığımızı biliyorum," diye neredeyse ona çıkışacaktım.

"Lucy'nin veri tabanımızdaki DNA profili yanlış" diyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bozuk bir veri dosyası olamaz çünkü bu yanlış bir pozitiflik, teslim edilen kanıtlarla yanlış bir eşleşme anlamına gelir." Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Bozuk bir dosya çatıda bulunan giysilerle ya da başka bir şeyle eşleşmezdi. Bozuk veriler yanlış bir eşleşmeyle değil, eşleşmemeye sonuçlanır ve akla başka bir düşünce daha

Bana. Eğer birinin amacı Lucy'yi sabote etmek ya da suçlamaksa, o zaman bu kişi çok fazla çaba göstermiyor demektir.

Bryce'a "Veri oynandığını ima ediyorsun," diyorum. "Ve Lucy kimsenin bunu yapamayacağına yemin ediyor."

"Birisi yapmış gibi görünüyor."

"Tüm bu şifreleme ile ...?" diyor. Ben onun yaptığı gibi açıklayamam. Yani, alo? Yunanca mı? Çoğu zaman neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmuyor ama DNA dosyalarına nasıl erişeceğini ve onları nasıl değiştireceğini bilen tek kişinin kendisi olduğuna yemin ediyor."

"Muhtemelen bunu söylemek akıllıca olmaz," diye cevap veriyorum. "Ve böyle bir dedikodu başlatmazsan memnun olurum."

"Dedikoduları ben mi başlattım?"

"Ciddiyim, Bryce."

"Yarın geliyor musun?" "Çıkıp çıkamayacağımıza bağlı-"

"Daha önce kontrol ettim," diye fazla neşeli bir şekilde araya giriyor. "Florida'da hava mükemmel ve Logan'dan hiçbir uçuş iptal edilmemiş. Sabah yedideki uçuşla hâlâ doğum gününe yetişebilirsin. Yani biraz geç ama ne derler bilirsin? Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Miami'den değil, doğum gününden değil, Lucy'nin helikopterine binmekten bahsediyorum." Tanrım, hiç mi EQ'su yok? "Morris County Şerif Departmanı'ndan Jack Kuster ile görüşeceğiz, ateşli silahlar uzmanı. Katilin bunu tam olarak nasıl yaptığını bulmalıyız."

"Söylememin sakıncası yoksa? Lucy'yle olan tüm o saçma sapan şeyler? Belki de yapmamalı-"

"Bunu söylemenin bir sakıncası yok," diye cevap veriyorum.

BÖLÜM 38

İKİ GÜN SONRA

MORRISTOWN, NEW JERSEY

ROTOR SUYU ağaçların yeşil örtülerini karıştırıyor, ağır kolları kızaklarımızın altında çırpınıyor. Yaprakların soluk alt kısımları üzgün ellerin avuç içleri gibi parlıyor ve ormanlık yamaç aniden açılarak hava alanına doğru düzleşiyor.

Bugün 14 Haziran Cumartesi. Öğleden sonra açık ve sıcak, fırtına cephesi nihayet öğleden sonra saat iki civarında çekildi. Hava durumu ve güvenmediğim ve sessizce takıntı haline getirdiğim nedenlerden dolayı geciktik. Aklım Rand Bloom'un dairesinin aranmasında ve ortaya çıkanlarda, güçlü bir dürbüne sahip keskin nişancı tüfeği, katı bakır mühimmat ve Lucy'nin doğduğu yıl olan 1981 tarihli olanlar da dahil olmak üzere eski kuruşlarla dolu bir kavanozda.

Fişekler elle doldurulmamıştı. Parlatılmamışlardı. Kuruşlar da değildi ve tambur izi de yoktu. Bloom'un daire kapısı açıktı çünkü kilit, neredeyse hiç alet izi bırakmayan yetenekli biri tarafından açılmıştı. Marino içeride bulduklarının planlanmış olduğuna inanıyor; senaryo, çatıdaki deniz mavisi yeşil önlükler ve Lucy'nin CFC veri tabanındaki DNA profili gibi tanıdık.

Birisi uğraşmamış.

Test atışları ve analizler tüfeğin tüfek olmadığını doğrulayacaktır, Marino bundan oldukça emin ve asıl sorun bu değil. Manipülasyonların ardı arkası kesilmiyor ve kimse bunu açıkça dile getirmese de Lucy ile ilgili şüpheler giderek artıyor. Son zamanlarda kendinde değil. Hatta

Benton bunu söylüyor ve onun tuhaf ve gizli davrandığını, çoğu zaman nerede olduğunun bilinmediğini bilen tek kişi biz değiliz. Janet bunu doğruladı.

Birkaç saat önce telefonla görüştüğümde bana Lucy'nin son aylarda hiçbir açıklama yapmadan sık sık gittiğini ve tartışmadan büyük alışverişler yaptığını söyledi. Ferrari ve ondan önce de bir helikopterden kurtulup başka bir helikopter almış. Lucy'nin bana yüzüğü artık takmadığı konusunda söylediklerinin doğru olmadığını söyledi. Evet, Janet'ın babası yüzüğü geri aldı çünkü Lucy onu Janet'a geri verdi.

Buna bir de tırmanan diğer olaylar eklendi. Birileri takip edilemeyen tweetler göndermenin bir yolunu buldu, kredi kartımla dolandırıcılık yaptı, CFC bilgisayarını hackledi. Şimdi Rand Bloom öldü ve dairesindeki eşyalar bizi daha fazla sonuca götürmeli ya da eski bir federal ajan olan yeğenim hakkında daha fazla şüphe duymamızı sağlamalı. Ona bakıyorum. O kendi gemisinin efendisi, ince motor becerileri kusursuz, odaklanması keskin ve gözü kara.

Koltuğu boş olsaydı, nereye baksam onu göremeseydim ne yapardım bilmiyorum. Bir şey olursa... Düşüncemi tamamlayamıyorum.

"Onlara geceleyeceğimizi söyleyeceğim. Jet-A ile doldurun, prist yok," diyorum mikrofonuma ama Lucy cevap vermiyor.

Çılgın çimlerin üzerinde taksile geziniyoruz, turuncu bir rüzgâr çorabı çılgınca ve düzensiz bir X şeklinde kesişen pistlere doğru alçalıp yavaşlıyoruz. Daha önce birçok kez gittiğim Morristown'da öğleden sonra sıcak ve ölü bir sakinlik var, ancak bir gün bunun için olacağını hiç hayal etmemiştim.

Ama bunu hayal etmeliydin. İçimin derinliklerinden gelen sotto voce yine bilincime sızıyor. *Eğer birisi seni yeterince kötü bir şekilde öldürmek istiyorsa, bu gerçekleşecektir.* Bunu düşünürken bile üzerimize çevrilmiş bir silah hayal ediyorum, çoğu insanın sopa dediği döngüsel kavramayı hafifçe tutarken bizi gökyüzünden vurmaya hazır, hiç tereddüt etmeden veya pişmanlık duymadan.

Dizlerimin arasında siyah ve zarif bir kıvrımla rotor kanatlarının eğimini ve dönüşünü kontrol ediyor, en ufak bir basınç helikopteri yukarı, aşağı, yana, geriye hareket ettiriyor. Nazik bir dokunuşum olmasaydı, yardımcı pilot koltuğunda oturuyor olmazdım. Lucy beni arka kabine gönderirdi.

tek yolcumuz Marino'nun izole edildiği konyak deri ve karbon fiber kaplamadan oluşuyor.

Onu göremiyorum. Onu duyamadığımdan ve onun da bizi duyamadığından emin oldum. Beni kızdıracak kasıtlı bir şey yapmadı ama artık onu dinleyecek duygusal gücüm kalmadığında rol yapmıyorum. Her zaman olduğu gibi şimdi de yapmıyorum. Boston'dan yola çıktığımızdan beri durmadan spekülasyon yapıyor, varsayımlarda bulunuyor. Marino ve onun cesur açıklamaları, soruları ve sağduyusuzluğu.

Lucy'nin ne duyduğu umurunda değildi. Aslında sanki komik bir şeymiş gibi onunla uğraşıyor, ona bok atıyordu. Katil bizi tanıyan biri olmalı, bu arada dün neredeydi? Janet'la ne yapıyorlardı? Kapalı atış poligonunda ne tür bir cephaneliği olmalı? Son zamanlarda orada atış yaptım mı? Mizahı, en sevdiği kahve kupası kadar zevkli ve incelikli; üzerinde beyaz tebeşirle çizilmiş siyah bir vücut resmi ve SENİN GÜNÜN BİTTİĞİNDE BENİM GÜNÜM BAŞLAR yazısı var.

New York hava sahasına yaklaştığımızda dahili telefonu sadece mürettebata açık hale getirene kadar onun gürültüsünü dinledim. yaptığımda o da farkındaydı. Kişisel olarak algıladığından şüpheliyim. Buranın yoğun bir hava sahası olduğunu ve Hudson Nehri gibi çeşitli rotalar boyunca her kontrol noktasında birden fazla kuleyi izleme ve varlığımızı diğer pilotlara bildirme konusunda çalışkan olduğumu biliyor. Radyo frekanslarına girmeyi, hava trafik kontrolüyle konuşmayı ve hava durumu, rüzgar, havacılara yönelik bildirimler, potansiyel kısıtlamalar ve yer sisi veya kuşlar gibi tehlikeler hakkında en son ATIS güncellemesini ayarlamayı uçak içi işim olarak gördüğümü biliyor.

Havacılık standartlarına göre, acil bir durumda inebileceğime emin olmama rağmen bundan daha fazlasına güvenemem. Helikopter iyi durumda olmayabilirdi ama bizi güvenli bir şekilde indirebilirdim. Uçuş boyunca motor arızalarını, kuş çarpmalarını, en kötü senaryoları ve nasıl tepki vereceğimi tekrar ettim. Düşünmesi daha kolay.

Çok daha kolay.

Lucy çimenlerin üzerinde süzülürken, altmış knot'lık bir hızda, hemen önümdeki bir mil uzunluğundaki oluklu asfaltı ikiye bölecek bir rotada ilerlerken, telsizin tetik düğmesine basıyorum. Havaalanının iki pistinden daha kısa olanı, deniz seviyesinden yaklaşık iki yüz fit yükseklikte kuzey-güney yönünde, açılmış siyah bir halı kadar düz ve düz, üzerinde bir su sırası gibi parıldayan ısı.

"NINER LIMA CHARLIE CROSSING on üç," diye anons ediyorum kuleye, tepesinde bir geminin köprüsüne benzeyen bir kontrol odası olan küçük beyaz bir bina.

Parlayan camın içindeki insanların şekillerini belli belirsiz seçebiliyorum. Gökyüzü eski kotların soluk mavisi, bana tam anlamıyla parçalanana kadar giydiğim favori kotlarımı hatırlatıyor ve geçmiş düşüncelerimin arka kapısından gizlice girmeye devam ediyor. Hiç beklemediğim bir anda hayatım gözlerimin önünden geçerken kaçınılmaz olanı, durduramadığım bir trajediyi hissediyorum. Eski Ahit'teki yargı gibi bir şey gerçekleşmek üzere. Massachusetts'te kalmalıydık. Bunun için zamanımız yok. Buraya geleceğimiz çok tahmin edilebilirdi ve içim kaynıyor.

Lanet bir piyon gibi manipüle ediliyorsun.

"Roger niner Lima Charlie," diye cevap veriyor kontrolör, sesini daha önce Manhattan'da çalışırken duyduğum ve belirsiz ya da ortak bir yetki alanı olan vakalar için New Jersey'e gelen bir kadın, genellikle Hudson Nehri'nde akıntıyla taşınan yüzücüler.

Uçuş kaskımın içinden Lucy'nin sesi geliyor: "Bizi zaten temizlediler," diyor. "Doğru," diye cevap veriyorum.

"Onlara tekrar söylemene gerek yoktu."

"Anlaşıldı."

"Unuttuğumuzu düşünmelerini istemeyiz," diyor sağ koltuktan, elleri yumuşak bir şekilde kontrollerin üzerinde, renkli vizörü yüzünün üst yarısını karartıyor.

Tek görebildiğim dar burnunun ucu, güçlü çenesi ve işine bağlı, metal kadar sert tavrı. *Kaba* kelimesi aklıma geliyor. Özellikle de işler şu anda olduğu kadar tehlikeli olduğunda. Ama dahası da var. Bencil ve mesafeli ve orada erişemediğim başka bir şey var.

"Fazlalık," diyorum mikrofon dudaklarıma değerken. "Asla acıtmaz." "Kontrolörler meşgul olduğunda yapar."

"O zaman dikkate almayabilirler." Uzman olduğum başka bir konu varsa o da onun beni dışarıdan kızdırmasına izin vermemektir, özellikle de haklı olduğunda ve bu örnekte öyle.

Kalkış yapan uçak yok. Pistte trafik yok, burada parıldayan ısı dışında hareket eden hiçbir şey yok. Kule dakikalar önce D sınıfı hava sahasına girmemiz, aktif pisti geçmemiz ve Signature uçuş servisinin yakınındaki rampaya inmemiz için izin verdi. Özet olarak telsiz çağrım

gerekli değildi ve Lucy beni azarlıyor. Boşverdim. Ruh halime güvenmiyorum. Ona ya da herhangi birine karşı öfkelenmek istemiyorum ve aklıma öfkenin altında korkunun yattığı geliyor. Kızgın olmamak için korkumla temasa geçmeliyim.

Bütün bunların benim hatam olduğunu öğreneceğim.

Hayır değil, lanet olsun ve öfkeyi soyduğumda daha fazlasını buluyorum. Daha fazlasının altında öfke var. Öfkenin altında, içine hiç girmedığım kara bir çukur var. Beni yapmamam gereken bir şeyi yapabileceğim yere götürecek olan ruhumdaki delik.

Lucy sanki onunla yüzlerce kez uçmamışım gibi, sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi, "Kontrolörlerle konuşurken ne kadar az konuşursam o kadar iyi," diyor.

"Anlaşıldı," diye tekrarlıyorum dümdüz önüme bakarken kayıtsızca.

Taramamı diğer uçaklar ve en çok da onun için sürdürüyorum. Sanırım o ama kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ve bu sabah itibariyle basın katili *Copperhead* olarak adlandırdı. Marino bu ismi bir muhabire gönüllü olarak ve asla çözülemeyecek gibi görünen büyük davalarda isimler her zaman olduğu gibi yapışıp kalacak. Ya da çözülse bile çok geç olacak. *Boston Katili. Floransa Canavarı. Zodyak Katili. Doodler. İncil John.*

Marino'nun Lucy ve benim birbirimize söylediğimiz tek bir kelimeyi bile duyamayacağından emin olmak için dahili telefon düğmesini tekrar kontrol ediyorum. Özel bir anımızı dinlemekten daha çok hoşuna gidecek bir şey olamazdı.

Sen kötü bir annesin.

Sanki *Copperhead* şimdi bilinçaltımı işgal ediyor, çirkinliği , dişleri gömülü yaralardan gelen zehirle dolu.

"Rahatlamalısın, Kay Teyze." Lucy'nin çift motorlu helikopteri bir kaya gibi sabit, taksi yolunun sarı merkez çizgisinin tam üzerinde, denge kirişindeki bir jimnastikçinin hassasiyetiyle takip ediyor. "Önünüzdekiyle ilgilenin ve çok fazla düşünmeyin."

"ne olduğunu bilmiyoruz. Ya da . Ya da ." "İşte yine başladın."

"Ben iyiyim."

Ama ben değilim. Tetikte olma halim aşırıya kaçmak üzere ve o bunun nedenini anlasa da, bununla bir ilişki kuramıyor. Lucy tehlikeyi diğer insanların algıladığı gibi algılamıyor. Ne kadar başarılı, küstah ve zengin olursa olsun, bir gün öleceği onun parlak aklına gelmiyor. Herkes ölür. Adli tıp uzmanı ve baş adli tabip olarak benim iş güvencem bu ve bu yükü taşıyorum. Uzun zaman önce inkar etme yeteneğimi kaybettim. Hiç sahip olduğumdan emin değilim.

Bizi toptan yok olmaktan ayıran şeyin üç kiloluk bir tetik çekişinden başka bir şey olmadığını çok iyi biliyorum. Nereden geldiği belli olmayan bakır bir mermi tarafından vurulduk. Bir saniye düşündüm. Sonra yok oluruz. Katilin radarındayız. Bizi izliyor. Şu anda yoğun yeşillik ya da adaçayı kılığına girmiş bir ghillie giysisi içinde olabilirdi ve ben pistlerin ötesindeki yoğun ormanı ve onları çevreleyen çimenli şeritleri tarıyorum.

Bazı nedenlerden dolayı tetiği çekmemeyi tercih etti - en azından henüz değil. Bunu düşünmek için gerçek bir dayanağım yok ama bu his tepemdeki türbin motorları kadar aşikâr. Zihnimin durmasını istiyorum ama durmuyor, yine tıslama, soğukkanlı bir fısıltı.

Sana böyle işkence etmek ne eğlenceli.

Ve Delta taksi yolunu otuz fit yükseklikte ve hızlı bir yürüyüş hızında takip ederek piste paralel ilerlerken içimde tarif edilemez derecede korkunç bir his var. Aynı senaryo, sanki çoktan gerçekleşmiş bir olayın video kaydını izliyormuşum gibi canlı bir şekilde oynatılıyor. Kendimi, görünür ışık veya radyo frekansı enerjisi yaymayan termal görüntüleme bilgisayarlı bir tüfek dürbününün artı işaretinde görüyorum. SNAP. İkinci boyun omurunu parçalıyor, kraniyoservikal kavşağı yerinden çıkarıyor, omuriliği kesiyor. Lucy güçlü uçan makinesini sanki bir atın dizginlerini hafifçe geri çekiyormuş gibi hafifçe havaya kaldırıyor. Daha sakın ve akli başında görünemezdi. Daha normal görünemezdi.

BÖLÜM 39

Park halindeki özel jetlerin ve pervaneli uçakların güneşte parladığı rampanın beyaz asfaltı üzerinde havada süzülüyor.

Bana öyle geliyor ki bu sıcakta atış rekonstrüksiyonları berbat olacak. Balistik jelatin yapış yapış olacak ve çürüyen et gibi kokmaya başlayacak. Sinekler, ter, pis koku ve hiç tanımadığım Jack Kuster, maço bir adam, eski bir denizci keskin nişancı, Irak'ta 103 öldürme, Marino övünmeye devam etti. Kim sayıyordu acaba?

Göstergeleri ve alet ışıklarını tarıyorum, tekerleklerin yere indiğini zar zor hissediyorum. *İnişin güzel* olduğunu söylemeye zahmet etmiyorum. Lucy'ninkiler hep öyledir. Mükemmele yakındırlar, tıpkı hayattaki her şeyi gerçekleştirdiği gibi. Yardımsever hissetmiyorum.

"Niner Lima Charlie indi ve güvende," Lucy helikoptere yer taksisi yaparken kuleye haber veriyorum, sanki süper arabalarından birini park yerine sokuyormuş gibi ayak parmaklarıyla pedallara basıyor.

"Tekrar hoş geldiniz, Doktor Scarpetta." Tanıdık kontrolör yavaş konuşuyor ve soğukkanlı; onunla tanışmış olsaydım sesinden tanıyabilirdim.

"Teşekkürler. Burada olmak güzel," diye devam ediyorum tipik kısaltılmış radyo dilimle ve dikkatim yolcu kabinine kayıyor, Marino'nun bıçaklar hala dönerken kapısını açmak üzere olduğunu hayal ediyorum.

Ona kaç kez tamamen kapanana kadar beklemesini söyledim? Onu arkada, kulaklığı takılı, emniyet kemeri her zamanki gibi kapalı, New Jersey'nin ormanlarına ve tepelerine bakarken hayal ediyorum. Ona beş dakika veriyorum, sonra şakalaşmaya başlıyor, Sopranos gibi konuşuyor, sesli harfleri uzatıyor ve sesi gülünç çıkıyor. *Fuh-got*. Ya da *Fuck-dat*. Ya da *o bir dewsh-bag*. Dahili telefonu *Tümü*'ne çeviriyorum.

"Bıçaklar durana kadar olduğun yerde kal," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, saçımı kestireceğim." Büyük sesi kaskımın içinde yüksek çıkıyor. "Saçın yok ve sesin geri zekalı gibi çıkıyor," diyor Lucy.

"Uh-oh. Bu kelimeyi kullanmamalısın. Harçlığını kaybedersin." "Nedir bu şey?" Parmakları hızlı bir şekilde baş üstü düğmeleri, onları kapatıyor ve renkli sentetik görüş, arazi farkındalığı ve navigasyon ekranları kararıyor. "New Jersey'e döndüğün anda IQ'n düşüyor mu?"

"Buradaki insanlar çok zeki."

"Ben insanlar hakkında konuşmuyorum. Senden bahsediyorum," diyor motorlar sessizleşirken ve uçuş süresini ve diğer bilgileri küçük bir not defterine not etmeye başlıyor.

"Neden gittiğimi bilmiyorum."

"Yapmamalıydın. O zaman belki de seni tanımazdık." Adam ona hakaret edemeden önce aviyonik ana şalteri kapatır.

Dönen kanatların gölgeleri kokpitin tavan pencerelerinde yavaşça beliriyor ve rotor frenini indiriyorum, uçuş kaskımı çıkarıp çene kayışından bir kancaya asıyorum. Koşum takımımı serbest bırakarak, koyun derisiyle kaplı koltukta altıma düzgünce yerleştiriyorum, böylece kapıdan dışarı sarkıp boyayı çizmiyor.

Kilometrelerce uzanan sık ormanların ötesinde, Hudson Nehri'nin diğer yakasında, One World Trade Center, buradan göremediğim Manhattan silüetinin üzerinde yükseliyor. Tek seçebildiğim gökdelenin tepesi ve kulesi, bize zarar verirsiniz daha sert karşılık vereceğimizi hatırlatıyor. Sadece daha büyüğünü yeniden inşa edeceğiz. Yıllar boyunca inşaatı izlerken karşılaştığım yeni düşmanı hatırladım: bir gökdelen, bir sinemada, bir okul binasında, bir maratonda ya da arabalarının yanında katlettikleri insanlar hakkında hiçbir şey bilmeyen nefret dolu bombacılar ve tetikçiler. John Briggs'in geçen gün bana İç Güvenlik Uyarısı hakkında söylediklerini düşünüyorum. Birdenbire tekrar aklıma geldi.

Turuncu gibi düşünün ama halka göre sarı.

Sadece Obama'nın ziyaretinden bahsetmiyordu. Kırım'daki olaylarla ilgili olarak CIA tarafından toplanan istihbarata atıfta bulunuyordu. Bu ülkeye akan para, uyuşturucu ve haydutlardan bahsetti ve bunu söylediğinden bu yana yaşananlar ışığında gerçekten ne demek istediğini merak ediyorum.

Piste indiğimde sıcak hava bir duvar gibi üzerime çarpıyor, Marino bagaj bölümünü açmakla meşgul, biri kanıt olarak etiketlenmiş siyah çantaları çıkarıyor. Gece çantalarını yere bırakıyor, parlak sarı bir Shell yakıt kamyonu yanaşıp bir çocuk kabinden atlarken aracımızı tarıyor.

"Kuster hangi cehennemde?" Marino özellikle kimseye sormuyor. Geniş yüzü kıpkırmızı, parlak tıraşlı kafasının tepesinde boncuk boncuk ter var, gözleri Ray-Ban'leriyle maskelenmiş. "Otuz dakika uzaktayken ona e-posta gönderdim ve bu bokun güneşin altında durmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey erimeyecek ya da patlamayacak." Lucy rulo haline getirilmiş gümüş güneş kalkanlarını kapıyor. "Sen hariç belki."

Marino, "Kaldırımda yumurta bile kızartabilirim," diye yakınıyor.

"Yapamazsın." Lucy rüzgârlı bir günde uçurtma gibi ona karşı koyan ama bu sıcak ve sakın havada tamamen gevşeyen kalkanları açmaya başlar.

"her şeyi FBO'ya taşırız," diye öneriyorum. "Tabii ki hayır" dedi.

Öyle olmasa bile suratı asık ve sinirli görünüyor, geniş kaşları derin bir şekilde çatılmış, ağzının kenarları aşağı doğru çekilmiş. Güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştiriyor, Lucy yakıt kapağını açarken telefonunun ekranına bir şeyler yazmak için arka bomun altındaki gölgede gözlerini kısıyor. Gül sarısı saçları güneşten parlıyor, yazlık haki uçuş kıyafeti içinde çevik ve güçlü bir şekilde uçağın etrafında dolaşıp pencerelere güneş kalkanlarını yerleştiriyor. Ardından, on altı yaşında görünen yakıt kamyonu şoförü yer telini bir kızağa takarken kapıları kilitliyor.

"İyi günler," diyor Lucy'ye. "Bu senin mi?"

"Ben sadece ekibim." Lastikleri parlak sarı takozlarla sabitliyor.

Marino, "Kuster yaşıyor," diye anons ediyor.

"İşim bittiğinde hazırım." Lucy helikoptere yakıt ikmali yapılana ve onu kurcalamaya kalkışabilecek herhangi birine karşı güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyor.

Kabini, kokpiti, bagaj ve akü bölümlerini, kaportayı, her şeyi kilitleme konusunda takıntılı ve aldığı önlemler olağandışı değil. Ama tetikte olduğunu fark ettim ve silahlı olduğunu biliyorum, uçuş kıyafetinin altında gizleme kılıfında bir Colt .45 var. Boston'da ona sarıldığımda bunu hissettim. Ona bunu sordum ve beni omuz silkti.

Güvenlik kapısı rayları üzerinde kayarak açılır ve Jack Kuster koyu mavi SUV'siyle içeri girer, yakıt kamyonundan güvenli bir mesafeye park eder. Camını indiriyor.

"Üzgünüm geciktim," diye seslendi bize. "Mutfakta meşguldüm."

Bütün gününü zahmetli bir işle meşgul olarak geçirdiğinden hiç şüphem yok.

yukarı balistik jelatin, yaratmak bloklar veya
kalıplanmış şekiller . a

Hayvan derisi, bağ dokusu ve kemikten elde edilen hidrolize kolajen.

Hava kararmadan önce yapmamız gereken bir sürü kontrol testi ateşi var. Zamanımız tükenmek üzere. Gün bizi aldattı. Görünüşe göre hiçbir şey bizim tarafımızda değil ve Jack Kuster'ı dikkatle izliyorum, onu sadece ününden, özellikle de Marino'nun söylediği övgülerden tanıyorum. Kuster dışarı tırmanıyor ve sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi Lucy'ye cesurca sırıtır ama Lucy karşılık vermiyor. Bir an için onun bakışlarını tutuyor, sonra da en ağırları hangisiyse, birkaç sert çanta ya da bavulu eline alıyor.

"En büyük sorun kemiğin, özellikle de kafatasının nasıl taklit edileceğiydi" diyor Kuster, sanki hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuşmanın ortasındaymış gibi. "Jöle kafaya bir motosiklet kaskı takmayı düşündüm ama çok hantal olacaktı. Başka bir günün sorunu ve dağıttıktan sonra vazgeçtim. Geriye oynayacak bir tane kaldı." Kalıplanmış bir jelatin bloğu kastediyor. "Bu genellikle kendimi içinde bulduğum bir durum değil çünkü genellikle orta kütleyi hedef alıyoruz ve kafa atışları yapmıyoruz."

"Bu katilin olağan bir yanı yok," diye cevap veriyorum.

"çok şanslı değilse kesinlikle kafayı, omurganın üst kısmını hedefliyor."

"Bu şans değil," diye cevap veriyorum. "Üç kez değil. Eğer bilmediğimiz başka silahlı ölümler de varsa muhtemelen daha fazla."

Lucy sanki bizim bilmediğimiz bir bilgiye sahipmiş gibi, "Yok," diyor. "Üç tane ve daha fazlası yolda. Almamız gereken mesaj bu. Yedi kişiden üçü."

Duvarımdaki parlatılmış yedi kuruş yüzünden ama bu konuyu açmıyorum.

"Demek istediğim, eğer asker ya da eski asker ise, ona öğretilen bu değil." Kuster cipin arkasındaki eşyaları yeniden düzenleyerek getirdiklerimiz için yer açıyor. "Orta kütleye gidiyoruz."

"Rus özel kuvvetleri bunu yapmaz," diye karşı çıkıyor Lucy. "Onlar boyun ve kafa atışları için eğitilmişlerdir."

"Yani şimdi de Rusları mı arıyoruz?" Kuster ona bakar.

Sanki Briggs'le konuşuyormuş gibi, "Orada olup bitenler yüzünden Rus eğitilmiş özel hareketçilerin göçü var," diyor. "Bu ve kapıdan çıkan yüz milyarlarca dolar ekonomiyi kurutuyor. Uyuşturucudan bahsetmiyorum bile."

Benton da bunu bilirdi. FBI, CIA'den brifing alır. Lucy'nin bilgisi muhtemelen ondan geldi.

"Her şey silaha bağılı." Marino cephane kutularını etrafa saçıyor. "Irak'ta sahip olmadığınız bir sürü cephane var." Bunu Kuster'a yöneltiyor. "Ve evet, muhtemelen denizaşırı ülkelerde olup da burada dolaşımda olmayan, en azından kamuya açık olmayan bir sürü malzeme var."

Kuster, "Akıllı silahlar, bilgisayarlı dürbünlü keskin nişancı tüfekleri ve burada onlardan var," diyor. "Elimizde bir adet balistik jelatin kafa var ve bunun için tekrar özür dilerim. Domuz karkası almayı düşündüm. Eğer yarın vaktin olursa, bir gün daha takılmak istersen hala yapabilirim. Ayrıca oldukça iyi barlar biliyorum."

"Domuz leşi ya da başka bir şey yok. Bu havada jelatin yeterince kötü olacak." Arka kapıyı açıp Lucy'nin ve benim gecelik çantalarımızı yere koyuyorum çünkü yerimiz kalmadı.

"Kim? Miden mi bulandı?" Kuster bana dedi

ki. "Canlı ya da ölü hayvanlar üzerinde test yapmam." "Ama insanlar üzerinde yaparsın."

"Ölenler, evet. İmzalı rıza ile."

"Ölü insanlardan imzalı onay mı alıyorsun?" Şakası, şu anda hiç sabrım olmayan bir flört ve iğneleme karışımı. "Kulağa iyi bir numara gibi geliyor. Bu yüzden mi size Doktor Ölüm diyorlar?"

"*Onlar* her ? Bana neden öyle dediklerini onlara sormanız gerekecek." "Hep böyle düşmanca mısın?"

"Her zaman değil," diye cevap veriyorum.

Lucy, sanki Kuster daha dün doğmuş gibi, "Karıştırmak zorunda olmadığınız ve kokmayan sentetik bir şey var," diyor.

"Bu çok kolay olurdu. İğrenç olmasını istiyor." Marino'nun yüzü terden kayganlaşmış.

"Bütçemizde iğrenç olmayan hazır şeyler alacak paramız yok." Kuster'ın dikkati Lucy'nin üzerinde.

"Ödeme yapmak için içeri giriyorum." Rampayı koşar adımlarla geçiyor, botları asfaltta hafifçe sallanıyor ve bunaltıcı sıcakta bir şekilde serin görünmeyi başarıyor.

"Bana paran yetmez," diye sesleniyor Kuster arkasından. "Piyasada yok," diye karşılık veriyor ona. "İşte başlıyoruz." Marino de ters ters bakıyor. "Kilosu ne kadar?" Kuster bağırır.

"Sezon dışı." FBO'nun içine açılan cam kapıyı itiyor.

Marino, "Şaka yapmıyorum, sezon dışı," diyor ama Kuster dinlemiyor.

O Lucy ile flört ettikçe, Lucy de ona flört ettiği şekilde karşılık verecektir. Kırklı yaşlarında, uzun boylu ve kaslı, pamuklu çöl rengi BDU pantolon ve bej bir tişört giymiş, gözleme kılıfında Smith & Wesson .40 cal taşıyan, temiz giyimli bir Ken bebeği gibi çekici bir adam olduğunu kabul eden ilk kişi ben olurum. Lucy'nin saatini kurmak için gereken özelliklere sahip olmadığının kendisine çoktan söylendiğinden hiç şüphem yok. Marino en sevdiği klişeyi tekrarlayacak ve tüm detayları anlatacaktı. Şüpheli şeyler olduğunu, garip tesadüflerin eve çok yakın olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdi. Marino ve onun koca ağzı.

Sanki o ve Kuster ortakmış ve ben de sivil bir yolcuymuşum gibi cipin ön yolcu kapısını açıyor. Omuz kemerimi bağladım. Sessizce oturuyorum. Ruh halimden çıkamıyorum ya da tam olarak anlamaya başlayamıyorum. Marino'ya kızgınım. Herkese kızgınım.

"Ne var ne yok?" Kuster bir kolunu koltuğun arkasına dayayıp benimle konuşmak için dönüyor, yakışıklı yüzü bronzlaşmış, burnunda yanık izi var, gözleri güneş gözlükleriyle grileşmiş.

"FBI Rosado malikanesinin ve yelkenlinin altını üstüne getiriyor," diye cevaplıyor Marino benim yerime.

Benton'a sağ salim yere indiğimizi bir e-posta gönderiyorum ve aynı anda Bryce'tan bir mesaj geliyor.

E-posta şifrem çalışmıyor, ya sizinki?

Benimki iyi, cevap veriyorum.

Lucy'ye sorabilir misin?

Marino, "Rand Bloom'un gri kamyoneti Logan'daki uzun süreli park yerinden çıkarıldı," diyor. "Ve bana bahsettiğiniz beyaz kamyoneti hatırlıyor musunuz? Julie Eastman vurulmadan bir gün önce Edgewater Feribotu'nda bir arabaya çarpan? U-Haul marka bir kamyonete benzediğini söylemiştin."

Kuster sormak yerine "Bulduğunu mu düşünüyorsun?" diyor ve bana Nari'nin suç mahalline giderken gördüğümüz kapalı kasa beyaz inşaat kamyonunu tekrar hatırlatıyor.

Ayrıca bir U-Haul kamyonetine benziyordu. Marino kornaya bastı ve sürücü geçmemize izin vermek için kenara çekti. Katil belki de tam önümüzdeydi ve bizim hiçbir fikrimiz yoktu. Tıpkı diğer her şey gibi. Oyuna getirildik, aptal yerine konulduk, canavarın ana planını takip ediyoruz. Ne kadar komik olmalıyız.

"Marblehead Neck'teki Rosado evinden çok uzak olmayan bir marinada bırakıldı." Marino son gelişmeleri aktarmaya devam ediyor, bize yardımcı olmayacağından emin olduğum detaylar. "Plakalar çıkarılmış, içinde çamaşır suyu dışında bir şey yok. Kokusunu bir blok öteden alabilirsiniz."

"Yani arabayı kullanan kişi, muhtemelen katil, arabayı terk etti. Rand Bloom'u öldürdükten sonra da kamyonetiyle kasabayı terk etti," diyor Kuster, sanki bu bir gerçekmiş gibi.

Benton'ın arabasını takip etti, otoyolda bizimle kedi fare oyunu oynadı.

Kuster, "Bu berbat bir şey ama ben bunu zaten biliyordum," diyor.

Eğer zaten biliyorsa, FBI onunla temasa geçti ve öfkem tavan yaptı. Sorular soruyorlar, etrafı kurcalıyorlar ve ben Marino'nun kafasının arkasına bakıyorum. Kasıtlı ve düşüncesizce ne söylüyordu? Vereceği zararı tahmin edecek sağduyuya sahip olmadan hangi CFC işini ifşa etti? FBI zamanında Lucy'yi dışlamıştı, şimdi de dışlar ama çok daha farklı bir şekilde. Bu farklı türde bir yargılama olacaktı, özgürlüğünü ve hayatını elinden alabilecek bir yargılama.

"Bir gün geç, bir dolar eksik, işte size Büro. Vergi mükelleflerinin paralarının bir başka israfı daha," diyor Marino, Lucy FBO'dan çıkıp koşarak SUV'a giderken.

"O kim demiştin?" Kuster bana soruyor ve bilmediğine inanamıyorum ve şu anda kim nasıl şakacı olabilir bilmiyorum. "Kızın, küçük kız kardeşin mi? O büyük kuşu gerçekten tek başına mı uçuruyor?"

Lucy benimle arkaya kayıyor.

"Bryce'ın e-postası," diyorum ona. "Bir sorun mu var?"

"Bir güvenlik durumu. Daha sonra açıklayacağım" diyor.

Saatime bakıyorum. Beşe çeyrek var. Gün ışığından faydalanabileceğimiz en fazla üç saatimiz kaldı.

BÖLÜM 40

Morris County Şerif Departmanı'nın eğitim merkezi ve atış poligonuna gitmek öğleden sonra trafiğinde otuz dakika sürüyor.

Zamanı hissediyorum. Bizi yasaklanmış ve değişmez bir geçmişe doğru iten güçlü bir rüzgâr gibi elle tutulur. Lucy paylaşmayacağı bir şeyi kendine yakın tutuyor ve eninde sonunda o şeyin ne olduğunu anlayacağımı hissediyorum. Ben internette viral olmuş bir katili yakalayacağına inanmadığım testler ve yeniden yapılandırmalar üzerinde stres yaparken o iPad'ine dalmış durumda. Lucy, Boston'dan ayrıldığımızdan beri *Copperhead*'in trend olduğunu söyledi. Kötü insanların gördüğü ilgiye tahammül edemiyorum.

Enerjimin çoğunu sorumlu kişiyi durdurmak yerine bir dava oluşturmak için harcadığının hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Benim işim gelecekteki jüriler ve avukatlar için hazırlık yapmak, bir soruşturmanın her molekülünü araştırdığımdan ve hepsini belgelediğimden emin olmak. Ama bu yeterli değil ve ben muhafazakâr olmanın ötesindeyim. Artık bunu yapabileceğimden emin değilim.

Hayal kırıklığına uğramış meydan okuyan düşüncelerimle baş başa, yakışıklı eski evlerin, düzgün çitlerin ardındaki at çiftliklerinin, çayırların ve morumsu puding taşı çıkıntıları olan parkların manzarasını izliyorum. Yeşillikler yemyeşil ve gölgeler yollara vuruyor, şimdi Batı Hanover Caddesi'nde, gözlerimi acıtan bir aydınlık içinde gidip geliyorum. Lucy internette meşgul ve ben de pencereden dışarı bakarken sırtımı ona dönmüş durumdayım.

Bunu çok kişiselleştiriyorsun.

Kendime bunu söyleyip duruyorum ama bir işe yaramıyor ve bir anlığına duygusallaşıyorum. Elle boyanmış tabelalar Garden State'in meşhur ev yapımı ürünlerinin reklamını yapıyor ve sertçe yutkunuyorum. Hiç beklemediğim duygularla boğulduğumu hissediyorum. Keşke hayat farklı olsaydı. Tatlı mısırları, domatesleri, otları ve elmaları toplamak isterdim. Onların tazeliğini koklamak ve potansiyellerini hissetmek isterdim. Bunun yerine etrafımdaki her şey zehirli bir sis gibi. Aldatmaca. Lucy'nin kendi gündemi var ve Benton'la konuşuyorlar.

Bana yalan söylüyor, o da öyle.

Kuster, genişleyen kompleks görüş alanına girdiğinde SUV'u yavaşlatır. Tuğla ve camdan yapılmış suç laboratuvarları eğitim akademisine kadar uzanıyor; etrafı vurulmuş ve yanmış binalar, itfaiye, K-9 ve SWAT için olay yeri inceleme simülasyonlarında kullanılan arabalar ve devrilmiş otobüslerle çevrili geniş bir asfalt.

Ötede, banketler ve menzil kuleleri ile kilometrelerce uzanan boş otlaklar var ve bir an için bir patikadan çok daha geniş olmayan toprak bir yoldan geçiyoruz, yoğun toz bulutu. Son zamanlardaki şiddetli fırtınalar önce burayı vurmuş ama bunu asla bilemezsiniz. Aniden bastıran sıcaktan toprak kupkuru olmuş, bu saatte hâlâ bunaltıcı, neredeyse doksan derecede seyrediyor. Yarın daha sıcak olacak.

Oluklu yeşil metal çatılı, altında beton yastıklar, boyasız ahşap atış bankları, kum torbaları ve katlanır sandalyelerden başka bir şey olmayan çok sayıda yükseltilmiş ahşap yapıdan birinin arkasına park ediyoruz. Dışarı çıkıp teçhizatımızı toplamaya başladık ve Kuster büyük siyah bir çanta, hassas güdümlü bir ateşli silah, bir izleme dürbünü ve güdümlü tetikten oluşan drone teknolojisini uygulayan bir PGF aldı.

"SWAT'ın en yeni ürünü," diye açıklamaya devam ediyor, biz ekipmanları çekiç sıcaklığında taşıyıp beton zemine, sağlam ahşap bankların üzerine yerleştirirken. "Katilin bir PGF kullandığını söylemiyorum ama kullanıyor olabilir."

"Bunları nereden bulabiliriz?" Ben soruyorum.

"Pazar çoğunlukla zengin büyük av avcılar, bazı kolluk kuvvetleri ve ordudan oluşuyor ama henüz çok fazla değil. Bu yeni bir teknoloji. Her biri yirmi, otuz bin dolar ve bir listede yer alıyorsunuz. Nispeten küçük bir müşteri kitlesi var ve eğer gururlu bir sahibiyse saklanacak iyi bir yeriniz yok."

"Bu listelere bakan var mı?"

"İşte federaller geliyor. Uzmanlık alanları kalemler ve listeler." Marino tipik olarak alaycıdır.

"Neyin mümkün olduğunu görmeni istedim," diyor Kuster, Lucy'yi kontrol etmeye devam ederken ve Marino'nun palavralarını görmezden gelirken. "Bin metreden hedefi tam on ikiden vurmak çocuk oyuncağı. Acemi biri bile vurabilir. Lucy bile vurabilir."

"Hayal ettiğin yumuşak mermi tuzağı nerede?" Marino kanıt olarak etiketlenmiş silah çantasını açıyor.

"Tam şurada." İşaret ediyor.

Kurduğumuz yerin altında ve solunda, otlarla kaplı bir çim alanda, çatısı olmayan başka bir beton zemin var. Kenarında

ve menzilin aşağısını gösteren, yaklaşık dört inç çapında ve altı fit uzunluğunda bir çelik boru parçası. Tipik olarak kışlama için kullanılan kalın bir köpük malzemeyle sarılmış ve "elyaf dolguyla çok sıkı bir şekilde paketlenmiş" diye tarif ediyor Kuster. "Ve düşük hız için bazı özel ses altı mermilerim var" diye ekliyor. "Üç yüz Win şarjörü, doksan gram LRX, magnum primer, on gram Alliant Unique barut. Kullanılan şey bu değildi ama bize bir şey."

"Eğer kullanılan şeyin bu olduğunu düşünmüyorsanız, neden zahmet ediyorsunuz?" Lucy soruyor.

"Bir kere kimsenin menzile inip onu bulmaya çalışmasına gerek yok. Ve bir diğeri de mermi sağlam kalacak, açık ucu yapraklanmayacak ve ben yivleri mükemmel bir şekilde göreceğim ve sen de bir işe yaramaya ne dersin?" Flörtünün ateşini yükseltti. "Cipin arkasında başsız bir manken ve bir buz sandığı var. İyi bir arı ol ve arkadaşım Ichabod ile jöle kafayı ve alet kutusunu buraya getir."

Kımıldamıyor. Sanki onu duymamış gibi ve bu da onun flört etme yollarından biri. Lucy ondan hoşlanıyor. Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorum ve bir an için düşüncelerim kayıp yüzüğe dönüyor. Janet Lucy'yi daha önce de terk etmişti ve umarım bunu tekrar yapmaz.

"Özetle" -Kuster dikkatini bana çevirdi- "test mermilerini çok az hasarla ateşleyebilir, onları yerinde toplayabilir ve bükülme, yuva ve oluklara net bir şekilde bakabiliriz. Tüm bunlar, balistik laboratuvarlarından gelen fotoğrafları kullanabileceğimizi ve burada ter içinde dururken tuzağa atılan mermiyle bir ön karşılaştırma yapabileceğimizi ve belki de insanları öldürmediğini zaten bildiğimiz bir tüfekte uzak atışlarda saatlerimizi kaybetmekten kurtulabileceğimizi söylemek için."

"Tüfek saçmalık." Marino özellikle kendini beğenmiş ve çok mutlu görünüyor. "Asıl soru nereden geldiği?"

Lucy, "Birisi onu fabrikadan hazır olarak almış ve dikmiş," diyor. "Özelleştirilmiş hiçbir yanı yok. Başka bir deyişle tezgah üstü."

Kuster ona "Çok şey biliyormuş gibi konuşurken dikkatli olmalısın" diyor.

Kanıt olarak etiketlenmiş çantanın içinde Rand Bloom'un dairesinde bulunan Remington .308 Marino, paslanmaz çelik namlu, yeşil ve siyah örümcek ağı kaplamalı dipçik vardır. Onu eline aldı.

"Namlu freni olan 5R milspec bir namlu," diyor, "ve gerçekten güzel bir Leupold Mark 4 dürbün ama hiç kirlenme yok. Bu lanet şeyin yepyeni olduğuna katılıyorum. Hiç ateşlendiğini sanmıyorum."

"Biri bunu iki saniye içinde anlayacağımızı biliyordu." Lucy cipin arkasına doğru ilerledi, açık bagaj kapağının içine uzandı ve mankeni dışarı çıkardı.

Birini. Kim olduğuna dair bir fikri olabileceği hissinden kurtulamıyorum.

"Bu bizim silahımız değil, bunu size şimdiden söyleyebilirim," diyor Kuster. "Namlu aynı olmayacak ama mahkeme için benim sözümden daha fazlasına ihtiyacınız var. Size jürinin elden ele dolaştırabileceği güzel bir bakır yığını vereceğim." Gri camlı gözlükleriyle Lucy'nin buz sandığını kaldırışını izlerken aniden bir çift işitme koruyucusunu fırlatır ve Lucy onları tek eliyle yakalar.

Onları kulaklarının üstüne sıkıştırıyor ve Kuster Remington'ı alıyor. Köpük kaplı bir Pelikan çantasına uzanıyor ve bana bir video kamera uzatıyor.

"Bunu kaydetmeni istiyorum," diyor. "Bildiğim tek şey jüriler. Fotoğrafları ve filmleri severler. Onlara ne kadar uğraştığımızı, DOPE'u sadece klimalı bir laboratuarda yapmadığımızı göstereceğiz."

Kamerayı ona doğrultuyorum ve o yükseltilmiş rampadan yer seviyesindeki rampaya inerken kaydetmeye başlıyorum. Tüfeğin sürgüsünü kaydırarak açıyor, parlak pirinç bir fişek kovanına yerleştirilmiş mavi polimer uçlu bakır bir mermi atıyor. Sürgüyü keskin bir klik sesiyle itiyor, çimlerin üzerine yüzüstü uzanıyor, dipçiği arkadaki kum torbasına dayıyor ve namlunun ağzını kendisine en yakın borunun ucuna yerleştiriyor.

"Gözler ve kulaklar!" Karnının üzerine yatmış, hayvan omzuna ve yanağına yaslanmış.

Keskin bir çatırtı ve sessizlik, düşük hızlı mermi sıkıca paketlenmiş fiber dolgu tarafından durdurulur. Uç kapağına kadar 6 feet bile gidemez.

"Bekle." Kaydı durdurmak istiyor.

Ayağa kalktı ve gürültüyü engelleyen kulaklıklarını çıkardı. Soğuk havaya geçtiğimizi duyurur ve yeni nişancıların ortaya çıkma ihtimaline karşı bir direğe kırmızı bayrak asar. Şu anda kimse silahını ateşlemeyecek.

"Lucy?" dedi. "Sen ve Marino'nun Ichabod'u menzilin aşağısına kurmanıza izin vereceğim ve büyük düşüneceğiz, başlangıç için bin metre ve gerekirse her zaman geri yürüyebiliriz. Ama bence bu herif avını uzaktan vuruyor. Tanrı'nın arazileri bize kalmışken aşağıya inin, çünkü genellikle akşam karanlığında bir sonraki *Zero Dark Thirty*'ye hazırlanan birkaç mankafa olur. O zaman aşağıya inmeye veda ederiz.

kafanı uçurmak istiyorsun." Bana dedi ki, "Bunu kaydetmedin, değil mi?"

JACK KUSTER borunun uç kapağını açıyor ve pamuk bulutuna benzeyen beyaz dolguyu çekip çıkarmaya başlıyor. Onu katlanır bir sandalyeden izliyorum, sıcak suyun altındaymışım gibi ısı bastırıyor. Haki saha kıyafetlerim tenime yapışmış gibi, kollarım kıvrılmış ve ter soğuk bir şekilde kollarımdan, göğsümden ve sırtımdan aşağı damlıyor.

Büyük bir dolgu tomarı ve mermi yeni bir kuruş gibi parlıyor, arkada hızlı yanan baruttan biraz is var ve Kuster, "Merhaba. Tam da beklediğim gibi."

Dikkatimi Marino, Lucy ve bir zamanlar bir kafaya ve bir sehpaye bağlı olan parlak bir çubuğun saplandığı ten rengi plastik bir erkek gövdesi olan mankene çeviriyorum. Buz sandığını, büyük alet çantasını ve kulaklarının üzerinde duran ısıtma koruyucularını alıyorlar. Tozlu ve kuru patika boyunca ilerlemeye başlarlar. Güneş, ufku siyah bir şekilde kesen elektrik hatlarının arkasında alçakta yanıyor, etrafta kimse yok, göremediğimiz trafiğin cızırtısı dışında her şey sessiz ve sonra Kuster elini uzatmış üzerimde duruyor.

Avucunda, sanki hiç ateşlenmemiş gibi mavi ucu da dahil olmak üzere tamamen bozulmamış büyük bir bakır mermi var. Ancak toprak ve yivler derinlemesine kazınmış.

"Antenlerinizi karıştırıyor, değil mi? Sanki gözlerinize bir oyun oynuyor gibi?" diyor.

"Evet, öyle."

Sırt çantasından bir iPad çıkarıyor, bir dakika boyunca yazıyor ve ekranda büyütülmüş bir fotoğraf beliriyor, Jamal Nari'nin göğsünün derisinin altında bulunan dört jilet keskinliğinde yaprağı olan bakır mermi. Kuster uzun bir süre ekrandaki görüntüye bakıyor ve tuzaktan çıkardığı mermiyi incelemek için 10X'lik bir loop kullanarak üzerindeki beyaz lifleri topluyor. Mermiyi bana veriyor, sıcak ve ağır bir his veriyor.

"Yakınından bile geçmiyor," diyor. "Elindeki bu mu? Kesinlikle bir-on bükümlü değil ve Rem-Tough olarak bilinen namlu tipinden bunun on bir nokta iki-beş olduğunu zaten biliyorum. Sonuç olarak, kelime oyunu yapmak istemem ama, namlu Krieger gibi bir şeyle değiştirilmediyse, aradığımız silah bir Remington 700 değil. Marino'nun Bloom'un dairesinde bulduğu mermilerden bahsetmiyorum bile. Onlar Barnes kovani değil. Raporumu yazacağım ama sizin ya da Marino'nun bu tüfekte ilgili başka sorusu yoksa, ben tatmin oldum."

Katlanır sandalyemde sessizce oturuyor, parıldayan sıcakta Lucy ve Marino'nun uzaktaki figürlerine bakıyorum. Kuster'ın bir balistik hesaplama gibi beni düşündüğünü hissediyorum.

"Bu kadar hevesli görünmemeye çalış," diyor.

"Göstermemek için daha çok çabalayacağım."

"Cesaret kırmaya izin yok. Atış poligonu kurallarına aykırıdır."

"Hissetmemeye çalıştığım şey, buraya gelip bunu yapmak için iyi bir zaman olmadığı. Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir duruşmada gerekli olacak şeyleri yapmanın bir kayıp olduğunu hissetmemeye çalışıyorum," diye cevap veriyorum ona bakmadan.

"Kim olsun yakalayacağız."

"Bizimle oyun . Tamamen manipüle ediliyoruz." "Bu kadar kaderci olduğumu bilmiyordum."

"Ayrıca biz burada silahlarla oynarken başka kimlerin öleceğini düşünmemeye çalışacağım."

"Olumsuz ve alaycı olduğunuzu bilmiyordum."

"Hangi fikirlere olabileceğini bilmiyorum."

"Benim yaptığım bir şey mi?"

"Benim için değil."

"Oyun oynamıyoruz." Remington'ı kanıt olarak etiketlenmiş siyah plastik çantanın köpük yastığına yeniden yerleştiriyor. "Ama duygularınızı anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum." Ona, bana bakan gri gözlüklerine bakıyorum. "Bu tüfeğin insanları vuran tüfek olmadığını zaten biliyordun. Sorularının cevaplarını daha sormadan önce biliyordun."

"Otopsi yapmadan önce birini neyin öldürdüğünü ne sıklıkla bilirsiniz? Rand Bloom'a ne dersiniz? Cesedini havuzdan çıkardınız ve bıçak yarasını gördünüz. Aort damarını kesen ve kalbini çıkaran şeyin yukarı doğru bir itme ve bükülme olduğunu anlamak için onu kesip açmanız mı gerekti? Belki son nefesini verirken biraz su solumuş olabilir ama askeri tarzda, kolunu yukarı doğru pompalayarak yapılan bir vuruştan sağ çıkamazdı."

"Marino'nun sizinle çok şey paylaştığını görebiliyorum ve Bloom'un otopsisini ben yapmadım.

Adil ve tarafsız olarak değerlendirilmezdi." "Onu neyin öldürdüğü konusunda haklıydın."

"Evet, ."

"Ama bu yeterince iyi değil. Bunu kanıtlamak zorundayız. Ve az önce kanıtladık. Sağlam bir dava oluşturmamıza yardım ediyorum."

"Sanırım bundan sonra kanıtlayacağınız şey, bu kurbanların yerden yüksek bir noktadan vurulmadıkları, hatta yakınından bile geçmedikleri olacak."

"Kesinlikle haklısınız. Değillerdi." Büyük ve sağlam bir başka Pelikan çantayı açarak PGF'yi çıkardı.

Geniş gövdeli, bilgisayarlı takip dürbünlü, göz korkutucu siyah bir tüfek ve onu bipoduna yerleştiriyor.

"Ve işimiz bittiğinde evcil hayvan teorinizi yeniden düşünebilirsiniz" diyor.

"Hangisi?"

"Barut o kadar hafifti ki atmış da olabilirdi. Tam olarak değil ama o şerefsizin üzerinde üç harf bulunan mermiyi bulmanızı istediğine katılıyorum. Bunu medyadan uzak tuttunuz, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Endişelendiğim Şey neyin    ? Kaç tane planlıyor?"

Yedi peniyi gözümün önüne getiriyorum ve dört tane düşünüyorum. Marino, Lucy, Benton ve ben, ama sonra düşünmüyorum. Kuster'in şarj re fişek doldurmaya başlamasını izliyorum.

"Kablosuz etkin" diyor. "Sensörler tüm çevresel verileri, hatta Coriolis etkisini, kendimizin girmesi gereken rüzgar yönü hariç her Şeyi topluyor. Hepsi bir iPad'e aktarılıyor ki bu da eğer g zc n z varsa çok işe yarıyor, ki katilimizin olmadığını varsayıyorum."

"Bizim mi? İlişki dilini kullanmayalım."

"Buradan  ıkarılacak sonuç, önemli olmayan ya da özellikle zorlayıcı bir iş olmadığı sürece bu tür pisliklerin tek başına çalışmasıdır."

Bir kutu daha açıyor ve Swarovski marka bir dürbün çıkartıyor. Sağlam bir Bogen tripoduna kuruyor.

"Böylece 60-X'te neler olup bittiğini daha iyi görebilirsin." Lucy ve Marino'yu uzaklara, alçak güneşe küçülen, uzaktaki ağaçlardan yayılan gölgelere bakıyor. "Gerçi burada silahlarla oynayarak vaktimizi boşa harcadığımızı düşündüğünün farkındayım. Tabii gerçekten böyle d ş nseydiniz, burada olmanızın imkanı yoktu, haksız mıyım?"

"Umarım  ylesindir."

"Gerçekten çok kırgınsın. Seni suçlamıyorum." "Belki de kendimi suçluyorum."

"Evet. Daha iyi bir öngörüde bulunmak için ne yapabilirdiniz? Sizi ve koruyabilecek ne gibi önleyici tedbirler d ş nebilirdiniz?" Beş katı bakır mermi ile bir şarjör daha dolduruyor. "Bu yüzden buraya gelmenizde ısrar ettim."

"Israr ettiğınızı bilmiyordum."

"Ben yaptım. Önce Morristown'da benim bölgemde iki kişi öldü. Şimdi biri senin mahallende ve sırada kim olabilir? Ben ne bildiğimi biliyorum, sen de ne bildiğini biliyorsun. Birlikte herkesten daha çok şey biliyoruz. O yüzden bana neden kızgın olduğunu söyle, ben de sana gerçekten neden kızgın olduğunu söyleyeyim."

"Çünkü yanına kâr kalıyor."

"Hayır," diyor Kuster. "Bunun nedeni onun sizden daha iyi olması ve sizin her zamanki araçlarınızın başarısız olması. Laboratuvar bilimi ancak ortaya kanıtlar kadar iyidir ve eğer kanıtlarla oynanmış ve yerleştirilmişse elinizde ne var? Elinizde bok var. Remington tüfeği gibi. Üzerinde parmak izi yok ve DNA'nın bir işe yaramayacağını öğreneceksiniz. Marino'nun bulduğu cephane de öyle, bozuk para kavanozu da öyle. Herkesin vaktini alan ve zanlıya plan yapıp pozisyon alma fırsatı veren koca bir hiç."

"Korkarım haklısınız."

"Öyle olduğumu biliyorum ve bundan sonra ne olursa olsun aynısından daha fazlası olacak."

"Tamam, dikkatimi çektin."

"Bu katilin senden bir mermi bulmanı istediği fikri? Nereden bu? İçimden bir ses sen değilsin diyor."

"Lucy bunu bir olasılık olarak öne sürdü." "O sübjektif."

"Yani onun hatalı olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, bence haklı. Aynı zamanda o kadar sıkı sarılmış ki patlamak üzere olduğunu düşünüyorum" diyor. "Bir numaralı taktiksel angajman ilkesi, net ve kararlı bir hedefiniz yoksa operasyonun kopuk ve odaksız hale gelmesidir."

Cevap vermeyeceğim. Onunla ilgili kuşkularımı, duygusal olarak işin içinde olduğunu ve dürüst davranmadığını paylaşmayacağım. Bağlantısı kopmuş ve odaklanmamış olabilir ve henüz değilse bir sonraki adım bu olacaktır.

"Size yardımcı olabilirim," diyor Kuster.

"Alabileceğim her yardımı alırım." Bakışlarını tuttum ve sonra "Teşekkürler" dedim. "Herkes hayatta birkaç yeni şey öğrenmeye dayanabilir, hatta Büyük

Şef." Bir kutu cephane daha açar. "Sana bir keskin nişancı gibi düşünmeyi öğreteceğim ve keskin nişancının ne olduğunu biliyor musun? Bir avcı ve bu avcının gözlerinden, dürbününden bakmana ve tetiği çekip birinin yere düşmeden ölmesini izlemenin bir şey olduğunu hissetmene izin vereceğim. Bunu neden yapacağım?"

Sandalyemden kalkıp geniş bir görüş alanına sahip, hafif bir dürbünden bakıyorum. Göz merceğindeki yakın mesafe odağını ayarlıyorum ve altmış büyütmede Lucy tam karşımda görünüyor. Saçlarını yüzüne doğru itiyor ve eğik ışıktaki gözlerini kısıyor. Günün o saatinde güneş gözlüğü takılamayacak kadar ve takılamayacak kadar gölgeli bir hava var. Benimkini çıkarıyorum ve sanki Kuster beni bir keskin nişancının hedefini okuması gibi okuyor. O da güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerinin ne kadar yeşil olduğuna şaşıyorum, neredeyse Lucy'ninki kadar yeşil.

"Bunu yapıyorum çünkü senin tipini tanıyorum, bu yüzden" diyor. "Eğer bu katilin ne yaptığını görür ve sezersen onu çözersin. Lucy'den çok daha açık fikirli olacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Gövdenin göğsüne yapıştırdığı gümüş koli bandından bir şerit koparıp, bir buz küpü gibi yarı saydam ve kaygan görünümlü, oval, belli belirsiz kalıplanmış bir erkek yüz hatlarına sahip balistik jelatin kafanın üstünden geçirirken dürbünle onu takip ediyorum. Bandın yapışmadığını söyleyebilirim ve sanki biri arkasına bakıyormuş gibi sürekli etrafına bakarak başka bir şerit deniyor. Jelatin erimeye başlıyor. Çürümüş tutkal gibi yapışkan hale gelmesi uzun sürmeyecek.

"Merak etme." Kuster yine beni okuyor. "Bu daha çok etki için çünkü haklısın. Ne olacağına dair oldukça iyi bir beklentim var. Ama yine jüriyi düşünüyorum. Videodaki jöle adamı çıkaracağız - aslında çıkaran ben olacağım. Kamerayı üç ayaklı bir sehpa üzerine kuracağım. Bin metreden iki atış, on futbol sahası. Biri düşük hızlı, diğeri normal. Onu tam buradan vuracağım."

Kafatasının tabanında boynunun arkasına dokunuyor.

"Ve mermilerin ne durumda olduğunu ve jelatinden çıkıp çıkmadıklarını göreceğiz" diyor. "Ichabod ancak bu kadar kötü muameleye dayanabilir. Yapacağımız diğer atışlarda, ki buna sen de dahilsin, çelik hedeflerin peşinden gideceğiz ve PGF'nin uçuş yollarını nasıl hesapladığını göreceğiz. Mesafe benim için önemli değil. Sizi hemen uyarıyorum, buna dayanarak" - iPad'deki mermi görüntüsünü gösteriyor - "yetmiş derecelik bir aşağı doğru açıya işaret ediyor gibi görünen şey nedir? Rahatsız edici sonuçları olan bir M.Ö.'den bahsediyoruz. Çözmemiz gereken sorun bu."

BC veya balistik katsayı, bir merminin havayı ne kadar iyi kestiğine dair matematiksel bir sürtünme ölçüsüdür.

"Uçuş yolunun etkileri," diye ekliyor, "Lucy helikopterinden çekim yapmamıza izin vermediği sürece muhtemelen burada simülasyonunu yapamayız. Biz

bunu bu Şeyle yapabilirdi." PGF'yi okşuyor. "Cayrostabilizatöre bile ihtiyacımız olmazdı."

"Keşke bir fikir ," diye cevap veriyorum. "Neden olmasın? Birileri yapacak."

"Marino sana başka ne söyledi?" Dürbünden uzaklaşıp doğrudan ona bakıyorum, omzunu kamburlaŐtırmıŐ, boynundaki ve çenesindeki teri siliyor.

"Birileri ona tuzak kurmaya çalışıyor olabilir. Birileri onu hapse göndermeye çalışıyor ."

"Olabilir mi?" Ani bir öfke gözümü kör etti.

BÖLÜM 41

Bankın kenarına yaslanmış, terli ellerini ceplerine sokmuş, bana bakıyor.

"Ben düşman değilim," diyor Kuster. "Ben sizin tarafınızdayım."

"Taraflar olduğunu bilmiyordum." Hissetmek istemediğim öfkemi bastırıyorum. " söyleyeyim. Lucy'nin kötü biri olduğunu düşünseydim burada bizimle birlikte olacak. Ama bu benim düşüncem değil. Federaller böyle düşünüyor ve benim işimde ne derler bilirsin. Pek çok insan yakalanır çünkü açık ve kolaydırlar. Bu onların yaptığı anlamına gelmez."

"İş alanınız?" Ruh halimin sıcaklığı fokurdamadan düşük bir kaynamaya doğru kaynamaya başladı.

İrademin gücünü hatırlıyorum. Ona odaklanıyorum. Sakin kalmalıyım.

"Askerler. Polisler. Sert darbeler okulu," diyor. "Biliyorum, sen FBI ile evli." "Sadece biriyle."

"Ve sanırım endişelenmeniz gereken kişi o değil."

"FBI sizinle temasa geçti mi?" Bunu söylediğini duymak istiyorum.

"Tabii ki. Bunu beklersiniz."

"Benton Wesley? Kocamla yeğenim hakkında konuştunuz mu?"

Kuster ellerini ceplerinden çıkarıyor, çenesinden ter damlıyor, gözleri parlak bronz tenine karşı zümrüt gibi. "Bak, burada senin bilmediğin pek çok arka plan var. Marino Bayonne'lu, ben de Trenton'da büyüdüm. Birbirimizi bir süredir tanıyoruz ve son altı ya da yedi aydır birlikte çok zaman geçiriyoruz. Muhtemelen lise aşkı Beth Eastman ile yeniden bir araya geldiğinin farkındasınızdır. Çıkmaya başladılar ve sonra kızı Edgewater Feribotu'nda arabasından inerken vurularak öldürüldü. Julie yirmi sekiz yaşındaydı. Barclays'de yeni terfi etmişti ve nişanlıydı."

"Korkunç bir şey," diye cevap veriyorum. "Tüm bu cinayetler öyle. Anlamsız ve soğukkanlı."

"Bir süredir bu katilin hepiniz hakkında kişisel bilgilere sahip olduğumu düşünüyordum ve yaklaşık bir ay önce işler hızla tırmanmaya başladı," diye devam ediyor Kuster. "Marino meseleyi başkası çözmeden önce çözmemiz gerektiğini söyledi. Bana güvendi çünkü biz arkadaşız ve yeğeninizi çocukluğundan beri tanıyor. Geçmişini biliyor ve duvardaki yazıyı görebiliyordu. Sorun, eski bir federal ajanın, Lucy Farinelli gibi çatlak bir soruşturmacının, ayrıntıları keşfedebildiği için mi yoksa o ayrıntıları yaratan kişi olduğu için mi keşfettiğini söylemektir. Çıkmaz tweetler gibi. Veri tabanınızı hacklemek gibi. Helikopteri akla getirebilecek bir yükseklikten ateş etmek gibi."

"Neden yapsın ki?"

"Hikayeyi duymuşsunuzdur. Tahmin edilebilir bir hikaye. Hayatında onu uçuruma sürükleyen stres faktörleriyle yüzleşti. Bunu daha önce de gördüm, siz de gördünüz."

"Hikaye falan yok." Üzerime bir öfke dalgası daha yayılıyor. "Birileri Lucy'yi suçluyor olabilir ama bu, işin peşini bırakacak kadar değil. Anlattıklarınızın hiçbiri incelemeye dayanmıyor."

"Ve insanlar çok daha azı için gönderildi. Yok edildiler. Geçen yıl muhtemelen olduğunuz bir dava vardı. Bir çiftçi tarlasını sürerken iskelet kalıntıları buldu ve bu kalıntıların 2010 yılında Brooklyn'de kaybolan yirmi yaşındaki bir kıza ait olduğu ortaya çıktı. Yardımcı olmaya, bilgi toplamaya ve Federallere yardımcı olmaya çalıştıkça daha da şüphelenmeye . Şimdi tek yaptığı avukatlarıyla konuşmak. İflas etti. O bir dışlanmış. Karısı onu terk etti.

İyi bir insan olmaya çalıştığı için yapmadığı bir şey yüzünden suçlanabilir.

Nasıl işlediğini görüyor musun?" "Nasıl biliyorum." Ne kadar üzgün olduğumu fark ettim. kadar öfkeliyim ki

Korkunç.

"Kötü adamı yakalamanıza yardım etmeme izin verin, ama şuradaki sandalyeye oturmanız gerekiyor." Kuster yaslandığı bankın önündeki, PGF'nin kurulu olduğu ama dolu olmadığı katlanır sandalyeye vuruyor. "Pasta kadar kolay mı? Kendin öğrenmeni istiyorum."

Olduğum yerde kalıyorum, üç ayaklı dürbünün arkasında duruyorum.

"Namlu çıkış hızı, rüzgar hızı, sıcaklık, barometrik basınç ve mermi türü. Ve bu bebekle ilgili güzel olan şey" - PGF'yi gösteriyor

- "türünüzü doğru girdiğiniz sürece sizin için hesaplama yapar.

cephane ve şu anda değişken ve minimal olan ancak glenme yolunda ilerleyen rüzgar. Perşembe sabahı Cambridge'de Jamal Nari'nin vurulduğu saatlerde rzgr kuzeyden on beş mil hızla esiyordu. şimdi rüzgar tersine döndü ve bu yüzden hava çok sıcak."

Gözetleme dürbününü hareket ettiriyorum ve yüz yarda ile bir mil arasında değişen mesafelerde gong sehpası adı verilen yerlere zincirlerle tutturulmuş yuvarlak kırmızı metal hedefleri buluyorum. Görebildiğim son banket sıcakta serap gibi dalgalanıyor ve hedef kırmızı bir noktadan başka bir şey değil. İçimde sakinleşmeye çalışıyorum. FBI Benton'ı birden fazla kez mahvetmeye yaklaştı ve şimdi de Lucy'yi mahvetmekten mutlu olacaklar. Öfke çok büyük. Hareket etmeyecek.

O benim ailem. Aileme dokunamazsın.

"Bu tetikçi açıkça ne yaptığını biliyor ve mühimmatı buna göre seçti." Kuster konuşmaya devam ediyor. "Bazı mermiler rüzgarda kayganlaşır ama bir doksanlık LRX nefret doludur. Uçucu havayı, eti, kemiği, neye çarparsa çarpsın delip geçecektir. Muazzam genişleme ve yara kanalı jöle gibi görünür."

"Ses altı yüke ne dersiniz?"

"Hiç sanmıyorum. Bu, saniyede 1200 metreden daha az hızla hareket eden bir mermi olurdu. Ama daha hafif bir yük, evet," diyor. "Bunu büyük bir mesafeye eklediğinizde hız hızla düşer. Mermi kinetik enerjisini kaybeder. Eğer doğru planlarsanız sağlam kalır ve geri kazanılır."

Balistik başlığı daha fazla bantla sabitlerken dürbünü tekrar Marino ve Lucy'ye çeviriyorum ve elik çubuğu toprağa saplamak için lastik bir tokmak kullandıklarını, ardından etrafına büyük kayalar yerleştirdiklerini görebiliyorum.

Jack Kuster'a "Ne düşünüyorsan onu söyle" dedim.

"Diyelim ki bunlardan biri namludan saniyede 2800 yerine 2400 feet hızla çıkıyor." Kutudan bir fişek çıkarıp havaya kaldırıyor. "Başka bir deyişle, biraz daha hafif bir barut şarjı. Bu da bin metrede saniyede 1150 fitten daha az bir hıza ya da 558 foot-pound'dan daha az bir enerjiye düşecektir."

"Ve neyi vurduğuna bağlı olarak çok az genişleme veya ikincil hasar olabilir."

"Eğer karkas gibi yumuşak bir şeye çarparsa," diye katılıyor. "Ya da metal veya gerçek hayatta kemik gibi sert bir hedefin aksine balistik jelatin. Jamal Nari'nin göğsünden çıkardığınız mermi tam olarak ne kadar kemiğe isabet etti?"

"Omuru ayırdı ve ardından yumuşak dokudan tünel açarak derinin altına girdi."

"Bu açıklamanın bir kısmı. Diğer kısmı ise kötü adam hangi cehennemden ateş ediyor?"

"Biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Sırt çantasından küçük beyaz bir havlu çıkarıp bana . "Ama bildiğim bir şey var ki, işimiz bittiğinde aynı şekilde düşünmeyeceksin."

"Peki bu hangi yol?"

"Bir bilim insanı gibi. Bir doktor gibi. Bir anne ya da teyze gibi. Size bir insan avcısı gibi nasıl düşüneceğinizi öğreteceğim."

"Peki bu sizin deneyimlerinize göre nasıl bir his?"

"Bunu hak etmişlerse hiçbir şey olmamış gibi geliyor" diyor.

Lucy ve Marino'nun mankeni döndürerek bize arkasını dönmesini izliyorum. Birbirleriyle konuşuyorlar, şimdi de bir katır arabasının ancak geçebileceği genişlikteki dar toprak yolda bize doğru yürüyorlar. Lucy konuşurken ve taramasına devam ederken gözleri hiç durmuyor. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Takip edildiğimizden endişeleniyor ve endişesini gerçek bilgilere dayandırıyor.

"Bu şeyi deneyecek misin, misin?" Kuster katlanır sandalyeye tekrar vuruyor. Sandalyeye doğru yürüdüm. Sandalyeye oturuyorum.

Ter yüzümden gözlerime doğru akıyor. Rahat edemiyorum. Bir cerrahın güçlü ve sabit ellerine sahip biri olarak, Heads Up Display'deki mavi X'i ortalamaya çalışırken titriyorum. Tüfek ağır, en az 20 kilo.

"Doğru hedefte olduğumu bile sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sen değilsin. Bin metrelik banket soldaki büyük banket." Kuster yakınımda duruyor, gözcüm gibi davranıyor, tüfeğin dürbünü iPad'e canlı video akışı yapıyor.

Jöle adam iki atışta yok oldu. Kuster, C2 hizasında, kafatasının tabanında, boynun arka kısmı olması gereken bölgeyi çiviledi. Bin metreden biraz daha hafif olan mermi çıkmadı, çok az hasar vardı ve mermi düşüşü neredeyse 478 inçti, bu da PGF'nin hedefin otuz dokuz fitten daha yukarısına nişan alması gerektiği anlamına geliyordu. Ağır yük mermisi jöle kafasından geçti ve mermiyi bulamadık. Muhtemelen toprağın derinliklerine gömülmüştü.

Jamal Nari'yi öldüren sağlam mermi normalden daha az barutla doldurulmuş olmalı. Eğer öyleyse Lucy haklı. . Hiç etkilenmedim.

Çünkü bunu neden yaptığı konusunda çok endişeliyim. Hem bizimle hem de değil. Dikkati her yerdeyken dikkatle odaklanıyor, gözleri sürekli hareket ediyor ve başının neredeyse fark edilmeyen dönüşlerini ve eğimlerini fark ediyorum. Çevresel görüşü, işitme duyusu yüksek alarında. Bu düşünce zihnimin karanlık bir köşesinde, sınırların dışında kalan derin bir yerde dolaşıyor. Lucy, *Copperhead*'in kim olduğunu biliyor olabilir. Belki Benton'ın da kendi şüpheleri vardır ve nedense bana söylemiyorlar.

Şimdi metale geçtik ve Kuster, Marino ve Lucy tam olarak ne olduğumu görüyorlar. Hedeften yaklaşık çeyrek mil kadar saptığımı bana bildiriyorlar. Başımı kaldırıp yüzümü ve ellerimi havluya sildikten sonra, banketler ve onların dışında boş olan kavrulmuş otlak araziye ve uzaklardaki ağaç kümelerine bakıyorum. Dürbünden tekrar bakıyorum. Namluyu sola doğru hareket ettiriyorum, çok küçük ayarlamalar yapıyorum, 750 yardalık banketteki küçük kırmızı hedefleri buluyorum ve sonra nihayet bin yard ötedeki soluk ten rengi banket, belirsiz ve dalgalı bir serap. Sanki hedefler dans ediyor.

Kötü düşünceleri ve giderek artan umutsuzluk hissini bir kenara itiyorum. Nari'yi ensesinden vuran ve göğsünün derisinin altına saplanan kurşunun yaklaşık yetmiş derecelik aşağı doğru uçuş yolunu açıklayamıyoruz. Gölgele derinleşiyor, gece hayvanları gibi her açıdan içeri sızıyor, güneş ufukta yanıyor ve için için yanan pembe bir turuncuyla altına batıyor. Lolipop gibi dizilmiş kırmızı metal hedefleri zar zor görebiliyorum ve beyaz noktayı en soldakine koyup onu işaretliyorum. Sonra fikrimi değiştiriyorum.

"Windcall." Bir saatten fazladır bu işi yaptığımızı ve havanın görülemeyecek kadar kararmasının uzun sürmeyeceğini fark ettim. "Belki rüzgâr yine yön değiştirmiştir."

Hava ısındı ve sıcaklık seksenlerin altına düşmedi. "Bence bunu yapmalısın," diye karar verdim, aklımda özellikle kimse yokken Su şişeme uzanıp sıcak bir yudum alıyorum, ateş hattında eminim asker olan üç kişiden başka kimse yok.

Yaklaşık on beş dakika önce ortaya çıktılar, yakın mesafe için ayrılmış uzak bir çelik çatılı beton rampayı seçtiler. M4'lerinin keskin vuruş sesleri sürekli parlak bir şekilde geliyor ve ara sıra onları bize bakarken yakalıyorum, iki adam, iki kadın ve silahlar hakkında şimdiye kadar düşündüğümüz her şeyi değiştirebilecek bir silah.

"Eğer bunu tecrübe etmezseniz, neler olduğunu takdir edemezsiniz." Kuster bunu defalarca söyledi. "Gerçekliği takdir edemezsiniz"

Böyle bir silah sistemi."

Yanağımı dipçiğe bastırıyorum, arka çantayı sıkıyorum ama tüfek denedikçe daha ağır geliyor. Yorgunum ve mücadele ediyorum. Ne kadar zorlarsam o kadar kötüleşecek.

"Eğer bunlardan birini kullanıyorsa, tüm işi onun için yapmıyor demektir," diye konuşuyor Marino. "Mesele de bu zaten."

"Çok iyi anladığım bir nokta," diye cevap veriyorum.

"Saatte 5 mil, sağdan sola," diyor Kuster.

Bir düğmeye basıp rüzgar hızını ve yönünü değiştiriyorum. Jiroskoplar ve ivmeölçer namli hareketini telafi edecek ve bilgisayarlı dürbün mesafe, sıcaklık, atmosferik basınç ve yüksekliği idare edecek. Beyaz noktayla tekrar mücadele ediyorum, hedefi işaretlemekte kötü bir iş çıkarıyorum.

Lucy, "Eğer beğenmezseniz temizleyin ve başka bir tane alın," diyor.

Kalp atışım bile beyaz noktayı zıplatıyor ve sonra doğru yere getirip tetik korkuluğunun yan tarafındaki düğmeye basıyorum.

"Güzel etiket." Kuster iPad'e bakıyor. "Biraz geri ."

Tekrar deniyorum.

"Biraz daha. Bankta öne doğru ilerleyin, sol kolunuzla üçgen ve rahatlamaya çalışın, gerçekten sıkışmış olun. Hayır, temizle. Tekrar dene."

Hedefi bir kez daha işaretliyorum, titriyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Hedefin ortasındaki beyaz noktayı tutuyorum ve düğmeye basıyorum.

"Çok güzel," diyor Kuster.

Artı işaretlerini hizalıyorum. Tetiğe bastığımda maviden kırmızıya dönüyorlar ama tüfek ateş etmiyor. Koşulları ve hedefin yapabileceği herhangi bir hareketi hesaplıyor. Sonra gürültülü bir çatırtı ve geri tepme omzuma çarpıyor.

"Saat beş yönünde orta kütle. İş halletmek için yeterince iyi." Kuster bana iPad'i gösteriyor. "Tebrikler, Doktor. Az önce bin metreden birini öldürdün."

BÖLÜM 42

Bir aceminin bir PGF'yi ele geçirip her seferinde hedefi tam on ikiden vurabileceği DOĞRU DEĞİLDİR. Jack Kuster, katilin sadece en son teknolojiyi edinip neredeyse imkansız hedefleri vurmayı içeren bir cinayet çılgınlığına başlamadığını dayanılmaz bir açıklıkla gösterdi.

Peşinde olduğumuz kişi deneyimli, çok yetenekli ve akıllı bir tüfek kullanıyor olabilir, benden çok daha zeki bir silah olduğuna karar verdim. Hedefi işaretlemenin *o kadar da kolay* olmadığını zor yoldan öğrendim. Tipik olarak beyaz noktayı tam olarak tutturmayı başardığımda tüfeği hareket ettirdim ve etiketi kaybettim ve sonra bir sorun var, görünüşte aşılmaz olan uçuş yolu sorunu. Birkaç saat boyunca gong sehpalara atış yaptıktan ve bakırın çeliğe çarparken çıkardığı belli belirsiz sesleri duyduktan sonra Kuster doğru olmasını istemediğim şeyi doğruladı.

Poligonun kuleleri de dahil olmak üzere hiçbir alanı Jamal Nari'nin vurulmasını simüle edecek kadar yüksek değildir. Perşembe sabahı olduğu gibi koşullarda Kuster, keskin nişancının hedeften üç yüz fit kadar yukarıda olması gerektiğini tahmin ediyor. Bu mesafeden en fazla merminin çarpma sesi duyulabilirdi. Bize göstermek için parmaklarını şıklattı.

SNAP. Sürekli duyuyorum.

Helikopteri göz ardı etmemizin "aptallık" olacağını ve bunun FBI'ın Lucy'ye karşı kullanacağı bir şey daha olduğunu söyledi. Keskin nişancı ve silah uzmanı olan Lucy, Nari'öldürüldüğü Perşembe sabahı uçuyordu ve manyetik kartımı otel odamın kilidine sokup kapıyı açarken içimde bir aciliyet hissediyorum. İçeri girdim ve çantalarımı mükemmel bir şekilde yapılmış yatağa bıraktım. Işıkları açıp masayı ve bir şişe suyu buluyorum, dizüstü bilgisayarımı fişe takıp otururken resmi mobilyaların ve çizgili döşemelerin dikkatimi dağıttığını fark ediyorum.

Cambridge'in on bir dakika önce akşam saat sekiz buçukta güncellenmiş uydu haritasını açıyorum ve Farrar Caddesi'ndeki Viktorya dönemine ait evi buluyorum.

demir lambalar parlıyor. Büyük verandayı, sütunlara zincirlenmiş bisikletleri ve bir scooter'ı, park edilmiş arabaları, bahçeyi hâlâ çevreleyen sarı şerit halindeki olay yeri bandını tanıyorum. Uzaklaşıyorum ve kuzeye, Çarşamba sabahı erken saatlerde bir kule vinç operatörünün düşerek öldüğü iddia edilen inşaat alanına doğru ilerliyorum.

Somerville'de hattın karşısında yüksek bir bina, beton, cam ve iskeleden başka bir şey yok. Bilgi almak için araştırıyorum. Yirmi katlı lüks bir apartman kompleksi, inşaatına geçen yaz başlanmış ve inşaat alanı kuş uçuşu tam altı mil ya da Nari'nin kaldırıma düştüğü yerden yaklaşık bin metre uzakta, poşetler etrafa saçılıyor.

Çoğu yüksek katlı inşaatla olduğu gibi, havadan kaldırma için bir kule vinç var, tahminimce 250 feet yüksekliğinde. Operatör kabini, kule ve pergelin dik açısına sıkışmış durumda ve yukarı çıkmanın tek yolu, özellikle de kişi pusuya düşürülmüşse birinin düşmesini engellemeyecek çelik çerçeve içinde kafeslenmiş sabit merdiveni tırmanmak. Böyle bir şeye tırmanarak, sırt çantası takarak veya temel ihtiyaçların bulunduğu bir sırt çantası taşıyarak iş gününe başlamayı hayal edemiyorum ve CFC veri tabanına girdiğimde üç gün önceki, 11 Haziran tarihli vakayı buluyorum.

Art Ruiz, kırk bir yaşında, önemli bir yükseklikten düşmede beklediğim künt kuvvet travması ve yavaşlama yaralanmalarıyla... Olay yerinde ve otopsi masasındaki fotoğraflarını inceliyor, yırtılmış sağ kulağını, açık kafatası kırıklarını, ezilmiş leğen kemiğini ve alt bacaklarını not ediyorum. Sonra ellerindeki kesikler ve yırtık tırnaklar ilgimi çekiyor. Bunlar merdivene tırmanırken kalp krizi geçiren, bilinci yerinde olmayan ve düşerek ölen biriyle uyumlu değil. Jen Garate'nin raporunu okudum ve Sil Machado'nun müfettiş olduğunu fark ettim.

İş arkadaşları tarafından 11 Haziran sabahı saat sekiz sularında fark edilen Ruiz, kule vincinin dibinde sırt üstü yatmış, kot pantolonu ve gömleği kanlı ve dağınık, bir botu ve bareti çıkarılmış, sırt çantası üzerinde ancak kayışları dirseklerine kadar inmiş ve kolları kötü bir şekilde aşınmıştı. CT taramasında her iki omzunun da çıkık olduğunu fark ettim ve yüzünün sağ tarafının ve alınının yakın çekim fotoğrafı farklı bir hikaye anlatıyor. Çok silik, pembemsi mor renkte, ayakkabı iziyle ilişkilendirdiğim paralel bir desene sahip ayrı çürük alanları gösteriyorlar. Luke Zenner'ın cep telefonunu aradım.

"Aşağı inerken tam olarak neye çarptığını bilmek zor. Davasını askıya almamın nedenlerinden biri de bu," diyor vinç operatörünün yüzündeki izleri sorduğumda. "Gördüğünüz gibi, düşerken çelik merdivenin basamaklarına ve kafesine çarptığı için ölümcül olmayan pek çok yarası var ve ayrıca damarlarında daralma, görünüşe göre asemptomatik kardiyovasküler hastalığı var. Ama bu başının dönmediği ya da bayılmadığı anlamına gelmiyor. İki yüz küsur metrelik merdiveni tırmanmak yorucu olacaktır."

"Tekmelenmiş de olabilir." Bilgisayarımda başka bir harita açıyorum, bu seferki Edgewater, New Jersey. "Eğer taksinin içinde zaten biri varsa, Ruiz tepeye ulaştığında bu kişinin tek yapması gereken kapıyı açmaktır. Kafasına hızlı ve sert bir tekme yedikten sonra metal aksamla çarpmış ve tutuşunu kaybetmiş, bu da omuzlarındaki çıkığı açıklayabilir. Sırt çantası muhtemelen defalarca takılmış ve ellerindeki yaralar, düşerken basamakları ve kafesi tutmaya çalışmış olabileceğini gösteriyor. Machado ne düşünüyor?"

"Sanırım duymadınız. Bu öğleden sonra itibariyle artık Cambridge'de çalışmıyor. Anladığım kadarıyla eyalet polisinde işe başlamış."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ama Marino daha iyi durumda ve bu hepimizin iyi olduğu anlamına geliyor.

Julie Eastman'ın öldürüldüğü yerden birkaç blok ötede inşaat halinde bir başka yüksek bina, bir başka kule vinç... Hükümet raporlarını, kamuya açıklanmış olabilecek herhangi bir şeyi araştırıyorum. Luke'a Ruiz'in bir cinayet olduğuna dair herhangi bir tartışma olup olmadığını soruyorum.

"Henüz değil," diyor.

"Peki ya inşaat alanı? Hemen varsayıyorum."

"Evet. OSHA işin içine girdiğinde ne olduğunu biliyorsunuz."

"New Jersey'de Nari'nin vurulmasıyla bağlantılı benzer bir olay yaşandı..."

"Dur bakalım. Bu silahlı saldırılar inşaatın ölümüyle mi ilgili?" "Ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdim. "Edgewater'a yakın bir inşaat alanı Julie Eastman öldürülmeden iki gün önce Ferry Landing kapatılmıştı. Görünüşe göre OSHA'ya güvenlik ihlalleri ile ilgili şikayetler yapılmış ve iş, soruşturma yapılana kadar geçici olarak durdurulmuş. Ya altı ay önce Morristown'daki silahlı cinayet? Jack Segal, restoranının arkasında arabasından inerken öldürüldü; burası kule vincin bulunduğu bir başka büyük şantiyenin üçte biri kadar uzakta."

"O site de mı?"

"Olabilirdi," diye cevap verdim. "Segal yirmi dokuz Aralık'ta öldürüldü ve tatillerde aktif olan herhangi bir inşaat alanı bilmiyorum. Belli ki iş durduğunda kule vinçleri sökmüyorlar ve birinin tırmanıp kabine girmesini engelleyecek hiçbir şey yok."

"İnsanları vurmak için."

"En iyi geyik standı, yüzlerce metre havada," diye cevap veriyorum.

"Asıl soru, böyle bir şeyi kimin düşündüğü?" "Bir süredir çok kötü şeyler yapan ve hiç korkusu olmayan biri."

Cevap veriyorum. "Başka bir deyişle eğitilmiş bir katil, hayal edilebilecek en kötü haydut."

BİR SAAT SONRA alt kattaki barda, Lucy bira içerken ben cin toniğe limon sıkıyorum.

"Hala *Copperhead*'in ... olduğuna ikna oldun mu?" diye sormaya başladım. "Aptalca bir isim," diye araya giriyor. "İlgi çekmek için bir numara." "Bu ismi seçen katil, medya değil."

"Doğru. Ölü bir tesisatçının Twitter hesabını ele geçirip bizimle dalga geçecek bir isim seçtiler."

"Bu kişi bunu nasıl yaptı?" Lucy'nin yolundan gidiyorum. Zamir kullanmaktan veya cinsiyete atıfta bulunmaktan kaçınıyorum.

"Veri madenciliğinin nasıl yapılacağını, ölüm kayıtlarına nasıl erişileceğini biliyorsanız kolay. Ve bizim de böyle düşünmeye başlamamız gerekiyor. Her şey planlı ve kasıtlı."

"Biz mi? Özellikle biz mi?" Ben soruyorum, o bir şey söylemiyor. "Bu kişinin sağlam bir mermi bulmamızı sağlamak istediği neden aklına geldi?" Jack Kuster'ın başka neler söylediğini düşünmeye devam ederken soruma geri dönüyorum.

Lucy sübjektif. O kadar gergin ki patlamak üzere. Böyle olmasının bir sebebi var. Lucy'nin her zaman bir nedeni vardır ve ben bunun ne olduğunu bulacağım.

"Bir merminin üzerine üç kazanmış ve bizim kaç kişinin daha öleceğini ve bir sonraki kurbanların biz olup olmayacağını düşünmemiz gerekiyor" diyor.

İçkimi yudumlarken ve Midtown Ekspres Treni'ntıkırtısını dinlerken *gitmem gereken dört kişi olduğunu* düşünüyorum. Beyaz tuğlalı büyük Madison Oteli,

Morristown'un tarihi bir bölgesinde, Julie Eastman'ın öldürüldüğü yerden arabayla sadece otuz-kırk dakika uzaklıkta, demiryolu raylarının yakınındadır.

Jack Segal'in vurulduğu restoran daha da yakın ve bir ay önce katil Bu otelin iş merkezi bana bir tweet gönderdi.

Copperhead'den sessiz bir *cellattan* ve altın benzeri *parçalardan* bahseden bir şiir. *Tik tak* diyen bir şiir. Sanki hastalanmak üzereymişim gibi içimde huzursuz bir kıpırtı başlıyor.

"Birkaç yüz fit yükseklikte." Lucy'nin ne diyeceğini görmek için bu konuyu açtım. "Nari'nin vurulduğu Cambridge bölgesinde bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bunu sanki cevabı zaten biliyormuşsun gibi söylüyorsun." Bana bakıyor. "Biliyor olabilirim. Belki de bu fikri senden almışımdır."

"Benden değil."

"Helikopterden, özellikle de sizin helikopterinizden başka bir açıklama istememden" diye cevap veriyorum.

"Farrar Caddesi'ndeki evin yakınındaki en yüksek bina belki dört ya da beş katlı" diyor ve ardından sözü Somerville Caddesi'nde inşa edilen ve kule vinç operatörünün öldüğü yüksek binaya getiriyor.

"Demek bunu sen de düşündün," diye cevap verdim ve ona öldürülmüş olabileceğini söyledim.

"Bu mantıklı olurdu," diyor. "Neden mantıklı olsun ki?" diye soruyorum.

"Bunu anlayan çok akıllıcaydı ve ben de katılıyorum. Mantıklı," diye tekrarlıyor.

Bar, lambri kaplı duvarları ve çıplak ahşap zeminiyle hoş bir şekilde karanlık ve en uçta bir piyano var, şu anda kimse çalmıyor. Saat neredeyse on bir ve ikimiz de kot pantolon ve polo tişörtlerle duş alıp üstümüzü değiştirdik, salatalarımızı bitirdik, sıcakta geçen saatlerin ardından içkilerimizi yudumladık. Helikopterler konusunda onunla yüzleşirken yine o tatsız çarpıntıyı hissediyorum çünkü bir başkası bunu yapacak ve belki de çoktan yaptı.

"Perşembe sabahı Nari'nin öldürüldüğü saatlerde uçuyordunuz." İçkimi yudumluyorum ve tonik suyun yatıştırıp yatıştırmayacağını görmek için mideme odaklanıyorum.

"Öldürüldükten *sonra*," diye düzeltti beni. "Norwood'dan saat on bir-o sekizde havalandım ve bu ATC kayıtlarında var. Bu tartışılmaz bir gerçek."

"Seni sorgulamıyorum, Lucy. Ama bunun açıklığa kavuşturulması gerekiyor. Ateşin kule vinçlerden yapıldığını düşünüyorum ama helikopterler hakkında konuşmalıyız."

"Devam edin, sorgulayın. Tek kişi sen olmayacaksın. Aslında değilsiniz."

"Perşembe sabahı Boston bölgesi frekanslarını ne zaman izlemeye başladınız?" Tonik suyu işe yaramıyor ve neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. "Uçuştan önce bunu rutin olarak yaparsınız. Hava durumunu kontrol edersiniz. Bölge trafiğini ve bildirimleri kontrol edersiniz." Kısa dikenli saçlı, dar siyah pantolon ve beyaz pamuklu elbise gömleği giymiş genç bir kadın olan garson bize doğru geliyor. "Yukarıda başka bir helikopter olabilir miydi..."

"Ne olabilir?" Lucy araya girer. "Katil otomatik pilota bağlayıp pencereden ağır bir silah sistemi mi ateşledi? Ya da bir suç ortağı kapıyı kapatarak uçmuş olabilir mi? Mümkün değil. Vinçleri düşünmekle akıllılık ettin. Haklı olduğunuzu garanti ederim. Mantıklı."

"Bir tane daha ister misiniz?" Garson kız bana gülümsüyor ve duygularım daha da kötüleşirken Lucy'ye ihtiyatla bakıyor.

"Yanında bir shot cin ve ekstra tonik su lütfen." Bu kötü bir fikir ve muhtemelen üst kata çıkıp yatmalıyım ama yapamam.

"Saint Pauli Kızı sende mi?" Lucy cesurca soruyor ve ben . "Evet."

Garsonun sesi gergin geliyordu.

"İşte şimdi konuşuyoruz." Lucy onun gözünü korkutuyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

"Az önce ne oldu?" Derin ve yavaş bir nefes alıp mide bulantımın geçmesini bekliyorum. "Biradan nasıl haberin oldu?"

"Gracie Smithers'ın kafasının kırıldığı yerde kayaların üzerine dizilmiş boş şişeleri mi kastediyorsunuz? Olay yerinde fotoğraflar çektiniz ve bunları veri tabanına yüklediniz. Nantucket'taki Patty Marsico olay yerinde de bir sürü fotoğraf çektiniz. Su basan bodrumdaki pencere kenarında ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Dört boş Saint Pauli kız şişesi, parmak izlerinden arındırılmış, DNA'sı çamaşır suyuyla yok edilmiş, etiketleri dışarı bakıyordu. Patty Marsico'nun ayrı yaşadığı kocasının dava açmaya çalıştığı emlak şirketinin sahibi kim biliyor musun? Gordian Knot Estates, Bob Rosado tarafından üç yıl önce kurulan şirket."

"Az önce sunucumuzun ödünü kopardın." İçkimi bitiriyorum ve kendimi ne daha kötü ne de daha iyi hissediyorum.

"Etrafta dolaşmasını istemiyorum."

"Buralarda takılmakla ilgilendiğini sanmıyorum. Bana gerçeği söylemeye başlamaya hazır mısın? Hazır olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Alnıma dokunuyorum ve sıcak basıyor.

"Her şeyi biliyorsun," diyor. "Ben

öğrenene kadar burada

oturacağız." "Yüzün neden bu

kadar kızardı?"

"Artık yalan yok," diye cevap veriyorum.

"Yalan söylemek değil. Bu zamanlamayla ilgili, bilgi paylaşmanın güvenli olduğunu hissetmemle ilgili. Şimdiye kadar güvenli değildi ve ben de bundan emin değildim."

"Neden?"

"Belki onaylamayacaksın. Belki de diğer bazı insanların inanmadığı gibi siz de bana inanmayacaksınız."

"Hangi diğer insanlar?"

"Marino. Onun ne düşündüğünü biliyorum."

"Ona bana söylemediğin ne söyledin?"

Bakışlarını tutuyorum, aklımdan geçenleri, bana güvenmek istemediği sırları okumaya çalışıyorum ve o korkmuyor. Kızgın değil. O tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey ve sonra onun kokusunu alıyorum. Hareketsiz varlığını, mükemmel bir şekilde kamufle olmuş görkemli bir hayvan gibi bakışını hissediyorum. Ve ne olduğunu biliyorum.

Şehvet.

"Janet'in ailesinden kalma mühür yüzüğü." Cinsel şehvet, kana susamışlık, ikisinin de içinde alevlendiğini hissediyorum. "Sen onu takmayı bıraktın ve Janet'in babası onu geri aldı. Tam tersi değil."

"Seninle konuşmamalı." Lucy'nin gözlerinde bir acı parıltısı yosun rengine dönüşür.

"Birkaç ay önce aniden farklı bir helikoptere bindiniz..."

"Agusta'yı daha çok seviyorum. Yirmi knot daha hızlı."

"Ve yakın zamanda yeni bir Ferrari aldınız."

"Arka koltuğa ihtiyacımız var ve bahse girerim Janet sana nedenini söyleme zahmetine girmemiştir." "Söylemedi."

"Sana söylemeli. Artık önemli değil. En azından Sock'u aldığımda arka koltukta oturmak işe yarıyor."

"Artık önemli olmayan ne?"

"Janet'a sorman gerek."

"Sana soruyorum."

"Kız kardeşi dördüncü evre pankreas kanseri."

"Çok özür dilerim. Tanrım. Çok üzgünüm. Yardım etmek için ne yapabilirim?" Natalie'yle tanıştım ve aklımdan geçenler hikâyenin geri kalanı.

Yedi yaşında bir oğlu olan bekar bir anne.

"Janet Desi'yi götüreceğine söz verdi," diyor Lucy ve ben hiç şaşırıyorum.

Elbette Janet bunu yapardı ve yapılacak doğru şey bu olmasa bile ben de biliyorum ki o istiyor Çocuklar. O değil Coy

hakkında o. Eski FBI, bir

Şu anda çevre avukatı, nazik, sakin ve mükemmel bir anne olabilir. Lucy kötü bir anne olacağından endişeleniyor. Her zaman çocuklarla başa çıkamayacağını söylerdi.

"Elbette yardım edeceğim. İhtiyacın olan her şeyi yaparım," diye tekrarlıyorum. "Bunu yapamam" diyor.

"Desi sana tapıyor."

"O harika ama hayır."

"Onun sosyal hizmetlere gitmesine izin mi vereceksin?" Bu kadar bencil ve soğuk olabileceğine inanamıyorum. "Bu asla olmayacak. Bu gerçekleşmeden önce onu alacağım ve hepiniz biliyorsunuz ki ..."

Bitirmedim. Eğer ben devreye girmeseydim ve ona taşıyıcı annelik yapmasaydım ne olacağını bilemeyeceğimi söylemeyeceğim.

"Natalie'ye birkaç ay önce teşhis kondu," diyor Lucy, gözleri bir an için yaşlarla parlıyor.

En azından bu konuda kötü hissediyor. En azından bir şeyler hissediyor.

"Lenf düğümlerine ve karaciğerine çoktan yayılmıştı." Barın etrafına bakıyor ama bana bakmıyor. "Dördüncü evre ve hepimiz en kötüsüne hazırlandık. Arabayı aldım. Elimden gelen her şeyi yaptım ve geçen ay hayır diyene kadar her şey yolundaydı. Janet'a yapamayacağımı söyledim. O yapması gerekeni yapmalı ama ben yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Hayır. Bu mümkün değil."

"Geçen ay." Aklıma geldi. "Buna neden geçen ay karar verdin?"

Lucy birasından son yudumu alır. "Ona benimle olmaması gerektiğini söyledim. Özellikle de bir çocuk varsa, ikisi de benimle olmamalı. Ama beni dinlemiyor ve ben de ona nedenini söyleyemiyorum."

"Bu yüzden yüzüğünü takmayı bıraktın. Ayrılmak istiyorsun. Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"Yine de sen ve Janet Perşembe sabahı uçuyordunuz ve evime vızıldadınız. Belli ki çok incinmişsin. Onu sevdiğini biliyorum. Ayrı kaldığınız onca yıl boyunca onu sevmekten hiç vazgeçmedin. Birbirinizi yeniden buldunuz ve şimdi bunu mu yapıyorsunuz?"

"Sorun geçmiş. Geçmişten başka bir şey değil ve bu büyük bir sorun," diyor ve ben onu tekrar hissediyorum, göremediğim devasa ve sonra o hissi, içimdeki çırpınmayı.

"Bana gerçekten ayrılmak istiyormuşsun gibi gelmiyor." Mide bulantımı bastırmaya çalışırken kendi sesimi duyuyorum ve inandırıcı ya da güçlü değil.

"Taşınması gerekiyor. Çoktan taşınmalıydı. Ona ne isterse vereceğimi söyledim ama hepimizden olabildiğince uzağa gitmesi gerekiyor." Lucy'nin yüzü taş gibidir ve sert, soğuk yüzeyinin altında dokunulamayacak kadar sıcak, erimiş ve dünyanın çekirdeği gibi akan bir arzu vardır.

"Az önce *hepimiz* dedin."

"Her şey başladığında Janet ile birlikteydim. Önce Quantico'da, sonra da Washington'da birlikte yaşıyorduk." Lucy anlamsız gibi görünen bir şey söylüyor. "Ama Janet radarda değildi ve şimdi radarda."

"Kimin radarında?"

"Janet şu anda onun üzerinde olabilir ve bu inanılmaz derecede tehlikeli, bitmesinin tek bir yolu var, daha tehlikeli olamazdı. Değer verdiğim her şeyi kaybetmemi istiyor."

"Janet senden hiçbir şey almak istemiyor."

"Onun hakkında konuşmuyorum."

"O zaman kim?" Birden ürperdim ve midem bulandı.

Ceketimi giydim. Ellerimi yüzüme bastırıyorum ve o kadar soğuklar ki tırnaklarım mosmor oluyor. Aceleyle tuvalete gitmeyi düşünüyorum. Kıpırdamadan oturuyorum ve yavaşça nefes alıyorum. Atak geçene kadar konuşmadan bekliyorum ve onu tekrar görüyorum. Hareket ettiğini görüyorum.

BÖLÜM 43

BİRA. SAINT Pauli Kızı," diyor Lucy ve büyük canavar Rocky Dağları kadar büyük.

Göz kırpmayan bakışlarını hissediyorum ve kokusu çok ekşi.

"Bunu her yerde bulamazsınız ve bu barda bunu isteyen çok fazla insan yok."

"Bunu içen birini tanıyorsun," diye cevap veriyorum, o da başını sallıyor, hava değişiyor ve koku değişiyor.

Beynimin ilkel bir kısmı bir şekilde ne olacağını bildiği için koku halüsinasyonu olduğunu bildiğim oyunsu ıslak bir koku. Ona şekil veremeyeceğim kadar tehditkâr. Onu bilinçli bir düşünce olarak yakalayamıyorum.

"On bir Mayıs gecesi, Pazar, Anneler Günü, saat on bir buçukta, tam olarak akşam dokuzda, bu garson" -Lucy odanın diğer ucuna bakıyor- "barın yanındaki masada oturan bir kadına hizmet etti." Takım elbiseli, iri yapılı bir adamın oturduğu ve viski içtiği köşedeki masayı gösteriyor. "Bu kadın iki saat boyunca dört tane Saint Pauli Kızı sipariş etti ve saat tam on bir yirmi ikide üçüncüyü sipariş kadınlar tuvaletini kullanmak için kalktı. Ama gittiği tek yer orası değildi."

"İş merkezine uğradı." Bunun nereye varacağını ve çarpıntı güçlü bir şekilde geri gelip boğazıma doğru ilerlerken kendimi direnirken hissediyorum.

"Evet," diyor Lucy ve garsonumuz bir St. Pauli Girl, benim ekstra shot'ım ve büyük bir sürahi tonik su ile dönüyor, içinde küçük gaz kabarcıkları asılı soğuk.

Onları yere bırakıyor ve oyalanmıyor.

"Başına bela açacağımı sanıyor ama değilim." Lucy birasını aldı.

"Neden başı belada olsun ki?" Cinimi erimiş buzun içine döküyorum ve bardağı sürahiden dolduruyorum.

"Çünkü biralar ücretliydi. Belki bir tanesi sorun olmazdı ama dördü birden olmazdı. Bunu yaptığını çünkü kadının onu korkuttuğunu söylüyor. Ürkütücü gözlerle *garip* bir şekilde konuşuyordu ve her birayı içmeyi bitirdikten sonra boş şişeyi çantasına koydu. Bardak kullanmamış ve masayı ve sandalyesini silmiş."

"Neden?"

"Sence neden?"

"Kimsenin DNA'sına ya da parmak izlerine ulaşmasını istemedi. Bunu size garson mu söyledi?" Cin tonik sinsice yükselen safrayı temizlemeye yardımcı oluyor. "Peki bu konuşmayı ne zaman yaptınız?"

Otele yerleştikten sonra bilgisayarım ile meşgul oldum. Luke'u ve cevap vermeyen Benton'ı aradım, duş alıp üstümü değiştirdim ve saat on beşte Lucy ile burada buluştum. Bara benden önce geldi ve ihtiyacı olan bilgileri topladı ve garsonun ondan kaçmasına şaşmamalı.

"Buradaki ve Cambridge'deki silahlı saldırılarla ilgili tüm haberleri gördü," diyor Lucy. "Benden bir şey saklamamasının akıllıca olacağını açıkça belirttim ve eğer o çenesini kapalı tutarsa ben de tutacağım. Dört bedava bira ve ona asılan Carrie bahşiş olarak yüz dolarlık bir banknot verdi ve pantolonunun önüne sıkıştırdı."

"Carrie?" Canavar çalırların arasından çıkıyor ve inanılmaz derecede gürültülü ve ne kadar yaşlı olduğunun kokusunu alıyorum. "Carrie?" Tekrarlıyorum ve Lucy ince, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Bu sefer temelli kaybediyor." Nefret ve hepsi bu değil. "İkincil hasara izin vermeyeceğim. Ne Janet, ne bir çocuk, ne de bir başkası."

Sandalyemde öne doğru eğildim ve olan biten her şey zihnimden geçerek üzerime hücum etti. Vurulmalar, tweetler, bozuk paralar, Patty Marsico, Gracie Smithers ve yelkenli, bozuk DNA profili ve görünürde yerleştirilmiş kanıt ve şimdi de bira.

"Carrie Grethen." Lucy'nin gerçekliği, ismin kendisinden daha korkutucu.

Bira. Bira. Bira, iç sesim artık sessiz değil. Tam da bu barda. Lucy Madison Otel'i seçti, beni değil ve neler olduğunu görmüyor. Eski bir virüs gibi gömülü bir veba, çözülen donmuş toprakta uyanıyor ve şehvet dolu olduğu kadar kana susamış da. Ona da bulaşacak, muhtemelen bulaştı ve hep bulaştı.

*Hey DOC,
Tik Tak...
LUCY LUCY LUCY ve biz!*

Bana gönderilen bir başka şiir de Wards Island, New York'tan, Carrie Grethen'in başka bir tesiste tutulamayacak kadar tehlikeli olduğu için kapatıldığı Kirby Adli Psikiyatri Merkezi'nin kadınlar koğuşundan. Cezai olarak deli, zihinsel olarak mahkemeye çıkamayacak kadar elverişsiz, ama bu doğru değildi. Daha fazla yanlış olamazdı. O asla deli değildi, delilikten başka bir şey değildi ve Benton'ın maksimum güvenliklikten kaçtıktan sonra ne dediğini hatırlıyorum:

Carrie Grethen insanların hayatlarını mahvetmeyi bitirmedi.

"O öldü." Sessizce ve dikkatlice söylüyorum, Lucy'nin bakışlarını üzerimde tutarken ellerim içkimi kavıyor. "Helikopterinin havada havaya ve açık kapınızdan ona bir A-R-fifteen ateşledikten sonra okyanusa çakıldığını gördük."

Beyaz bir Schweizer'dı ve Lucy'nin Jet Ranger'ıyla ya da yetenekleriyle boy ölçüşemezdi. Ama pilotu, Carrie'nin ölüm ortağı Newton Joyce, hafif makineli tüfekle ateş açıp kızaklarımızı ve gövdemizi vurduğunda yakıtımız azalmıştı. Lucy kalabalık bir sahile, dolu binaların ve işlek caddelerin üzerine düşmek istemedi. Bu yüzden yan yattı ve masum insanları yanımıza almadan ölebileceğimiz Atlantik Okyanusu'na doğru yola çıktı. Bu on üç yıl önceydi.

"Ölmedi," diyor Lucy. "Carrie ölmedi. Bunu parmak izi ya da DNA ile kanıtlayamazsınız. O dosyalar IAFIS ya da CODIS'ten asla temizlenmez ve o her şeyi biliyor, bu şekilde yakalanmayacak kadar akıllı, iz kanıt ya da balistikle de değil. FBI bilgisayar sistemini tasarlamama ve programlamama yardım eden biri ve siz bir an için bile olsa herhangi bir geleneksel yöntemin onu durdurabileceğini düşünüyor musunuz?"

Hiçbir şey onun için fazla vahşi, fazla canavarca değildi. Bir cinayet ortağı seçti, şekli bozulmuş, korkunç bir şekilde yaralanmış bir cinsel sadist. Saplantısının nesnelerini, onun için güzel olan insanları kaçırdı. Yüzlerini kesmiş. Onlarla dolu bir dondurucusu vardı.

"Carrie için adli tıp, Tinkertoys'tan başka bir şey değil. İlkel ve çocukça," diye devam ediyor Lucy ve kendini tarif ediyor olabilir.

Küçük pistonlu helikopterin bir ateş topuna dönüşerek patladığını, parçalandığını ve denize düştüğünü hayal ediyorum. Hiç kurtulan olmazdı.

Ama Carrie Grethen'i hiç görmedim. Pilotu gördüm, yaralı yüzünün bir anlık görüntüsünü. Carrie'nin diğer koltukta olduğunu varsaydım. Herkes öyle sandı. Kalıntıları asla bulunamadı, sadece Newton Joyce'un yanmış sol bacağının bir kısmı bulundu.

"QUANTICO," DIYOR. "The Board Room, Globe and Laurel, CAIN'i geliştirirken takıldığımız yerlerdi. Birlikte içtiğimiz şey buydu, en sevdiğimiz Alman birası. Bunu düşüneceğimi biliyordu. *Tik Tak... izle BÜYÜK DOKTOR.*"

Copperhead, Carrie Grethen.

"Ve Anneler Günü'nde sana gönderilen şiirde de aynı dil var," diyor Lucy. "*Saati izle Doktor. Tik tak.* Nefret ettiği hep sendin. İlişkimizi kıskanıyordu ve ondan korkmamana katlanamıyordu."

İlk karşılaşmalarımızdan birinde neredeyse yumruk yumruğa geliyorduk, ondan anında ve o kadar hoşlanmamıştım. Kuzey Virginia'daki bir alışveriş merkezindeki casus dükkanında pusuya yattığımı hatırlıyorum. Carrie elinde kahveyle içeri girdiğinde başka müşteriler olmasaydı eminim kahveyi yüzüme fırlatırdı. Gördüm. Duydum. Sanki az önce olmuş gibi, onu bir çeşmenin yanındaki boş bir banka götürüşümü ve onunla unutamayacağı bir şekilde konuşmamı.

Cazibeni benim üzerimde harcamanın bir anlamı yok çünkü ben seni çözdüm.

Lucy FBI'da staja başladığında henüz genç bir kızdı ve Quantico'nun gizli Mühendislik Araştırma Tesisi ERF'de çalışıyordu. Carrie onun akıl hocasıydı ve onu o zamandan net bir şekilde görebiliyorum, gözleri koyu maviydi ve menekşe rengine dönüşüyordu, nadir bir güzelliği vardı, ince yüz hatlarına sahipti, esmerdi ve Rand Bloom'un gri kamyonetini kullanan kişiyi hayal ediyorum.

Muhtemelen açık sarıya boyanmış kısa saçlar, büyük gözlükler ve aşağıya doğru çekilmiş bir şapka, Carrie olabilirdi ve sonra eminim öyleydi. Onunla ERF'de ilk tanıştığımda yaşını söyleyememiştım ama Lucy'den daha yaşlı, şimdi kırklı yaşlarında. Carrie kibirlidir. Kendine kusursuz bir şekilde bakardı. Yaşından daha genç görünür ve son derece formda olurdu, ikisi de, Lucy ve Carrie. Birbirlerinin iyi ve kötü diğer yarısıdırılar.

"Tamam, dinliyorum. Açık fikirli ve makul biriyim. Dikkatle dinliyorum." Sesim ne hissettiğimi anlatmaya yetmiyor. "O ölmedi."

"Bunu hep merak etmişimdir." Lucy'nin dikkati Carrie Grethen burada olabilirmiş gibi etrafımızda. "Bir seviyeye kadar bilmeliydim ki

helikopterin içinde değildi."

"O zaman kimdi?" Soruyorum ve mide bulantım tamamen geçiyor.

"Ön camdaki parıltı ve Newton Joyce bize ateş etmeye başladı," diyor Lucy. "İçinde başka kimse olmayabilirdi. Bilmiyorum. Ama Carrie değildi ve ölmedi."

"Bu uzun zaman önceydi. Neredeydi ve neden şimdi?" Bunu tartışmak istiyorum ama daha iyisini biliyorum ve odaklanmam daha keskin olamazdı.

"Bana Amerika'dan ne kadar nefret ettiğini söylerdi. Tanrı biliyor ya, FBI'dan nefret ederdi ve sadece teknoloji çalabilmek için onlar için çalışırdı." Lucy birasına olan ilgisini kaybetmiştir ve gözleri her yerededir. "Rusya'ya taşınmaktan ve askeri istihbaratla çalışmaktan bahsederdi. Putin gibi o da eski Sovyetler Birliği'nin hayranıydı ve SSCB'nin çöküşünün bir trajedi olduğunu düşünüyordu."

"Quantico'da çalışan bir Amerikalının böyle konuşmasının alışılmadık olduğunu düşünmediniz mi?" Onu suçluyormuşum gibi görünmemeye dikkat ediyorum. Garsonumuzun barın arkasından eşyalarını topladığını fark ediyorum. Hesabı getirmesini işaret ediyorum.

"Üniversitedeydim," diyor Lucy. "Çok ikna edici ve manipülatifti ve bunu kabul ediyorum. Onun gerçekten havalı olduğunu düşünmüştüm. Belki de o dönemi düşünmemiştim. Ve ben bir asiydim. Kurallardan nefret ederdim."

Bazı şeyler asla değişmez. Ben diyorum ki, "Helikopter kazasında öldüğünü varsayıdıktan sonra olanlara odaklanalım."

Sonra garson hesabı önüme bırakıp hızla uzaklaşırken sessizlik.

"Carrie hemen Rusya'ya gitmemiş olabilir." Lucy sessizce, yoğun bir şekilde konuşmaya devam ediyor. "Ama en azından son on yıldır ve muhtemelen daha uzun süredir oradaydı, kapüşon takan ve kamuflajlarında tanımlayıcı hiçbir işaret bulunmayan uzman nişancılarıyla ünlü bir Rus istihbarat servisinin parçasıydı. Geçen sonbaharın başlarına kadar Carrie Kiev'deydi."

"Nasıl olur da...?"

"Kredi kartı dolandırıcılığı ile ilgili sorun yaşamaya başladığınızda sunucumuzun ele geçirildiğinden şüphelenmeye başladım," diyor Lucy. "İhlal bankanız aracılığıyla gerçekleşti. Özellikle bir bilgisayar korsanı, web sitelerini ve İnternet işlemlerini güvence altına almak için yaygın olarak kullanılan OpenSSL şifreleme yazılımındaki Heartbleed Hatasından yararlandı."

"İnternette alışveriş yapmak gibi."

"Bryce," diyor. "Mart ayında yeni bir dizüstü bilgisayar almak için kişisel banka kartını kullanması ve Carrie'nin şifresini ele geçirmesiyle başladı. İlk başta kim olduğunu bilmiyordum. Ama sofistike biri olduğunu biliyordum."

"Peki ya kartımda devam eden sahte harcamalar?" Büyük miktarlarda değillerdi, olabilecekleri kadar da değillerdi ve bunu tuhaf buldum.

"Yem," diyor. "Carrie, Bryce'ın şifresini değiştirip değiştirmediğimi görmek istedi ve değiştirmediğim sürece CFC güvenliğinin ihlal edildiğinin farkında olmadığımı varsaydı. Fiziksel kartınızı kullandığınızı ve birilerinin dolandırıcılık yapmak için bu şekilde bilgi aldığını açıkça önermeye devam ettim. Bunu Bryce'a e-postalarda söyledim. Benton'a da söyledim."

"Çünkü onları görmesini istedin. Çünkü onun nasıl düşündüğünü biliyorsun."

"Her iki şekilde de çalışır."

"Bir zamanlar senin öğretmeninin olan biri," diyorum.

"Onu izlediğimi fark etmemesi için çok dikkatli olmak zorundaydım, sunucumuza her onu takip ediyordum."

"Ve sen de devam etmesine izin verdin. Bugüne kadar Bryce'ın şifresini değiştirmedin."

"Yapamazdım. Bunu kimin yaptığını anlayacak olsaydım yapamazdım." "Ama bunu daha önce de biliyordun Lucy."

"Onu takip etmek zorundaydım ve çok geçmeden Carrie'nin e-postalarında, her şeyindeydim" diyor ve ben ona inanmıyorum.

O takıntılı. Sadece Carrie'nin onunla nasıl oynayacağını bildiği bir oyuna bağımlı.

"Ve o bizim her şeyimizin içindeydi." Lucy'nin görmediği bir şeye dikkat çekiyorum. "Sosyal Güvenlik numaralarını, sosyal medya hesaplarını, kişisel eşyaları adresleri içerebilecek son derece gizli belgelere erişebiliyordu, bu da bir ölümden sonra ortaya çıkıp kişinin artık ihtiyaç duymayacağı bir şeyi çalmasını kolaylaştıracaktı, örneğin bir plaka veya Twitter hesabı gibi."

Parçalar böyle birbirine uyuyor. Ölen birinin ele geçirilen hesabından aldığım tweetler, Julie Eastman'ın öldürülmesinden bir gün önce Edgewater Feribot İskelesi'nde görülen ve şimdi muhtemelen Marblehead Neck'teki bir marinateda bulunan bir kamyonadaki başka bir ölen kişinin çalınan etiketi. Massachusetts'le bağlantısı olan ölü insanlardan çalınan şeyler.

"Onun sunucumuza girmesine nasıl izin verebildiniz? Neden onun bilgi sızdırma riskini göze alıyorsunuz ki?" Bu anlaşılmaz bir felaket olurdu,

beni kapatmaya yetecek kadar.

"Bryce sunucumuzdaki herhangi bir şeyi değiştirmesine izin verecek düzeyde kullanıcı ayrıcalıklarına sahip değil" diyor. "Belirli verileri görüntüleyebilir ama değiştiremez ya da silemez ve sunucumuzu yedekli tutuyorum. Güvende olduğumuzdan emin oldum."

"DNA profiliniz değiştirildi. Bu sadece görüntüleme ayrıcalıklarından daha fazlasını gerektiriyordu."

"Carrie şu anda kilitli ve veri tabanını eski haline getirdim." "Böylece büyük ölçüde yıkıcı olabilecek bir yol buldu. Bu Görünüşe göre siber savaşıma kendinizi o kadar kaptırmışsınız ki onu hafife almışsınız."

Lucy gözlerime bakıyor. Cevap vermiyor çünkü veremiyor.

"Peki tüm bunlar başladığında o neredeydi?" diye sordum. "Karşılıklı casusluk.

Bulut bilişimdeki elim sende oyunu onu arka kapımızdan içeri soktu."

"Geçen sonbahara kadar Kiev'deydi."

"Bunca yıl sonra onu harekete geçiren neydi?" Tekrar ediyorum.

"Ayrılma zamanının geldiğini, Yanukoviç'in Kiev'den ve Ukrayna'dan kaçacağını ve o kaçtığında yanında olmak istemeyeceğini biliyordu. Carrie böyle yapar. O anda ağı hangi tarafı ona uygunsa o tarafa oynuyor. Güçlü erkeklerle ittifak kuruyor. Güçlü ataerkiller, güçlü avcılar, güçlü politikacılar."

"Kongre Üyesi Rosado gibi mi?" Ben soruyorum.

"Kara para aklama, uyuşturucu," diyor. "Rusya'dan yüz milyonlarca doları çoğunlukla emlak yoluyla akıyor. Carrie onunla ABD'de bağlantı kurmadı. Üç yıl önce orada bağlantı kurdu. Rosado'nun içinde tam bir kriz yöneticisi var. İnterneti manipüle etme ve sorunları halletme, ne gerekiyorsa yapma konusunda muazzam bir yeteneği olan biri ama aynı kusura sahip. Bağımsız değil. O bir parazit. Hep öyleydi. Zayıf ve sonunda kendi kurallarını çiğniyor."

Lucy'nin küçümsemeleri ne olursa olsun, kulağa övünüyormuş gibi geliyor. Sanki yeniden etkilenmiş gibi.

"Sanırım adını değiştirdi." Şüphelendiğim şeyin görünür işaretleri için Lucy'nin yüzünü inceliyorum.

"Artık kimse onu aramıyor ve da. Ama bir sürü takma adı var ve hepsini Benton'a verdim."

"O zaman farkında."

"Şimdi öyle."

"Bilemem. Bunları ilk defa duyuyorum ve böyle bir şey olmamalı."

"Jamal Nari ve Gracie Smithers'ı öldürmeden önce Julie Eastman ve Jack Segal'i öldüren tetikçinin o olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti," diye açıklıyor Lucy. "Sonra Anneler Günü'nde bir tweet attın ve ben de izini bu otele kadar sürdüm."

TICK TOCK DOC. Carrie Grethen'in on üç yıl önce Kirby'den bana postaladığı şiirdeki dilin aynısı.

"Troy Rosado, Gracie Smithers'ı pencereden gizlice kaçtıktan sonra Marblehead Neck'teki aile evine götürdü." Lucy bana dürüstçe anlatmadığı detayları vermeye devam ediyor. "Kredi kartından tahsil ettiği bir araba hizmetini kullanarak onu aldı. Carrie'nin sildiği e-postalarda var ama bildiğiniz gibi hiçbir şey gerçekten kaybolmaz."

"Ve o da bunu biliyor, değil mi? Carrie de senin bildiğin her şeyi biliyor."

"Gracie, Troy'un aslında ne kadar küçük bir pislik olduğunu bilmiyordu, ta ki ıssız malikanede onunla yalnız kaldığında işler kontrolden çıkana kadar ve sonra Carrie her zaman yaptığı gibi devreye girene kadar." Lucy çok hareketli ve kesin olarak bilemeyeceği detaylardan çok emin.

"Gracie'yi öldürdü. Sonra Rand Bloom'u öldürdü ve Joe Henderson'ı kaçırdı." Carrie her zaman olduğu gibi bir canavar, ancak şimdi çok daha kötü olduğuna ve Lucy'nin ona karşı her zamankinden daha savunmasız olduğuna karar veriyorum.

"Bilddiğiniz gibi yelkenli çalındı," diyor. "Bilmiyordum,"

diye cevap verdiğimde aklıma başka bir şey geliyor.

Lucy, "Carrie'nin izi ve Gracie de konuşmaz," deyince soru iyice büyür.

"Neden buradayız? Gerçekten neden?" Ben soruyorum. "Onu burada bulmayı mı?"

"Neden burada olsun ki?"

"Çünkü biz . Çünkü siz . Onu görmek istiyorsun."

Lucy hesabı alıp parayla kapatıyor ve ben de sandalyemi geri itiyorum.

"Ne yaptığını görmüyor musun...?" Sormaya başlıyorum ama gözlerini barın üzerindeki televizyona dikmiş, öylece bakıyor.

"Tanrım," diyor. "Buna inanıyor musun?"

Haber muhabirinin ne dediğini duyamıyorum, ancak tanıdığım bir fonun önünde şık beyaz bir süper yatın havadan çekilmiş görüntülerini görüyorum

Güney Florida sahil şeridi gibi. Ardından Bob Rosado'nun Oval Ofis'te, Gül Bahçesi'nde, Washington'daki kongre masasında ve West Palm Beach'teki malikanesinin yükselen demir kapılarında kısa görüntüleri. Çok parlak el yapımı takım elbiseler ve şatafatlı altın saatler giyen, kel ve iri yapılı, kendini beğenmiş bir adam.

Kongre Üyesi Bob Rosado hayatını kaybetti, ekranın alt kısmında yavaşça ilerliyor. Öğleden sonra Fort Lauderdale'de ailesiyle birlikte tüplü dalış yapıyordu. Yetkililer ölüm nedenini açıklamadı ancak bir kaynak olası bir ekipman arızasını öne sürdü.

BÖLÜM 44

Odamda yatağa oturup Benton'ı tekrar arıyorum. Ev telefonumuza cevap vermiyor ve cep telefonu da doğrudan telesekretere düşüyor. Bir e-posta yazıyorum ve vazgeçiyorum.

Lucy, Carrie'nin CFC sunucusuna girişinin engellendiğini iddia ediyor ama elimden bir şey gelmiyor. Şu anda hiçbir şeye güvenmiyorum. Sadece *beni arayın lütfen* yazan bir e-posta gönderiyorum ve sonra IP'nin bu otele geri döneceğinden endişeleniyorum. Ama Carrie burada olduğumuzu zaten biliyor olabilir. Bu konuda e-posta alışverişi yapıldı. Sonra Benton'a mesaj attım ama cevap gelmedi. Sonunda onu aradığımda Marino belli ki gürültülü bir bardaydı ve Jack Kuster ile birlikte olduğundan şüpheleniyorum.

"Haberleri gördün mü?" diye sordum.

"Ben de seni arayacaktım. Saat altı civarında oldu ve biz bunu gece yarısı mı duyuyoruz? Garip değil mi?"

"Kim olduğunu düşünürsek, hayır garip değil. Ama ölümü çok tesadüfi."

"Kalp krizi geçirmiş olabilir." Marino pek iyi durumda değil. "Dalgıç ölümlerinin başlıca nedeni bu."

Bu doğru değil ama tartışmayacağım.

Bir başkasına "Bana bir tane daha vur" diyor. "Özür dilerim." Tekrar bana döndü. "Burada bizimle olmalısın. Karaoke yapıyorlar ve ödülü beş yüz dolara kadar çıkıyor."

"Umarım şarkı söylemeyeceksin."

"Beni duşta hiç duymadın." Adam sarhoş. "Başka bir teori mi? Tankı. Yanlışlıkla çok yüksek miktarda oksijenle doldurulmuş olabilir, ki bu da yanıcıdır."

"Temelsiz teoriler değersizdir. Teorilerden bıktım. Onlardan bıktım, Marino."

"Sadece söylüyorum."

"Benton'a ulaşamıyorum."

"Onunla konuşmadım."

Neden yapasın ki demeye başladım. Marino Benton'a katlanamıyor ve ben kendimi yalnız hissediyorum. "Sesin üzgün geliyor. Şimdi otele dönmemi mi istiyorsun?" diyor.

gürültünün üstünde.

"Bunun çok tesadüfi olduğunu düşünmüyor musun?" Tekrar ediyorum.

"Ne?" Sesi çok yüksekti ve ben de telefonumun sesini kısıtım. "Rosado şimdi mi ölüyor? Diğer her şeyin ışığında mı? Muhtemelen iyi durumdaydı. oğlu gibi tutuklanmaya doğru gidiyor."

"Bilmiyorum..."

"Ben biliyorum."

"Onun gibi biri mi? Onun gibi politikacılar kurşun geçirmezdir ve garip zamanlamalar olur, belki de şiirsel adalettir," diyor ve daha sessiz olan dışarıda yürüdüğünü söyleyebiliyorum. "Sesin pek iyi gelmiyor."

"Ben iyiyim."

"Sanki kızmışsın gibi. Ne kadar uzun bir gündü, beynimiz ." Lucy'nin ona Carrie'den bahsedip bahsetmediğini sordum.

"Kahretsin." Bir süre durakladıktan sonra kaba ve sabırsız bir şekilde, "Evet, siz ikiniz bara gitmeden önce onunla konuştum. Bir garsonla falan konuşacağını söyledi ve oradan devam etti ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu yüzde yüz yeni bir şey değil. Daha önce de Carrie'nin kafasının içinde olduğunu düşündüren söylentiler duymuştum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Korkarım öyle."

"Dün gibi hatırlıyorum. Bunun için doğru kelimeyi bulamıyorum. Sengali gibi hipnotik bir şey."

Svengali ama onu düzeltmedim.

"Evet, bu bağımlılık yapan şey. Bu insanlar derinizin o kadar derinlerine işliyor ki onları çıkaramıyorsunuz. Doris gibi."

"Beth Eastman için üzgünüm." Bunu ona henüz söylemedim. "Birlikte olduğum ilk kız. Her bir kızın yüzüne bakmak inanılmaz.

Şimdi başka. Keşke yapmasaydım diyorum ve gerçek şu ki geri dönüşü yok. Mezuniyet balosuna katıldığı zamanları hatırlıyorum, bilirsin işte, balo falan," diye söyleniyor Marino. "Lucy'nin Carrie'yle ilgili söyledikleri nereden bakarsanız bakın çok saçma doktor, bence bir psikiyatriste görünmeli ve iyi bir avukat tutsa iyi olur."

Cevap bir süre sessiz kaldı.

Sonra da "Ona inandığını, lanet bir hayaletin peşinden gitmemiz gerektiğini düşündüğünü söylemiyorsun değil mi?" diyor.

"Carrie Grethen'in öldüğüne dair fiziksel bir kanıt yok," diye cevap veriyorum. "Sadece koşullar ve son on yıl ya da daha uzun süredir başka bir ülkede yaşıyorsa pekâlâ açıklanabilecek uzun bir sessizlik var."

"Lucy'nin ihtiyacı olan şey bir psikiyatrist ve bir avukat, Doktor. Bulabileceğinin en iyisi. Lanet olası FBI'nın onu araştırdığını biliyorum. Bir takım elbise beni arayıp sorular sordu ama ona bir bok vermedim."

Bir çakmak sesi duyuyorum.

"Evde çok şey oluyor ve belki de doğru düşünemiyor," diyor Marino, fiili ağabey, Lucy'ye nasıl ateş edileceğini, kamyonetinin nasıl sürüleceğini ve motosiklete nasıl binileceğini öğretirken ona nasıl hoşgörülü olunacağını öğreten fiili amca. "Janet'in yeğeniyle olan şeyleri biliyorsun. Onun için bir oda ayarladılar bile ve Lucy çocuk istemiyor. Dürüst olalım. Muhtemelen bu işi beceremez."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Benden önce biliyordu ve sigara içtiğini duydum. Ona güvende olmasını ve bütün gece ayakta kalmamasını söylüyorum. Yatağın kenarına oturup telefonuma bakıyorum, ta ki görüşüm açılana kadar ve gördüğüm şey FBI saha ofislerini atış alanlarından ayıran karanlık yol ve sonra bir açıklık, sık ağaçların altında barbeküler ve piknik masaları. Rüzgâr nemli ve yaz gibi kokuyor. Rüzgâr yaprakların arasından geçerken yağmur sesi gibi geliyor ve sesleri bana doğru sürükleniyor. Bir kibritin çakılma sesini duyuyorum.

Karanlıkta yaklaştıkça ne konuştuklarını duyamıyorum ve yanan bir sigara elden ele dolaşırken parlıyor. Lucy daha çocuk denecek yaştayken FBI Akademisi'ndeydi ve sesi yaralı ve özlem doluydu. Carrie'ninki yatıştırıcı ve komuta ediciydi, sigaralarını paylaşıyorlardı ve o zaman anladım.

Neden sen olmak zorundaydın? Neden sen olmak zorundaydın!

Ne hissettiğimi ve bunu söylediğimde neler olduğunu hatırlıyorum.

Geçen gece seni piknik alanında gördüm. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi normal bir sohbet sırasında konuyu açtım.

Şimdi de beni gözetliyorsun. Lucy sanki benden nefret ediyormuş gibi söyledi. *Vaazlarını boşa harcama.*

Yargılamıyorum. Anlamama yardım et.

Büyümesine yardım ettiğim çocuk gitmişti. Lucy'yi tanımıyordum ve neyi yanlış yaptığım konusunda acı çekiyordum. Bunun olması için, bu kadar zarar verici ve tehlikeli bir şeyi seçmesi için ne yapmıştım?

Bana hiçbir şey yapamazsın, dedi ve kastettiğim bu değildi.

Demek istediğim, bu sözleri şimdi ona söylüyor olsaydım da aynı şeyi söylemek isterdim. İlk katı gıda tadı zehir olmamalıydı ve bunca yıl ve hissettiklerim Carrie Grethen'i yeryüzünden kolayca silebilirdim. Onu ölü, gerçekten ölü ve unutulmuş yapabilseydim bu kadar az umursayacak olmam beni dehşete düşürüyor. Belki de birinden bu kadar nefret ettiğim için utanmalıyım ama bu insan doğasının bir gerçeği. İnsanlar birbirlerine benzemediklerinden daha çok benzerler.

"RAHATSIZ ETTİĞİM İÇİN ÖZÜR DILERİM. Ben Doktor Scarpetta." Benton'ın saha ofisi hatta.

"Size nasıl yardımcı olabilirim,
hanımefendi?" "Kocamı
arıyorum."

"Kocanız kim hanımefendi?" Gece yarısı vardiyasında masada çalışan genç bir ajan, her zamanki tahta tavrıyla ona bir sığır çomağıyla dokunmak istememe neden oluyor.

"Ben Doktor Scarpetta. Benton Wesley'in karısıyım."

"Senin için ne yapabilirim?" diyor ve öfkem donmuş gibi daha soğuk, daha sert yanıyor.

"Ona ulaşmaya çalışıyorum. Bu önemli ve lütfen hanımefendi demeyi bırakın." "Bilgi vermeye iznim yok..."

"Ben adli başıyım. Ben onun karısıyım ve acilen ona ulaşmalıyım."

"Mesaj bırakmayı denediniz mi?"

"Hayır. Bunu düşünemeyecek kadar
aptalım."

"Alınma niyetim yok hanımefendi. Mesajı ileteceğim. Sanırım şu anda bağlı."

"İnanıyor musun?" Ona bağırmmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bir dahaki gelişinde aradığınızı bildiğinden emin olacağım."

"Nereden arayacak?"

"Üzgünüm ama..."

Telefonu yüzüne kapattım ve telefonumu yatağın üzerine fırlattım. Minibara gidip kapıyı açıyorum. Bir cin daha buluyorum ama geri koyuyorum. Bir şişe su alıp ışıkları kapatıyorum. Her şeyin korkunç bir rüya gibi geçmesini bekliyorum ama geçmiyor.

BÖLÜM 45

Bir lamba ve uzaktaki silah seslerini hayal ediyorum. Patlayıcı bir ses ya da keskin bir çatırtı değil, daha çok çıplak ellerimle kırdığım çiğ bir havucun, bir kereviz sapının, bir yeşil biberin donuk çıtırtısı gibi. Mutfağımı hayal ediyorum ve evde olmadığımı hatırlıyorum.

Kötü bir gece uykusundan sonra telefonumun alarmını kapattım. Carrie Grethen kuduz bir hayvan gibi zihnimde bir ileri bir geri gidip gelirken her saat uyanık, spekülasyon yapıyor, sorunları çözmeye çalışıyor, Lucy için endişeleniyor . Gözlerini ve bakışlarıyla beni nasıl delip geçtiğini gördüm. Bana zarar vermek istediğini biliyordum. Ölmemi istediğini biliyordum. Yatakta doğruldum.

Yumuşak ışık antika mobilyaları, fildişi gölgeli kesme cam armatürleri, krem rengi damask duvar kağıdını aydınlatıyor. Nerede olduğumu hatırlıyorum. Madison Oteli. Dördüncü katta, avluya bakan köşe bir oda ve dikkatim çiçekli perdelerin arasında bir boşluk buluyor, tamamen karanlık görünüyor. Sabırsızlandığımı hissediyorum ve farkındalığım bir çentik atıyor.

Çabalarım rağmen perdeler, önlerine bir sandalye koyup ağır kumaş panelleri birbirine iterek cama sabitledikten sonra bile tamamen kapalı kalmadı. Bir noktada sürünerek açıldılar ve boşluktaki siyah boşluğa bakarken Nietzsche'nin söylediklerini hatırladım: *Sen uçuruma baktığında, o da sana bakar.* Ayaklarımı yere indiriyorum ve sandalyeyi yeniden düzenliyorum.

Karanlıktan korkmuyorum ama ışıklar kapalıyken dizüstü bilgisayarımda kitap okurken veya çalışırken ya da daha kötüsü uyurken birinin beni gözetlemesini kolaylaştırmaya niyetim yok. Tek gereken yüksek çözünürlüklü bir gece görüş dürbünü ve sonra Carrie orada. Onun kaçınılmaz varlığını hissediyorum. Onu görmek için dönüyorum ve o dolanıyor. Ne tarafa bakarsam bakayım, güneş yüzümdeyken uzun bir gölge gibi arkamda.

Yırtıcılar izler. Gözleriyle başlar.

Benton bu sözleri filigranlı bir kırtasiye kağıdına sepya mürekkeple kaleme almış, *BW* harfleri abartısız bir yazıyla kazınmış, adres, telefon numarası ya da kişisel bilgiler yok. Yirmi yıldan uzun bir süre önce, başka biriyle evliyken bana yazdığı ilk mektup hâlâ bende. Onu özlediğim için kendimi boşlukta hissediyorum ama en azından güvende, saat üçte bana mesaj atıyor. Arayacağını söylemek için. Henüz aramadı. Haberleri izlemek için kumandayı televizyona doğrulttum.

Olağan ekonomik sıkıntılar, yerel suçlar ve felaketler. Küçük bir uçak kazası, dört ölü. Bir yangın, iki kişi dumandan zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. Spiker Bob Rosado ile ilgili gelişmeleri aktarmaya başladığında çantalarımı dolaptan çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum.

"... Cesedi dün gece Broward County Adli Tıp Kurumu'na nakledildi ancak Kongre üyesinin dün geç saatlerde yatında tüplü dalış yaparken ölümüne neyin sebep olmuş olabileceği konusunda hala bir ayrıntı yok," diye bildiriyor. "Sue Lander'a gidelim ve bakalım bizim için ne söyleyecek. Sue mu? Günaydın."

Adli tabibin ofisinin karanlık arka otoparkı ortaya çıkıyor. Beyaz sahne araçları ve palmye ağaçları sodyum buharlı ışıkların parıltısında zar zor görülebiliyor ve Sue adlı muhabir bir mikrofon tutuyor, yüzünde boş bir ifade, sonra yayında olduğunun farkına varıyor.

"Günaydın" diyor.

"Sue? Bu erken saatte Güney Florida'da neler oluyor? Herhangi bir gelişme var mı?"

"Gecenin büyük bir bölümünde burada oldukça kalabalık bir medya vardı ama şimdi ne kadar sessiz olduğunu görebilirsiniz. Bildiğimiz tek şey Doktor Raine'in yaklaşık iki saat önce bu otoparktan çıktığı ve geri dönmediği."

Daha fazla görüntü, bu kez düz çatılı tek katlı alçı kompleksin silueti, cumbalı kapı gürültüyle açılıyor ve beyaz bir SUV dışarı çıkarken gürleyen bir motor sesi, farlar ebegümece çalıları üzerinde parlıyor. Bir grup muhabir ve omuzlara monte edilmiş ışıklı kameralar ileri atılıyor ve sürücü penceresinden Abe Raine'in yüzü kararlı görünüyor. Kimseye bakmıyor ve bu ona göre değil. Genç, enerjik, Notre Dame'ın eski oyun kurucusu, gazetecilerle ya da başka biriyle yüzleşmekten kaçacak türden biri değil.

"Doktor Raine?"

"Doktor Raine!"

"Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz..."

"Kongre üyesi Rosado'yu neyin öldürdüğünü biliyor musunuz?" "Cinayet şüphesi var mı?"

Cevapları, baş adli tabip otoparktan yavaşça geçerken yakut kırmızısı arka lambalar, yapay bir gölün boşluğunu geçtikten sonra kayboluyor ve Morristown haber masasına geri dönüyoruz.

"Yani bütün gece orada mıydı, Sue? Bu biraz sıra dışı değil mi?"

"Daha önce de belirttiğim gibi iki saat öncesine kadar binanın içindeydi," diyor sesi kamera dışında. "Ve ofisi tarafından yapılan en son açıklama otopsinin bugün tamamlanacağını doğruluyor."

Bitti mi? Sanırım. Bunu söylemenin garip bir yolu. Uyurken giydiğim bol pamuklu önlükleri çıkarıyorum ve daha çok esnemek ve esnek kalmak olan yoga anlayışım için getirdiğim kıyafetleri buluyorum. Benim deyimimle kişisel zamanım. Odamda tek başıma yapıyorum. Spandex şort, kolsuz bir üst ve sütyen.

"O zaman kesinlikle henüz yapılmadı. Belki de özel testler için bekliyorlardır?" diye soran spiker, sebebin bu olamayacağını söylüyor.

Raine'i tanıdığım kadarıyla, böylesine yüksek profilli bir ölümden otopsiyi hemen yapmayacağını kabul etmiyorum ve kesinlikle gecikmenin isteyebileceği herhangi bir testle ilgisi yok. Ne kadar uzun süre beklerse medya tarafından kadar çok kuşatılacak ve söylentiler daha da artacaktır.

-Zaten olan da bu.

Yetki alanının ona ait olduğunu ve muhtemelen artık olmadığını varsayarsak.

Dün gece geç saatlerde haberler ilk çıktığında duymaya başladığım aynı şüpheyi tekrar gözden geçiriyorum, ancak şimdi bir kesinlik, bir kaçınılmazlık hissediyorum. Raine'in ofisine kapanmış telefonda düzenlemeler yaptığını, stratejileri tartıştığını, talimatlar ve emirler aldığını hayal ediyorum. Bahse girerim davayı sıcak bir patates gibi elden çıkarmıştır ve bunu yapması için en az bir iyi nedeni vardır.

Florida'nın Güneşli Yasası, fotoğraflar, raporlar ve tıbbi bir soruşturmayla ilgili belgelenmiş diğer bilgiler de dahil olmak üzere eyalet hükümetinin kayıtlarını halka açık hale getirmektedir. Raine mutlak takdir yetkisi istiyorsa bunu sağlamanın bir yolu var. Tek yapması gereken Silahlı Kuvvetler Adli Tıp Kurumu (AFME) ve FBI'dan yardım talep etmektir. Rosado'nun federal hükümet görevlisi olduğunu ve bu nedenle Florida'nın sorunu olmadığını meşru bir şekilde iddia edebilir.

Beni arayabilirdi ama uygun protokol doğrudan patronum John Briggs'e gitmekti ve her ikisinin de diğer rahatsız edici faktörler hakkında bir fikri olduğundan şüpheleniyorum. Rosado aniden öldü.

Ciddi suçlarla kamuoyunda lekelenmesine belki de sadece saatler ya da günler kalmıştı. Gracie Smithers cinayeti ve oğlu Troy'un bu cinayetdeki rolü, Rosado'nun gayrimenkulleriyle bağlantılı öldürülmüş bir sigorta müfettişi ve elbette kara para aklama olasılığı ve bir kriz yöneticisi, Carrie Grethen adında ölmemiş bir psikopat.

Gordion düğümü, çözülmesi imkansız bir düğüm ve Büyük İskender sorunu kılıcıyla keserek, başka bir deyişle hile yaparak çözdü. Bir şirket için kışkırtıcı bir isim ve bunu kimin bulduğunu merak ediyorum ve sonra yine aklıma geliyor. Bu onun tasarlayacağı türden şifreli bir isim, işine geldiğinde ya da onun durumunda canı istediğinde şiddet kullanmayı ima eden bir isim.

Yalnız çalışmıyor.

Lucy'nin deyimiyle *Clydes*'ları. Carrie'nin her zaman bir ölüm ortağı olmuştur. Temple Gault. Newton Joyce. Muhtemelen başkaları da olmuştur ve en yenisi Troy Rosado olabilir ve bu da düşüncelerimi tekrar yeğenime döndürüyor. Carrie ile Quantico'da birlikte çalıştıklarında ve Lucy'nin ne iddia ettiği umurunda değil, bitmeyen bir ilişkiye başladıklarında Troy ile aynı yaşta bir gençti.

Dizüstü bilgisayarımın yatağımın kenarında otururken Rosado'nun ölümüyle ilgili başka neler bulabileceğimi görmek için internete giriyorum ve en kapsamlı haber *New York Times*'da. Zaten haberlerde yer almayan çok az şey var, isimlerinin kullanılmasına izin vermeyen polis ve ilk müdahale ekiplerinden birkaç ek ayrıntı.

Elli iki yaşındaki kongre üyesi, 1980'lerde batmış bir Alman yük gemisi olan ve şu anda kıyıda ancak bir mil açıktaki doksan fit suda yapay bir resif olan *Mercedes*'e dalış yaparken akşam saat altı sularında öldü. Gemi enkazına günün geç saatlerinde dalmayı tercih etmişti çünkü hem mahremiyet hem de kendi güvenliği açısından diğer dalgıçların ya da teknelerinin etrafta olmasını istemiyordu.

İç Güvenlik sınır ve deniz güvenliği alt komitesinin başkanı olarak uyuşturucu kartelleri ve organize suçlar için potansiyel bir hedefti ve Lucy'nin söyledikleri doğruysa, onu yakalamak isteyebilecek herkesten daha büyük bir hırsızdı. Günün ilk dalışında, okumaya devam ediyorum, dalış platformundan inip okyanusa doğru dev adımlarını atarken görülmüş. Yüzdürme kontrol cihazı ve şişirilmiş BCD yeleği ile yüzeyde yüzerken tankının arızalandığı anlaşıldı. Ani bir basınçlı gaz salınımı "birkaç yüksek patlama sesi" çıkarmış ve onu havaya savurmuştur.

Neden birkaç tane?

Sunucu kadın yerel hava durumunu anlatmaya başlayıp New Jersey'de bugün hava sıcaklığının rekor kıracağı uyarısında bulunurken bunu düşünüyorum.

Patlama sesleri, birden fazla mı?

Televizyonu kapatıp bir açıklama aradım, başka bir şey bulamadım, sadece teoriler ve çılgın spekülasyonlar. Boynu kırılmıştı. Bir O-ring gevşemiş ya da arızalanmıştı. Birisi regülatörünün ilk kademesini kurcalamıştı. Çapa halatına bir bomba bağlanmıştı. Bir köpekbalığı onu yakaladı. Ekipmanı mafya tarafından sabote edildi. Belki de karısı gitmesini istemiştir. Yerde egzersiz yapmamaya karar verdim. Yatağa oturdum ve düşündüm. Telefonumun çalmasını bekliyorum çünkü çalacağından eminim.

General Briggs erken kalkar. Genellikle saat dörtte kalkar. Başka bir yerde, örneğin Florida'da değilse, birkaç yıl önce uzun aylar süren radyolojik eğitimimi geçirdiğim Dover Hava Kuvvetleri Üssü liman morgundaki ofisinde olması gerekirdi. Odada volta atarak birkaç dakika daha bekliyorum ve ofisinden cevap gelmiyor. Cep telefonunu deniyorum ama şansım yaver gitmiyor. Belki hâlâ evdedir ve ben de o numarayı girmişimdir.

Telefon üç kez çalıyor, sonra "Alo?"

"Ruthie?"

"Evet?" Karısının sesi zar zor uyanmış ve irkilmiş geliyor. "Aman Tanrım. Kay? O iyi mi?"

"Olmaması için bir sebep var mı?"

"O zaman onunla birlikte değilsin." Sesi ağlamaktan tıkanmış ve üzgün geliyor.

"Hayır. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Seni uyandırdım. Onunla Florida'daki Rosado davası hakkında konuşmayı umuyordum."

"Onunla birlikte olabileceğini düşünmüştüm." Sesi titrek ve depresif. "Hayır, New Jersey'deyim," diye cevap veriyorum.

"Anlıyorum. John aşağıda ve tam olarak ne oldu? Bilmiyorum ama çok stresli olduğunu söyleyebilirim. Dün gece telefonu alır almaz bir yarasa gibi kapıdan dışarı fırladı."

"Kongre üyesi hakkında mı?"

"Dün gece yediden birkaç dakika önce."

O sırada ve Benton telefonuna cevap vermiyordu.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi CIA'den ne kadar nefret etse de, onu taciz etmek en sevdikleri eğlence gibi görünüyor. Casusluk yapmak, en son

Bilgi sızdırmakla suçlanıyor," diyor ve ben onun bu kadar paranoyak olduğunu bilmiyordum.

Aslında sesi neredeyse histerik geliyor.

"Ve ne diyorum biliyor musun? John mu diyorum? Senin ne farkın var? Sırlar, yalanlar ve Leavenworth'a kapatılma tehditleriyle dolu bir hayat. Şurada. Biri telefonumuzu dinliyorsa umurumda değil. Haftaya elli yaşına giriyorum ve... Hayat kısa ve bunu sana söylememe gerek yok. Onunla konuşacak mısın?"

"Tam olarak ne hakkında?"

"Kan basıncı ve kolesterolü tavan yapmış durumda. Raynaud sendromu var ve beta-bloker ilacını değiştirmek zorunda kaldı çünkü kalp atışları o kadar yavaş ki neredeyse bayılacaktı. Dalış yapmaması gerekiyordu! Özellikle yapmaması söylenmişti!"

"Dalış yapmayı mı planlıyor?"

"Teçhizatını aldı, ne düşünüyorsun? Ve bu kesinlikle doktorunun emirlerine aykırı ama onun nasıl bilirsiniz. Gördüğü her şey, insanları öldüren her şey onun başına asla gelmeyeceğine inanıyor!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Gitmeden önce bu konuda büyük bir kavga ettik. Lütfen ona izin verme. Kocamı kaybetmek istemiyorum."

BÖLÜM 46

Sandalyeyi sürgülü uzaklaştırarak balkona çıkıyorum, çıplak ayaklarımın altındaki beton sıcak ve kuru.

Briggs'in ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum ve tüplü dalış şu anda söz değil, özellikle de yorucu su altı araştırmaları söz konusuysa. Hard-boiled Army korkusuzdur. Yenilmez olduğunu düşünüyor. Yaşlanmaktan hiç hoşlanmaz ve son derece gururludur. Dikkatli olmazsa kendini öldürür. Onu alt etmem gerekecek.

Telefonumdaki hava durumu uygulamasını kontrol ederken durgun hava üzerime çöküyor. Sabahın beşinde hava şimdiden seksen altı derece, öğleden sonra fırtına beklenen yetmiş üç derece olan Güney Florida'dan daha sıcak. Trafik sesi, şiddetli bir sörf ya da rüzgâr gibi sürekli bir telaş. Bir elektrik hattı uğulduyor. Dalış gerekiyorsa bir şeylerin kurtarılması gerekiyor ve ben bunun ne olduğunu merak ediyorum.

Dört kat aşağıdaki sıcak karanlıkta turkuaz kadar mavi ışıklandırılmış yüzme havuzuna bakıyorum. Akide şekeri çubukları gibi kıvrılmış kırmızı şemsiyeleri ve piyano tuşları gibi dizilmiş beyaz şezlongları zar zor seçebiliyorum. Oturma odasının serinliğine dönüyorum ve Fort Lauderdale uçuşlarını kontrol ediyorum. Newark'tan iki buçuk saat içinde aktarmasız bir Virgin America uçuşu var.

Üzerinde çalışacağım ama Lucy'ye henüz söylemeyeceğim. Benimle gelmeye çalışacak ama gelemeyecek. Özel uçak çağırmakta ısrar edecek ve ben buna izin vermeyeceğim. Her ne oluyorsa bu onu ilgilendirmemeli çünkü zaten ilgilendiriyor. Carrie Grethen. Lucy'nin hala duyguları var, eski güçlü duyguları. Aşk, nefret, şehvet, öldürücü bir tiksinti, ne ise sadece kendisi için değil herkes için ölümcül. Espresso makinesine bir kapsül yerleştiriyorum. Dün geceki konuşmamızı tekrar ederken, gözlerindeki bakışı ve algıladıklarımı hatırlayarak enjektör deliklerinden pompalanan sıcak suyun sesini dinliyorum. Kokusunu alıyorum

Ben uçak rezervasyonumu yaparken Brezilya'nın kalın karışımı ağızlıktan cam bardağa akıyor.

Yola çıktıktan sonra Lucy'ye ne yaptığımı söyleyeceğim. O ve Marino'nun eve gitmesi gerek. Bu işin dışında kalmalılar. Tayt şortumu ve üstümü bırakıp üzerime bir kargo pantolon ve polo tişört geçiriyorum. Duş almayı atlıyorum. Makyaj yapmakla uğraşmıyorum. Ne yapacağımı biliyorum ve espressoyu elime alıyorum, siyah ve üstünde taba rengi bir köpük var.

Benton'ı tekrar aramak üzereydim ki o beni aradı. Nerede ve neden olduğu konusunda haklıyım. Rosado öldürüldü. Vurulmuş. Briggs gece yarısı geldi ve otopsiyi yaptı. *Henüz bitmemesinin* nedeni, biyolojik kanıtların dalış alanından, denizin dibinden henüz çıkarılmamış olması.

"Tüfek elimizde," diye açıklamaya devam ediyor Benton. "Yattaydı. Namlu ağzı frenli bir PGF 300 Win Mag ve mücevher gibi parlatılmış Barnes birdoksan taneli som bakır mermilerle dolu."

"İçlerinde oyulmuş olan var mı?" "Hayır."

"Tumbler'ı buldun mu? Silah ustalığının ve elle doldurmanın nerede yapıldığını buldunuz mu?"

"Henüz değil ama tüfek Elaine Rosado'ya ait. Üzerinde parmak izi yoktu. DNA için örnek alındıktan sonra üzerine kimyasal bir reaktif püskürtüldü ve kalıntı Aziz Elmo'nun ateşi gibi yandı."

"Çamaşır suyu. Birisi onu silmiş ve DNA'nın yok edildiğinden emin olmuş."

Benton, "Görünüşe göre Bayan Rosado bunu kocası için almış," diyor. "Yilda birkaç kez Tanzanya, Karadağ, Kamboçya gibi yerlerde büyük avlar yapmış ve görünüşe göre kimse tüfeğin West Palm'daki evlerindeki kilitli silah dolabında fark etmemiş."

"Lucy sana Carrie hakkında ne söyledi?" Koltuğun koluna oturdum. "Dün gece seni terk ettikten sonra telefonda konuştuk. Görünüşe göre Carrie Troy'la iş birliği içinde ve bu klasik. Bu onun çok iyi yaptığı bir şey. Erkek baskın olduğunu düşünüyor ve daha fazla yanılamazdı," diyor Benton.

"Marino buna inanmıyor."

"Buna inanmak istemiyor," diyor Benton. "Geri dönmeme izin verin. Tüfeğin dün sabah Troy babasının G-Five uçağıyla eve dönerken West Palm Beach'e taşındığından şüpheleniyorum. Vurulmadan önce bir noktada

Polis dün gece yatı aradığında yatta buldu."

"Peki ya kullanılmış fişek kovanları? Polis onları buldu mu?"

"Hayır. Dergi kayıp ve Carrie'nin onu denize attığını tahmin ediyorum. Rosados onu Sasha Sarin olarak tanıyor, geçen yıl Ukrayna'da çalınan bir pasaport ve diğer belgelerdeki isim. Troy dün buraya uçtuğunda uçakta bu isimde ikinci bir yolcu daha vardı."

"Kongre Üyesi Rosado işe aldığı kriz yöneticisinin gerçek kimliğini biliyor muydu?"

"Eminim değildir," diyor Benton. "Akli başında hiç kimse Carrie Grethen'i işe almaz."

"SARİN" DİYE TEKRAR EDİYORUM VE fırsatını bulduğunda, ölümcül bir sinir gaziyla aynı adı taşıyan bir kişiyi son derece eğlenceli bulmuş olmalı.

Benton, "Pilotlar onu çekici, kırk yaşlarında, zayıf, açık sarı saçlı ve büyük çerçeveli gözlüklü biri olarak tarif ettiler," diyor. "Dün sabah Troy'la birlikte jete bindiğinde bir gitar kutusu taşıyordu. Jamal Nari'de de aynı tip gitar vardı ve hatırlayacağınız gibi onun evinde de bir kılıf kaybolmuştu. Üç gitar ama sadece iki kılıf."

"Gitar kutusu mu?" Şaşırdım.

"Carrie'nin tüfeği bunun içinde taşıdığından şüpheleniyorum. Eğer parçalara ayrılmış olsaydı, uçağa kendi taşıdığı RainSong gitar kılıfı tam olarak sığardı. Pilotlardan biri müzisyen olduğu için bunu fark etmiş ve Carrie'nin onu boş bir koltuğa bağladığını ve indikten sonra taşıdığını söylemiş. Ona dokunmalarına izin vermemiş."

"Nari'nin evindeydi, gitarlarını paketinden çıkarıp standlarına mı yerleştirdi? Sonra da kutulardan birini mi çaldı?"

"Evet."

"Ne zaman? Vurulduktan sonra değil. Zaman olmazdı," diye karar verdim. "İşlerini halletmek için dışarı çıkmadan önce gitarlarını topladıysa, o ve karısı dışarıdayken Carrie onların dairesine girmiş olmalı."

"Kilitler ve alarm kodları onun için hiçbir zaman sorun olmadı. Yapmak üzere olduğu şeyin fantezisiyle heyecanlanarak apartmanda dolaşmaktan zevk alırdı. Bir sonraki kurbanının önemseydiği bir şeyi çaldı, bir hatırayı, onun bir sembolünü önceden aldı. Adam eve döndüğünde ve

İçeride alışveriş yaparken gitarlarının yerlerine geri döndüğünü fark eder ve bunun nasıl olduğunu merak ederdi. Muhtemelen en son düşündüğü şeylerden biri de bu olmuştur."

Benton tüm bunları sanki tartışılmazmış gibi aktarıyor. Sanki yıllarca remisyona girmiş ve şimdi geri dönmüş kronik bir hastalıktan bahsediyormuş gibi tarafsız ve gerçeklerinden emin konuşuyor. Hastalığın ilerleyişini ve her semptomunu tahmin edebiliyor ve ben Florida'ya gitmek için can atıyorum. Anlattıklarını gözümde canlandırdıkça endişelerim tavan yapıyor ve Carrie'nin Rand Bloom'u öldürmeye olup olmadığını merak ediyorum. Rosado'ların evinde ne işi vardı? Onunla buluşuyor muydu ve birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Bloom, Adalet Bakanlığı'ndaki eski kariyerinde kongre üyesine yönelik suçlamaların düşürülmesini sağlamıştı. Rosado'nun Bloom'da sadık bir müttefiki ve koruyucusu vardı. Ama o bir sorumluluk, bir sorun haline gelmiş olabilir. Tüm bunların doğru olduğunu varsayarsak, uyuşturucu ve kara para aklama olaylarını biliyor olmalıydı. Belki Bloom çok fazla şey biliyordu. Belki Carrie artık onunla bir şey yapmak istemiyordu. Ya da daha büyük olasılıkla kalbine bir bıçak sapladığında sadece havasındaydı ve Benton da böyle düşünüyor.

"Planlamış olsa da olmasa da onu öldürmek istedi," diyor. "Ve sonra Dedektif Henderson ortaya çıktığında onu öldürmek istemedi. Onu kaçırmak ve terörize etmek daha eğlenceliydi ve bize iyi olabileceğini hatırlatıyor çünkü zihninde öyle. Birini böyle motive eden şeyin çıkarla pek ilgisi yoktur. Bazıları senaryodur. Bazıları değil. Ama bir son oyunu, bir hedefi var. Lucy. Carrie Lucy için geri döndü."

"Ne yapmak için?" Düşüncesi bile o kadar öfkeliendirici ki konuşmak için elimden gelen tek şey bu. "Bu lanet sürtüğümüz tam olarak ne istiyor?"

"Hayallerinde onların tekrar bir araya geleceğini düşünebilir." "Lucy büyük tehlike altında."

"Hepimiz öyleyiz. Belki ondan daha fazla, açıkçası. Carrie ona ulaşmak istiyor ve biz ona engel oluyoruz. Aslında biz ona zarar vermek için kullanabileceği silahlarız."

"Rosado öldürüldüğünde Carrie yatta mıydı?" "Öyle olmalı."

Benton vurulma olayından sonrasını anlatmaya devam ederken ben de kozmetik çantamı toplamak için banyoya giriyorum. O kadar çok panik ve kaos vardı ki Troy'un gittiği ve büyük olasılıkla Carrie'nin de onunla birlikte olduğu hemen fark edilmedi.

Bir gece çantasının fermuarını çekerken Benton, "Yatın sert şişirilebilir bir botu var, yirmi metrelik bir RIB, o da gitmiş," diyor. "Tahminlere göre

kapalı. Ateş edildiği sırada mürettebat kaptan köşkünde ve ana mutfakta bulunmaktaydı ve yatın o bölümünü özellikle gözetlemedikleri sürece en üst güvertede kimseyi görmüş olamazlar. Helikopter pistindeki pozisyonu, tetikçiyi suyun otuz altı metre yukarısına ve Rosado'nun öldürüldüğü yerden yaklaşık altmış metre uzağa yerleştirirdi."

"Çok büyük bir yat olmalı."

"Yüz yetmiş feet."

"Neden helikopter pisti? Ateşin oradan açıldığını düşündüren nedir?"

"Tüfek orada bulundu. Havacılık ekipmanlarının, can yeleklerinin, ekstra kulaklıkların ve bunun gibi şeylerin saklandığı güverte ambarında. Size az önce morgdaki CT görüntülerini ve karısının çektiği video klibini gönderdim. Kocasının dalışını filme çekiyordu. Sadece iki dakika kadar. Kötü bir şey olduğunu anlayınca kamerayı kapatmış."

Biz konuşurken bakıyorum, boş okyanus fırfırlı bir lacivert, sarı bir şamandıra üzerinde kırmızı bir dalış bayrağı dalgayla birlikte hareket ediyor ve arka planda başka bir kavunu kesmekten bahseden sesler duyuyorum. Bir kadın -Elaine Rosado olduğunu tahmin ediyorum- ekipten birine kavunun yeterince soğuk olmadığını ve bir martini daha istediğini söylüyor. Kamerayı kocasına doğrultuyor, kayıt önce sallantılı sonra daha sabit.

Görüntüsünü yüksek çözünürlükte görüyorum, seyrek siyah saçları kel kafasına yapışmış, ağır çenesi ve çenesi bronzlaşmış ve inatçı. Dalış maskesinin kehribar rengi lensleri doğrudan kameraya bakarken, yüzdürme gücünden memnun kadar BCD'nin güç şişiricisini tutuyor. Sert bir rüzgar var ve regülatör ağzında.

"İyi misin tatlım?" diye sesleniyor karısı. "Zor görünüyor. Belki de içeri gelip bir içki içmelisin!" Kadın gülüyor.

Her iki eldivenli eliyle başının üzerinde bir daire oluşturarak iyi olduğuna dair evrensel dalış sinyali verir. Her şey yolunda ve yüzeyde yüzüyor, demirleme halatını indirmeyi bekliyor. Duraklat tuşuna basıyorum.

"Kiminle dalıyordu?" Ben sordum.

"Dalış ustası önce etrafının temiz olduğundan emin olmak için aşağı inmiş ve başka dalgıçların, özellikle de zıpkınla balık avlayanların olmadığından emin olmuştu. Bildiğiniz gibi Florida'da zıpkınla balık avlarken tüplü dalış ekipmanı kullanmak yasaldır ve hem ciddi yaralanmaların hem de ölümlerin yaşandığı bazı kazalar olmuştur. Daha geçen gün o bölgede vurulan biri vardı."

"Keşif yapmak için 90 fit uzun bir yol," diye cevap verdim. "Rosado'nun yüzeyde en az on dakika beklemesi gerekecek ve bu da uzun bir süre, özellikle de ağzında regülatör varken. On dakika içinde çok fazla hava emecektir."

Bana öyle geliyor ki dalış ustası onun yakınında olmak istememiş olabilir. Belki de cinayete karışmıştır. Bunu Benton'a öneriyorum.

"Buna dair hiçbir kanıt yok ve ben de öyle düşünmüyorum," diyor. "Görünüşe göre, başka kimsenin dalmadığından ve her şeyin güvenli görüldüğünden, görüş mesafesinin yeterli olduğundan vs. emin olmak için önce bir bölgeyi kontrol etmek onun için S-O-P'tu. Yatta tam zamanlı çalışan Avustralyalı bir adam, bir gün önce tankları doldurmuş, tüm teçhizatı kontrol etmiş."

"Rosado'nun tankında ne kadar hava vardı?"

"Otuz üç yüz PSI ile başladı." "Peki ne zaman öldü?"

"Bilmiyoruz ve birkaç dakika içinde nedenini göreceksiniz."

Videoya devam ediyorum ve Rosado tek başına yüzüyor. Bileğindeki dalış bilgisayarına bakıyor. Başı hafifçe öne ve sağa doğru sallanıyor ve sonra yüzüstü suya düşüyor. Az önce vurulmuş. Jack Kuster'ın test atışlarına bin metreden başlamakla ilgili söylediklerini hatırlarken geri çekilip o kısmı tekrar tekrar izliyorum. Eğer çok uzaksa, her zaman "yürüyerek girebilirdik." Keskin nişancı terminolojisi.

Bir atıcı bir hedefi vurmaya çalışırken birden fazla kez ateş edebilir, DOPE'u yeniden hesaplar, her atış daha yakına iner ve ben su sıçramasını ararım. Rosado'nun etrafındaki dalgalı dalgaları, koyu mavi suyun yükselip alçalmasını, maskesi takılı, regülatörü ağzında, beklerken, başını arkaya yaslayıp etrafına bakarken yumuşak bir şekilde yükselip alçalmasını inceliyorum.

Orada. Küçük bir sıçrama, küçük bir balığın yüzeye çıkması gibi. Geri çekilip tekrar oynuyorum, sanki biri taş atmış gibi bir sıçrama. Rosado'dan yaklaşık bir metre ötede bir sıçrama daha görüyorum, bu seferki daha yakın ve o bunu hissediyor gibi. Sola döndü ve anında yüzüstü yere düştü. Üç saniye sonra iki patlama sesi duyuldu.

Sudan tamamen çıkarıldı ve gevşek bir kurbağa gibi havada döndü ve ben bunu bir süre inceledim, yakınlıktırdım, vücudu basınçlı gaz patlamasıyla itilirken parlak mavilikteki kan püskürmesini tespit ettim. Regülatör ağzından çıkmış, maskesi ve BCD'si yırtılmadan önce piruet yaparken hortumları etrafa savruluyor. Suyu batır, kafasının bir tarafı göçmüştür.

"Bob? Aman Tanrım! Bob! Bob! Ne oluyor!" diye bağıyor karısı ve sonra görüntü yok, ses yok ve başka bir dosya açıyorum, bu seferki Broward County Adli Tıp Ofisi'nden bir CT taraması.

Giriş yarası kafatasının arkasında, lambdoidal sütürün hemen sağında, küçük teğetsel bir deliktir. Bakırdan yapılmış açık uçlu mermi çarpmanın etkisiyle genişlemiş, dört yaprağı oksipital, temporal ve frontal lobları vızıldayarak geçerken yıkıcı hasara yol açmıştır. Mermi, dişlerin çoğu ve kafatasının bir kısmı gibi kayıp olan alt çenenin sol tarafından çıkmıştır.

Benton'a, "Uçuş yolu sağdan sola doğru aşağı doğru," diyorum. "En az dört atış gerekiyordu. Video klibini tekrar oynatıp yakından bakarsanız, Rosado vurulana kadar tetikçinin mermileri yaklaştırdığını görebilirsiniz. Sonra iki hızlı atış daha tankı vurmuş. Bu diğer vakalara benzemiyor. Rosado'nun hareketli bir hedef olduğunu, yoğun dalgada sallandığını kabul ediyorum ama aynı gibi görünmüyor. Öyle olduğuna inanmıyorum."

"Troy," diyor Benton. "PGF ya da genel olarak ateşli silahlar konusunda deneyimli ya da yetenekli olmayan biri."

"Bir atış poligonu," diye karar verdim. "Sadece 60 metrede neredeyse bütün bir dergi."

"Tüplü tankın çıkarılmasının kasıtlı olduğundan, izleyenleri dehşete düşürmek ve kurbanla alay etmek ve onu aşağılamak için tasarlandığından şüpheleniyorum. Carrie onu havaya kaldırıp havada dönerken izlemeyi eğlenceli bulurdu. Muhtemelen Troy'a bunu yapmasını o söylemiştir."

"Ateş edenin o olduğunu sanmıyorum. O mesafeden ve takip dürbünüyle ne yaptığını bilmeyen, dün benden bile daha kötü durumda olan biriydi. Neden onu öldürsün ki?"

"Neden herhangi birini öldürdün?"

"Dalış yapacak mısınız?" O zaman ben sorarım.

"Bir dizi şeyi arayacağız. Maskesini, BCD'sini ve tankını, tüfeğin şarjörünü ve fişek kovanlarını. Deniz biriminin Moose Botu hava aydınlanır aydınlanmaz bizi almaya gelecek."

"Çıkarken her şeyi aldın mı?" Dalış malzemeleri çantalarımızı, bavullarımızı Perşembe sabahı erkenden bıraktığımız ön kapının önünde hayal ediyorum.

"Burada, dairede bırakırız diye düşünmüştüm. Ben de seninkini aldım. Neden?"

"Benimkini de tekneye al."

"Hayır, Kay."

"John'un dalmasına izin veremezsin. En son muayenesinde ona temiz raporu verilmedi Benton. Hem de hiç. Ona bir şey olmasını istemiyoruz ve kanıt toplamaya yardımcı olurken talihsiz bir olay yaşarsa bu davanın daha da karmaşık hale gelmesini istemiyoruz."

"Onu durdurmada iyi şanslar."

"Onu arayacağım ama senin de ona söylemen gerekiyor. Yapılması gerekenleri ben halledebilirim."

"Buraya gelmene gerek yok. Gelmeni istemiyorum." "Dişler ve kemikler aşağıda bir yerde."

"Ben bakabilirim," diyor Benton. "gerek yok." "Biyolojik kanıtlar benim yetki alanımda."

"Şimdi bana emir mi veriyorsun?"

"Evet."

"Gerçekten bir şey bulabileceğinizi düşünüyor musunuz? Tanrım, neredeyse yüz metre aşağıda..."

"Deneyeceğim," diye cevap veriyorum. "Ben havaalanına gidiyorum. Öğleden sonra görüşürüz."

BÖLÜM 47

ÖĞLEDEN SONRA İKİ.

FORT LAUDERDALE

GÜMÜŞ SAÇLARI alnına dökülmüş, kuru ve dağınık. Hafifçe güneş yanığı var ve dalış maskesinin cildinde bıraktığı iz solmuş.

Moose Boat'un kamarasına girip çantalarımı bıraktığımda ve Benton'a bir merhaba öpücüğü verdiğimde saatlerdir sudan çıkmamıştı. Dudakları denizden tuzlu. Arkasında, Fort Lauderdale sahilinden neredeyse bir mil açıkta nerede olduğumuzu gösteren bir GPS çizici de dahil olmak üzere elektronik ekran var. Pilot koltuğunda oturuyor, ikiz motorlar kapalı ve tekne hafifçe sallanıyor. Suyun usulca şırıldadığını duyuyorum.

"Herkes gerçekten rahatsızlık vermişim gibi hissediyorum." Fiberglas zeminde çantamı açıyorum. "Ama bu kadar çabuk biteceğini hiç düşünmemiştim."

"Öyle olmamız iyi bir şey değil."

"Biliyorum."

"Ama teknemiz var. Sen her zaman beklemeye değersin. Bir kez daha deneyeceğiz." Benton uzaklara bakıyor ve canının sıkın olduğu belli.

Siyah dalış tulumu beline kadar inmiş. Kollarını etrafından bağlamış, yüzeyde kaldığı süre boyunca her zaman yaptığı şeyi yapıyor ve bu uzun bir süre oldu. Dışarıda pruvada iki polis dalgıç su içiyor ve meyve yiyor. Şu ana kadar hiçbir şey bulamadıklarını zaten biliyorum, tek bir lanet şey bile ve bunun açıklanamaz olmasa da beklenmedik olduğunu da biliyorum.

"Kırk kiloluk bir tank nasıl kaybolur?" Bir banka oturdum ve dalgıç kıyafetimi, dalış çoraplarımı ve paletlerimi çıkardım.

"Dipteki tonlarca paslanmış demirden bahsediyorsun." Kargo pantolonumu ve gömleğimi çıkarışımı izliyor.

Altında spandex yoga kıyafetleri var. Havaalanından doğruca buraya geldim. Etrafı biraz daha karıştırdım ve maskemi buldum.

"Metal dedektörüyle yaklaşılamayacağımız açık. Görüş mesafesi belki 30 metre. Ama sana katılıyorum. Üçümüz sabahı dairesel bir arama yaparak geçirdik, enkazdan dışarı doğru taramalar yaptık, merkez noktayı değiştirdik ve herhangi bir şeyin olmasını beklediğim yerin çok ötesine geçene kadar tekrar başladık."

"Her şeyin üzerini örtmüş olabilecek çok fazla alüvyon ve kum var." Arkama uzanıp uzun şeridi tutuyorum, ıslak elbisemin fermuarını çekiyorum ve ardından çoraplarımı giyiyorum. "Peki ya sonar?"

"Yan taramada her türlü saçmalığı bulduk ama aradığımız hiçbir şey yok." Kollarını tekrar dalgıç kıyafetinin kollarının içine sokuyor. "Bu sabah sekiz civarında buraya geldik ve öğlen pes ettik. Birinin daha önce, hatta dün gece buraya gelmiş olabileceği aklıma geldi."

"Hava karardıktan sonra arama mı?" Polis dalgıçlar geri dönmeye hazırlanırken şüpheyi söylüyorum.

"Doğru ekipmanla tabii ki. Mükemmel bir dünyada hemen bir dalış ekibi gönderilirdi ama çok fazla kargaşa ve karışıklık vardı. Briggs ve ben ortaya çıkana kadar kimsenin aklına gelmezdi. İşte buradayız. Ya da en azından ben buradayım." Benton'ın gözleri bana gülümsüyor. "Her ne söylediyse onu korkutup Delaware'e geri döndürmüşsün."

"Korkmamıştı. Ancak ona, fiziksel uygunluk standartlarını karşılamadığı halde yüksek profilli bir vakada su altında arama ve kurtarma yapmasının Pentagon'un hoşuna gitmeyeceğini hatırlattım. Hatta ordudaki doktorunun kalp pili taktırmadığı sürece dalmayı aklından bile emrettiğini itiraf etti."

İki polis dalgıcı dalış platformundan dev adımlarla inerken Benton'ı kabinden dışarı kadar takip ediyorum, içlerinden biri şansının yaver gitmesi ve Rosado'nun kayıp BDU'sunu ve suyla dolmuş olabilecek delikli tankı bulması ihtimaline karşı elinde bir kaldırma çantası tutuyor. Oldukça ağır ve akıntıyla yer değiştirmiş ihtimali daha düşük olurdu ve ben de maskeme buğu çözücü sıkıyorum. Teknenin yan tarafına sıkıştırılmış dolu bir tankın üzerindeki kontrol etiketlerini kontrol ediyorum ve valf kapağını çıkarıp hızlı bir hava tıslaması çıkarıyorum.

"Kulağa oldukça umutsuz geliyor ama denediğimi söylemeliyim." BCD kayışımı tankın etrafına doluyor ve sıkıca kenetliyorum. "Her zamanki gibi endişelenmeliyiz"

ve bazı rüya takımının kayıp kafatası parçaları, çene kemiği ve dişlere odaklanması ve bunların bulunmasının olayların yorumunu nasıl değiştireceği hakkında."

"Bu tam bir saçmalık." Benton maskesini temiz su dolu bir bidonun içinde çalkalıyor. "Maalesef öyle değil. Eğer bir savunma avukatı , tam olarak sor." Yeleğimin üst kısmını tüplü tankın üst kenarıyla hizalıyorum ve sonra bankın üzerine oturuyorum. "Soru mesafe olacak. İşlerini bitirdiklerinde jüri, atışın yattan yapılmış olabileceğinden şüphe duyacak, bunun yerine çok uzaktaki başka bir tekneden, muhtemelen kıyıdaki yüksek bir binanın tepesinden bir keskin nişancı olduğunu düşünecek. Diğer davalarla karşılaştıracaklar ve Troy olamaz diyecekler."

"Ya da suçu ölmüş olması gereken kişinin üzerine atacaklar. Carrie'yi."

Etrafımızdaki ısıltılı maviliği tarıyorum ve seçebildiğim en yakın tekne belki bir mil güneyimizde. Bize doğru çok yavaş hareket ettiğini fark ediyorum.

"Sanırım bir köpekbalığı kemikleri yemiş olabilir." Benton BCD'sini bağlar ve kayışları sıkıca çeker.

"Bundan şüpheliyim." Ayaklarımı yüzgeçlerin içine sokmak için eğildim.

"Aşağıda artık hiçbir şey yok ve bence bunun iyi bir nedeni var," diyor. "Bir sürü eski lastik. Bu sabah onlardan bolca gördüm."

"Neden zahmet ediyorsun? Şüphelendiğim şeyi düşündüğünüzü varsayıyorum."

Benton, "Dün sabah Rosado'nun uçağında olduğunu kesin olarak biliyoruz," diyor.

"Sasha Sarin öyleydi."

"Eğer hâlâ Troy'u ve ailesini koruyorsa, biz aramaya başladığımızda okyanus tabanındaki tüm kanıtların yok olduğundan emin olmak akıllıca bir hareket olurdu."

"Bira şişelerini ve tabancayı silmek ve DNA'yı yok etmek için çamaşır suyu kullanmak gibi." Regülatörümü alıyorum, ağızlık sağ elimde, bilgisayar sol elimde ve vanaları eşleştiriyorum, tankın üstündeki konektörleri sıkıyorum.

"Bu doğru, kim olduğunu bildiğin zaman İsa. Muhtemelen yaptığı şey tam olarak buydu," diyor. "Şablona uyuyor ve aşağıda bulacak bir şey kalmadı, öyleyse neden hala uğraşıyoruz? Ayrıca doğum günü dairen de hazır. Eğer bir görevi iptal etmek isteseydim bu görev olurdu."

"Bu nezaketsizlik olur." Düşük basınçlı hortumu şişiricinin ağzına takıyorum. "Polis arkadaşlarımız aşağıda bizi bekliyor."

Regülatörümü ağızıma yerleştirip nefes alıyorum ve zar direniyor, tam da yapması gerektiği gibi ilerliyor ve havamı açıyorum. Dikkatim her yerdeki maviliğe, daha önce fark ettiğim küçük tekneye çekilmeye devam ediyor. Şu anda hareket etmiyor ama dıştan takmalı motorun çalıştığını duyabiliyor ve arkada oturan birini görebiliyorum. Dalış bayrağı suyun içinde hareket ediyor, birisi yapay resifte dalış yapıyor.

Benton baktığım yeri takip ediyor ve "Merak etme. Eğer başka dalgıçlar yaklaşırsa Rick ve Sam onları uzaklaştırır."

"Suyun altında rozetlerini mi gösterecekler?" "Onun gibi bir şey."

"Enkazın etrafını bir kez tarayacağım, yakın alana girip çıkacağım ve sonra ayrılacağız."

"Her şeyi yaptım diyebilmek için."

"Bugünlerde yüzde doksanı bu." Çantamı karıştırıp dalış bilgisayarı saatimi, ucu küt ve kısa bıçağımı arıyorum. "ama. Bir süredir dalış arkadaşı olmamıştık."

Maskemi monte edilmiş mini kamerasıyla durulayarak kollarımı yeleğimin içine sokuyorum. Regülatörümü ve ahtapotumu tekrar deneyip hava aldığından emin oluyorum. Sonra onları temizliyorum. Maskemi takıp bilgisayarlarımı tekrar kontrol ediyorum ve öne doğru eğilerek tankı tutucusundan çıkarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Eldivenlerimi giyiyorum ve yüzgeçlerimle platforma doğru dikkatlice yürüyorum. Regülatörüm ağızımda ve bir elimi onun üzerine, diğerini de maskem üzerine koyuyorum. Büyük adımımı atıyorum.

SU SICAK ve BCD'ne hava ekleyip yüzüyorum, Benton'ı bekliyorum, dalış şamandırasına bağlı bir demirleme hattına doğru ilerlerken ona bolca yer veriyorum. Bir sıçramayla dalıyor ve birbirimizin gözlerine bakıp başımızı sallıyoruz. Yeleğimdeki tüm havayı boşaltıyorum ve yüzeye yakın ışıkla dolu suda inişe başlıyoruz. Aşağı indikçe hava kararıyor ve soğuyor.

Nefesim kafamın içinde gürültüyle patlıyor ve burnumu sıkarak derinlere kulaklarımı temizliyorum; basınç arttıkça ve ışık azaldıkça suyun ağırlaştığını ve soğuduğunu hissediyorum. İki polis dalgıç Rick ve Sam'i arıyorum, baloncukları ya da hareketleri için ama göremiyorum. Bilgisayarlarımı tekrar tekrar kontrol ediyorum ve sonra batık yük gemisini görüyorum.

Bulanık dipte kırık bir siluet. Pruvanın kuzeye baktığını, bükülmüş metalin açılarını seçebiliyorum. Etrafta kimseyi göremiyorum.

Doksan metrede paslı teknenin üzerinde iri bir deniz kaplumbağası şekli var ve bir kurbağa balığı kahverengi alüvyonlu dipte düzleşerek mesanesini söndürüyor. Turuncu çizgili bir tetik balığı süzülürken ağzıyla öpüşme hareketleri yapıyor ve eski bir Winnebago gibi ilerleyene kadar tam olarak bir kaya gibi görünen bir deniz kabuğu görüyorum.

Bir deniz yelpazesi sallanıyor ve benekli büyük bir gri orfoz, bir levrek, ikimizle hiç ilgilenmeyen geniş burunlu bir köpekbalığı görüyorum. Sarı melek balıklarından oluşan bir kalabalık sanki yapay resfin bir parçasıymışım gibi maskeme yakın yüzüyor, yuvarlak gözleri karikatür gibi. Bir deniz atı geziniyor. Zehirli bir aslan balığının tüy gibi görünen yüzgeçleri var ve ben nefes alıp verirken kaldırma kuvvetimi ayarlıyorum.

Geminin yan tarafındaki karanlık deliklere batıyorum ve daha önceki yaşamımda bir ambar kapağı olan bir açıklığa daha aşağıya iniyorum. Işığımı parlatıyorum ve diğer dalgıçtan uzaklaşmak için yüzgeçlerimi çırpıtımda bir refleks ve fark ettiğim şey ilk başta fark edilmiyor. Altından zikzaklar çizerek çıkan bir barakuda ve gövdenin içinde yüzdüğü için kabarcıklar yok. Işığımı kollarının ve ellerinin üzerinde gezdiriyorum, maskeli yüzü aşağıda. Yaklaşıyorum.

Neopren kaplı sırtına dokunuyorum, biraz kımıldıyor ve aşağı sarkan hortumları ve göğsüne saplanmış bir mızrağın düz çizgisini görüyorum. Altında, bölmenin içinde başka biri daha var. İkincisi, her iki polis dalgıcı da gövdenin içinde ölmüştü ve ben güçlü tekmelerle yukarı fırladım.

Benton'ı dipten birkaç santim uzakta, ışııyla arama yaparak ilerlerken buluyorum ve dikkatini çekmek için bıçağımı tankıma vuruyorum. Hafif, keskin bir çınlama sesi duyuyorum ve bana bakıyor. Aceleyle mavmayı ve koyu yeşilimsi mavi suda ışığının içinde parçacıkların asılı kaldığı delikleri gösteriyorum. Sonra sesi duyuyorum. Uzaktaki bir elektrikli testere gibi hafif ve hızlı bir titreşim. Gövdenin etrafında karanlık bir şekilde hareket eden bir şey yakaladığımda ona doğru dönüyorum, ilk başta büyük bir balık olduğunu düşünüyorum ama olamaz ve titreşim daha da artıyor.

Şekil hızla bana doğru ilerliyor ve ışığımı gözleri geniş ve vahşi, uğursuz siyah bir maskeyle çerçevelenmiş bir yüze tutuyorum ve tankının üzerinde siyah bir torpido şekli var, türbin motoru gibi, durup kalkarken vınlıyor, doğal olmayan bir şekilde hızlı hareket ediyor. Dönüp işaret edene kadar mızraklı silahı görmüyorum. Bir tükürük sesi duyuyorum ve darbeyi sarsıcı bir yumruk gibi hissediyorum.

EPILOG

BİR HAFTA SONRA

BAL HARBOUR

ÇİFTLİ OTURMA ODASI tanımlayamadığım tropikal bir ağaçtan yapılmış, muhtemelen tik ağacı ama dalgaların karaya attığı odun kaplaması kafamı karıştırıyor, bir çeşit turşu, bir çeşit plastik. Minder fildişi renginde ve parlak yastıklar bana Picasso'yu hatırlatan soyut bir kübizm tasarımı.

Her gün, doğum günümdeki dairemin etrafı çevrili terasında oturuyor, okyanusun renk değiştirmesini, dalgalı yüzeyi gölgeleyen bulutların şekillerini, dalgaların yükselip usulca çarpmasını, bazen de kızgınmış gibi kendilerini sahile fırlattıklarında daha yüksek sesle ve şiddetle çarpmalarını izliyorum. Güneş gözlüklerimi takıp onlara bakıyorum ve dinliyorum. Hiçbir şeyi kaçırmıyorum, ne geçen bir helikopteri, ne alçaktan uçan bir afiş uçağını, ne de on kat aşağıdaki tahta kaldırımdaki insanları. Olan biteni izlerken pek bir şey söylemiyorum.

Etrafımdaki herkes iyi niyetli, önce Lucy ve Benton, sonra Marino geldi ve önceki gün de Janet ve Desi ortaya çıktı. Çabaları durmak bilmiyor ve artık yeter dediğimde beni dinlemiyorlar. Sanki öldüm ve başka bir boyuttayım. Havluları kefen gibi yeniden düzenlediklerini görüyorum. Belimin arkasına ve dizlerimin altına yastıklar yerleştiriyorlar. Sanki bir cenaze töreninde sergilenecekmişim gibi boynum, saçım, farklı bir şapkaya ihtiyacım olup olmadığı ve manikürüm hakkında endişeleniyorlar. Yedi yaşında ve bir metre boyundaki tek müdahaleci olmayan arkadaşım Desi, ne yazık ki çok yakında evlat edinilecek. En azından annesi Natalie'nin tek kız kardeşi Janet tarafından.

Kocaman mavi gözleri ve farklı yönlerle doğru uzayan soluk kahverengi saçları var, her yerde fönli. Yaşına göre çok küçük, üç ay erken doğmuş, bir taşıyıcı anne tarafından taşınmış ama Natalie'nin yumurtasıymış. Pankreas kanserinden ölüyor. Virginia'daki bakımevinde birkaç hafta içinde ölecek ve Desi'nin onu bu halde görmesini istemiyor.

Janet ve Lucy bu konuda geri adım atmıyorlar ve atmalılar da. Annesini görmeli. Bu gerçekleştiğinde onunla birlikte olmalı ve şimdiden işlerin nasıl gideceğini hayal edebiliyorum. Lucy ve Janet ben verene kadar yardımına ihtiyaç . Sonra da müdahale ettiğimi söyleyecekler. Bu doğru olacak. Düzenli olarak müdahale edeceğim ve buna alışmak zorunda kalacaklar.

"Sınav zamanı," diyorum şezlongumdan ve her zamanki gibi Desi şezlongun kenarına tünemiş.

Fazla yer kaplamıyor ve güneş her yerini çilleştiriyor.

"Avenger özel kremin nerede? Bunun hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun?" Turşu görünümlü küçük kare masanın üzerindeki SPF 50 bebek losyonuna uzanırken hatırlatmak için kollarından birini dürtüyorum. "Güneş yanığı olursan ne olacak?"

"Annemde olduğu gibi kanser." Sırtını bana doğru bastırdığında dar ve kemikli bir his veriyor.

"Onda farklı bir kanser türü var. Ama çok fazla güneşe maruz kalmak iyi değildir, bu konuda haklısın. Şu anda kim olduğunu hatırlayamıyorum. Hawkeye mi yoksa Iron Man mi?"

"Bu çok saçma." Ama o seviyor.

"Saçma değil. İnsanlara yardım etmek değil mi?"

"Dünyayı kurtaramayız, biliyorsun." Birdenbire çok bilge oldu.

"Biliyorum ama denemek zorundayız, değil mi?"

"Denedin ve vuruldun."

"Korkarım ki aldığım teşekkür bu."

"Acımış olmalı." Sürekli aynı şeyi söylüyor ve benim cevabım yeterli olmuyor. "Nasıl hissettirdi? Kimse gerçekten nasıl hissettirdiğini söylemiyor ve bu bir filmle aynı şey değil."

"Hayır, değil."

"Belki de okla vurulmak gibi bir şeydir."

"Öyle görünüyor ama öyle değil."

Bu konuşmayı yapmaya devam ediyoruz çünkü bu onun için önemli. Benimle ilgili değil.

"Sonra ne olacak?" Bana Sock gibi bastırıyor.

Farklı bir tanım düşünmeye çalışıyorum ve bir tane buluyorum. "Sanki demir bir yumruk yemiş gibiydim." Sırtını ovuyorum, güneşten dolayı çok sıcak, çünkü o içinde çok fazla hayat olan küçük bir çocuk.

"Ölmekten korkuyor muydun Kay Teyze?"

Bana zaten böyle sesleniyor ve tabii ki seslenebilir ve korkmuş kelimesini çok kullanıyor ve bu yeni bir soru değil. İkimiz de okyanusa, terasımızın önünden uçan pelikan filosuna bakıyoruz, o kadar yakınlar ki balık ararken gözlerini görebiliyorum.

"Sence ölmek nedir?" Ona daha önce de sorduğum şeyi soruyorum ve hiçbir tartışma üzüntümü ortadan kaldırmayacak.

,"" diyor.

"Bunu düşünmek için iyi bir yol."

"Annemin yapmasını istemiyorum."

"Seyahate çıkar gibi gidiyor ama bu artık buralarda olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece şu anda herkesin olduğu yerde olmadığı anlamına geliyor," diye cevap veriyorum.

"Ama ben istemiyorum."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz." Bir sopa gibi dik tuttuğu koluna losyon sürüyorum. "Yalnızlık olurdu."

"Belki de giden kişi için değildir." Diğer kolumdan başladım. "Bu iyi bir düşünce olmaz mıydı? Bizim için yalnızlık ama onlar için değil."

"Biri beni suyun altında vursaydı korkardım" diyor ve hatırladığım çok az şey var ama şüphe etmediğim şey, o sırada neler olduğunu tam olarak bildiğim.

Tükürüğün ve mızrağın dalış tankıma çarpıp sıyrıldığını duydum ve silahın kabzasını kalçasına dayayıp namluya bir mil daha sokarken kaçamadım. Sonra sağ kalçamdan vuruldum ve üzerime atladı ve titreşim yüksekti, itici araç tankına monte edilmiş hafif bir jetpack gibiydi, pille şarj edilmiş, elde tutulan bir anahtarla kontrol ediliyordu. En canlı hatırladığım şey Benton'ın yüzüydü, su yanaklarını düzleştiriyordu. Doğal olmayan bir şekilde solgundu, ölüm kadar solgundu.

Mücadele ettiğimi hatırlamıyorum. Dibi karıştırdığımı, kasıtlı olarak elektrik kesintisi yarattığımı hatırlamıyorum. Bıçağımla ona vurduğumu, yüzünü şakağından çenesine, sol yanağına kadar kestiğimi hatırlamıyorum. Sonra sanki hiç orada olmamış gibi gitti ve arkasından akan kanı da hatırlamıyorum.

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Benton'ın beni yüzeye çıkardığının, regülatörümü ağzımda tuttuğunun farkında değildim. Maskeme takılı kameram tüm süre boyunca çalıştı. Olanların en azından bir kısmını kaydetmiş. Ne kadarını bilmiyorum. FBI'da maskem, tankım, bıçağım, her şeyim var. El koydukları şeylerin listesi bana gösterilmedi. Benton'ın bile bana söylemeyeceği nedenlerden dolayı kaydı incelememe henüz izin verilmedi. Şimdilik Carrie Grethen tekrar ölmüş gibi bir kara delik var elimde ama bana ölmediği söylendi.

Her saat başı aldığım hava durumu raporu gibi. En son sıcaklık ve nem tahminleri, en son fırtınanın gelip gelmeyeceği ve bundan sonra ne bekleyeceğimiz ve başka bir yere gitmemiz gerekip gerekmediği. İyileşirken onu arıyorum, nasıl hissettiğimin ve neler yaşadığımın bir envanterini çıkarıyorum, Desi ile çok daha büyüye kadar paylaşmayacağım ayrıntılar, belki de hayatın çirkinliği hakkında açıkça konuşmaya başladığımda Lucy'nin olduğu yaşıta.

Doğrusu berbattı. Diz üstü kuadriseps delinmesi ve debridman ameliyatı, gazların çözeltiden çıkıp vücudumun kabarcıkların ait olmadığı bölgelerine göç etmesiyle oluşan dekompresyon hastalığından bahsetmiyorum bile. Sanki yeterince acı çekmemişim gibi şiddetli eklem ağrıları ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir basınç odasında hiperbarik oksijen tedavisi. Belirsiz izlenimlerim dışında, gazlı bez gibi geçici ve muhtemelen Desi ile olan çizgi roman tamamın kökeni de bu.

Sanırım bir uzay bükümünde ya da Galactus gemisinde olduğuma inanıyordum. Buraya geldiğinden beri yanımdan nadiren ayrılıyor. Bana onun yaşındaki Lucy'yi hatırlatıyor, sürekli bana bakan ve dürüstçe cevaplaması zor olan aynı soruları tekrar tekrar soran bir hovercraft.

"Ferrari'yi buraya getirmeye ne dersin?" Ona söyledim.

"Bu gerçekten bir Ferrari değil ve çok yakında ona ihtiyacın olmayacak." Onu almak için koşturuyor.

"Bacağım iyileştiğinde başın büyük belada olacak." "Neden?"

"Çünkü seni yakalayabilirim," diye cevap veriyorum.

Onu şezlonga doğru yuvarlıyor ve yürüteç böyle bir şey için hiç de fena değil, yarış kırmızısı, siyah döner tekerlekli ve el frenli.

"Yaşlı bir insan gibi," bir kez daha dalga geçiyor ve kendisiyle son derece eğleniyor.

"Değil."

"Sakat bir insan gibi."

"Daha güzel bir kelime ne olurdu, Desi?"

"Yaşlı, sakat bir insan!" Yüksek Do'nun üzerinde iki oktav aralığında bir yerde çığlık atıyor.

"Bana bir çeyreklik daha borçlusun."

"Bir köpeğimiz varken ona bir araba çarptı ve artık yürüyemez hale geldi. Uyutulmak zorunda kaldı." Açık sürgünden beni takip ediyor.

Yürüteci itiyorum, sarılı sağ bacağımı fazla bükmeden hareket ettiriyorum.

"O kötü kadın uyutulmalı," diyor. "Ya buraya gelirse?"

Toprak tonlarındaki mobilyalarıyla oturma odası boş ve sessiz. Benton, Marino, Lucy ve Janet akşam yemeği almak için Taco Beach Shack'e gittiler ve daha sonra annemi aldılar ve ben sinirlendim. Her gece dışarıdan yemek geliyor ve bu beni bunaltıyor. Sock'ı arıyorum. Muhtemelen yine yatakta uyukluyordur. Herkes döndüğünde Benton'ın onu dışarı çıkarması gerekiyor.

"Hakkımda henüz bir şey bilmiyor olabilirsin ama ben çok iyi bir aşçıyım." Yürüteçle mutfığa gidip buzdolabının kapağını açıyorum, sonra da manevralarla kilere gidiyorum. "Domatesli ve fesleğenli spagettiye ne dersin, biraz kırmızı şarap, zeytinyağı ve bir tutam kırmızı biberle biraz sarımsak?"

"Hayır, teşekkürler."

"Adını tabağa erişte ile yazacağım."

"İstemiyorum."

"Demek yine tacos. Ve şu çok sevdiğin kök birası. Ben senin yaşındayken huş birası vardı. Hiç duydun mu?" Buzdolabından bir kök birası aldım ve kapağını kapattım. "Bardakta mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ben öyle düşünmüyordum ama sormak güzel." Ona uzattım. "Burada Royal Castle diye bir yer vardı. Dixie Otoyolu'nda Shorty's Barbecue'nün yanında hâlâ bir tane olabilir. Sana bir yerlerde huş birası bulmam gerekecek. New England'da huş ağaçlarımız var. Lucy'nin arazisinde onlardan çok var. Beyaz boyanın soyulması gibi kabukları soyulur."

"Virginia'ya geri mi dönüyorum?" "Dönmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Annem uyuyor sanırım."

"Hepimiz daha yakın yaşasaydık eğlenceli olurdu, değil ?"

"Sen hiç yedi yaşında oldun mu, Kay Teyze?" Şişeyi kaldırıp bir yudum alıyor ve ben ön kapıda bir anahtar sesi duyuyorum.

"Annem öyle olduğumu söyledi. Onu tanıyorsunuz. Kötü şöhretli Büyükanneleler." "Kötü şöhretli ne demek?"

"Yakında öğreneceksin."

"Sonra ne oldu?" "Ben senin yaşındayken mi?" "Evet."

"Spagettimi istemediğin için hayal kırıklığına uğrayarak büyüdüm."

"Merak etme yiyeceğim!" Kapıya doğru koşarken yine o kahkaha.

Herkes içeri girerken Meksika yemeği kokusu alıyorum ve taktik silah çantamı çıkarıyorum. Küçük bir çocuğun ulaşamayacağı bir dolaba koyuyorum.

BENTON VE BEN yalnızız, ikimiz de iki kişilik şezlongdayız. Alçak güneş okyanusun üzerinde sıcak pembeler ve turuncularla yanıyor, durgun bir şekilde dalgalanan mavinin derinleşen tonları üzerinde dağılıyor. Yakında kadife gibi karanlık olacak.

"Sonuncusu çok daha iyi değil ve belki de olabileceği kadar iyi." Benton elimi tutuyor ve yarım saat önceki gelişmeleri açıklarken kırmızı şarabını içiyor. "Eğer tıbbi tedavi gördüyse, onu tedavi etmiş olabilecek herhangi bir hastane ya da özel muayenehane bulamıyoruz. Bir estetik cerrah isteyecek kadar kibirli ama bunu bulamıyoruz. Muhtemelen de bulamayacağız. Şu anda herhangi bir yerde olabilir. En azından kurtardığımız RIB'nin gördüğünüz tekne olduğunu biliyoruz. Bundan eminiz."

"Sürüklenen dalgıçlar ikisiydi. Tam orada. Her zamanki gibi burnumuzun dibinde." Şişeye uzandım ama o benden önce . "Troy RIB'deydi ve onun nerede olduğunu biliyoruz."

"Dalış yapanın o olduğunu ve bunun bizi saf dışı bırakmak bir oyun olduğunu biliyoruz. Lucy'yi tek başına bırakarak. Bu Carrie'yi çok mutlu ederdi." Benton bardağını doldurdu.

"Lanet olası RIB'yi orada gördüğümde sormalıydım. Neden sormadım ki? Neyim var benim?"

Benton, "Dalış şamandırasının hareket ettiğini gören herkes bunun normal olduğunu düşünür," diyor. "Sadece insanlar resifte drift dalışı yapıyor ve teknedeki kişi eninde sonunda onu takip edip kim olduğunu bulacak."

"Bunu yaptı çünkü onu arayacağımızı biliyordu. Ve belli ki şamandırayı ve ona bağlı misinayı bıraktı, böylece bize ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmayacaktı." Şarap güzeldi ve uykum gelmeye başlamıştı. "Arayacağımızı biliyordu."

RIB'i ve şamandırayı biraz uzakta gördüler ve tam olarak ne yaptığımızı düşündüler."

"Ondan beklediğim gibi titizlikle planlanmıştı," diye katılıyor. "RIB'nin ruhsatının üzeri boyanmıştı, bu yüzden polis, Sahil Güvenlik ya da bizim tarafımızdan fark edilmedi. Olaydan sonra Pompano Beach'teki bir marinaya bırakmış gibi görünüyor. Bu öğleden sonra da orada bulundu."

"Troy'dan iz yok."

"Hayır," diyor. "Eminim onunla birlikte bir yerlerdedir. Yeni ortağı." "Ve daha fazla insan yaralanacak ya da ölecek. Bu benim hatam. O lanet şeyi gördüm."

RIB. Bunu sormam gerekirdi."

"Bu konuda kendine bu kadar yüklenmemelisin Kay. Durman gerek."

"Acaba ne zamandır marinada duruyordu? Herkesin gözünün önünde olan bir şey daha."

"Bilmiyorum. Şurada açıkta duruyordu ama yine spreyci boyayla numarası silinmiş ve şablonla yeni bir numara yazılmıştı. Pahalı bir tekne, bir Scorpion. Eğer bu olmasaydı hala arıyor olurduk. Olaydan kısa bir süre sonra tekneyi oraya attığından şüpheleniyorum."

"Belki *olay* dışında *bir* şeyler bulabiliriz. Sanki hayatım bir polis raporuna indirgenmiş gibi hissediyorum. Şimdi tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" Tacoları fazla kaçırdım ve şarabı gerçekten hissedebiliyorum. "On üç yıl boyunca idare etti ve kimsenin haberi olmadı. Ortadan kaybolmak istiyorsa nasıl yapacağını kesinlikle biliyor. O bizden daha zeki."

"O değil."

"Öyle hissettiriyor."

"Yine paraya ihtiyacı olacak. Elinde ne varsa onu sonsuza kadar idare edemez. Yaşadığı ve hareket ettiği şekilde değil." Benton şezlongun kendi tarafında arkasına yaslanıyor ve ılık nemli hava hareket ettiğinde kolonyasının kokusunu alıyorum. "Gerçek şu ki her zaman tetikte olmamız gerekecek."

"Eğer o değilse, başkasıdır."

"Her zaman iyimser." Başını çevirip beni öpüyor ve dilinde şarap tadı alıyorum.

"Marino'nun annemi eve götürmesi gerekiyor. İyi geceler dilemeliyiz." Sargılı bacağını fayansa doğru indiriyorum ama üzerine ağırlık vermiyorum.

Benton bir kolunu bana doluyor ve içeri girmeme yardım ederken biraz topallıyorum. Lanet olası yürüteç, Sock'un bulunduğu açık sürgünün hemen içine park edilmişti.

serin mermer zeminde uyukluyor. Ellerimi tutma yerlerine koyuyorum ve Desi'nin tekrar ıgık attığı yöne doğru yuvarlıyorum, küçük ayakları dörtnala koşuyor ve tam Lucy onu yakalayıp başının üzerine kaldırdığı sırada bir köşeden ıgık atıyor, kolları ve bacakları pompalanıyor.

"Çocuklardan nefret ediyor," diyorum Marino'ya.

Bol bir şort, Hawaii gömleği ve parmak arası terlik giymiş. Günlerdir tıraş olmamış.

"Belirlenmiş sürücü olmak berbat bir şey." Elinde arabanın anahtarı var, hiç belli etmiyor.

Sonra başka bir ses, koridorda bir tuvalet sifonu, uzun bir duraklama ve kapı yavaşça açılıyor. Annemin beyaz saçları dışarı sızan ışııkta bir hale gibi görünüyor ama yürütecini bana doğru yuvarlarken melek gibi bir hali yok.

"Saygısızlık yaparsan böyle olur," diye tekrar söze giriyor. "Desi'nin yaşındayken babanın marketine bastonlarıyla gelen yaşlı insanlara güldüğün zaman mı? İşte bu da senin cezan."

"Ben asla böyle bir şey yapmadım," diye cevap veriyorum ve bu hiçbir işe yaramıyor. "Desi, onu dinleme."

O değil ve şimdi Lucy onu odanın içinde uçuran bir helikopter, Janet ise kanepeden bakıyor, pamuklu bir gömlek ve bol bir pantolonla, her zamanki gibi güzel ve rahat. Gözlerime bakıyor ve gülümsüyor çünkü ikimiz de neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz ve sonra annem bana dikkatle yukarıdan aşağıya bakıp başka bir yorum yapmak zorunda kalıyor, gözleri gözlüklerinin arkasında soluk ve büyütölmüş. Elbisesinin üzerine salsa dökölmüş, yine çiçek desenli, etek ucu eğilip kalktığı için düzensiz görünen ve ateş etmek üzere olan bir silah gibi kendini kurcalayan bir elbise.

"Katie?" Bana böyle seslendiğinde bunun geleceğini biliyorum. "Dorothy Desi'nin kalmasından memnun ve bence bu, onun tüm bu kadınların etrafında olmasından daha iyi bir fikir. Bir erkeğe sahip olmak güzel. Bir çocuğun bir erkeğin etkisine ihtiyacı vardır."

Dorothy, Lucy'nin annesi, benim tek kız kardeşim, tabii ki burada değil. Ne olduğunu tam olarak anladığından bile emin değilim. Yaralandığımi biliyor. Tekrar şort giyip giyemeyeceğimi sordu.

Lucy, Desi'yi yere indirirken "Harika bir fikir büyükanne," diyor ve Desi'nin yanakları heyecandan pembe bir kırmızıya bürünüyor. "Benimle harika bir iş çıkardı ve o kadar çok erkek vardı ki hatırlayamıyorum."

"Bu hiç hoş değil, Lucy." Annem ona yaklaşıyor ve her gece tüm bunlara tanıklık ederek öğrendiğim bir şey varsa o da asla

silah olarak bir yürüteç. "Bundan daha fazla kıyafet giymediğin için kendinden utanmalısın. O daracık şortlar çok uygunsuz. Sütyen giyiyor musun?"

Lucy kontrol etmek için gömleğini kaldıracakmış gibi yapar ve Marino kahkahalarla güler. "Eve gitmeye hazır mısın anne? Marino seni götürmekten mutluluk duyar." "Pekala o zaman. Bu herkesin sorduğu üçüncü soru. I

ne zaman istenmediğimi biliyorum. Neden beni ağırlama zahmetine girdiğini bile anlamıyorum." Ayaklarını kaydırarak yürüteçle Marino'nun açmak için sabırsızlandığı kapıya doğru ilerliyor.

"Hadi, büyükanneler. Ben senin şoförünüm. Umarım o lanet olası şapkalardan birini takmamı beklemiyorsunuzdur."

"Ağzını yıkayacağım...!"

"Küfürden payına düşeni aldığını duydum." Kapıyı onun için tutuyor, sonra girişler ve asansör düğmesine basıyor.

Sock ayağa kalktı ve siniyor. Yürütecim onu korkutuyor.

Annem, "Ben iğrenç kelimeleri bile bilmiyorum," diyor.

"O zaman ne olduğunu nasıl anladın? Gördün mü? İşte bu yüzden çok iyi bir dedektifim."

Kapıyı kapatmadan önce onların gitmesini bekliyorum ve Lucy ile Janet Desi'ye dişlerini fırçalama zamanının geldiğini söylüyorlar. Hemen yanıma gelip bana sarıldı. Benton'a şüpheyile bakıyor.

"İyi geceler, Bay Bentley," diyor. "Bir gün FBI ajanı olacağım."

Koridorda ilerliyorlar.

"Sanırım şarabın geri kalanını yatağa götürmeliyiz, Bay Bentley." Yürütecim itiyorum ve annemin kendi yürütecini ittiğini hayal ediyorum.

Gülmeye başladım. O kadar çok gülüyorum ki henüz hiçbir yere gidemiyorum. Sonra Benton koridordan geçip, sürgünün sonuna kadar açık olduğu ve ılık esintinin içeri girdiği ana süite gitmeme yardım ediyor. Kocaman bir ay alçalmış ve dalgaların kabarmalarında yansıyor. Tekneler dışarıda. Bazıları su üzerindeki küçük şehirler gibi. Miami'ye inip kalkan uzak uçakların ışıkları kırmızı beyaz yanıp sönüyor. Sörfün ritmini dinliyorum. Yüksek sesle iç çekiyor ve nefes alıyor gibi geliyor. Yürütecim yolumdan çektiğimde Sock yine siniyor. Kendini yere bırakıyor.

"Oh, saçma sapan şeyler için seni incitmeyeceğim. Bu kadar dramatik olma," diyorum ona. Kendimi yatağa bırakırken Benton'a "Daha iyi idare edemediğim için özür dilerim," diyorum ve Sock ayağa fırlıyor.

Benton gömleğinin düğmelerini açıyor, sanki başladığım yere, çift kişilik sezlonga geri dönmüşüm gibi arkama yastıkları diziyor.

"Yapmadığım için utanıyorum," diyorum ona. "Ne dersiniz deyin, gerçek şu ki o tam oradaydı ve ben onun beni alt etmesine izin verdim."

". Onun yüzünü kestin ve muhtemelen ikimizi de kurtardın." Boxer şortuyla yanıma otururken o da aynı şeyi söylüyor. "Sen tanıdığım en mükemmel insansın. Ve panik yapmıyorsun. Paniğe kapılmadın ve seninle neredeyse herkes arasındaki fark da bu. Bunu asla unutma."

"Ben tamir etmedim. Hiçbir şey düzelmedi Benton."

"Asla tamir edemedik. Kimse düzeltmedi. Sadece sen değilsin. Belki de hiçbir şeyi düzeltilmedik. Bu gece Sock'a ne oldu bilmiyorum. Bana streç film gibi yapıştı."

"Muhtemelen Lucy yeniden on yaşındaymış gibi etrafta dolaştığı içindir. Sock bu kadar kargaşaya alışık değil. Etrafında iki sersem olmasına alışkın. İsim vermeyeceğim."

"Seni seviyorum, Kay."

Lambaya uzandım. Kapattım ve onu duydum.

SNAP

YAZAR HAKKINDA

Patricia Cornwell, 120'den fazla ÷lkede otuz altı dile çevrilen romanlarıyla dünyanın en çok satan polisiye yazarlarından biri olarak tanınmaktadır. Romanları Edgar, Creasey, Anthony, Macavity ve Fransız Prix du Roman d'Aventure öd÷lü dahil olmak üzere çok sayıda prestijli öd÷l kazanmıştır. Patricia, Scarpetta serisinin ötesinde Karındeşen Jack hakkında bir kitap ve bir biyografi yazmış ve diğerklerinin yanı sıra iki kurgu serisi daha yaratmıştır. Lisanslı bir helikopter pilotu ve dalgıç olan Cornwell, çalışmalarına yön veren en son adli tıp teknolojilerini aktif olarak araştırmaktadır. Miami'de doğdu, Montreat, NC'de büyüdü ve şimdi Boston'da yaşıyor ve çalışıyor.

PATRICIA CORNMELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

Toz
Kemik Yatağı
Kırmızı Sis
Port Mortuary
The Scarpetta Factor
Scarpetta
Ölümler Kitabı
Predator
Trace
Blow Fly
Son Bölge Siyah
Bildirim
Başlangıç Noktası
Doğal Olmayan
Maruz Kalma Ölüm
Nedeni Potter'ın
Tarlasından Ceset
Çiftliği Zalimce ve
Olağandışı Geriye
Kalan Her Şey
Kanıtlar Ölüm
Sonrası

NONFICTION

Bir Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

ANDY BREZİLYA SERİSİ

Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest

MIN GARANO SERİSİ

Risk
Altındaki
Cephe

BİYOGRAFİ

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

DİĞER GÜNLER

Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın Mutfağından
Sırlar Hayatın Küçük Masalı
Scarpetta'nın Kış Sofrası

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham

Palace Road Londra, W6 8JB,

Birleşik Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.